

ELIZABETH
ADLER
PEACH

A decorative border with floral and scrollwork motifs framing the text.

Elizabeth Adler

Peach

Peach
by Elizabeth Adler

© copyright 1992 by
Elizabeth Adler

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii **MIRON**.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Adler

Peach

Traducere de Any Florea

Editura MIRON

București – 1995

*Fiicei mele Anabelle,
cu dragoste*

Partea I

1

Iowa, S.U.A., 1932

Noaptea era neagră, fără nici o licărire de lună sau măcar a unei singure stele, iar vîntul rece scormonea prin cîmpii, foșnind pe întinderile de lanuri de cereale fără de sfîrșit, ca un cîntec de leagăn trist.

Fata era tînă ră. Rochia ei ieftină, de vară, imprimată violent, se lipea de trupul ei prea slab, în timp ce se străduia să iasă din mașină cu povara ei. Stînd în mijlocul drumului, se uita cu îndoială la alea cu pietriș. Nu zărea decît silueta unei clădiri mari, luminată de strălucirea pîlpîitoare a unei singure lămpi.

– Du-te! Grăbește-te, hai! îi comandă o voce de bărbat din mașină. Fă-o și hai s-o întindem de-aici.

Împiedicîndu-se în tocurile înalte, fata merse pe alea întunecată, respirînd repede, strîngînd bocceaua la piept, tăindu-i-se respirația de durere cînd își

scrînti glezna pe pietrișul înșelător. Drumul îi păru nesfîrșit, întunecos și presărat cu pericole necunoscute. Un drum care avea să o despartă de viitorul ei.

Niște trepte roase de spălatul repetat al unor mîini încăpățînate străluciră brusc în lumina lămpii. Tremurînd, își lăsă jos povara, înfășurînd mai bine păturica albastră și controlînd acul de siguranță care o ținea să nu se desfacă. Ridicîndu-și ochii, ea citi firma scrisă cu litere din fier forjat: *Orfelinatul de binefacere, MADDOX, creat 1885*. Își plecă ochii spre boccea albastră nemișcată.

– Nu lași nici un mesaj, îi spuse bărbatul, nici un bilețel, altfel o să poată să te găsească.

Vîntul bătu pe alee, înghețînd-o, și ea se uită ezitînd la clopoțelul lustruit, de alamă, de la ușă. Putea să sune și apoi să fugă. Va fi deja plecată cînd va răspunde cineva. Dar dacă nu va reuși?

Lumina lămpii prinse pentru o clipă strălucirea pală a picioarelor ei și pantofii subțiri, roșii, cu toc cui, în timp ce ea se întoarse și o luă la fugă, împiedicîndu-se în pietriș, alergînd înapoi pe alee, spre mașina care aștepta și spre amantul ei. Era liberă.

Sunetul brusc al motorului și trîncănitul țevii de eșapament nefixate treziră copilul din somn. Luptîndu-se cu învelișul de scutece, începu să plîngă, mai întîi cu un sunet slab, apoi mai tare, pînă deveni un țipăt. Un strigăt puternic de furie.

Două femei în cămăși de noapte din flanel și cu bigudiuri traseră zăvoarele masive și deschiseră larg ușa.

– Alt copilaș! îi spuse una celeilalte. E al treilea luna asta; ce-o să ne facem cu toți?

– Oamenii n-ar trebui să facă plozi pe care nu-i vor, mormăi cealaltă, aplecîndu-se să ridice pachetul următor.

– Doamne, ăsta o să ne facă greutate, auzi-l cum urlă.

– O să chem poliția, zise prima, nu poate să fi ajuns prea departe.

– Ba e destul de departe. Am auzit o mașină. Aici sîntem prea aproape de limita ținutului. Ar fi trebuit să se gîndească la asta, cînd au construit clădirea. Se aduc aici plozi din patru ținuturi și n-avem șanse să le găsim mamele. Ei, ce-i, fată ori băiat?

Femeia desfăcu păturica și ridică pruncul cu fața roșie, care țipa în continuare.

– Un băiat, zise ea, nu mai mare de cîteva zile.

– Ar fi mai bine să-l ducem sus și să-i dăm un biberon. Poate că n-o să mai urle, altfel îi scoală pe toți.

Înfășurînd în jurul lui păturica albastră, se mișcă prin holul rece, întunecat.

– Cum să-i spunem? o întrebă una pe cealaltă, în timp ce urcau scara fără covor.

– Noel, răspunse ea cu fermitate.

– Dar sîntem în aprilie, protestă cealaltă. Noel e un nume care se dă copiilor care se nasc în ziua de Crăciun.

Rîsul femeii răsună aspru în întuneric.

– Lasă-l să aibă numele de Crăciun. Aici, oricum, n-o să se aleagă cu altceva din sărbătoarea asta.

2

Florida, S.U.A., 1934

Camera lui Amélie de Courmont era luminată de niște zori splendide de Florida, care promiteau o altă zi călduroasă. Închizînd încet ușa în urma lui, Gérard se opri, identificînd amestecul de mirosuri care pluteau în aer. Se simțea parfumul favorit al lui Amélie, lăsat din neglijență neînchis în sticla mare de cristal, pe care i-l cumpărase în ultima lor călătorie la Paris, aroma florilor trecute din vaza de culoarea untului, ale căror petale ușoare se răspîndeau ca niște confetti pe mătasea moale a covorului persan, precum și mirosurile grădinii înverzite, în briza de dimineață, ce pătrundea prin ferestrele deschise.

Pătușul împodobit al copilului, cu volane de dantelă albă, stătea lîngă patul lui Amélie. Mergînd încet,

ca să nu-și deranjeze soția și copilașul, el se uită la mica grămăjoară roz care era fiica lui. Pleoapele ei perfecte, cu curba ridicol de lungă a genelor blonde, se mișcă un moment, de parcă ar fi știut că se uită la ea, apoi privirea lui o întâlnește pe a ei. Fiica lui avea ochi adânci, de un albastru închis, evident ca ai bunicului ei, dar, spre deosebire de ai lui Monsieur, ai ei erau plini de inocență. Părul ei nu era nici castaniu, nici blond, ci avea o nuanță de bronz, pe undeva între cele două. Și, ca un miracol, pielea ei nu era cea obișnuită la nou-născuți, pătată, albă și roșie, ci avea o culoare pal-aurie, ca după o vară petrecută sub un soare blând. Curba pomeților ei, brațele subțiri și încheieturile mâinilor cu gropițe, erau parcă prăfuite cu un puf auriu mai fin chiar decât catifeaua cea mai mătăsoasă. Gérard se gândi zîmbind, că arăta exact ca pielea tandă a unei piersici proaspete.

Pe jumătate adormită pe perna ei, Amélie se uita cum Gérard trecea un deget blând pe obrazul moale al copilei. După paisprezece ani de căsnicie fericită, aproape că își pierduse speranța de a-i dăruia lui Gérard un copil, iar când aflase, în sfârșit, că e însărcinată, sperase să aibă un băiat. Gérard ar fi avut un fiu care să-l urmeze și să-i moștenească imperiul afacerilor creat de tatăl lui. Dar lui Gérard nu-i păsa de sexul copilului – era prea îngrijorat pentru ea. A naște un copil la patruzeci de ani nu era o treabă ușoară, cum fusese când avea nouăsprezece și fusese căsătorită cu primul ei soț, Roberto do Santos. Nașterea gemenelor ei, Lais și Leonore, avusese loc fără efort. De data aceasta, sarcina fusese

obositoare și plină de riscuri – dar meritase, fie și numai ca să vadă fața lui Gérard acum, cînd o privea pe fiica lor.

– Mi se pare că v-am trezit pe amîndouă, spuse Gérard cu tristețe.

Amélie îi luă mîna, în timp ce el se așeză lîngă ea, pe pat.

– Eram pe jumătate trează și îmi aminteam de vremea cînd s-au născut Lais și Leonore. Gérard, sper că ele vor fi încîntate de noua lor soră vitregă.

– Vor fi la fel de emoționate ca și mine, răspunse el cu fermitate. Cum i-ar putea rezista? Ridicînd fetița, o puse în brațele mamei ei. Uită-te la fiica noastră, Amélie. E o frumusețe. O piersicuță perfectă.

Amélie rîse cu încîntare, ținînd copilul lîngă sîn.

– Bineînțeles că așa este și o să se numească Marie-Isabelle Léonie de Courmont. Dar pentru noi, Gérard, va fi pur și simplu *Peach*¹.

1. Piersică

Paris, 1934

În clădirea familiei De Cœurmonet din Insula St. Louis, valetul aștepta cu o tavă de argint în mână.

– O telegramă pentru dumneavoastră, domnișoară, din America.

Lais înșfăcă plicul subțire, trăgînd de el cu nerăbdare. Trebuie să fie vorba de copil. Ah, Doamne, se rugă ea brusc, speriată, să fii mamă e bine, dar la patruzeci de ani ești prea bătrînă să mai ai copii. La naiba! *Era o fată!* Asta-i trebuia ei, *încă* o soră! Peach! Doamne, ce nume! Spera doar ca această creatură să semene cu așa ceva. Lais se uită la telegramă neliniștită, neputînd să-și înlătore sentimentul că această nouă soră vitregă va provoca văturele în lacul ei personal, calm. Sau poate că va stîrni chiar un

val mare, de flux.

– E o fetiță, Bennet, spuse ea, îndreptându-se spre ușă.

Avea timp exact atît cît să ajungă la *Cartier*, înainte de închidere. Îi va cumpăra copilei un cadou de botez, își va risipi venitul ei lunar pe ceva teribil de extravagant, ca să-și răscumpere vina că nu se bucura că are o nouă soră; o să-i cumpere ceva cu totul nepotrivit, naiba s-o ia, pentru că, de fapt, nu voia să-i dăruiască absolut nimic. Nu voia să împartă nici o bucățică din viața ei cu Peach.

Aruncînd cadoul, împachetat elegant, în spatele mașinii de culoare albastru închis, De Courmont, decapotabilă, Lais intră în traficul Parisului, uitîndu-se în oglindă să vadă cum arată în timp ce conduce.

Își netezi nesigură părul blond-castaniu. Nu cumva tunsoarea scurtă fusese o greșeală? Dar era la modă și, dacă nu arătai după ultima modă și nu purtai ultimul stil, nu erai remarcată în locurile cele mai elegante; pur și simplu, nu existai! Era la Paris, sub pretextul că studia la Sorbona, dar adevărul era că frecventa puține cursuri. Ochii ei albaștri o priveau din oglindă cu o inocență dezarmantă și Lais își întoarse privirea cu nerăbdare. Poate că era puțin cam egoistă, dar nu voia decît să se distreze. Și adevărul era că nu suporta plictiseala.

Lais parcă mașina la colțul dintre străzile St.

Germain și Bonaparte, în fața cafenelei *Deux Magots* și se îndreptă spre tânărul bărbat care o aștepta la o masă pe terasă.

O așteptase mai mult de o oră, iar ceștile goale de cafea și micile pahare marcau trecerea timpului, care lui i se părușe o eternitate.

– În sfârșit, ai venit! exclamă el ușurat. Am crezut că nu mai vii.

De ce oare, se întrebă Lais încruntându-se, i se părușe atît de atrăgător aseară? De fapt, de ce oare toți bărbații pe care-i întâlnea păreau mai atrăgători noaptea decît la lumina rece a zilei?

Tînărul bărbat zîmbi cu îngrijorare, în timp ce chelnerul puse în fața ei un *Pernod*.

– Băutura ta, Lais, zise el, atingîndu-i mîna.

– Nu pot să stau, zise ea ridicîndu-se aproape imediat. Am întîrziat deja la o întîlnire.

El răsturnă paharul, cînd trecu pe lîngă masă după ea.

– Lais, Lais... așteaptă...

Lais apăsă ferm pe accelerator. Își lăsă capul pe spate, ușurată că scăpase, inhalînd adînc mirosurile speciale de castani înfloriți, de gaze de eșapament, de pîine proaspăt coaptă, de cafea și de femei minunat parfumate. Se însera, străluceau luminile magazinelor și ale cafenelelor, formînd coliere de giuvaeruri de-a lungul Senei. Pasiunea pe care o simțise pentru el cu o seară înainte dispăruse, ofilită de însăși dorința lui prea mare de a o vedea și de grija lui de a-i face pe plac. Ce îi plăcea lui Lais era discreția unei camere de hotel, întîlnirea secretă într-un apartament

după-amiaza, sau căldura unui hangar de bărci, vara... Uneori, se întreba dacă începutul unei idile nu era mai excitant decât sexul. Și uneori chiar așa era.

Se gîndea la bărbatul acela pe care-l întîlnise aseară, exilatul rus Nikolai. Avea ceva deosebit, o intrigă. Ochii lui negri, chinuiți, o fixaseră cu o apreciere atît de minuțioasă, încît tremurase în interior. Nikolai era mai vîrstnic decât grupul ei și poate puțin periculos. Ea așteptase ca el să vină spre ea, dar nu venise, iar ea se învîrtise prin camera aglomerată, ignorînd restul petrecerii, atrasă de privirea lui. Dar cînd, în cele din urmă, ajunsese la el, acesta o respinse cu un zîmbet disprețuitor, de parcă ar fi fost un copil plictisitor, și plecase la braț cu o femeie elegantă, cu diamante mari și rochie de catifea albastră precum cerneala. Lais știa că Nikolai fusese invitat la petrecerea de la Villiers, de astă-seară. Și tocmai într-acolo se îndrepta.

Rîse tare. Era din nou liberă și avea doar douăzeci de ani. Iar viața era un joc minunat – cu condiția să fie jucat după regulile ei.

3

Noel Maddox era micuț pentru vîrsta de șapte ani – mult mai mic decît cel mai bun prieten al lui, Luke Robinson. Bineînțeles, Luke era mai mare – avea zece ani. Luke avea părul roșu și ochi rotunzi, albaștri, a căror expresie inocentă provoca întotdeauna un zîmbet pe fața oricui. Lui Luke i se trecea cu vederea orice. Putea primi o felie de pîine în plus cînd îi era foame, iar odată, cînd le păruse deosebit de drăguț unor șefi veniți să-i viziteze, a primit chiar o bucată mare de tort – roz, alb și galben, cu bucățele pline de cremă. Bineînțeles, că Luke a împărțit-o cu el – nu chiar fifty-fifty, dar Noel nici nu se aștepta la așa ceva. Avusese un gust mai bun decît orice prăjitură din lume, poate și pentru că la *Orfelinatul de Binefacere*

MADDOX nu prea se primeau prăjituri, dar mai ales pentru că i-o dăduse Luke.

Noel ședea pe banca de lemn tare de lângă biroul doamnei Grenfell, așteptându-l pe Luke. Părul lui negru, des, fusese tuns scurt în jurul capului, soluția directoarei la veșnica amenințare a apariției păduchilor, iar aceasta sublinia fața lui proeminentă, cu oase accentuate, făcând ca urechile să-i pară neobișnuit de mari. Cumva, fața lui Noel, de șapte ani, n-avea nici pe departe ceva copilăresc în ea. Ochii lui cenușii, adânciți în cap, păreau lipsiți de culoare, iar buzele lui erau zdrelite și crăpate din cauza vîntului care bătea tare pe nesfîrșitele cîmpii plate, șuierînd în jurul clădirilor joase, pătrate, ale orfelinatului. Trupul micuț, prea slab, al lui Noel părea turtit sub salopeta albastră spălăcită, iar cînd ședea pe bancă, picioarele îi atîrnau deasupra podelei lucioase, acoperite cu linoleum. Cu siguranță că picioarele lui Luke ajungeau pînă la podea. Iar părul lui Luke nu fusese tuns, pentru că directoarea spusese că Luke nu avusese niciodată, *dar niciodată*, păduchi. Ea nu știa cum reușea el treaba asta, dar bănuia, pur și simplu, că îngerii erau de partea lui. Și Noel bănuia același lucru.

El se fîșii nerăbdător pe bancă. Se afla acolo de aproape o jumătate de oră și, dacă directoarea l-ar fi prins, ar fi avut necazuri. Dar îi promisese lui Luke că o să-l aștepte. Luke nu-i spusese de ce se duce în biroul doamnei Grenfell, dar precis era ceva important, dacă dura atît de mult.

Ușa se deschise brusc și din interior se auzi un

sunet de voci și râsul tare, amuzat, al unei femei. Noel se încordă. Asta a fost râsul doamnei Grenfell. Dîndu-se jos de pe bancă, alergă și se strecură de-a lungul coridorului, după colț, uitîndu-se precaut spre ușă. Luke ieși, luîndu-și rămas bun de la cineva dinăuntru și făcînd un semn vesel cu mîna. Avea cel mai larg zîmbet cînd se întoarse și o porni pe coridor, spre Noel.

– Luke!

Noel îl prinse de braț cînd trecu pe lîngă el.

– A, bună!

Luke își continuă drumul, de parcă nu-și amintea că-i ceruse lui Noel să-l aștepte.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Noel. Ai avut necazuri?

– Pentru ce? Doar n-am făcut nimic rău.

Înainte ca Luke să dea curs chemării bruște a doamnei Grenfell, amîndoi trecuseră în grabă peste posibilele greșeli ale lui Luke, iar acum el uitase. Noel se grăbi alături de prietenul său, încercînd să se țină după pasul lui ușor, lung.

– Atunci, ce-i? întrebă el. De ce te-a chemat?

Luke ridică din umeri.

– Doar niște vizitatori, au vrut să vadă niște copii, bănuiesc.

Noel se încruntă. Erau puțini vizitatori și la intervale mari. Uneori, cîte o pereche mai în vîrstă venea și lua cîteodată o fetiță, înfășurată în scutece noi, roz. Dar rareori cereau să vadă băieți mari ca ei. Ei erau doar orfani întreținuți prin binefaceri. Pașii lui Noel se încetiniră, în timp ce se gîndea la lucrul acesta. El alergă să ajungă silueta semeață a lui Luke

în timp ce acesta sărea jos treptele de piatră, tocite.

Recunoștința și admirația se amestecaseră în privirea lui Noel. Din cauza vârstei lui mici, Noel fusese întotdeauna singuratic. Copiii care au intrat în orfelinat în același timp cu Noel, fuseseră, din întâmplare, numai fete și fuseseră repede adoptate, lipsindu-l de compania celor de o vîrstă cu el. Băieții ceilalți erau mai mari – mulți erau mai mari chiar decît Luke – sau erau alții cu adevărat mici, încă în secția bebelușilor. Nimeni nu voia să-l aștepte pe cel mai mic sau să-l aleagă în echipa lor sau să-l ia drept prieten. Cu acele cuvinte, Luke spărsese izolarea care îl înconjura pe Noel. Iar, în schimb, Noel îl iubea. Făcea tot posibilul să fie aproape de Luke, îi făcea patul în locul lui, puneă pantalonii gri de flanel ai lui Luke sub propria lui saltea subțire ca să facă dungă pentru duminică și îi lustruia pantofii lui Luke pentru slujba de sîmbătă. Devotamentul pentru prietenul lui era total, iar Luke, el însuși avînd doar zece ani, fiind popular printre băieții mai mari datorită staturii lui, precum și pentru personalitatea lui, îl tolera pe Noel cu un zîmbet larg, blînd, spunîndu-i „copilul”, cînd ceilalți băieți erau în preajmă. Dar cînd erau singuri, Luke vorbea cu el. Îi spunea lui Noel ce va avea cînd va fi bărbat. Niciodată nu-i spunea ce *va fi*. Doar ce *va avea*. Va avea o casă, spunea el, în timp ce Noel asculta cu ochii măriți, cu o bucătărie mare, călduroasă, unde să poți sta și mîncea prăjituri cît îți place, și pahare mari de lapte rece, iar sus vor fi dormitoarele frumoase, cu paturi adevărate, mari, moi – nu ca acelea înguste, cu saltele de paie, de la orfelinat. Iar scările vor avea

covoare groase, albe (lui Noel, asta îi plăcea cel mai mult), iar în garaj va fi un automobil mare, roșu, strălucitor, rapid și luxos. La acest punct, Luke zîmbea și îl împungea cu cotul pe Noel.

– Bineînțeles, mai spunea el făcându-i cu ochiul, o să am alături de mine o fată frumoasă, în mașina aia elegantă.

Inima lui Noel tresărea. El aștepta de fiecare dată ca Luke să spună că, bineînțeles, el va fi alături pe locul din față al mașinii roșii, elegante – că vor fi amîndoi împreună. De ce oare voia Luke o fată proastă alături de el? Era un mister care îl îngrijora în toiul nopții, tulburîndu-i liniștea. De ce oare nu-l voia Luke pe el? De ce o fată zăpăcită? Era de neînchipuit.

Noel se uită cum Luke aleargă de-a lungul curții și se aruncă spre bara de sus a cadrului de cățărat, legănîndu-se un moment și apoi ridicîndu-se pînă ajunse paralel cu bara. Murmure de admirație veniră de la băieții care se uitau, în timp ce Luke, perfect controlat, își trecu trupul musculos peste bară și ateriză corect. Scuturîndu-și mîinile de praf, pe salopetă, alergă pe terenul de baschet, luînd mingea de sub nasul băieților care așteptau, și o aruncă printr-un arc perfect, prin plasă.

Trecuseră două săptămîni de la misterioasa vizită din biroul doamnei Grenfell, cînd s-a întîmplat din nou. Luke a fost scos din clasă, urmărit cu un

amestec de invidie, pentru că scăpa de matematică, și de simpatie, pentru că era chemat la birou pentru cine știe ce motiv. Luke s-a întors, o oră mai târziu, roșu la față și zîmbitor. După aceea, băieții mai mari se înghesuieră în jurul lui, punîndu-i întrebări, rîzînd și vorbind tare. Noel rămăsese în afara cercului magic, prinzînd doar fragmente din discuțiile animate: „Cum arată? Sînt bogați? Unde locuiesc? Ce fel de automobil? Unde-i? Cînd? Cît de curînd pleci?...“

Noel așteptă, alb la față, sprijinindu-se de perete. Își băgă mai adînc în buzunare pumnii strînși, mușcîndu-și buzele crăpate ca să nu mai tremure, și simțînd gustul sărat al sîngelui în gură.

– Și mai mult decît atît! se auzi clar vocea lui Luke din cercul de băieți. Au spus că n-ar fi corect să-mi părăsesc toți prietenii. M-am gîndit că vor o familie gata făcută.

Se opri pentru a da greutate la ce avea să spună mai departe.

– Și pot să aleg pe cineva care să vină cu mine.

Noel nu mai respira. Așteptă, ascultînd cum îi bătea sîngele în tîmple.

– Ia te uită! Nu, zău?

Se auziră exclamații de neîncredere.

– Bine, sigur, ei trebuie să aprobe. Vreau să zic că trebuie să le placă și el... dar eu pot să spun *cine* să fie...

Noel respiră din nou. Îndreptîndu-se, se duse spre marginea grupului, emoționat. Înălțîndu-se pe vîrfuri, putu să vadă fața emoționată a lui Luke.

– Cînd? strigă el. Cînd, Luke?

Ochii lui Luke îi întâlneau pe ai lui.

– Sîmbătă, răspunse, făcîndu-i lui Noel semnul cu degetul mare în sus.

Noel se îndepărtă încet de grup, pe coridorul lung, acoperit cu linoleum maroniu, trecu de sufrageria cu şirurile ei de scaune de lemn şi mese neacoperite şi cu mirosurile de ceară de lustruit şi dezinfectant puternic, şi slabe urme de legume şi crupe de hrişcă de la multe prînzuri din trecut, ajungînd într-un hol unde nu aveau voie să intre. Deschizînd uşa din faţă, se uită în jos la treptele de piatră uzate, la lunga alee cu pietriş şi la porţile mari de fier, dincolo de care se afla libertatea. Noel inspiră adînc aerul răcoros; lui i se păru proaspăt, nou şi curat. Luke îl va elibera.

Orfelinatul MADDOX avea un sistem al numelor. În cazul copiilor abandonaţi, numele de familie erau modeste, comune, puteau fi găsite oriunde în America – Smith, Jones, Brown, Robinson. Numele de botez erau după apostoli sau sfinţi: Matthew, Mark, Luke, John, Paul, Peter sau Cecilia, Mary, Joan, pentru fete. Dar sugarilor abandonaţi li se dădea întotdeauna numele de familie Maddox, după numele orfelinatului. Doamna Grenfell le spunea copiilor cu numele Maddox că trebuie să considere un privilegiu să poarte numele unei instituţii atît de minunate şi de bine apreciate. Noel era unul dintr-o duzină de Maddox în cadrul orfelinatului, deşi ştia că erau sute care trecuseră pe acolo înaintea lui şi care acum erau afară, în lume.

– Oriunde te duci, vor şti că eşti un băiat de la *MADDOX*.

– Cum se numește familia? întrebă el mai târziu, în seara aceea, în timp ce-i lustruia pantofii lui Luke, scuișind pe piele și frecînd cu peria, apăsător.

– Malone. Luke zîmbi. Sînt irlandezi. De aia m-au plăcut pe mine – părul roșu și, în general, cum arăt.

– Malone!

Noel savură numele. Era solid. Un nume adevărat, trecut din tată-n fiu. Frecă din nou, mai tare, pînă își văzu fața reflectată în pielea strălucitoare.

– Ce se întîmplă sîmbătă? întrebă el, punînd deoparte periile.

– Vin la ora patru. La cafea și prăjituri. Ne întîlnim cu toții, să ne cunoaștem ceva mai bine. Apoi plecăm. Bineînțeles, dacă nu le place cealaltă persoană, n-o să fie bine. O să trebuiască să mai vină o dată. Dar cred că o să fie în regulă.

El rînji către Noel.

Li se spusese să se îmbrace în hainele de duminică și să se poarte cît mai bine cînd se vor întîlni cu domnul și doamna Malone și își vor lua rămas bun de la Luke. Tot atunci se va anunța pe cine alesese Luke să plece cu el. Chiar mai mult decît atît, se gîndi Noel. Să fie fratele lui Luke!

Platforma din la capătul micii săli de adunare avea o masă cu o vază de flori cam ofilite și șase scaune de lemn așezate în linie dreaptă. Doamna Grenfell urcă pe podium, luîndu-i cu ea pe vizitatori, iar

directoarea le ținu scaunele, grijulie, noilor părinți care zîmbeau. Luke, roșu și emoționat, se așează alături de doamna Malone. Ea se întinse și îl bătu ușor pe mînă. Era mărunță, suplă și deloc bătrînă. Noel se gîndi că arăta chiar frumoasă. Iar domnul Malone era înalt, se ținea drept și se simțea bine în hainele de tweed. Noel putea vedea vîrfurile unei pipe ieșind din buzunarul de sus al hainei. Arăta calm și jovial. Așa cum trebuie să fie un tată adevărat.

– Sîntem foarte fericiți, începu doamna Grenfell cu vocea aceea a ei care devenea stridentă cînd considera că trebuie să vorbească mai tare, că domnul și doamna Malone au venit la noi să le ofere un cămin la doi dintre copiii noștri. Desigur, le vom simți lipsa.

Se uită peste rama ochelarilor, la șirurile adunate de fețe tinere, curate, cu mîinile aspre strînse frumos în poală.

– Dar aceștia sînt doi dintre cei mai buni copii ai noștri, continuă ea. Și sînt sigură că se vor strădui să-și facă fericită noua lor familie.

Domnul Malone se foi stîngenit pe scaunul de lemn, iar privirea lui o întîlni pe cea a soției sale, în spatele doamnei Grenfell. Doamna Malone ridică ușor din sprîncene, apoi se uită în altă direcție. Noel aștepta să audă ce avea de spus mai departe doamna Grenfell. Nu avea importanță dacă ei vor gîndi despre el că e urît sau orice altceva; el le va dovedi că e deștept și ager, iar curînd va crește mai mare și Luke îl va ajuta la sporturi, ca să nu-i dezamăgească... Pierdut în visurile sale, el nu auzi cuvintele

următoare ale doamnei Grenfell. El o urmări pe Cecilia Brown ridicîndu-se de pe scaunul ei, aflat cu două şiruri în faţa lui şi îndreptîndu-se spre platformă. Aceasta urcă treptele şi se îndreptă spre Luke, în timp ce aplauze se înălţau în sală. Cecilia Brown era cea mai drăguţă fată de la *MADDOX*. Avea doisprezece ani şi era la *MADDOX* de la opt ani, de cînd părinţii ei muriseră într-un accident de automobil la St. Louis. Mătuşa ei, sora tatălui, refuzase să o ia; ducînd timp de patruzeci de ani viaţa unei femei singure, nu avea chef să ia copilul fratelui ei. Ea nu o vizitase, nu-i scrisese niciodată. Cecilia Brown merita o schimbare. Dulcea doamnă Malone îşi puse braţele pe umerii noii ei fiice şi Cecilia zîmbi emoţionată şi îl apucă de mîna pe Luke.

Lui Noel îi îngheţă sîngele în vene, făcîndu-şi drum spre inima lui.

– Haide, îi şopti vecinul lui, trebuie să ieşim şi să le facem cu mîna.

Noel coborî atent pe treptele interzise, din faţă, stînd tăcut în spatele mulţimii. Domnul şi doamna Malone se urcară în maşina lucitoare de un roşu aprins. Cecilia îşi îmbrăţişă prietenele şi, cu un zîmbet dulce, îşi ocupă locul pe scaunul din spatele soţilor Malone. Două valize mici, noi, fură băgate în portbagaj, care fu închis cu un zgomot puternic. Era o maşină foarte frumoasă.

– Noel! Noel!

Luke îşi făcu drum prin mulţimea de invidioşi care îi făceau urări. El luă mîna lui Noel într-a lui.

– Noroc, băiete. O să-ţi scriu. Cînd o să pot. Cred

că o să fiu foarte ocupat de-acum încolo.

El se întoarse și porni spre mașină, înalt, cu părul roșu, încrezător.

– Apropo, strigă el, am lăsat ceva pe patul tău. Un cadou.

Cu un ultim gest cu mîna, el se urcă în mașină și își luă locul lîngă Cecilia. Zîmbetul ei părea că luminează peisajul ca un apus de soare, cînd mașina porni către libertate, împrăștiind pietrișul.

Acum, Noel stătea culcat pe pat, cu darul desfăcut, alături de el. Șervețelul roz de hîrtie era pătat cu grăsime de la crema cu unt a unei felii de tort. Zîmbetul Ceciliei îi plutea neclar în memorie. Și imaginea lui Luke, atît de înalt, atît de puternic, atît de liber – șezînd încrezător alături de ea. Noel nu se îndoia că locuința familiei Malone avea o bucătărie uriașă, caldă, cu lapte și prăjituri; probabil că aveau paturi moi și covoare groase, în concordanță cu acea mașină roșie, strălucitoare, și cu fata frumoasă de pe scaunul de lîngă Luke. Luke Robinson – adică nu – Luke Malone era un cîștigător! Noel luă bucata de tort și o strivi în mîină, simțind crema strecurîndu-i-se printre degete. Apoi, fără lacrimi, trist și disperat de singur, se duse la toaletă și trase apa după cadoul de despărțire al lui Luke.

4

Peach își amintea că, pe cînd avea doar cinci ani, era foarte mică și se uita la silueta înaltă a lui Lais, încercînd nerăbdătoare să-i prindă privirea surorii ei și să-și strecoare mînuța în mîna răcoroasă a lui Lais, vrînd tot mereu să fie cu ea, să se ducă acolo unde era și Lais. Acum, cînd crescuse, i se permitea să stea pe covorul alb din camera lui Lais, așteptînd în timp ce sora ei se pregătea să iasă seara. Ea îi ținea cerceii cei frumoși sau punea inele strălucitoare pe degetele albe ale lui Lais, atingîndu-i unghiile lungi, lăcuite, minunîndu-se, imitînd cu buzele strîmbătura lui Lais cînd își aplica rujul frumos, strălucitor.

Amélie căzu și își fractură șoldul exact cu două zile înainte de a trebui să navigheze cu transatlanticul

spre Franța. Lais era furioasă la gândul că pierde călătoria; trebuia să fie prima ei vizită la Paris, de când fusese adusă acasă de Léonie, în urmă cu cinci ani, „în dizgrație“, auzise Peach șoptindu-se, deși nu înțelegea de ce. Dar nu din cauza furiei lui Lais, ci mai degrabă a dezamăgirii lui Léonie, părinții lor hotărîseră să le permită să se ducă singure.

– Foarte bine, îi spuse Gérard cu seriozitate lui Lais, în timp ce Peach se învîrtea îngrijorată în spatele ei. Dar o să porți răspunderea pentru sora ta cea mică. Ți-o încredințăm ție pe Peach, în călătoria asta.

– Nu te îngrijora, Gérard, îi strigă Lais ieșind din cameră dansînd; lui Peach o să-i fie bine. O să am eu grijă de ea.

Peach se repezi emoționată în camera copiilor, dînd deoparte animalele de pluș, ursulețul, păpușa de cîrpe *Ann* și prietenosul cățel pe roțile, căutînd cu disperare să o găsească. Uite-o! Fusese aruncată în fundul dulapului cu jucării de către Amélie, supărată pe Lais pentru că îi adusese lui Peach un cadou atît de nepotrivit. Mai era încă în cutia elegantă, roșie, și Peach își trecu un deget admirativ peste literele aurii, în relief, *Cartier*. Ridicînd capacul, înlătură straturile protectoare de hîrtie de mătase. Era o frumoasă casetă de toaletă pentru oameni mari, din piele moale de un roșu închis, cu o mică broască și o cheiță de aur în față, iar deasupra erau înscrise inițialele *M.I.L. de C.* în timp ce dedesubt era scris cu aur: *Peach*.

Zîbind, ea răsuci cheița și se uită înăuntru. Antilopa vișinie din interior era moale sub degetele

mici, exploratoare. Erau mici compartimente pentru podoabe și bijuterii, vase mici de cristal cu capace de email pentru creme și pudre și cea mai frumoasă perie de cap și un pieptene cu auriu și email. Era cadoul de la Lais pentru botezul ei și Peach se așeză cu un oftat satisfăcut. Caseta aceea mică era exact ceea ce avea nevoie ca să călătorească împreună cu Lais.

Tata le duse la New York. Debarcaderul era aglomerat de călători, de cei ce-și luau rămas bun și de prieteni. O orchestră cânta vesel, iar pentru Peach vaporul arăta la fel de mare ca și hotelul lor din Florida.

Tata o duse în brațe pe Peach, sus, pe scara de îmbarcare, iar Peach căra prețioasa ei casetă. Cabinele lor erau pline de flori, iar ea alergă în jur emoționată, întrebându-se cum de putea fi acesta un vapor, când arăta de fapt ca o cameră obișnuită; în acest timp, Gérard vorbea încet cu Lais, cu un aer foarte serios. Apoi urmară multe sărutări și vorbe de rămas bun și ele îi făcură semne tatălui, și aruncară serpentine colorate, în timp ce orchestra cânta mult prea tare; brusc, îi veni să plîngă.

– A, nu, să nu faci asta, spuse Lais cu fermitate, să nu plîngi când ești cu mine.

Așa încît Peach înghiți în sec și își linse lacrima solitară care ajunsese în colțul gurii ei.

În prima seară pe mare, Lais o îmbrăcă în cea mai frumoasă rochiță a ei – de organdi alb cu un cordon de satin roșu și cu mici pantofiori roșii – apoi trebui să stea liniștită ca să n-o șifoneze, în timp ce Lais se

farda pentru seară. Rochia lui Lais era la fel de roșie precum cordonul lui Peach, formînd falduri suple care se înspuma în jurul gleznelor ei, ca dîra lăsată în urma vaporului. La cină, stătura la masă cu alte persoane și cu un bărbat solid, cu o mulțime de trese aurii pe haina lui elegantă, care îi zîmbi mult lui Peach și îi spuse cît de drăguță era. După aceea ei s-au dus să danseze și Peach șezu pe un fotoliu mare, aurit, ținînd strîns la piept gentuța mică de satin a lui Lais, ca să nu se piardă, pentru că Lais îi spusese să aibă grijă de ea. După un timp, începu să caște. Pleoapele îi cădeau din cauza fumului și a oboselii. Era atîta zgomot și nu o vedea nicăieri pe Lais. Bărbații o mîngîiau părintește pe cap, admirativ, iar doamnele mai în vîrstă se încruntau, văzînd-o.

– Cu siguranță, copilul ar trebui să fie în pat la ora asta! murmurau ele. Unde o fi mama ei?

– Nu e mama mea, răspunse Peach, somnoroasă, e sora mea, Lais.

– E rușinos să ții treaz un copil în felul ăsta, ziceau ele.

Lais reveni și o duse la culcare, furioasă.

– Sînt niște proaste, care se amestecă unde nu le fierbe oala, mormăi ea trăgînd-o pe Peach pe coridoare lungi și clătînîndu-se în timp ce vaporul se mișca sub picioarele lor. Tu nu voiai să te culci, nu-i așa?

– Nu, ah, nu, răspunse Peach, încercînd să se țină după pasul mare al lui Lais.

Nu voia altceva decît să fie cu Lais.

Lais deschise ușa cabinei și o împinse înăuntru.

– Haide, în pat cu tine!

Ea îi scoase în grabă rochia cea albă.

Peach se așeză pe marginea patului, scoțându-și pantofiorii roșii.

– Cum rămîne cu spălatul pe dinți? întrebă ea gîndindu-se la mama ei.

– Mîine dimineată! îi strigă Lais care se afla deja la ușă.

– Dar, Lais, unde te duci?

Peach stătea în pat, îngrijorată. Mai purta încă maioul, chiloții și ciorapii. Nu se vedea nicăieri cămașa de noapte sau un pahar de lapte sau altceva. Și unde era ursulețul Teddy?

Lais ezită, apoi reveni grăbită în cameră și scoase ursulețul de sub o grămadă de haine.

– Uite, spuse ea. Acum adormi.

Peach se relaxă, sub pături.

– Bine, șopti ea căscînd. Dar tu unde te duci, Lais?

– Să dansez, spuse Lais închizînd ușa.

Lais dansă seară de seară, cît dură drumul peste Oceanul Atlantic, dormind ziua.

Peach fu lăsată la grădiniță cu alți copii, unde se distră mult cu doicile, cu jucării și jocuri. Dar se simțea singură și îi lipseau mama și Lais. În fiecare seară, stătea și se uita la Lais cum se pregătește pentru plecare, dar acum lua cina devreme, cu alți

copii, și era băgată în pat înainte ca Lais să se ducă la cina târzie. Legănarea vasului era liniștitoare, un fel de legănat care îi aducea somnul ca un balansoar și doar uneori se trezea, cînd venea Lais, părăindu-i-se uneori că se aud rîsete și voci din camera alăturată.

La Paris, se duseră direct la casa din oraș a familiei De Courmont de pe Insula St. Louis. Peach se simți puțin speriată de camerele mari și suspicioasă față de copilașii aceia grași pe care Lais îi numea îngerași și care se uitau la ea din tavan. I se dădu voie să intre în bucătărie ca să capete lapte și pîine cu ciocolată – *pain chocolat* – un lucru pe care mama ei nu l-ar fi permis, dacă ar fi fost acolo.

Într-o seară, se trezi cu o durere de stomac. Nu știa cît era de târziu, dar se dădu jos din pat și se duse să o caute pe Lais. Se grăbi de-a lungul coridorului, simțindu-se ușurată cînd văzu că se zărea o fișie de lumină pe sub ușa lui Lais. Deschizînd-o, se uită uimită la cele două persoane aflate acolo. La început, nu o recunoscă pe Lais, pentru că era cumva îngropată sub bărbat. Arătau că se simțeau atît de bine, îmbrățișați, se gîndi ea cu invidie, dar se tot întreba de ce nu aveau pe ei îmbrăcăminte de noapte.

– Doamne! Peach!

Lais sări din pat, înfășurîndu-se cu cearceaful.

– Ce naiba faci aici?

– N-ar trebui să spui vorba asta! zise Peach, dezaprobatore.

Bărbatul începu să rîdă și Lais se uită furioasă la el, apucînd-o pe Peach de mîină și scoțînd-o din cameră. Ea îi dădu lui Peach un pahar cu apă, cu o

mînă tremurîndă.

– Promite-mi, spuse ea, că n-ai să povestești asta niciodată nimănui. Absolut nimănui. Mai ales mamei și lui Gérard.

Peach promise, deși se întreba de ce oare era un secret.

Chiar a doua zi, plecară la St. Jean Cap Ferrat și ea se gîndea ce minunat va fi să o vadă pe bunica. Semăna așa de mult cu mama ei și era plăcut, pentru că îi era tare dor de mama. Și acolo mai era și Jim, care o făcea să rîdă și se juca de-a v-ați ascunselea cu ea și o ajuta să învețe să înoate și o lua la pescuit. Și mai era Leonore, cealaltă soră a ei, care arăta ca Lais, dar era altfel. Desigur că o iubea și pe Leonore – dar nu chiar ca pe Lais.

După un timp, Peach începu să observe lucruri stranii. Oamenii își întrerupeau conversația cînd intra ea în cameră, adoptau fețele alea vesele pe care le iau oamenii mari cînd vor „să-i amuze pe copii”, dar ochii lor nu zîmbeau așa ca înainte. Iar cînd credeau că ea nu e prin preajmă, fețele lor deveneau lungi și serioase.

– Război! spuneau ei. Va fi război, pînă la urmă.

Peach se uita la nesiguranța din ochii lor, simțind teama ascunsă în spatele vorbei necunoscute.

Brusc, începu o activitate intensă, bagajele lor fură împachetate în grabă și urmau să plece în aceeași zi. Jim reușise să le asigure locuri pe un vapor.

– E unul dintre ultimele vapoare, auzi Peach cum îi spunea el lui Lais; nu mai e timp. Trebuie să plecați, acum.

Peach se scărpină în cap, obosită.

– Te rog, nu se poate să mai rămîn? se rugă ea agăţându-se de mîna lui Jim. Tu şi cu bunica nu mă mai vreţi?

Jim o ridică în braţe.

– Bă, te vrem, zîmbi el, dar şi mama şi tata te doresc. O să te revedem curînd, micuţă Peach, – şi oricum, eu vă duc cu maşina la Marsilia, aşă că nu ne luăm încă rămas bun.

Pe drum, Peach dormi la început, dar i se părea că se tot opresc şi pornesc din nou, şi că în maşină era înăbuşitor. Ea se uită pe fereastră şi i se păru că toată lumea se mişca în aceeaşi direcţie – spre vest, spre Spania.

– Vă rog, se rugă ea, nu ne putem întoarce? Mă dor ochii şi capul.

– Întinde-te pe canapea şi încearcă să dormi, draga mea, îi ceru Lais, care stătea în faţă cu Jim. Se pare că o să fie un drum lung.

– Dar mă doare cu adevărat capul, Lais.

Peach se aplecă în faţă punîndu-şi braţele în jurul gîtului surorii ei şi sprijinindu-şi capul care o durea pe obrazul rece al lui Lais.

Lais luă mîna lui Peach într-a ei.

– Jim, spuse ea cu o voce slabă, am impresia că avem necazuri.

Jim îşi luă ochii de la şosea şi privirile lor se întîlniră.

– Arde, are febră, spuse Lais liniştită.

Lais o ţinu în braţe tot drumul de întoarcere la vilă. Léonie se grăbi să vină să-i întîmpine, surprinsă şi necăjită de întoarcerea lor. Ea o luă pe Peach şi o

băgă într-o baie cu apă rece, adăugînd treptat gheață, pînă cînd răceala o pătrunse pe Peach pînă la oase. Apoi, sosi doctorul care o examinează cu gravitate. Lais luă totul în rîs, cînd doctorul zise că era o formă foarte gravă de pojar.

– Eu am fost convinsă întotdeauna că pojarul e ceva simplu, spuse ea. Poți fi sigur că Peach exagerează.

– O să prindem vaporul următor, spuse Jim speriat.

Lui Peach îi fu tot mai rău. I se părea că îi va exploda capul și o dureau picioarele. Apoi, simți că parcă i se sfărîmă pieptul.

– Tată! țipă ea, întorcîndu-și capul dintr-o parte într-alta, încercînd să scape de durere și căutînd în zadar un loc mai rece pe perna care se umezi curînd de transpirația ei. Tată!

– Nu e pojar, e poliomielită, spuse doctorul Marnaux de la spitalul din Nisa, o boală rară, care atinge copiii și oamenii tineri. O s-o punem la un aparat ca s-o ajutăm să respire, dar, doamnă și domnule, zise el uitîndu-se la ei cu niște ochi cafenii triști, mi-e teamă că nu vă pot da mari speranțe.

Lais se aruncă asupra doctorului.

– Ce vrei să spui? țipă ea. Vrei să spui că sora mea o să moară?

Apucîndu-l tare de reverele halatului alb, apretat, arăta gata să-l ucidă.

– Domnișoară, domnișoară – te rog, zise el încercînd inutil să o dea la o parte. Nu pot spune nimic precis. E o boală despre care știm prea puțin. Putem doar spera.

Mîinile lui Lais căzură moi pe lîngă trup, iar

doctorul își netezi, nervos, halatul mototolit.

– O să facem tot ce putem pentru ea. Cu toții.

– Doctore Marnaux, spuse Léonie cu voce tare, clară. *Nepoata mea nu va muri.* Înțelegi, domnule? *Ea nu va muri.*

Doctorul Marnaux se uită neliniștit la femeia cea tânără, disperată, și la cea mai în vârstă, mai liniștită, dar categorică.

– Desigur, doamnă, răspunse el liniștitor; desigur că nu.

– Eu am să stau cu ea, zise Léonie, îndreptându-se ușor spre ușa albă, austeră, în spatele căreia zăcea nepoata ei.

Doctorul se uită la Jim și ridică neajutorat din umeri.

– Cum dorește, domnule, murmură el. Noi am făcut tot ce s-a putut.

Toate liniile telefonice transatlantice erau supraîncărcate, iar apelurile erau deja cenzurate sau limitate. Lui Jim i-au trebuit două zile și o considerabilă influență, ca să-l prindă pe Gérard la Miami.

– Vin imediat acolo! spuse Gérard, vocea lui încordată abia auzindu-se printre pîrîiturile și zgomotele de pe fir.

– Lucrurile s-au schimbat pe aici, îi atrase atenția Jim. Ține minte că, odată ajuns aici, în calitate de cetățean francez, s-ar putea să fie imposibil să mai pleci.

– Chiar dacă Peach n-ar fi atât de bolnavă, răspunse Gérard, m-aș întoarce să fac ce pot pentru țara mea.

Gérard se implicase doar cu numele în imperiul economic *De Courmont*, edificat de tatăl lui, preferînd să lase în seama unor consilieri capabili conducerea

vastelor uzine de automobile și a companiilor lor periferice, monumentalele oțelării, uzinele de laminate și fabricile de la Valenciennes care produsese războaie. Iar faptul că acest imperiu era acum în pericol, țara fiind în război, trecea de departe pe planul al doilea, față de faptul că micuța și iubita lui Peach era grav bolnavă.

În seara în care Peach s-a trezit, Léonie era lângă patul ei, așa cum fusese în fiecare seară de când se îmbolnăvisese. Fața ei arăta obosită și marcată, dar reuși să zîmbească, de dragul fetei.

– Întinde mâinile la mine, Peach, șopti ea, să le prind.

Fetița zîmbi și își ridică brațele, simțind prinsoarea sigură a lui Léonie pe mâinile ei micuțe.

– Ai stat în pat atît de mult, șopti Léonie, încît mușchii tăi au obosit. Hai să-i încercăm un pic, Peach. Ia mișcă degetele de la picioare să văd și eu.

Peach încercă și iar încercă, dar degetele nu voiau să se miște. Rîsul ei ascuțit, copilăresc, se răspîndi în camera tăcută, un sunet care bucură inima lui Léonie, ca să o transforme apoi din nou în piatră.

– Cred că sînt prea obosită, bunică Léonie, șopti Peach. Cred că mîine o să fie în regulă.

Ziua în care au prins aparatul de oțel cu acele curele urâte, negre, de piele, în jurul picioarelor mici, nepu-tincioase, ale lui Peach, a fost și ziua în care Gérard a fost chemat la Paris de guvernul de război al Franței.

– O să lipsesc doar câteva zile, draga mea, îi promise el, apoi o să vin înapoi, la tine.

– Dar ce-am să mă fac fără tine, tată? Ochii lui Peach se umplură de lacrimi. De ce mi-au pus astea pe picioare? De ce nu mai pot să alerg și să sar?

– O să poți, Peach, o să poți! exclamă Léonie, aruncîndu-și brațele în jurul ei. Trebuie doar să învățăm mușchii să lucreze din nou. Ei sînt acolo și acum, dar pur și simplu s-au lenevit.

– Promite-mi, bunico! se rugă Peach. Vreau atît de mult să alerg după pisicuța cea maronie.

Léonie reuși să rîdă.

– Îți promit, se jură ea.

Cele câteva zile ale lui Gérard se lungiră la o săptămînă, apoi la două. El reuși să le telefoneze și să le spună că era trimis la Valenciennes, să se întîlnească acolo cu niște industriași. Lucrurile erau haotice și le promise că îi va suna cît va putea de curînd. Apoi o lună, domni tăcerea.

Léonie lucra în fiecare dimineată cu Peach. Și în fiecare după-amiază și din nou seara. Ea prindea mici greutate de picioarele fetei și i le ridica și i le lăsa, i le masa, o ridica pe Peach în picioare și îi forța picioarele să pășească în față, pînă cînd Peach era gata să plîngă. Apoi, într-o zi, Léonie o duse în marea caldă, binecuvîntată, și Peach simți cum îi plutesc picioarele odată cu ea, așa cum erau cîndva, eliberate de protezele nesuferite de oțel.

Gérard se întoarce în uniformă de maior al armatei franceze, cu vestea că trebuia să revină la Paris peste două zile. Vorbise la telefon cu Amélie care, deși încă

suferindă din cauza șoldului ei fracturat, dorea cu disperare să o vadă pe Peach. Vapoarele care plecau erau supraaglomerate și riscante. Un vapor încărcat cu femei și copii fusese deja scufundat. Peach și Lais trebuiau să rămână la Léonie, iar Gérard avea să vină la ele de câte ori va putea. Cu toții se rugau ca războiul să nu dureze mult. El plecă aproape imediat, fără să le spună ce misiune avea, iar privirea lui Peach îl urmări cu îngrijorare, în timp ce mașina militară cenușie, cu un șofer în uniformă, dispăru într-un nor de praf alb. Ea îi promisese tatălui ei că va umbla singură data viitoare, când va reveni, și că va încerca să-și țină promisiunea.

Lunile trecuseră și veni iarna, iar Peach și Léonie încă mai înotau în fiecare zi în piscina hotelului pustiu, înfruntînd împreună adîncimea rece a apei, în timp ce Peach căpăta încet puteri.

Șase luni mai târziu, doctorul Marnaux putu să-i scoată proteza de la piciorul stîng. Dar dreptul, la care mușchii suferiseră afecțiuni mai grave, era mai slab și mai avea încă nevoie de sprijinul nesuferitului aparat de oțel. Uneori, Léonie o vedea pe Peach cu piciorul drept împins înainte în fața ei, uitîndu-se la proteză cu un aer atît de puțin copilăresc, încît era șocată.

– O urăsc, bunico, o urăsc, șopti Peach. Într-o zi, am să arunc proteza asta în mare, pentru totdeauna.

5

Statura solidă a comandantului german urcă pe treptele de la *Hostellerie de la Rose cu Cap*, oprindu-se un moment, o siluetă pe albastrul și auriul unei seri mediteraneene liniștite. Léonie strânse mai tare mîna lui Peach într-a ei, privirea sa întîlnind-o pe cea temătoare a lui Leonore.

– Eu am să mă ocup de asta, murmură ea; tu nu vorbești cu ei decît dacă ți se adresează direct.

– Dar, bunico...

– E mai bine așa, șopti Léonie, nu vor încerca să fie brutali cu o femeie bătrînă.

Fără să vrea, Leonore zîmbi. Léonie avea șaiszeci de ani și arăta de cincizeci. Purta rochia ei favorită de în galben și pantofi crem cu tocuri înalte, iar perlele

primate de la Jim străluceau la gîtul ei frumos. Părul ei blond era strîns la spate într-un coc și legat cu o fundă galbenă de mătase. Arăta exact ca o franțuzoică șic și orice bărbat – chiar și inamicul – ar fi găsit, cu siguranță, că e demnă să fie dorită.

– Te avertizez, șopti Leonore, că dacă inamicul se gîndește la un viol, atunci tu vei fi victima, nu eu.

– Ssst!

Léonie își înălță capul sus, umerii înapoi, rugîndu-se ca bătăile puternice ale inimii să nu-i poată fi auzite.

– *Kommandant* Gerhard von Steinholz.

Bărbatul solid își scoase chipiul cu trese aurii și pocni din călcîie, aplecîndu-se. Pot să vă spun, doamnă Léonie, că v-am văzut de multe ori în tinerete, la teatrele din München și Paris. E o mare onoare pentru mine să-mi cunosc idolul în persoană.

– Sînt întotdeauna bucuroasă să fac cunoștință cu un admirator al activității mele, spuse ea cu răceală, dar mi-e teamă că nu pot spune același lucru în privința inamicului țării mele.

Herr Kommandant von Steinholz trecu peste comentariul ei cu un zîmbet plăcut.

– Asta e nenorocirea războiului, doamnă, care ne pune în asemenea situații. Dar părerile personale sînt ale noastre proprii.

El se întoarse spre Leonore pocnind elegant din călcîie.

– Domnișoară!

Privirea lui albastră, pală, o analiză din cap pînă-n picioare.

– E nepoata mea, domnișoara Leonore de Courmont.

Leonore dădu din cap, ignorînd mîna lui întinsă.

– A, da. Desigur, e o De Courmont. Dar numai prin adopțiune, presupun.

Leonore roși furioasă.

– Gérard de Courmont e tatăl meu vitreg, spuse ea. Apoi, mușcîndu-și buza, tăcu.

La naiba, deja a și provocat-o să-i vorbească.

– Și aceasta?

Kommandant von Steinholz îi zîmbi lui Peach, iar ea se uită speriată în sus la el, amețită de strălucirea treselor aurii și de luciul medaliei.

– Peach De Courmont, spuse Léonie. Cea mai mică nepoată a mea.

Von Steinholz mîngîie capul lui Peach cu o mînă mare, grea, iar Peach se frămîntă jenată.

– Presupun că ea e o De Courmont adevărată.

El se încruntă, cînd văzu proteza de oțel de pe piciorul fetei.

– Dar ce s-a întîmplat cu ea?

– A fost bolnavă, răspunse Léonie, dar e ceva mai bine acum.

– Avem doctori foarte buni, doamnă Léonie. Dacă putem face ceva să vă ajutăm, pot să-i pun la dispoziția dumneavoastră.

Ochii ei îi întîlniră pe cei rotunzi, albaștri pali, ai lui Steinholz.

– Iubesc foarte mult copiii, doamnă, spuse el liniștit. Am și eu trei.

Steinholz îl chemă pe tînărul ofițer care aștepta în

poziție de drepti, în spatele lui.

– Kruger!

– Ordonati!

Ofițerul înaintă cu eleganță și așteptă, cu ochii spre un punct aflat sus, deasupra capetelor lor, și Peach se uită la el cu uimire.

– El e căpitanul Volker Kruger. El va răspunde de hotel, de acum încolo. Desigur că vrem ca dumneata să conduci hotelul, ca de obicei, dar căpitanul Kruger va răspunde de distribuirea camerelor și de aprovizionare. Vor veni aici doar ofițerii noștri superiori, ca să se bucure de o odihnă binemeritată, după treburile lor de pe front. Și poate, ocazional, vi se va cere să găzduiți oaspeți foarte speciali. Acest hotel și înzeștrările lui vor constitui un loc ideal pentru conferințe la nivel înalt, între noi și aliații noștri italieni. Puteți fi sigură, doamnă, că hotelul va fi întreținut în condiții foarte bune și Kruger va avea grijă să aveți personal suficient. Tot ce vă cerem este să vă continuați treaba – cu un mic ajutor suplimentar din partea noastră.

– Dar eu...

– Leonore.

Léonie îi aruncă o privire de avertizare, iar Leonore roși, uitându-se furioasă în jos la picioare.

– *Herr* von Steinholz, spuse Léonie, trebuie să-mi acordați controlul complet al hotelului. Căpitanul Kruger va răspunde doar față de mine sau față de nepoata mea. *Herr* von Steinholz, nimeni nu conduce acest hotel, în afară de domnișoara De Courmont.

Von Steinholz strânse buzele cu furie.

– Înțelegeți, desigur, că am putea pur și simplu să

rechiziționăm hotelul?

Von Steinholz ar fi vrut să aibă onoarea ca Léonie Bahri și o nepoată a ei De Courmont să conducă hotelul *lui*... iar Léonie știa lucrul ăsta. Ea se uita la el, calmă.

– Ah, foarte bine, fu de acord von Steinholz. Kruger, ai auzit?

Privirea tânărului bărbat coborî din tavan la nivelul lor.

– *Herr Kommandant!* răspunse el.

– Ai să lucrezi cu doamnele acestea, Kruger. Ele știu mai multe decît tine despre conducerea unui hotel, oricum. Standardele trebuie ținute la înălțime.

Léonie observă o strălucire de furie săgetînd ochii căpitanului. Bărbatul era un mic birocrat care sărise la poziția de „ajutor al puterii” – dorindu-și el însuși această putere. Căpitanul Kruger era un bărbat periculos.

– E de înțeles ca, întrucît germanii conduc acum întreprinderile *De Courmont*, să doriți să păstrați măcar o mică parte a proprietăților familiei sub control propriu.

Trecuseră șase luni de cînd nu mai avuseseră vești de la Gérard, deși știau despre preluarea oțelărilor și că fabricile produceau acum vehicule și armament pentru cel de Al Treilea Reich.

– Oamenii mei vor fi aici mîine dimineată. Vă urez noapte bună. A fost o plăcere să vă cunosc pe amîndouă.

Von Steinholz se îndreptă spre ușă, pașii lui

sunînd sec pe marmură.

Se opri la ușa mare de sticlă pe care Kruger, atent, i-o ținea deschisă.

– A, și spuneți-i celei mici – Peach – care se ascunde în spatele bunicii, că are permisiunea mea să înoate oricînd în piscina hotelului.

– Bunico, spuse Peach, cînd Léonie îi scoase proteza de pe picior, în seara aceea, pregătind-o de culcare. Putem acum să o aruncăm în mare?

Fața lui Peach era rozalie de sănătate, părul ei moale, roșcat, era legat la spate cu o panglică, iar ochii ei, de un albastru închis, erau serioși.

Léonie se opri, curelele urîte de piele fiind pe jumătate desfăcute.

– Despre proteză e vorba?

Peach aprobă din cap.

– Știu că o urăști, spuse Léonie, dar mai ai nevoie de sprijinul ei.

Piciorul drept, scos din cușca lui, era vizibil mai subțire decît stîngul.

Fusese din nou o seară plicticoasă, se gîndi Lais cu enervare, cînd se pregăti de culcare. Nu încăpea îndoială că preferințele lui Hitler în promovarea

bărbaților de același nivel intelectual cu al lui făceau ca petrecerile să fie plicticoase. În seara asta, fuseseră doi „Gaulester“, aflați la prima lor călătorie în afara Germaniei, provinciali cu mintea îngustă, promovați ca oficialități de partid, și probabil că aveau perspectiva să capete puteri și mai mari, căci altfel Karl nu i-ar fi tolerat. Ceilalți fuseseră oarecum mai interesați: un arhitect care se ocupa de construirea noii case a lui Goering și pe care Karl îl angajase să-i facă planul cabanei lui din munți, precum și doi dintre adjuncții săi, și Otto Klebbich. Dar nici unul nu merita osteneala ei.

După cum îi ceruse Karl, ea avusese grijă ca masa să fie perfectă. Candelabrele de argint complicate aruncau o lumină blîndă pe bolurile cu orhidee, iar serviciul de masă purta emblema *De Courmont*. Cele mai fine pahare de șampanie din cristal *Lalique* erau pline mereu cu o cantitate nesfîrșită de șampanie dulce, preferată de naziști. Dar mîncarea delicioasă fusese prea delicată pentru gustul lor grosolan.

Totuși, era acolo un ofițer tînăr – Ferdi von Schönberg, un adjunct al lui Otto Klebbich – care se pricepea la vinuri. Avea și ceva cunoștințe despre muzică. Venise să stea în spatele ei. Laș era aplecată peste pian, în timp ce bătrînul pianist care îi distra întotdeauna la petrecerile ei cînta Mozart și Chopin precum și Cole Porter – cu aceeași tandrețe. Ceilalți ofițeri rămăseseră la masă cu Karl, discutînd ultimele evenimente ale războiului. Scoseseră hărți asupra cărora se aplecară, iar discuțiile și rîsetele lor deveniră tot mai gălăgioase, în timp ce un coniac

excelent curgea mereu. Cîteva fete plictisite, în rochii de seară, așteptau neconsolate în salon ignorate de germani și de gazda lor.

*„Șampania nu mă-ncălzește
Și nici coniacul nu mă-mbată
Și-atunci de ce mă amețește
Privirea ta, și mă dai gata?”*

Lais cînta, acompaniată de pian.

– Îți place Cole Porter? întrebă, cu un zîmbet, Ferdi von Schönberg.

Era înalt și blond, cu un trup frumos, dur, tînăr.

– Cole Porter – și șampania bună, spusese ea ridicînd paharul plin cu un lichid delicat, auriu, ale cărui mici bule se ridicau încet și permanent.

– Nu-mi place vinul acela dulce care s-a servit acolo, continuă ea.

Făcu un semn spre ușa deschisă a sufrageriei, iar el rîse.

– Fiecare cu ce-i place, spuse el, toastînd cu paharul lui de coniac.

– Bine, răspunse ea privindu-l cu atenție.

Tocmai atunci ușa se deschisese larg și ceilalți începură să iasă din sufragerie, așa că nu mai avu ocazia să mai vorbească.

Cu un oftat își puse cămașa de noapte moale de mătase verde peste trupul gol. Karl o plăcea în verde. Și în mătase.

El era deja în pat, așteptînd-o cînd ea veni din camera ei de îmbrăcat. Parfumul trandafirilor, pe care îi îngrămădisise în vase mari de cristal, umplea camera, iar ea deschise geamul, uitîndu-se spre Sena. Lumina lunii făcea să strălucească puștile santinelor care patrulau prin fața casei, luminînd Mercedes-ul lung, negru, care aștepta, cu șoferul pregătit, în caz de urgență. Iubitul ei era un bărbat foarte important. Aplecată la fereastră, ea își aprinse o țigară și se uită afară în noapte.

– *Liebchen*.

Generalul Karl von Bruhel își ridică ochii de la hîrțile pe care le citea și îi zîmbi.

– E timpul să ne culcăm, îngerașul meu.

El puse deoparte documentele cu sigilii și ștampile ce păreau a fi foarte importante.

– Vino la mine.

Karl von Bruhel avea patruzeci de ani. Avea păr aspru, cenușiu, și ochi foarte albaștri, care arătau și mai albaștri din cauza feței lui curate, rozalii. Avea pielea moale, trupul subțire. Era căsătorit de optsprezece ani cu o femeie liniștită, dintr-o familie bună din München, și avea o fată de vîrsta lui Peach.

Lais își aruncă țigara pe fereastră. Bretelele cămășii de noapte îi alunecară de pe umeri și ea merse încet spre el, lăsînd mătasea să-i mîngîie sînii și să cadă apoi cu un fișuit ușor, pe podea.

Ochii lui Kurt îi devorau goliciunea, iar mîinile lui o așteptau, tari, prădătoare, exploratoare. Lais ezită la marginea patului; era întotdeauna puțin speriată de el, avea puțină teamă cînd el se apropia. Mîna lui

alunecă răutăcioasă între picioarele ei, apucînd-o pînă țipă, doar în parte de durere.

– Spune-mi că-ți place, domnișoară De Courmont, comandă el cu un zîmbet disprețuitor, spune-mi ce anume ai vrea. Haide, spune-mi!

– Te rog, te rog, Karl, gîfii ea, cînd mîna lui o strînse mai tare, zdrobindu-i moliciunea.

Chiar în timp ce vorbea, o zgudui un tremur. Ah, Doamne, ah, Doamne! Degetele lui tari o mîngîiau nemilos, iar ea gemea de plăcere. Brusc, el își retrase mîna, lăsînd-o gîfîind, disperată.

– Acum, șopti el, culcat pe perne, cu mîinile prinse sub cap. Ce anume vrei, domnișoară De Courmont?

– Te rog, Karl, se rugă ea. Te rog, Karl, ah, te rog, fă dragoste cu mine.

Cu un hohot uriaș de rîs, el se ridică de pe picioarele ei și o aruncă deasupra lui, apăsînd-o în jos pe tîria lui, bucurîndu-se de gemetele ei de plăcere.

– Acum, spuse el, așteaptă. Așteaptă un moment, Lais. Uită-te la oglinda de deasupra patului.

Ascultătoare, Lais se uită în oglindă la imaginea lor reflectată. Brutal, o ridică de pe el ca să se poată uita. Ochii ei erau întunecați de excitare, ar fi făcut orice i-ar fi cerut, iar el știa lucrul acesta.

– Acum, spuse el, ridică ochii mai sus, Lais, mai departe de noi. Ce mai vezi, reflectat în oglindă?

Lais ridică ochii fără plăcere. Portretul pe care Karl insistase să-l atîrne acolo, se uita la ea. Avea fața slabă, cu o gură plină, senzuală, un bărbat frumos, brunet, arătînd puțin crud, cu ochii albaștri adînci ai lui Peach.

– Monsieur, șopti ea tremurînd. Îl văd pe Monsieur.

Karl izbucni din nou în rîs, lăsînd-o din nou să cadă pe el.

– Și ce crezi despre asta, Monsieur, duce De Courmont? i se adresă el portretului. Mai întîi ți-am luat țara, apoi ți-am luat fabricile și proprietățile. Și acum am s-o iau pe nepoata ta. Din nou!

Lais țipă de durere, cînd el reveni deasupra ei. Ea gîfii, cînd el începu să se miște mai tare.

– Încă, încă, se rugă ea.

Doamne, era un iubit atît de fantastic, ah, Doamne...

– Încă, încă. Nu te opri acum. Ah, te rog... Karl, nu te opri.

Se părea că noaptea nu se va sfîrși niciodată.

6

Peach urcă cu greu ultimii metri pînă în vîrf dealului, îndreptîndu-se spre porțiunea de umbră formată de ramurile împletite ale măslinilor bătrîni. Cerul era de un albastru clar și luminos, iar soarele de după-amiază ardea cu intensitatea verii. Hotelul roz, arcuit, ținea îmbrățișat parcă promontoriul cu măslini și chiparoși, ca un strat de glazură pe o felie neagră de tort. Piscina dreptunghiulară strălucea în soare și Peach urmări înotătorii bălăcindu-se în apă și ieșind, scuturîndu-se de o ploaie de picături de cristal. Parc-ar fi niște cîini uzi, se gîndi ea disprețuitoare... Chelneri germani, în haine albe, duceau tăvi cu bere rece ca gheața, plină de spumă, iar frînturi de muzică se înălțau spre deal. Dacă nu ar fi fost lipsa copiilor în

jur, s-ar fi putut crede că este o scenă normală de vacanță. Dar nu era. Acum, nici un copil nu mai înota în piscina aceea.

Peach se întinse pe spate și se uită la cer. Chiar și păsările, de obicei gălăgioase, și greierii amuțiseră de căldură. O ușoară briză avea dulceața unei mimoze și se simțea mirosul rozmarinului, dafinului și al unei duzini de alte diferite flori. Nu fusese în stare să mai suporte să rămână în camera ei. Obloanele lungi, verzi, ale vilei erau închise din cauza căldurii, dându-i camerei o întunecime translucidă, de parcă ar fi fost sub apă. Cearceaful alb era mototolit de răsucitul ei neliniștit, iar cartea era aruncată pe podea. Léonie era plecată de două zile, iar Leonore era ocupată la hotel.

Își simțea piciorul drept încins în aparatul de oțel, și Peach se uita furioasă la curelele urâte de piele.

– Rahat, spuse ea, bucurându-se de cuvântul de ocară pe care îl folosise. Obiect de rahat!

Aplecându-se în față, ea trase cu furie de cataramă. Așa! Acum era liberă. Își examină picioarele cu îngrijorare. Dreptul nu arăta prea rău, era doar puțin mai subțire. Ea tot mai făcea exerciții în fiecare zi și înota în mare dimineața, la prima oră, înainte de a pleca la școală la Monte Carlo, apoi din nou, îndată ce ajungea acasă, după-amiază. Iar aceasta era cea mai frumoasă parte a zilei!

Își arunca geanta de școală pe podea, își scotea pălăria de pai, își dezbrăca șorțul de uniformă și își trăgea pe ea costumul de baie, roz, de bumbac. Apoi se grăbea în jos, la plajă, sub vilă, cât de repede îi permitea șchiopătatul, făcând pașii cumva lateral, cum

se obișnuise în ultimii ani. Și apoi, simțea fericirea de a se elibera de proteză și de a pluti pe spate, într-o apă limpede, lăsându-și părul lung să se miște răcoros în urma ei! După câteva minute, se întorcea, tăind apa cu brațele ei puternice, bucurându-se de senzația de forță când înota. Marea o împrăștiase, o făcea să se simtă din nou puternică și aproape normală.

Luînd proteza, Peach o examinează cu atenție. Putea pune pariu că omul care o realizase nu avea copii – dacă ar fi avut, cu siguranță că ar fi folosit piele roșie sau roz, sau poate chiar niște panglici frumoase. Ea îi spusese bunicii că voia să o arunce în mare, dar Léonie nu-i dăduse voie.

Peach se uită fix la mare; era atît de albastră, atît de netedă. Există un loc exact de-a lungul cărării de cretă care ducea la promontoriul Pointe St. Hospice, unde stîncile se înălțau drepte și culoarea apei se întuneca, devenind ultramarină. Acela va fi locul perfect.

Să se ridice în picioare fără proteză nu era atît de ușor pe cît crezuse, dar, împingîndu-se pe mîini și pe genunchi și apoi apucîndu-se de o ramură aflată la îndemînă, reuși. Căderea pe care se cășărase în urmă cu o oră, arăta brusc mai abruptă. Cu atenție, își trecu greutatea pe piciorul drept. Genunchiul se clătină puțin, dar ținea ambele picioare drept pe pămînt. Pînă aici era bine. Se uită la proteza care zăcea pe iarba arsă de soare. Putea să o mai pună înapoi, doar ca să coboare dealul. Dar nu! N-o să mai poarte niciodată din nou obiectul ăsta de rahat. Apucînd proteza de legăturile urîte de piele, făcu un pas timid

pe cărarea îngustă de piatră. Picioarul stîng alunecă pe pietrele libere și ea se clătină din nou, în mod periculos. Peach își mușcă buza, simțind transpirația care îi picura pe spatele bluzei. Acorduri de muzică și rîsete veniră spre ea, aduse de vînt, și se uită urît la piscina hotelului. Odiosul acela de von Steinholtz trebuia să fie acolo. Și mai era odiosul de Volker Kruger, care încerca să-i dea ordine lui Leonore și să facă pe șeful. Le auzise odată vorbind, pe bunica și pe Leonore. Fetele De Courmont sînt tari, spusese ele. Nu se lasă învinse cu una, cu două.

Pe jumătate tîrîndu-se, pe jumătate alunecînd, cu picioarele zgîriate și sîngerînd, ea reuși să ajungă la poalele dealului. Forțîndu-se să-și împartă greutatea egal pe ambele picioare, Peach șchiopătă încet pe cărarea care ducea la promontoriu. Ajunsese acolo. Cu o ultimă privire disprețuitoare, ea apucă de curele proteza și o aruncă peste stîncă mică. Soarele care apunea se reflectă pe aparatul de oțel, cînd acesta căzu, plescăind ușor cînd atinse apa. Ridicîndu-și mîinile deasupra capului, Peach scoase un strigăt de triumf. Obiectul de rahat dispăruse. Și niciodată ea nu va mai purta o proteză de felul acesta.

7

Orfanii lui Léonie erau cea de a doua familie a ei. Ea crease căminul cu mulți ani în urmă, când fusese la apogeul carierei, susținând cu bani din turneele ei în toată lumea vechiul castel d'Aureville, care fusese casa veche a tatălui lui Amélie, ca să-i țină pe cei patruzeci de copii într-un confort modest, fericit, îngrijiți de o echipă de călugărițe tinere și iubitoare. Léonie știa ce însemna să trebuiască să-ți dai copilul, fără să-l mai vezi vreodată crescând. Ei i se întâmplase lucrul acesta când o dăduse pe Amélie familiei d'Aureville, iar ei au trebuit să fugă în Brazilia ca să-i apere fetița de ura lui Monsieur. Orfelinatul a debutat ca un mod de a-și ispăși vina, dar se transformase într-o parte a vieții ei, pe care o iubea.

Ea îl întrebase pe von Steinholz dacă îi dădea

permisiunea să călătorească o dată pe lună pînă în apropiere de Tours, cum făcuse întotdeauna, ca să-i viziteze pe copii.

– O să facem mai mult, spusese el. O mașină cu un șofer va fi la dispoziția dumitale, în ziua în care vei dori să te duci.

Léonie își putea imagina consternarea pe care ar provoca-o, apărînd într-o mașină germană, cu un șofer german la volan.

– Ar fi mai bine dacă mi-ai da documentele necesare și aș conduce singură pînă acolo, spuse ea. De fapt, n-aș vrea să iau un om de la sarcinile lui mai importante.

– Cum dorești! răspunse Steinholz, dar ea văzuse că el se supăraseră din cauza refuzului ei. Fotografii ale soției lui și ale celor doi copii ai lui blonzi, drăguți, erau expuse în rame de argint, pe biroul lui. Von Steinholz ar fi fost bucuros să fie pomenit într-o acțiune caritabilă pentru copii, iar ea îi refuzase această satisfacție.

– Documentele îți vor permite să călătorești trei zile în cursul unei luni, doamnă Léonie, îi spuse el cu răceală. Asta îți va asigura suficient timp, cred.

– Aș aprecia dacă ați putea face o adăugire la aceste documente, domnule comandant, spuse Léonie calm. Nepoata mea cea mică ar vrea să vină cu mine la castel.

Von Steinholz ștampilă cu iritare documentele, dîndu-i-le cu un oftat.

– Obții întotdeauna ceea ce dorești, doamnă Léonie? întrebă el, sigur că nici un bărbat nu o refu-

zase vreodată cu ceva.

– Aproape întotdeauna, recunosc Léonie cu modestie.

Ferdi nu-și putea lua ochii de la Lais, voia să soarbă expresiile trecătoare care apăreau pe fața ei vioaie și să fie absorbit în albastrul ochilor ei. Când era departe de ea, imaginea feței ei dăinuia ca un talisman în fundul minții lui. Parcurgea cu mașina distanța lungă între Reims și Riviera, la fiecare sfârșit de săptămână, astfel încât să petreacă două zile și două nopți împreună, dar nu era suficient. Avea nevoie de ea tot timpul. Simțea nevoia să o atingă, să o sărute, cu acele sărutări blânde depuse pe părul ei răscolit de vânt, care mirosea a soare și a flori. Era mai mult decât o simplă atracție fizică; el simțise imediat lucrul ăsta, de îndată ce o văzuse. Vulnerabilitatea fragilă a lui Lais răzbătea de sub fațada curajoasă; femeia blondă, arțăgoasă, cu gura roșie, zîmbitoare, i se păruse a fi doar o fată tristă, ce căuta cu disperare răspunsuri la întrebări pe care nu le putea formula.

Lais se opri și îl înconjură cu brațele, sprijinindu-și capul de pieptul lui. Teama dispăruse din ochii ei. Acum, ea știa cine este.

– Te iubesc, spuse ea ținându-l strâns, ah, te iubesc, Ferdi von Schönberg.

– Credeam că nu ești sigură – că nu știi dacă poți simți dragostea, o tachină el.

– Asta era atunci, demult, șopti ea, sărutându-i pieptul acolo unde cămașa era descheiată.

Trecuseră exact trei luni din seara aceea din bar, cînd o privise în ochi. „Îți amintești de mine?” o întrebase. Acum nu-l va uita niciodată.

Mîinile lui Ferdi o apucară de umeri cînd spuse:

– Vreau să te căsătorești cu mine, Lais. Vreau să fii soția mea.

Știau amîndoi că era interzis ca un ofițer german să se însoare cu o străină și ea oftă fără să spună nimic.

– Voiam să știi ce simt pentru tine. Ai pătruns în viața mea pentru totdeauna, ne aparținem unul altuia. Într-o bună zi, toate astea se vor termina. În lume va fi din nou pace. Atunci, o să te căsătorești cu mine, Lais?

Fața lui era atît de serioasă, ochii lui erau atît de îngrijorați! Se temea că, din cauză că nu se putea căsători cu ea acum, fiind german – inamicul – ea îl va refuza.

– Am să mă căsătoresc cu tine, Ferdi, spuse ea simplu, oricînd spui tu. Un zîmbet șăgalnic îi trecu pe față; ea nu putea fi serioasă mult timp. Nu trebuie să faci altceva decît să mă ceri.

– Bunico, bunico! Unde ești?

Lais alerga prin vilă, uitîndu-se prin camere, în tăcere.

– A, bună, Peach, unde-i bunica? E cineva aici pe care vreau să-l cunoști.

– Pun pariu că-i Ferdi, spuse Peach, mușcînd din smochina pe care tocmai o culesese din grădină.

– Cum ai ghicit? Dar unde-i bunica?

– Cred că e în grădină.

Îmbrăcată într-o fustă simplă de bumbac, cu o pălărie veche de pai care să o ferească de soare, Léonie lucra în grădinița ei, lîngă copacul înflorit al iubitei ei Bébé, curățînd și plantînd flori noi, colorate.

– Bunico, bunico! îi strigă Lais, făcîndu-i semne. E aici, l-am adus să-l cunoști.

– Germanul tău? Întrebă Léonie liniștită.

Strălucirea dispăru de pe chipul nepoatei ei atît de repede, încît Léonie ar fi dorit să nu fi fost nevoită să spună lucrul ăsta.

– Ferdi e german. Își servește țara fiindcă așa trebuie. La fel cum au trebuit să facă și francezii. Nu este vina lui! Și, bunico, după terminarea războiului, cînd toată lumea o să fie liberă, vrea să se însoare cu mine.

Lais era plină de optimismul tinereții și al dragostei și Léonie și-ar fi dorit să aibă încrederea în viitor a lui Lais. Oare îl va mai vedea din nou pe Jim într-o Franță liberă? Vor fi oare vreodată Amélie și Gérard din nou împreună? Sau Germania nazistă, căreia îi aparținea acest tînăr bărbat, va continua să tiranizeze lumea?

– Te rog primește-l, bunico, te rog, se rugă Lais întinzînd o mînă spre Léonie. Îl iubesc atît de mult, bunico!

Léonie știa că era adevărat. Lais era transformată.

Era blîndă, dulce, mîndră de dragostea pentru acest bărbat. Iar dacă el a putut s-o transforme pe nepoata ei năbădăioasă, asta era în favoarea lui.

– Foarte bine, zise ea punînd jos săpăliga și scoțîndu-și mănușile de grădinărit. Am să-l primesc.

– Ah, bunico, bunico, mulțumesc. Fericită, în extaz, Lais își aruncă brațele în jurul lui Léonie.

– Acordă-mi cinci minute, se rugă Léonie în timp ce Lais o trăgea, speriată, doar să mă spăl pe mîini și să mă pieptăn.

Peach îl analiză pe tînărul bărbat, care aștepta singur lîngă ferestrele largi ale salonului. Era desigur frumos, înalt și blond, ca prințul din basme din vechea ei carte de povești. Poate că o sărutase pe Lais și o trezise dintr-un somn de o sută de ani și voia să se însoare cu ea.

– Tu trebuie să fii Peach, spuse Ferdi zîmbind. Știu totul despre tine.

– Da? Ce anume știi? întrebă Peach cu suspiciune. Spera că Lais nu-i spusese despre piciorul ei. Ea nu voia să știe cineva despre asta.

– Mi-a spus că ești uluitor de drăguță și foarte matură pentru vîrsta ta și, bineînțeles, văd că a avut dreptate.

Peach roși. Bineînțeles că tata și Jim socoteau că era drăguță, dar asta era altceva.

– Unde locuiești? întrebă ea, șezînd pe marginea ferestrei, lîngă el.

– Într-un castel pe Rhin.

– Un castel! Peach rămase cu gura căscată.

– Și, uneori, într-o casă dintr-un oraș mare care se

numește Köln. Iar temporar la Reims, aici în Franța.

– Eu am locuit în America, se aventură Peach. Cred că-mi mai amintesc.

– Ei, și eu cred că-mi amintesc de castel – puțin. A trecut mult timp.

Peach se uită la el cu simpatie.

– Ferdi, Lais veni în fugă în cameră. Ah, Ferdi, o să vină într-un minut. Vrea să te cunoască. Nu e minunat?

Ferdi știa că Lais fusese îngrijorată că bunica ei nu va dori să-l primească, iar el se temuse de dezaprobarea ei. Lais avea o relație foarte strânsă cu bunica ei. Ea îi zisese într-o zi:

– Bunica e conștiința mea. Ea îmi cunoaște sufletul. Ea mă ridică atunci când mă scufund și mă ajută să plutesc din nou. Fără ea, cred că pînă acum m-aș fi distrus.

Rănilor lui Lais erau adînci.

El se uită, plin de așteptare, la zgomotul pașilor ușori ai lui Léonie pe pardoseala cu dale. Părul lui Léonie era periat spre spate și mirosea a un parfum dulce, distinct.

– Bunico! exclamă Lais, el e Ferdi von Schönberg.

Léonie se uită la bărbatul tînăr, blond, din fața ei; semăna atît de mult cu Rupert al ei, încît ei i se păru prevestitor de rele. Totuși, acesta nu era Rupert, acesta era curtezanul lui Lais, iubitul lui Lais. Și era vizibil că o adora pe nepoata ei. Léonie își zise că nu ar fi corect să arunce umbra propriului ei trecut sau amărăciunea războiului, asupra a doi oameni atît de fericiti. Ea voia să le dea binecuvîntarea ei, deși doar

Dumnezeu știa cât timp vor trebui să aștepte înainte de a putea să se căsătorească. Se ruga, de dragul lui Lais, ca așteptarea acesteia să nu se termine așa cum se sfîrșise a ei proprie, și ca pacea să vină curînd.

Leonore merse spre bucătărie fără să se grăbească, simțind ochii lui Kruger străpungîndu-i spatele. Se opri, prefăcîndu-se că se uită la lista de bucate pentru prînz. El era tot acolo, uitîndu-se în spatele ei, pe coridor, așteptînd să se năpustească, sperînd să o prindă. Făcîndu-și drum pe lîngă cup-toarele fierbinți, se opri să dea patiserului instrucțiuni pentru tortul de aniversare ce urma să fie prezentat comandantului von Steinholz la cină, în seara aceea. Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Kruger intrînd prin ușile duble batante și oprindu-se cu picioarele desfăcute și cu pumnii în șolduri, uitîndu-se urît prin bucătărie. Nimeni nu-i dădu nici o atenție și, după cîteva momente, el își făcu din nou drum înapoi prin uș.

Leonore se strecură prin bucătărie, pe lîngă cămară, spre ușa laterală. Băiatul aștepta, cu o cutie de pîine proaspăt coaptă lîngă el.

– Comanda dumneavoastră, domnișoară, anunță el cu glas tare, apoi se aplecă înainte și șopti: Gaston spune că e pericol, domnișoară. *GESTAPO*-ul l-a arestat pe contele De Vogüé și l-a închis la Chalons-sur-Marne; se zvonește că va fi executat. Au mai fost

multe alte arestări la Epernay, dar trei activiști din Rezistență au reușit să scape și vor sosi în seara asta cu șampania, în camion. Ei trebuie ajutați să ajungă la Marsilia, domnișoară. E urgent.

Leonore se uită la el îngrozită. Fără ajutorul oamenilor din Epernay, „rețeaua șampaniei” era terminată. Se ruga doar ca De Vogüé și ceilalți să scape cu viață.

Ea duse pâinea în bucătărie, întrebându-se ce să facă în continuare. Când puse cutia pe masă, simți brusc că era cineva în spatele ei și, răsucindu-se, se trezi față-n față cu căpitanul Kruger.

– A, am avut nevoie de mai multe rulouri pentru petrecerea din seara asta, explică ea intimidată; știți cum le place băieților dumneavoastră să le arunce, după câteva pahare.

– Și, bineînțeles că beau șampanie, spuse Kruger, onctuos, cu care sîntem aprovizionați mereu.

– Patiserul ar vrea să vă arate cum decorează tortul de aniversare al comandantului, spuse Leonore, recăpătîndu-și calmul. Ar dori aprobarea dumneavoastră. Culorile sînt frumoase, nu găsiți?

Kruger mîrîi, lingîndu-și buzele umede și uitîndu-se la ea cu suspiciune.

– O să fie bine, spuse el mormăind.

8

Camionul mare, acoperit cu o prelată verde pe care scria *Champagne, Epernay*, se opri în curtea din spate de la *Hostellerie*. Volker Kruger se așeză în fața lui, plin de importanță. Auzise vestea despre arestarea activiștilor din Rezistență de la Epernay. Aceasta era cea de a treia livrare de șampanie în tot atâtea săptămîni și, dacă bănuielile lui erau corecte, aceste transporturi erau folosite ca să ducă ceva mai mult decît doar șampanie.

– Lista de livrări! lătră el, întinzînd o mînă.

Francezul îndesat se uită la el nepăsător, pescuind un pachet de țigări din buzunarul de la piept al salopetei lui albastre. Oferindu-i una colegului său, le aprinse pe amîndouă cu un singur chibrit.

- Lista! ceru Kruger.
- Ai lista, Jacques? Întrebă cel îndesat, cu indiferență.
- Eu? Nu. Am crezut că o ai tu, răspunse celălalt tușind.

Kruger se uită la ei cu furie. Erau înalți, cu pieptul lat, bărbați obișnuiți să ridice lăzi grele cu șampanie și reușiseră să-l facă să se simtă mic și neînsemnat.

– Dacă mergeți cu un camion ce livrează marfă, trebuie să aveți o listă, urlă el. Scoateți-o imediat sau pun să vă aresteze.

– Să ne aresteze? Pentru că nu avem o listă de livrări? rîse Jacques. Asta-i ceva nou!

– Haide, Jules, spuse el, ignorîndu-l pe Kruger, o să căpătăm ceva de mîncare pentru cină la bucătărie, înainte să descărcăm; a fost un drum lung.

Kruger se uită furios după ei. Ei știau că puteau fi arestați, dar nu le păsa! Sau încercau să-l facă să le piardă urma? Ceva se întîmpla în seara asta, era sigur. Se părea că numeroși colaboratori ai lui Vogüé fugiseră. Ar fi fost o mișcare inteligentă să fie aduși aici pe furiș, în camionul cu șampanie. Sau, mai inteligent, să pretindă că sînt șoferi. Nu-i mai văzuse pe cei doi pînă acum. După el, ei puteau fi activiștii din Rezistență care au scăpat – ei păruseră puțin prea nepăsători și ceva prea deștepți pentru niște șoferi de camion. Ei bine, o să le arate el unde este puterea.

Cincisprezece minute mai tîrziu, șase motociclete puternice opriră scîrțîind în față la *Hostellerie*, urmate de duba neagră de rău augur a *GESTAPO*-ului, cu ferestrele negre acoperite cu gratii. Așteptînd pe

trepte, Kruger își strigă comenzile.

– La bucătărie, lătră el, conducînd oamenii *GESTAPO*-ului cu căști și cizme înalte prin elegantul hol de marmură roz, sub nasul ofițerilor germani surprinși.

Cei doi șoferi de camion și-au ridicat ochii de la uriașele lor farfurii cu pește gătit. Jacques rupse o bucată de pîine din bagheta din mijlocul mesei.

– Hei, hei, zise el mestecînd, ai adus băieții cei mari să lupte în locul tău, așa-i?

Intensa activitate din bucătărie se opri brusc și bucătarii se uitau nervoși, întrebîndu-se ce se întîmplă. Cu *GESTAPO*-ul te puteai aștepta întotdeauna la ce era mai rău.

– Ăștia sînt cei doi oameni, țipă Kruger, controlați-le actele, vă rog.

Căpitanul de *GESTAPO* se uită urît la Kruger, cu o privire ucigătoare.

– Vrei să spui că încă nu te-ai uitat la documentele lor?

– Trebuie să fie false, sînt sigur, țipă Kruger triumfător. Percheziționați-i.

– Căpitane Kruger, te rog!

Căpitanului de *GESTAPO* nu-i plăcea ca Kruger să-i dea ordine. Tipul era doar un lucrător de birou. Nu știa el oare că *GESTAPO*-ul era crema trupelor lui Hitler?

– Ridicați-vă! comandă el.

Cei doi bărbați se ridicară în picioare, ștergîndu-și gura cu dosul mîinii.

– Documentele voastre? ceru căpitanul de la

GESTAPO, întinzînd mîna.

Leonore alergă pe coridor spre bucătărie, trecînd în panică prin uşile batante. Ea aprecie scena dintr-o privire, apoi, prin geam, văzu camionul cu şampanie, parcat în curte. Era nepăzit.

– Bună seara, îi spuse ea politicoş căpitanului de la *GESTAPO*. Eu sînt Leonore de Courmont, iar acesta este hotelul meu. Pot să vă sugerez ca, oricare ar fi problema, să o rezolvăm în biroul meu? Bucătarii mei pregătesc cina şi le întrerupem activitatea. După cum probabil ştiţi, adăugă ea cu un zîmbet, în seara asta este o sărbătorire specială a zilei de naştere a domnului comandant von Steinholz. N-am dori o întîrziere, nu-i aşa?

Uitîndu-se urît unul la altul, Kruger şi căpitanul de *GESTAPO* o urmară din bucătărie, împreună cu cei doi şoferi şi cu soldaţii în cizme, mărşăluind în urma lor.

Lais îşi ridică rochia de seară lungă, verde, de mătase, deasupra genunchilor şi o legă cu o sfoară ca să poată fi liberă să alerge. Punîndu-şi pe ea o haină, coborî pe scările din spate în cămară şi închise uşa în urma ei, aşteptînd în întuneric. Inima îi bătea şi îşi dădu seama că se temea. De cînd îl întîlnise pe Ferdi, nu mai putuse să privească asta ca pe un joc. Era ceva pe viaţă şi pe moarte – iar viaţa era prea dulce acum, ca să fie riscată. Se gîndi la De Vogüé, închis în cunoscutul cartier general al *GESTAPO*-ului din Chalons-sur-Marne şi condamnat la moarte. Ea ştia că va continua să rişte totul, aşa cum făcuse el şi mulţi alţii. Pentru că aşa trebuia. Viaţa trăită în aceste

condiții nu era viață. Ca ea să se mărite vreodată cu Ferdi, Franța va trebui să fie liberă.

Ușa de la cămară se deschise puțin.

– Lais?

Era vocea lui Peach. Ușurată, Lais se strecură pe ușă și alergară împreună pe coridor, spre curtea din spate.

– Sînt în biroul lui Leonore, gîfii Peach. A zis că avem cinci minute.

Lais umblă la închizătorile din spatele camionului și oblonul căzu cu zgomot. Se uitară una la alta cu teamă. Prin geamul de la bucătărie îi puteau vedea pe bucătari pregătind masa.

– Repede, șopti Lais, am să te ajut.

Apucîndu-se de marginea camionului, Peach se ridică sus. Balansîndu-se precar un moment, se cățără, atentă, peste lăzi. La a patra ladă din spate, în stînga, bătu de două ori. Din interior veni o bătaie de răspuns și, scoțînd din buzunar șurubelnița, ea desfăcu lada cu îndemînare. Erau trei lăzi, trei bărbați, și îi trebuiră trei minute și jumătate.

– Repede, spuse ea, cînd bărbații se ridicară, își întinseră membrele întepenite și gemură încet.

– Urmați-o pe sora mea.

Ea se uită cum ieșiră din camion alergînd după Lais, dorind ca pașii lor să nu scîrțîie atît de tare pe pietriș. Repede, ea înșurubă la loc lăzile și sări din camion. Ridicînd oblonul camionului, puse lanțurile și închizătorile la loc. Voci puternice veneau din hotel. Prin ferestre, îl văzu pe Kruger în bucătărie, cu oamenii *GESTAPO*-ului. Doamne, venea înspre ea.

Cheia din degetele ei rămase brusc fără putere căzu făcînd un mic zgomot în întunecimea de pe pietriș, lîngă picioarele ei. Peach se uită cu disperare spre fereastra bucătăriei. Rahat! Ce făcuse! Ea ezită doar o secundă. Kruger era deja la ușă. Ocoli ca fulgerul camionul și se îndreptă spre pomi, înainte ca Kruger să deschidă ușa.

Lais îi conduse pe cei trei bărbați în curte și în pivniță, învîrtindu-se prin nesfîrșitele coridoare pe lîngă rafturi cu vinuri fine și șampanie. Pivnițele erau cît toată lungimea hotelului, iar pentru cei nefamiliarizați cu ele, erau la fel de complicate ca o crescătorie de iepuri și devenite încă mai complicate prin noile ziduri false și cotituri închise. Aprinzîndu-și lanterna, Lais îi conduse printr-un tunel mic, întunecos, dădu la o parte o grămadă de cutii, pentru a dezvălui o trapă. În tăcere, ea trase de inelul de metal, ridicînd o dală care dezvălui alte trepte.

– Intrați aici, domnilor, repede, șopti ea.

O lumină slabă veni de la singurul bec electric din tavanul camerei. Era mică, trei pe patru metri, dar se încercase să fie confortabilă. Paturi suprapuse erau puse de-a lungul a doi pereți, pe o masă de lemn cu patru scaune se aflau sticle cu apă și vin, pîine, brînză și fructe. Iar pe o bancă, lîngă perete, era un radioemițător.

– Slavă Domnului! exclamă unul dintre bărbați.

Trebuie să transmitem un mesaj la Marsilia, imediat. E vital, domnișoară. Vital!

Lais luă casca și porni aparatul. Acesta pîrîi un moment, apoi tăcu. Ea putea simți tensiunea și ochii lor ațintiți asupra ei, în timp ce mișca butoanele pe scală, cu disperare. Nu avea rost; radioul era mort.

– O escortă va veni să vă ia de-a lungul coastei, în seara asta, spuse ea. Cu puțin noroc, veți fi la Marsilia mâine seară. Poate să aștepte pînă atunci?

– Germanii plănuiesc să arunce în aer Vieux Pont la Marsilia, mâine. Vor să distrugă activiștii din Rezistență și guerilele, precum și dezertorii din armata lor proprie. Au încercat să percheziționeze crescătoria aia de iepuri, dar e imposibil. Țsta-i răspunsul lor. Dacă nu-i avertizăm, vor pieri mulți oameni și se va pierde mult echipament de valoare.

Fetele lor obosite, nebărbierite, erau îngrijorate, ochii erau înroșiți și cu vinișoare sîngerii. Lăsaseră în urma lor soții și familii, fără să știe cînd îi vor mai vedea din nou, și însuși viitorul lor atîrna într-o balanță nesigură; totuși, erau preocupați de bunăstarea camarazilor lor.

– O să am grijă ca mesajul să ajungă, promise Lais. Spuneți-mi legătura voastră de acolo și se va face.

9

Comandantul von Steinholz se uită la tortul de aniversare, albastru și alb, pe care Leonore îl aducea, cu lumînări aprinse ce străluceau în camera întunecată. Zîbind, el primi aplauzele și un *Mulți ani trăiască!*, intonat tare și fals în germană, apoi, cu o singură suflare, stinse lumînările. Ochii lui Volker Kruger erau pe Lais, cînd ea aprinse lumina. Von Steinholz înfipse cuțitul în tort și tăie prima porție. Lais pregătea ceva, se gîndi Kruger; era încordată ca un arc, în ciuda zîmbetului ei obișnuit. Un chelner se aplecă spre el să-i toarne șampanie și el își mută privirea.

– Nu-mi trebuie asta, comandă el brusc. Eu vreau bere.

Cînd își ridică din nou ochii, observă că Lais plecase.

– Tortul dumitale, căpitane Kruger, spuse Leonore cu un zîmbet, împingîndu-i o farfurie în față. Ei, căpitane, spuse ea sprijinindu-se de spătarul scaunului lui, cînd el încercă să se ridice de la masă, nu poți pleca înainte de discursul comandantului. Sînt sigură că nu ți-ar ierta asta niciodată.

Kruger se lăsă din nou pe scaun, fără un zîmbet, în timp ce von Steinholz, cu un pahar în mînă, se ridică și li se adresă mesenilor:

– Pentru conducătorul nostru Führer-ul, toastă el printr-un scîrțîit de scaune, *Heil Hitler!*

– *Heil Hitler!*

Cu gulere descheiate, vîrsînd șampanie pe haine, ei toastară în cinstea conducătorului, fiind deja beți. Chiar și von Steinholz era departe de a fi treaz. Kruger se uita la ei cu dispreț. Cum îndrăznea să toasteze în cinstea Führer-ului în starea asta?

Stînd drepti, el ridică paharul.

– Pentru comandantul von Steinholz, spuse cu un zîmbet fix. La mulți ani fericiți, domnule comandant!

Von Steinholz se uită la el cu dispreț.

– Toastezi cu bere? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Kruger simți sîngele fierbinte urcîndu-i-se în față, în timp ce izbucniră rîsete la masă.

– Kruger toastează cu bere, repetară ei, crede că e acasă.

Mîna lui Kruger alunecă la brîu, sprijinindu-se pe pistol. Luger-ul era cald, din cauza contactului cu

trupul lui, redându-i încrederea în sine. Tremurînd, el își împinse într-o parte scaunul și ieși din cameră, ignorînd-o pe Leonore de Courmont, care se grăbi după el.

– Căpitane Kruger, îl strigă ea cu insistență, cum rămîne cu discursul comandantului?

Cînd el se întoarse să o privească, aerul ei îngrijorat se transformă în inocență. Ce gîndise ea oare doar cu cîteva momente înainte, se întrebă el? Și de ce voia așa de mult ca el să rămînă în camera aceea? Și unde era sora ei?

– Eu am auzit dinainte discursul comandantului, domnișoară De Courmont, îi zise el.

Întorcîndu-se pe călcîie, el se izbi de Lais. Ea întinse brațele să se echilibreze, apucîndu-se de el. Îi putea mirosi părul, parfumul de iarbă, pielea de pe brațul ei ca de satin, sub degetele lui aspre.

– Căpitane! făcu ea zîmbind.

Atît de aproape, ochii ei erau mai albaștri decît și-ar fi putut imagina, iar gura ei avea o lascivitate tentantă la care visase atît de des, buzele roșii, ușor deschise și umede, exact așa cum trebuia să fie în alte locuri...

– M-ai salvat, spuse ea ușor, era să cad.

Pîntecele lui Kruger se contracta și se simți întepenit, pulsînd de dorință sexuală. Transpirația îi acoperea fruntea și îi apărură mărgele pe buza superioară. Ochii lui se lăsară pe sînii ei, pe curbele netede ce dispăreau în mătasea verde ca marea, la fel de moale ca și pielea ei; își putea imagina cum își îngroapă capul în ei, gustîndu-le sfîrcurile... Fața i se

Înroși brusc și mâna îi tremură, când toate nopțile lui de vise erotice despre ea ajunseră la un apogeu într-o clipă și, cu un geamăt, ejaculă în pantaloni, când ochii lui îi întâlneau pe ai ei... Ea știa ce se întâmplase – își dăduse seama...

– Ei, murmură Lais, făcând un pas într-o parte, zău, *Herr Kruger*, ar trebui să fii... mai atent.

Kruger rămase înțepenit pe loc, simțind umezeala lipicioasă pe pînțele. Îi auzi rîsul batjocoritor când, la braț cu sora ei, o porni pe coridor.

Peach aștepta la poarta vilei, cercetînd cu îngrijorare șoseaua întunecată, ca să vadă farurile mașinii. Bunica ei întârziase cu cincisprezece minute, iar fiecare minut i se părise o oră. În sfîrșit, farurile joase ale unei mașini clipiră, când luară curba șoselei.

Bărbatul care ședea alături de bunica ei purta capela distinctivă, înaltă, a GESTAPO-ului și Peach îngheță de groază. Când coborîră din mașină, Peach o auzi vorbind franțuzește cu el și apoi îi auzi și răspunsul, tot în franceză. La lumina tabloului de bord, îl recunoscă pe crupier.

– Bunico, șopti ea, ușurată. Sînt aici.

– Peach, spuse Léonie, preocupată, n-ar trebui să fii aici, afară, credeam că ești în pat.

– Am un mesaj de la Lais. E imposibil ca ea sau Leonore să scoată oamenii din pivnițe. Kruger le urmărește ca un vultur. Eu trebuie să-i aduc pe fugari

aici, la vilă, și crupierul trebuie să-i ia de aici.

– Nu te pot lăsa să faci asta! Strigătul ieșise din inima lui Léonie. Am să aduc eu singură bărbatii aici.

– Nu poți, bunico. Lais a zis că pe Kruger l-au anunțat că tu nu te simți bine și nu poți veni la recepția lui von Steinholz. Kruger bănuiește pe toată lumea. În afară de mine.

Ochii ei pledau în fața bunicii ei.

– Nu vezi, eu sînt singura!

– Nu pot permite, Peach, protestă ea, dar Peach dispăruse deja în noapte.

Peach alergă ușor prin curtea cu pietriș, ocolind dreptunghiurile luminoase de la ferestrele aburite ale bucătăriei și îndreptîndu-se spre treptele din curte, folosite de oamenii care livrau produse. Scîndura de lemn care acoperea scara ce ducea spre pivnițe era ținută de un zăvor care păru țeapăn sub degetele ei mici. Îl apucă mai zdravăn, trăgînd cu toată puterea, dar acesta nu se mișcă.

– Rahat, ah, lucru de rahat!

Ridicîndu-se, ea îl lovi, furioasă, cu piciorul. Piciorul, încălțat cu pantofi de tenis din pînză, o duru al naibii, dar, spre surprinderea ei, zăvorul se mișcase puțin. Îl lovi din nou. Și apoi iar, cu mai multă forță. O durea piciorul, dar zăvorul se eliberase și ea trase de el cu ambele mîini. Zăvorul cedă brusc și Peach se așeză, surprinsă, pe prundișul dur. Așteptă un

moment ascultînd, apoi, ținînd scîndura deasupra capului cu o mîină, coborî în gaură. Cu un mieunat, pisicuța maronie sări în jos pe trepte înaintea ei și dispăru în întuneric. La naiba! Ziggy venise după ea! Peach reazează scîndura. Aprinzînd lanterna, începu să circule prin pivnițele de sub hotel.

– Ziggy, șopti ea, mișcînd lanterna în stînga și în dreapta. Uite-o! Dar pisica ieși din raza de lumină a lanternei.

Peach cunoștea drumul ca pe degete. Ea adusese multe mesaje, adusese mîncare, ascultase BBC-ul din Londra la radio. Va fi ușor să-i scoată pe fugari prin rețeaua de tunele, afară în curte. Iar dacă Lais și Leonore vor crea diversiunea promisă, planul va funcționa ca un ceasornic. Nu va fi nici un necaz. Dacă Ziggy n-ar fi intrat după ea! Ziggy nu știa drumul prin pivnițe. O pisicuță ca asta putea fi în veci pierdută aici. Îngrijorată, Peach își plimbă lanterna pe coridoare.

– Ziggy, strigă ea încet, Ziggy.

Bărbații urcară treptele după Peach și împinseră din nou scîndura, punînd la loc zăvorul. Aplecați, ei o urmară pe micuța lor ghidă prin curtea deschisă, spre cercul de copaci. Peach se opri, lăsîndu-și ochii să se obișnuiască cu întunericul.

– Ne ducem acolo, jos, șopti ea, arătînd spre vilă, dar trebuie să folosim un drum înconjurător pe sus,

printre copacii de pe promontoriu, și să coborîm în partea cealaltă. Cărarea e prea la vedere.

– Bine, micuțo, murmură unul dintre bărbați. Să mergem.

Peach își urmă drumul cu îndemînare, printre copaci, oprindu-se din cînd în cînd ca ei să o ajungă. Pe jumătate fugea și pe jumătate mergea, făcînd un ocol larg în jurul vilei și ajungînd în spate, jos, în partea de vest. Cincisprezece minute mai tîrziu, își făceau drum cu grijă prin grădină, spre casă. Peach rîse, cînd își aminti o expresie americană a mamei ei: „A fost ca o respirație“.

Crupierul aștepta în bucătărie. El se schimbase într-o salopetă de muncitor, ca și a lor.

– Ei, le spuse el bărbaților, nu avem timp de pierdut. Trebuie să mergem pe jos prin pădure și pe cîmp, pînă la St. Maxime de unde o să luăm documente de muncitori. De acolo, o să călătorim cu niște camioane la fermele care livrează lapte și legume.

El îi făcu semn cu ochiul lui Peach.

– În război, trebuie să fii și actor.

Cei trei activiști din Rezistență dădură mîna cu Peach și îi spuseră că era o fată curajoasă și că nu o vor uita niciodată. Peach stinse lumina și le deschise ușa, iar ei ieșiră în noapte.

– Succes, șopti ea în urma lor.

Ea rămase cu Léonie în bucătăria tăcută, bînd lapte și mîncînd o bucată de prăjitură. Ceasul mare din colț ticăia minutele în tăcere, iar lumina lămpii se reflecta în tigăile și vasele de cupru lustruite ale

doamnei Frénard. Buchete de ierburi atârnavau din tavan la uscat, parfumînd aerul. Era atîta calm, atîta siguranță! Și totuși, acolo afară, în noapte, era pericolul. Peach se cutremură și luă o înghițitură de lapte. Léonie îi prinse privirea și zîmbi.

– Nu mi-a fost frică, bunico, zise ea.

– Nici mie, răspunse Léonie. Abia după aceea.

Peach spuse cu voce slabă:

– Sper să reușească, bunico.

Ea se lăsă înapoi pe scaun, căscînd. Brusc, se simți tare obosită. Ziggie trebuie să fie deja ghemuită pe patul ei și o așteaptă...

– Bunico! strigă ea sărind în picioare. Trebuie să mă întorc la hotel. Ziggie. S-a rătăcit în pivnițe.

Luîndu-și lanterna, ea ieși pe ușă, înainte ca Léonie să o poată opri.

Kruger se așeză alături de ea și Lais se îndepărtă de răsuflarea lui ce duhnea a bere stătută, în timp ce se uita tăcută în oglinda din spatele barului. Maiorul italian care o urmărea pe Lais de o săptămînă își croi drum prin mulțime, împingîndu-se în fața lui Kruger, vârsînd bere pe el, și Kruger se uită urît la spatele bărbatului, în timp ce își ștergea haina. Desigur că nu se va obosi să se întoarcă și să se scuze. Iar Lais îl ignora pe el, în mod deliberat. Ei bine, n-o să-l mai facă din nou de rîs! Fața lui Kruger se înroși, amintindu-și cum a putut, oare, să-și piardă într-atît controlul?

Iar ea a știut – a văzut expresia din ochii ei. El se uită la propriul său chip în oglindă, roșu de umilință. Lais se aplecă înainte, șoptindu-i ceva maiorului italian la ureche, rîzînd. *Rîzînd de el!* Întorcîndu-se pe călcîie, Kruger își făcu loc cu sălbăticie prin mulțime.

În hol, Kruger își scoase batista și își șterse fața transpirată. Nu i-a plăcut niciodată mulțimea, a fost întotdeauna un singuratic. Cu coada ochiului, o văzu pe sora cea mică, De Courmont, grăbindu-se pe coridor, spre spatele hotelului și bucătăriilor. Se duce s-o caute pe Leonore, bănuie el. Voia probabil o bucată de tort. Toți copiii sînt lacomi. El merse prin holul de marmură, spre ușile turnante, vrînd să ia aer, dar apoi se opri, reluînd în minte ce văzuse mai înainte. Fetița în șort și o cămașă, grăbindu-se pe coridor. Și avea în mîină o lanternă.

Un zîmbet triumfător îi luminează fața transpirată, în timp ce se îndrepta pe coridor, spre bucătărie. Dacă Peach de Courmont avea în mîină o lanternă, însemna că se ducea undeva unde era întuneric. Ca de pildă, în pivniță.

Ieșind din bucătărie, Leonore îl văzu pe Kruger îndreptîndu-se hotărît spre ea.

- Ce mai e acum, căpitane Kruger? sări ea.
- Unde se duce sora cea mică? gîfii Kruger.
- Se duce acasă, desigur, minți cu ușurință Leonore, unde altundeva să se ducă?
- La pivnițe! sugeră Kruger.

Leonore îngheță. Peach promisese că nu se va duce în seara asta după pisică; știa că nu era bine,

că era riscant, deși oamenii plecaseră. Dar sărmana copilă se zăpăcise... seara asta fusese prea mult pentru ea.

– Prostii, spuse ea, pentru ce să vrea Peach să se ducă la pivnițe?

– Avea o lanternă, tipă Kruger triumfător. El știa că doar pivnița principală era luminată. Tunelele încurcate din spate nu aveau instalație electrică.

– Bineînțeles că are. Leonore reuși să rîdă. Merge pe jos pînă la vilă, e o noapte întunecată, căpitane.

– O să mă duc personal la vilă, să controlez, spuse Kruger.

– Bineînțeles că nu, se repezi Leonore. Vă interzic să faceți asta. Bunica doarme, probabil.

– *Îmi interzici mie?* Sprîncenele lui Kruger se încruntară.

– *Eu îți interzic* – și dacă e necesar, am să-i spun comandantului să-ți interzică. Bunica nu s-a simțit destul de bine în seara asta ca să participe la petrecerea de aniversare a comandandului și nu cred că va aprecia ca un simplu căpitan să-i deranjeze odihna.

Leonore știa că era pe un teren sigur; admirația din tinerețe a lui von Steinholtz pentru Léonie încă mai persista.

– Atunci am să controlez pivnița.

• Kruger o porni din nou pe coridor.

– Căpitane Kruger, strigă Leonore după el, există o singură cheie pentru pivniță, și e la mine. Refuz să-ți permit să inspectezi pivnițele mele, doar pentru că ai văzut-o pe sora mea cea mică avînd o lanternă.

Suspiciunile dumitale sînt absurde. Am să raportez imediat comandantului.

Leonore trecu pe lîngă el și se îndreptă spre barul de cocktail. Von Steinholz fusese beat la petrecerea lui de aniversare, cu două ore mai devreme. Cu puțin noroc, el nu va mai înțelege nimic.

Leonore nu văzuse niciodată barul atît de aglomerat. Era ca la cea mai proastă petrecere de cocktail, una dintre acelea la care oamenii refuzau să plece și care, oricum, durase mult prea mult. Presiunea trupurilor și mirosul de piele dată cu cremă și al coloniei grele folosite de germani erau copleșitoare. Leonore se strecură prin mulțime, spre Lais.

– Trebuie să-ți vorbesc, îi șopti ea, punînd o mîină pe brațul ei.

Lais o urmă.

– E vorba de Peach, șopti Leonore, stînd în ușa. Ziggie a rămas închisă în pivnițe și ea a insistat să se ducă s-o caute. Kruger a zărit-o cu o lanternă și a cerut să controleze pivnițele. Cred că l-am îndepărtat, dar nu sînt sigură.

– Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta! strigă Lais furioasă. Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta dezgustător! Uite-l, Leonore, acolo e!

Kruger stătea la obîșnuitul lui post de observație, lîngă recepție.

– Cel puțin fugarii au plecat! Peach își caută pisica pierdută, asta-i tot. O să fie în regulă, Leonore.

Ferdi von Schönberg era foarte obosit. Drumul de la Reims, cu mașina, era lung, dar tot era mai bine decît să iei personalul de la Paris. Lais nu se aștepta să-l vadă, cel puțin încă două săptămîni, și nu mai putea de nerăbdare să-i vadă figura pe care o va face. O privire la ceas îi arată că era exact zece și treizeci, cînd Mercedes-ul lui negru luă curba pe aleea din fața hotelului. Ea va fi în bar, prefăcîndu-se că se distrează cu inamicul. Draga lui era curajoasă și frumoasă. Ochii ei se vor lărgi cînd îl va vedea, așa ca prima dată, apoi îi va zîmbi, un zîmbet particular al cărui mesaj îl înțelegea doar el. Ferdi trînti portiera mașinii și își încheie haina, aspirînd aerul curat, blînd, al nopții mediteraneene. Era plăcut să te întorci aici.

Kruger fierbea de neputință. El știa că fata era în pivniță și că, dacă va aștepta aici destul de mult timp, ea va trebui să iasă. Instinctul lui fusese bun, ascundeau fugari în pivnițe, iar copila era intermediara. El știa că trebuia să fie un radio, acolo jos. O să le arate el acum, lui Lais și surorii ei – și o să le arate el lui von

Steinholz și nenorociților acelora de „ofițeri” aristocrați, ce poate face un căpitan, băutor de bere. El va pune mîna pe grupul din Rezistență chiar sub nasul lor, în timp ce ei stau beți și leneși în bar. Germania lui Hitler era făcută pentru oameni ca el, oameni ca Hitler! Führer-ul are o origine simplă, el e un bărbat din aceia care beau bere, nu vin.

Kruger umbla pe pardoseala de marmură, cizmele lui bocănind puternic pe suprafața netedă. Privirea lui se opri asupra lui Lais și a lui Leonore care stăteau în intrarea cu arcadă a barului. *Le avea la mîină acum! Pe toate trei.* Totul era atît de clar, încît nu știa cum de nu înțelesese mai înainte. Capul lui Lais era apropiat de al surorii ei. Profilele lor arătau identice, în timp ce Lais șoptea la urechea surorii ei. Probabil că-i șoptea despre el! Lais își lăsă capul pe spate și rîse. Sunetul ricoșă prin hol, făcînd ecou pe pereții de marmură, străpungîndu-i capul care îi pulsa. Își rîdea de el, spunîndu-i surorii ei cum se făcuse de rușine în fața ei... gîtul ei lung, neted, se cutremura de rîs ca pulsul din capul lui... Mîna lui Kruger tremura pe Luger, voia s-o omoare pe Lais, să-i rupă în bucăți gîtul frumos care rîdea.

Peach se grăbi pe coridor spre hol, cu pisica băgată sub braț.

– Să nu mai fugi vreodată, Ziggye, o certă ea. Am fost atît de îngrijorată din cauza ta.

– *Halt!* urlă Kruger.

În timp ce ea înainta, ochii lui bulbucăți o fixau ca un maniac, cu mîna pe revolverul de la brîu. Ochii lui Peach îi întîlniră privirea, îngroziți. Singurul lucru pe

care îl înțelegeau ele, se gândi el, triumfător, era *Puterea, Puterea lui*. Scoase ușor din teacă Luger-ul, simbolul superiorității lui. Nici măcar un De Courmont nu va îndrăzni să i se opună acum! Țipătul ascuțit de groază al lui Peach îi pătrunse în gânduri, în timp ce ea fugi pe lângă el, în hol. Ea îl ignorase, ignorase revolverul lui... nici măcar cea mică nu avea respect pentru el.

– *Halt!* strigă el, pornind greoi după ea. *Halt!*

Ea știa! se gândi el zăpăcit, ea știa că el nu putea trage, știa că era un laș, așa cum îi spusese mama lui întotdeauna... trebuia să le împuște pe toate, pe toate trei.

– Un revolver, țipă Lais. *Kruger are un revolver!*

Ar trebui s-o împuște acum, să ucidă această tachinatoare neîmbîlînzită, care îi chinuie somnul și momentele de trezie. Transpirația curgea pe fața purpurie a lui Kruger. Mîna lui tremurătoare îndreptă pistolul spre Lais, cînd aceasta se aruncă în fața lui Peach. Apasă pe trăgaci, își spuse el. *Apasă-!!* Cu un geamăt de înfrîngere, se prăbuși pe masa de la recepție și își lovi cotul de tejghea. Luger-ul se mișcă în mîna lui și degetul lui fără putere se mișcă pe trăgaci. Împușcătura făcu ecou în cameră, repetîndu-se din nou și din nou în capul lui... ca și sunetul unui țipăt de femeie, scos din adîncul ființei ei.

Ferdi von Schönberg sări ultimele trei trepte, cu revolverul în mînă. Peach era pe jos, ținînd o fată, a cărei rochie familiară de mătase verde ca marea era deja udă și roșie. Părul lung al lui Lais era căzut pe fața ei, iar Peach, stropită de sîngele surorii sale, îl

dădea cu blîndețe la o parte.

Uite-l pe prințul lui Lais, se gîndi ea, a venit să o trezească din nou cu un sărut, dar acum nu putea... ochii lui Peach, negri de șoc, îi întâlneau pe ai lui Ferdi. Pe undeva, auzea bărbați care alergau și strigau.

– E moartă, Ferdi, șopti ea. Kruger a împușcat-o.

Kruger era prăbușit, sprijinindu-se de teigheaua de la recepție, uitîndu-se la ei, cu pistolul pe podea, la picioarele lui, iar Peach se uită cu o fascinație îngrozită cum Ferdi ridică brațul drept, ținînd revolverul cu mîna stîngă, cînd ținti. Nu voia să se uite, nu trebuia să se uite... dar ochii ei îl urmăreau pe Kruger care, cu un urlet înspăimîntător, se întoarce să fugă. Împușcătura o asurzi și o gaură curată apăru în mijlocul spatelui lui Kruger, mică și foarte neagră. A doua împușcătură a lui Ferdi îl răsuci pe Kruger, un jet de sînge îi ieși pe gură, cînd căzu pe podea. Peach zări strălucirea lacrimilor în ochii lui Ferdi cînd se mai uită o dată la Lais. Apoi se întoarce și se îndreptă spre ușă.

Ca și cînd ar fi ieșit dintr-o vrajă, bărbații ieșiră din bar, șocați, în beția lor. Ghemuită pe jos, Leonore căuta cu disperare pulsul lui Lais, iar lacrimile îi curgeau pe obraz, orbind-o. Cu un calm straniu, pietrificat, Peach ținea în poală capul lui Lais, ștergîndu-i cu mîneca ei sîngele de pe față, mîngîind părul surorii sale. Ea se simțea la depărtare de kilometri, în afara acestei realități îngrozitoare... era un vis prea îngrozitor, chiar și ca să vorbești despre el...

Urcînd treptele cu Amélie, Léonie îl strigă pe Ferdi, dar el nu răspunse. Părea că nici nu o vede. Pur și

simpliciu, mergea mai departe. Și se părea că, în ochi, îi străluceau lacrimi.

– Cine este el? întrebă Amélie, nervoasă acum, când, în sfârșit, ajunsese să-și revadă fetele.

– E viitorul tău ginere, răspunse Léonie.

Apoi auziră țipetele și agitația.

Mulțimea se desfăcu în fața lor și ele se uitară, neputînd să creadă, la cele trei fete, pe marmura roz, pătată de sînge. Punga pe care Amélie o ținuse protector tot drumul de la Lisabona, căzu jos și inocenta păpușă de cîrpă zăcea acolo, neobservată.

– Mamă, șopti Peach, când ochii ei șocați îi întâlneau pe ai lui Amélie. Ah, mamă! Kruger a împușcat-o pe Lais.

Partea a II-a

10

– Nu pot face nimic cu el! zise domnul Hill, intrînd intempestiv și împingîndu-l pe Noel pe ușa biroului doamnei Grenfell. Încă ținîndu-l de ceafă, îl scutură cu violență, ațîțat de apatia acestuia. Noel tocmai mersese cei doi kilometri și jumătate de cros, fără să se grăbească și ajunsese înapoi la bază la mai mult de două ore după toți ceilalți.

– Nu e doar atît, tună Hill, stă nemișcat pe terenul de baschet, ca nodul într-un lemn, refuză să alerge pe terenul de fotbal, iar la baseball... ah!

Îl împinse pe Noel spre birou.

Privirea vagă a lui Noel se fixă într-un punct, undeva deasupra capului doamnei Grenfell. Sprijinindu-se de spătar cu un oftat, ea își netezi permanentul creș, sur, și se uită la Noel peste ochelarii ei cu rame

de aur. Elvira Grenfell era grasă, aproape obeză, și avea perne adînci de grăsime pe la umeri, care îi dădeau aspect de cocoșată, și niște coapse enorme care, atunci cînd ședea, ofereau o poală în care s-ar fi putut cuibări orice copil. Dar Elvira nu era o femeie care să giugiulească copiii; avea o privire de oțel, o voce stridentă și o tentă de sarcasm cînd vorbea, ceea ce îi făcea pe copii să se îndoiască de ei înșiși și să devină nesiguri. Totuși, Elvira se considera o femeie bună și își sacrificase viața pentru copiii aceștia. Ea avea grijă ca ei să fie crescuți ca buni creștini, gata să-și ocupe locul în forța de muncă a societății. Dar băieții ca Noel o dezamăgeau. Erau nonconformiștii, nu făceau nimic ca lumea. Și copilul mai era și urît. Înlătură repede acest gînd, ca nefiind important, dar, într-adevăr, băiatul arăta atît de alb și de trist, ochii lui erau atît de adînciți în orbite, încît nu-i putea vedea, iar nasul lui proeminent nu era deloc copilăresc. Și era atît de slab, încît vizitatorii ar fi putut crede că ea îl înfometa.

– Ei? întrebă ea tăios, ce ai de spus în apărarea ta? De ce îi faci domnului Hill toate necazurile astea?

Privirea lui Noel rămase în aer.

– Nu sînt bun la sporturi, doamnă, mormăi el.

– Nici măcar nu încearcă, se repezi Hill, se face de rîs pe el – și mă face și pe mine. Ceilalți băieți rîd pe-nfundate, cînd văd că el ignoră instrucțiunile – și îl chinuiesc, pentru că e așa de pipernicit. Trebuie să se întărească, să devină un bărbat.

Noel se desprinsese de vocile lor. Aproape că își perfecționase capacitatea de a se detașa de tot ce-l înconjură. Cel mai mult pe lumea asta ar fi dorit să fie

Omul invizibil. Atunci ar fi putut să umble prin lume, liber și singur, uitându-se la lucruri, urmărindu-i pe oameni ca pe niște insecte sub microscop.

– Ei?

Vocea doamnei Grenfell mai crescuse cu o octavă.

– Răspunde-mi! ceru ea. La ce lucruri anume ești bun? Ce faci tu, Noel Maddox, ca să participi la viața colectivității noastre?

Noel ridică din umeri și lăsă privirea la podea.

Doamna Grenfell și domnul Hill se uitară exasperați unul la celălalt, peste capul lui. Într-adevăr, băiatul nu prea merita să-ți bați capul cu el.

– Foarte bine, atunci. Când ceilalți se bucură făcând sport, tu, Noel, o să ajuți la munca de pe aici. Să faci curat în garaj! Vreau ca rafturile să fie curățate și spălate și totul pus la loc, în ordine. Toate uneltele să fie curățate și așezate la locurile lor. Mașina mea să fie spălată și lustruită. Apoi, poți spăla mașinile personalului... O să ai ocupație. Poate atunci ai să descoperi că sporturile sînt un mijloc mai bun de a-ți îmbunătăți relațiile sociale și fizicul – și aș putea spune că ai avea nevoie de așa ceva. Privirea ei exprima dezgustul față de felul cum arăta el.

– Poți începe din după-amiaza asta. Domnul Hill te va inspecta și o să-mi raporteze, mai târziu. Acum, la treabă.

Împingîndu-și ochelarii în sus, ea își întoarse atenția spre tava de cafea adusă de secretara ei. Mirosea bine și puternic și azi aveau prăjitura specială a bucătăresei. Era într-adevăr copilăresc din partea ei să-i placă atît de mult pandișpanul, dar pur și simplu

nu putea rezista. Mîna ei se repezi cu nesaț la farfurie.

Noel plecă repede din birou cu fața serioasă și tristă. N-au decît să-i dea orice pedeapsă, cît de multă muncă, nu-i păsa. Poate că au să-l trimită în altă parte, să scape de el, nu coopera, era o plictiseală pentru ei, îi făcea să se jeneze. Băieții mai mari îl ignorau, cei mai mici rîdeau de el. Iar fetele nici măcar nu-l recunoșteau că există. Voia să moară.

Singur în garaj, Noel curăță rafturile cu neplăcere, în dorul lelii, dar mașinile îi atrăgeau atenția ca un magnet. Era acolo un automobil frumos, solid, cu trupul înalt – nu nou, dar în stare bună. Călătoriile lui Noel în vehicule motorizate fuseseră limitate la autobuzul închiriat în puținele ocazii în care copiii fuseseră duși la târgul de țară – cadoul oferit de un grup de cetățeni – sau la picnicul anual. El nu circulase nicio dată într-un automobil particular. Găleata cu apă și peria fură uitate. Într-o clipă, fu în spatele volanului. Mașina mirosea a piele și avea un ușor iz de naftalină și colonie. Era a doamnei Grenfell. El apucă volanul, mișcînd schimbătorul de viteze, uitîndu-se la aparatele de bord care îi spuneau cît de puternică e mașina și cît de repede putea merge. Fu cuprins de un val brusc de emoție. Doamne, îi plăcea. El dorea mai mult ca orice altceva ca mașina să fie a lui. Își reprimase orice emoție din viața lui, de cînd a plecat Luke, dar dorea atît de mult această mașină, încît era gata să plîngă.

Lacrimi picară brusc pe scaunul de piele, între picioarele lui osoase, de parcă cineva ar fi dat drumul robinetului Niagarei. Nu se putea opri. Rămase acolo cu lacrimile curgîndu-i pe față, cel puțin o jumătate de

oră. Apoi, șterse scaunul de piele cu cîrpa de curățat și își suflă nasul în ea, simțindu-se mai bine. Mai bine decît de ani de zile.

Noel se foi în jur, pînă găsi cum să deschidă capota. Motorul era frumos, o mașinărie perfectă, simplă și totuși complexă. Inhală mirosul fierbinte de ulei și benzină, arzînd de dorința de a ști cum funcționează.

Mai tîrziu, împrumută cărți de la bibliotecă, luîndu-le cu el în garaj, comparînd diagramele cu motorul, atingînd șuruburi și bolțuri ca un mecanic, plin de un sentiment de satisfacție.

Atitudinea doamnei Grenfell evolua de la furie la indiferență, pe măsură ce Noel nu mai era o problemă de care trebuia să se ocupe. El devenise în sfîrșit folositor, curățînd mașinile.

Șase luni, își petrecuse sîmbetele la garajul bătrînului Joe din oraș, în timp ce ceilalți copii erau pe terenul de fotbal sau baseball. Noel înțelesese frumusețile ingineriei de precizie. Iar aceste sîmbete înlocuiau în inima lui orice nevoie de tovărășie umană. Era suficient să-i privească pe mecanici cum transformă motoarele din obiecte murdare, care nu funcționau sau erau prost folosite, în motoare eficiente, strălucitoare, puternice. Bineînțeles, făcea asta între momentele cînd pompa benzină, căci la asta era folosit Noel sîmbetele.

11

Rupînd florile din jardinierile de pe balconul Carolinei Montalva, Peach le arunca în drumul trupelor americane eliberatoare, ce treceau prin Paris în jeep-uri și vehicule blindate, rîzînd cînd se uitau în sus la ea care le zîmbea.

– Și eu sînt americancă, urla ea, făcînd, plină de încîntare, semnul cu degetul mare în sus.

Populația Parisului ovaționa și cînta, iar orașul strălucea în lumina soarelui de primăvară. Din cînd în cînd, jeep-urile se opreau ca să le permită tinerelor fete drăguțe să-i sărute pe eliberatori.

– Parisul trăiește din nou! exclamă Léonie, oamenii se îmbrățișează pe străzi, Caro, așa cum făceau și altădată.

– Lucrul ce mă întristează este că eu sînt prea bătrînă ca să iau parte la toate astea. Ei, continuă ea repezit, la ce oră crezi că ar putea veni Amélie și Gérard?

Léonie se uită la frumosul orologiu de porțelan de Meissen ale cărui ace aurii măsuraseră minut cu minut viața lui Caro, de cînd se născuse, iar acum ticăia minutele pînă la întoarcerea lui Gérard.

– Curînd, zise ea zîbind, dorindu-și să fi trăit o adevărată întoarcere acasă, adică în casa din Insula St. Louis. Dar acolo era acum cartierul general al unui general american și al oamenilor lui.

Peach se uită la masa de prînz pregătită pentru întoarcerea tatălui ei. Fața de masă veche, de damasc, strălucea cu argintăria lui Caro, scoasă din ascunzătoarea ei din timpul războiului, de sub dalele casei ei de la țară. În mijlocul mesei, era un buchet de flori decorativ, ca un mozaic viu colorat, iar șampania de sărbătoare se răcea în frapiere pe măsuta de servit. Peach știa că ea era una dintre cele norocoase – tatăl ei se întorcea. Cunoșteau foarte multe familii, pentru care ziua aceasta nu va însemna o sărbătoare adevărată și ale căror buchete de flori vor fi așezate pe morminte reci și vor fi udate cu lacrimi.

– Trebuie să fie la spital acum, spuse ea neputînd să-și rețină bucuria, iar în curînd – *tata va fi aici!*

Ea dansă pe covorul albastru ca safirul și, deodată, spuse cu veselie:

– *Tata vine acasă!*

Dacă Lais ar putea împărtăși și ea bucuria asta! Dar Lais zăcea în patul alb de spital, cu toate

greutățile și scripeții ăia complicați și cu sticlele care atîrnau și tuburile care îi dădeau viață prin brațe și prin gît. Lais era înconjurată de mese de metal urîte, pe care erau mici vase în formă de rinichi și unde persista un miros de antiseptice și de flori care se ofileau. Iar în lumea de întuneric a sărmanei Lais, perdelele erau pe jumătate trase, ca să nu pătrundă lumina soarelui. Acasă, camera lui Lais fusese întotdeauna o îngrămădeală minunată de tablouri, de cărți și mici obiecte frumoase; fusese plină de culoare și datorită rochiilor ei răspîndite, ce miroseau a pudră și a parfum și a lac de unghii. Dar acum, Lais zăcea palidă și slăbită, cu ochii închiși față de urîtenia spitalului, cu picioarele ei lungi și subțiri acoperite cu cele mai albe cearceafuri, care nu se mototeleau niciodată, dar niciodată.

În fiecare zi cînd se ducea să o vadă, Peach ținea minte să-și arboreze un zîmbet, în cazul în care Lais s-ar trezi și ar vedea-o acolo. Ea era sigură că Lais știa că ea era acolo. Doar că nu mai deschisese ochii, din seara aceea.

Peach afirmase neconținut că ea ar fi trebuit să se afle în patul acela de spital, dacă Lais cea curajoasă nu ar fi alergat în fața ei și, cu toate că Léonie îi explicase că Kruger țintise revolverul spre Lais și că acesta se descărcase accidental, totuși Peach simțea că totul era din vina ei. Dacă ea nu s-ar fi întors după Ziggy, dacă n-ar fi intrat în panică... Cel mai des, sentimentul vinovăției o cuprindea noaptea, cînd era singură în pat și, fără voia ei, re trăia grozăvia acelor momente. Simțea în nări mirosul sîngelui, iar țipătul

subțire, aerian, al lui Lais îi spărgea urechile. Apoi, avea în fața ochilor acea privire rece, îngrozitoare, a lui Ferdi, când a întors pistolul spre Kruger și jetul de sânge care a țîșnit din gîtul lui Kruger – atît de mult sânge, într-un bărbat atît de mic! Leonore a fost cea care a simțit că Lais mai are puls, iar Leonore a cerut țipînd ca cineva să cheme o ambulanță, în timp ce doctorul german încerca să oprească sîngele care curgea din trupul lui Lais.

În cele din urmă, se auzi sunînd la ușă.

– Au venit, au venit, strigă Léonie, grăbindu-se să deschidă.

Peach întîrzie pe balcon, brusc intimidată. Trecuseră cinci ani de cînd nu-și mai văzuse tatăl; atunci era doar o fetiță mică. Acum avea unsprezece ani și era înaltă pentru vîrsta ei. El poate se aștepta să-și revadă fetița și va da de ‘această adolescentă stîngace.

Tata era șocant de slab, atît de slab, încît era în stare să pună pariu că-i putea număra coastele. Părul îi era mai mult cenușiu, de unde înainte fusese atît de lucios și de negru, iar ochii lui albaștri erau obosiți, deși zîmbea. Se sprijinea greu pe un baston cu măciulia de argint, iar Amélie îl ținea protector de braț.

Ochii lui Peach îi întîlniră pe ai lui, în partea opusă a camerei, și anii dispărură. Bastonul căzu uitat într-o parte, în timp ce Gérard își desfăcu brațele și ea se repezi la ele.

– M-am gîndit că ai crescut, murmură el în părul ei, printre sărutări, dar văd că tot fetița mea cea mică

ești.

– Întotdeauna voi fi, tată, șopti Peach, strângându-l nebunește. Întotdeauna voi fi fetița ta cea mică.

Sonerie sună brusc și, un moment, fu tăcere. Era încă prea curînd ca să fi uitat că o sonerie neașteptată la ușă însemna un pericol.

– Sper că n-am întîrziat la masa de prînz, spuse în hol o voce familiară. Purtînd uniforma de colonel al *Forțelor Aeriene Americane*, Jim intră ca vîntul pe ușă.

– Hei, hei, spuse el observînd masa aranjată și șampania, familia e adunată. Văd că mă așteptați!

– Jim! Ah, Jim! strigă Léonie.

Ridicînd-o în brațe, el o strivi lipind-o de el, de parcă nu voia să-i mai dea drumul.

– De ce nu m-ai anunțat? protestă ea. De ce?

Rîsul lui Jim răsună în salonul elegant.

– Eram în misiune, doamnă. Eu sînt unul dintre soldații care v-am eliberat. Bineînțeles că nu m-au crezut cînd le-am spus că mă duc doar să o văd pe vechea mea prietenă, Caro. Și-au închipuit că trebuie să am vreo amantă elegantă, ascunsă aici, la Paris.

Zîmbi spre Caro.

– Trebuie să recunosc că nu m-am așteptat să vă întîlnesc aici pe toți. Sînt la fel de surprins ca și voi.

– Și tata a venit acasă, strigă Peach, și mama. Ah, Jim. E o minune, o adevărată minune.

– Este al doilea miracol al nostru, astăzi, spuse Amélie. L-am dus pe Gérard s-o vadă pe Lais la spital.

Gérard îi ținea mîna, vorbindu-i încet, spunîndu-i că era acasă, că va avea grijă de ea acum și că totul va fi în regulă. „Înapoi, la primul pas, Lais, a spus el.” Apoi a sărutat-o și s-a întors să plece. La ușă, ne-am uitat înapoi și *ochii lui Lais erau deschiși!*

12

Purtînd o cămașă albastră decolorată și cei mai buni pantaloni ai săi, gri, de flanel, care erau cu cîțiva centimetri prea scurți și îi aparținuseră lui Tom Robinson anul trecut, Noel cerceta motorul mașinii cu o cheie de piulițe, încruntîndu-se cînd văzu pata de ulei pe mîneca proaspăt apretată. Ar fi preferat să fie în salopeta lui de la garajul lui Joe, dar doamna Grenfell zisese că vizitatorii erau persoane deosebite și că doamna aduna sume mari pentru binefaceri. *Binefaceri!* Noel disprețuia acest cuvînt. Binefacerea te făcea să te simți bine doar cînd o acordai *tu* cuiva. Cînd te aflai în situația celui care o primește, însemna să fii recunoscător pentru niște lucruri pe care alții le considerau ca fiind datorate lor, și să trebuiască să

spui „mulțumesc“ pentru pâinea zilnică, însemna să porți pantaloni prea scurți, care fluturau în jurul gleznelor tale subțiri.

Sună clopoțelul care îi chema în sala de adunare. Doamna Grenfell îi instruisese pe toți să fie cît mai bine îmbrăcați, periați și pieptănați. Noel își frecă nervos pata de ulei de pe mîneacă. Se îndoia că aceasta va ieși vreodată și știa că va avea din nou necazuri cu directoarea. Clopoțelul îl chemă a doua oară și, ștergîndu-și mîinile pe o cîrpă, se întoarse fără voie, din nou, spre casă.

Peach își mută privirea de la priveriștea nesfîrșită a grîului sub un cer plumburiu, spre bunica ei. Mîinile lui Léonie țineau strîns volanul, cu brațele întinse, stînd bine în scaunul ei, în poziția potrivită pentru condus. Mașina mare, Chrysler, parcurgea șoseaua goală cu patruzeci de kilometri pe oră și Peach oftă. În ritmul ăsta, nu vor ajunge acolo înainte de ora patru.

– Nu-i nevoie să oftezi, spuse Léonie, o să ajungem. Ea o dusesese pe Peach în locul lui Amélie, în turneul pe la orfelinatele americane, pentru că Amélie dorise să stea la spital la New York, unde era îngrijită Lais. Dar Peach era o călătoare nerăbdătoare. De îndată ce erau în mașină, ea voia să și ajungă!

Peach zîmbi.

– Nu putem să mergem măcar cu șaiszeci?

Léonie se uită la nepoata ei în vîrstă de unspre-

zece ani.

– Asta e din cauză că nu sînt obișnuită să conduc mașinile astea mari, americane, spuse ea scu-zîndu-se. Întotdeauna aveam un șofer sau era Jim...

– Hai, bunico, o tachină Peach, tu ai prins epoca trăsorii cu cai.

– Ai dreptate, recunosc Léonie. Am observat lumea schimbîndu-se odată cu automobilul – iar bunicul tău făcea unele dintre cele mai frumoase mașini din Franța. Ei, mi-aduc aminte cînd Monsieur m-a scos în prima mașină De Courmont. Parcă o văd și acum, avea scaune moi de piele crem și mici vase de flori *Lalique*. Era de un roșu deschis, cu o duzină de straturi de lacuri speciale, spusese el, cu lămpi maron de alamă și fișii de piele în jurul capotei... Eu purtam o rochie roșie care se asorta, iar Monsieur cumpărase iasomie pentru vase...

Aproape neîndrăznind să respire, Peach aștepta să audă ce va mai spune Léonie. Avea oare să-i spună, în sfîrșit, despre ea și Monsieur?

– Am produs senzație în fața teatrului, în seara aceea, spuse Léonie.

– Nu doar în seara aceea, spuse Peach repede, ai fost întotdeauna senzațională, bunico.

Léonie zîmbi.

– Nu întotdeauna. Și, oricum, Monsieur era cel care făcea senzație – el era cel care stătea în atenția publicului. El era un bărbat foarte inteligent, foarte puternic.

Léonie strînse mai tare volanul cu degetele.

Încurajată de brusca intimitate a lui Léonie, Peach

puse întrebarea care ardea în mintea ei de multă vreme.

– De ce nu te-ai căsătorit cu el?

Ea arată atât de tristă, încât Peach ar fi dorit să nu o fi întrebat.

– Poate că, într-o zi, am să-ți spun, dacă o să fie nevoie. Ah, aș vrea să te feresc de toate capcanele în care cad femeile. Așteaptă. O să știi prea curînd că dragostea este emoția cea mai complexă dintre toate – și face din noi toți niște proști.

– Totuși, zise Peach, dacă aș iubi pe cineva, m-aș mărita cu el.

– Bine, replică Léonie, închizînd în ea trecutul, să-l aduci doar să o cunoască pe bunica ta mai întîi, ca să-mi dau aprobarea. Acum privește, Peach, – acolo, la orizont. Asta-i prima clădire pe care am văzut-o de o jumătate de oră – asta trebuie să fie. *MADDOX*.

Sunetul aspru al unui clopoțel îi salută, cînd mașina trecu prin porțile de fier, ținute deschise de doi băieți bine spălați. Peach privi clădirea mare, cenușie, cu o senzație de gol în stomac. Nu erau plante agățătoare înflorite, care să încerce să îmblînzească liniile, și aleile nu erau mărginite de trandafiri și azalee cultivate cu grijă, așa cum făceau la castelul d'Aureville. Iar copiii strînși în spatele personalului, ca să le salute, arătau și ei cenușii, uscați de vîntul neostenit din cîmpii. Ei nu zîmbeau cînd se opri mașina.

– Bunico, nu pot, șopti Peach.

Léonie se uită la ea, surprinsă.

– Ce nu poți, draga mea?

– Nu pot să intru acolo.

O fulgerare de teamă la gândul cum trebuia să arate înăuntru o făcu pe Peach să se simtă rău.

– Nu-mi place...

Fața doamnei Grenfell se apropie, dinții ei falși strălucind brusc într-o rază de soare.

Léonie se uită alarmată la Peach.

– Ți-e rău?

– Nu, nu. Dar, te rog, nu mă obliga să intru înăuntru, bunico. Te rog!

Léonie se uită la *Orfelinatul de binefacere MAD-DOX*, la fața plină de așteptare a doamnei Grenfell și la copiii cenușii, înșirați în fața clădirii aceleia tot cenușii. Ea înțelese de ce Peach nu voia să intre înăuntru.

– Atunci, așteaptă aici, draga mea, spuse ea, deschizând portiera mașinii.

Era de datoria ei să intre, să vadă ce putea face organizația ei ca să-i ajute. Se gândea acum că mai bine nu ar fi adus-o pe Peach cu ea.

Léonie dădu mâna cu doamna Grenfell, un zîmbet cald luminîndu-i fața încă frumoasă.

O fetiță, într-o rochie imprimată care nu i se potrivea, îi oferî un buchet solemn de gladiole înfășurat în celofan. Léonie se aplecă să o sărute, iar fetița se uită fix la ea, cu gura căscată de uimire, cu o mîină pe obrazul unde fusese sărutată. Léonie înaintă pe lîngă șirul de copii, strîngînd mîini, oprindu-se să mîngîie capul unuia mai mic, punîndu-le întrebări altora. Interesul ei era real și era preocupată cu adevărat, iar Peach avu impresia că ea aproape strălucea de dragoste pentru acești sărmani copii.

Peach se lăsă pe spate în scaun, cu un oftat de ușurare, când ei intrară în casă. N-ar fi suportat să stea cu ei la masa de prînz, așa cum făcea la Castelul d'Aureville. Acest loc o îngrozea. Bănuia cumva cum ar mirosi, deși nu intrase înăuntru: a dezinfectant puternic și a mîncare veche – și a nefericire.

Înălțîndu-se, privi pe fereastră la ușa închisă de la intrare. Literele de metal străluceau în lumina nesigură a soarelui: *Orfelinatul de binefacere MADDUX*.

O față scheletică apăru brusc la geamul mașinii, cu o privire la fel de luminoasă și de fixă ca și literele de deasupra ușii. Peach se retrase speriată.

– Îmi pare rău, mormăi băiatul, îmi pare rău. Am vrut doar să mă uit la mașină.

Plecă, ținînd capul în jos și mîinile în buzunare.

Peach coborî geamul și se uită după el. Nu părea prea în vîrstă. Pantalonii cenușii ai băiatului erau prea scurți și fluturau în jurul gleznelor lui slabe, iar capul creștîm marca o ființă fragilă și înduioșătoare. Alunecînd repede peste scaun, ea îl strigă:

– Stai puțin.

Noel merse mai departe, clipind din ochi la apariția ei. Probabil că visase că ea l-a strigat.

– Te rog, strigă Peach, așteaptă puțin, așteaptă-mă.

Noel auzi pașii ei ușori pe pietriș și simți apăsarea slabă a mîinii ei pe braț.

– Bună, spuse ea. Eu sînt Peach de Courmont. Tu cine ești?

Era chiar mai frumoasă decît la prima vedere, o fată strălucitoare, cu un nor de păr roșcat. Pielea ei

părea moale – nu roșie și aspră de la vînt ca a fetelor pe care le știa el, iar ochii ei – ochii ei erau de un albastru închis, minunat de adînc – albastrul lacurilor de vară, pe care nu le văzuse niciodată, dar știa că trebuiau să existe. Dar pentru alți oameni, nu pentru el.

Peach îi zîmbi îmbietor.

– Ei?

Noel își lăsă capul în jos.

– Ei, ce anume?

– Cum te cheamă pe tine?

– Noel.

– Noel și mai cum?

– Maddox – Noel Maddox.

Privirea lui Peach se opri asupra literelor de metal de deasupra ușii. Mai bine n-ar fi întrebat.

– De ce nu ești înăuntru, să iei masa cu ceilalți?

Noel își băgă mîinile mai adînc în buzunare.

– Am vrut să mă uit la mașină, asta-i tot, murmură el, lăsîndu-și capul în jos.

– Păi, atunci vino. Peach îl luă de braț. Haide. Am să-ți arăt.

Șocul atingerii ei îl făcu pe Noel să tremure, iar părul de pe ceafă i se ridică. Timid, el o lăsă să-l conducă spre mașină.

– Uită-te la tot ce vrei, spuse ea. Nu-ți pot spune cu ce viteză poate să meargă, pentru că bunica nu conduce niciodată cu peste cincizeci de kilometri pe oră.

Rîsul ei subțire, dulce, făcu să-i treacă lui Noel fiori pe șira spinării.

– Pot... vreau să spun, îmi dai voie să mă uit înăuntru?

– Desigur.

Peach deschise ușa și se dădu îndărăt.

– Nu. Nu. Vreau să spun, *în ea*. Sub capotă.

– Vrei să vezi *motorul*?

Ea crezuse că voia să admire interiorul mașinii.

– Nu știu cum se deschide, mărturisi ea.

– Atunci, lasă-mă pe mine.

Noel găsi declanșatorul și ocoli botul mașinii. Ridicînd capota, se uită la motorul imaculat, încă fierbinte.

Peach se aplecă, prietenoasă, alături de el.

– Ce e atît de fascinant la motoare? întrebă ea.

Privirea înfometată a lui Noel prinse dintr-odată detaliile de construcție și performanțele mașinii. Îl mînceau mîinile să ia o cheie și să umble ore în șir prin motor, studiindu-l.

– Nu vezi? murmură el. Totul e atît de perfect. Bujiile, conductele, fiecare piesă cît de mică are rolul ei în crearea forței. Totul e atît de logic și de ușor.

– Mie mi se pare cam complicat!

Noel își ridică privirea de la motor. Brațul lui Peach se sprijinea de marginea mașinii, alături de mîna lui. Era ușor bronzat de la un soare care nu strălucea niciodată pe aici și avea un păr blond, zburlit. Noel strînse mai tare marginea mașinii și vocea lui deveni mai adîncă, atunci cînd răspunse:

– Asta pentru că ești fată.

Peach dădu din cap, ca să-și dea părul din ochi, rîzînd.

– Ah, dar eu sînt o fată din familia De Courmont. Numele răsuna în capul lui cu putere.

– De Courmont! Vrei să spui automobilele De Courmont?

– Noi sîntem, zîmbi Peach, întîlnindu-i privirea uluită.

Într-adevăr, avea ochi frumoși cînd își ridica vălul de apărare și îi dădea voie să vezi în ei, erau de un gri deschis, cu gene lungi, negre.

– Bunicul meu a construit practic primul exemplar.

– Sînt mașini minunate, spuse Noel zăpăcit. Desigur, n-am văzut niciodată una adevărată... doar în cărți.

Peach oftă.

– Nu sîntem siguri că acum au să mai apară altele. Fabricile au fost distruse de război și n-a mai rămas prea mult din ele.

Noel încercă să-și imagineze cum trebuia să fi arătat fabricile *De Courmont*. Erau destul de importante, ca să fie distruse în timpul războiului.

– Noel!

El se răsuci, cînd pasul familiar al domnului Hill scîrțîi pe pietriș.

– Noel! Ce faci aici, afară? Trebuia să fii înăuntru cu ceilalți. Ai pierdut discuția cu doamna Léonie și lipsa ta a fost vizibilă, locul tău rămînînd gol în sala de mese!

– Îmi pare rău! zise Noel aplecîndu-și capul.

Peach se uită la el alarmată. Era ca și cînd cineva ar fi întors un buton, tăind brusc interesul ce se văzuse în ochii lui. Devenise dintr-odată pasiv, apatic.

– E vina mea, zîmbi ea, întinzînd mîna. Eu sînt Peach de Courmont, nepoata lui Léonie. Nu m-am simțit prea bine. Noel a observat și a rămas aici să vadă dacă mă poate ajuta, zise ea făcînd un gest spre mașină.

Ea vedea că bărbatul nu o crezuse, dar ea era nepoata lui Léonie. Trebuia să-i accepte explicația. El îi dădu mîna, politicos.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnișoară De Courmont?

Peach clătină negativ din cap.

– Mulțumesc, mă simt mai bine acum. Am s-o aștept aici, în mașină, pe bunica mea.

– Atunci ar fi mai bine să vii cu mine, Noel. Masa a început deja.

– La revedere, Noel, strigă Peach.

Privirile lor se întîlniră, cînd el se întoarse să-l urmeze pe domnul Hill spre clădire, iar Peach îi făcu cu ochiul conspirativ, zîmbind în timp ce se urca din nou în mașină.

Cînd Léonie reapăru pe treptele *Orfelinatului MADDOX*, o oră mai tîrziu, avea în continuare pe față un zîmbet, dar, se gîndi Peach, arăta obosită. Nu era surprinzător; bunica ei avea aproape șaptezeci de ani și orfelinatul era suficient ca să ostenească pe oricine.

Cu un ultim rămas bun, Léonie se urcă în mașină și porni motorul.

– Fă semne de rămas bun, draga mea, murmură ea, zîmbind încă în timp ce circulau încet pe alee, spre porțile înalte de fier, ținute din nou deschise pentru ele de doi băieți.

– Slavă Domnului, răsuflă ea, gata să-i dea lacrimile, cînd porțile se închiseră în urma lor. Ah, slavă Domnului, Peach, că n-a trebuit să aparții vreodată unui loc ca acesta.

Noel rămase lîngă poartă, urmărindu-le, pînă cînd mașina nu se mai văzu decît ca un punct pe șoseaua dreaptă care ducea spre orizont. Încă o clipă și dispăru cu totul. Peach de Courmont era o fată de aur, la fel de neatins pentru el ca un vis. Lumea ei era o lume a dragostei și a rîsului, a libertății și a succesului. Cîmpurile de grâu se unduiau sub bătaia vîntului și un oftat adînc cît eternitatea trecu prin trupul lui slab. Un oftat de dor. El avea acum două lucruri pe care știa că le voia de la viață. Voia să lucreze cu automobilele. Și voia o fată ca Peach De Courmont.

13

Clipper-ul de la *Pan-Am* din New York ateriză târziu, după un zbor agitat de optsprezece ore, iar Leonore se mișcă bucuroasă prin ploaia Parisului spre terminalul Le Bourget. New York-ul nu era orașul ei, era prea rapid, prea strălucitor, prea nou. Cîteva zile în ritmul New York-ului o lăsau sfîrșită și incapabilă să-și părăsească hotelul. Același lucru era și cu avioanele. Zborul era rapid și eficient, dar de ce oare îi făcea trupul să se simtă încă la New York, cînd ochii și mintea ei îi spuneau că era acasă?

În taxi, spre Insula St. Louis, ea decise că va lua trenul spre sud, spre Riviera, a doua zi dimineată. Ușa i-o deschise Oliver, noul valet englez.

– Un domn a venit să vă caute în după-amiaza

asta, domnișoară de Courmont, îi spuse el.

Ea nu aștepta pe nimeni.

– A lăsat un nume, Oliver?

– Nu, domnișoară, a spus doar că va reveni.

Leonore urca deja scara curbă. Voia doar o baie fierbinte, un ceai și să ajungă în pat. Dar casa era atât de liniștită! Nu-și dăduse seama cât de mult se obișnuise în câteva săptămîni la New York cu zgomotul constant, de fundal, al circulației, al sirenelor și al parăzilor. Cu mâinile băgate în buzunarele halatului alb de baie, pufos, se sprijini de geam, căutînd peisajul familiar. Sena își purta podoaba de lumini, iar farurile mașinilor formau dîre continue pe poduri și bulevarde, galbene într-o direcție, roșii în direcția opusă. În seara asta, se părea că toată lumea din Paris ieșise afară. Leonore știa că la *Cafeneaua* din St. Germain trebuia să fie plin. Actorii străzii trebuiau să fi ieșit în forță, făcînd ca mici căței cu volănașe să sară prin cercuri sau mergînd pe picioroange sau jonglînd cu farfurii și cîntînd jazz la saxofoane dezacordate. Iar cineva va cînta încetișor la ghitară, în timp ce îndrăgostiții vor arunca monede în șepcile lor întinse.

Iar pe elegantul Mal Drept, femeii în rochii frumoase vor sosi la marile restaurante, la brațul unor bărbați arătoși, iar îndrăgostiții vor merge mîină-n mîină pe malurile rîului magic al Parisului. Cum ar putea ea să se culce la ora opt, cînd Parisul o aștepta? Punîndu-și niște pantaloni negri și un pulover fin de cașmir, verde jad, Leonore încheie în grabă nasturii mici de perle ai acestuia, de parcă se temea să nu întîrzie la o întîlnire. Își desfăcu părul blond din obișnuitul ei coc

și îl lăasă liber. Va gusta Parisul de una singură, se va plimba și poate că va intra într-o cafenea, să bea ceva.

Picioarele ei încălțate în pantofi sport coborîră treptele cîte două și, aruncîndu-și geanta pe umăr, Leonore alergă prin hol și prin marile uși duble, spre noaptea caldă a Parisului.

Un bărbat intră în curte cînd ea ieși și se feriră unul de celălalt, ripede, ca să evite o ciocnire.

– Scuzați-mă, spuse el în germană.

– Pardon, spuse în același timp și ea în franceză.

Lampa de pe stradă lumina silueta lui înaltă, părul drept, deschis...

– Ferdi! zise ea.

– Lais. Ah, Lais.

Brațele lui Ferdi o cuprinseseră, gura lui sărutînd-o pe a ei. Ea era lipită de trupul lui, pierdută în sărutul lui.

Leonore se eliberă, smulgîndu-și gura de lîngă a lui.

– Ferdi, nu... nu. Te rog, Ferdi.

El îi ținu obrazul în ambele mîini.

– Lais, spuse el mirat, ești tu cu adevărat? Am crezut că Kruger te-a omorît. M-au băgat în închiisoare, știi, după ce l-am împușcat. Dar cineva mi-a zis că erau niște zvonuri că ești în spital, că te-au dus în America. Alții au zis că ai murit... Eu am vrut să cred că trăiești. Am sperat că mă aștepți. M-am întors să te găsesc, imediat ce-am putut. Ah, Lais, Lais...

– Ferdi, te rog, se rugă Leonore. Te rog, ascultă-mă. Nu sînt Lais. Eu sînt Leonore.

Ferdi luă o șuviță din părul ei lung, blond, frecînd-o între degete.

– Nu, spuse el. Nu. Părul lui Leonore nu era așa.

Leonore își dădu brusc seama că, în seara asta, arăta într-adevăr ca Lais, purtînd haine sport și părul lăsat liber. Leonore era cea care purta părul strîns, încheiată pînă la gît cu îmbrăcăminte serioasă. Dar ochii ei erau diferiți, Ferdi își va da seama că ea nu era Lais, cînd îi va vedea culoarea ochilor.

– Uite, Ferdi! Luîndu-i mîna, îl duse la lampa de pe stradă. Acum uită-te la mine.

El se uită atît de adînc în ochii ei, încît ea simți că dorea să-i facă să se schimbe în albaștri, așteptînd o magie care să o transforme în Lais.

– Îmi pare rău, Ferdi, șopti ea, cînd mîinile lui căzură de pe umerii ei.

– Atunci, e adevărat! spuse el încet. Lais a murit. Sperasem prea mult.

Leonore ezită doar un moment. Lais zăcea în spitalul din New York, suferind tratamente de tortură, în speranța că-și va reveni din șocul care o lăsase mută după împușcătură. Speranța că într-o bună zi bucățelele minții ei se vor reaseza brusc și ea va redeveni vechea lor Lais, pălise. Și, de fapt, nici nu puteau spera, căci nu exista nici un tratament care să o ajute pe Lais să mai umble vreodată. Ar fi mai bine pentru Lais ca Ferdi să n-o vadă așa cum era acum, mai bine s-o creadă moartă.

– Îmi pare rău, Ferdi, șopti ea.

El o mîngîie pe cap, fără să se gîndească.

– Ai fost întotdeauna o soră bună, îi replică el blînd.

– Aș vrea să știu ce s-a întîmplat cu tine, Ferdi, cum a fost viața ta după cele întîmplate.

Merseră împreună peste micul pod Marie, găsind

o cafenea liniștită, într-un colț unde, la o sticlă de vin roșu, îi povesti despre arestarea lui și despre curtea marțială. Fusesse condamnat la zece ani de închisoare și degradat, dar familia sa își folosisese influența ca să-i transforme sentința în domiciliu obligatoriu pe timpul războiului, susținându-se că prezența lui era necesară în importanta oțelărie a familiei. Pe atunci, puterea *Celui de al Treilea Reich* începuse să se prăbușească. În fiecare noapte, Ferdi se uita la avioanele *Forțelor Aliate* care aruncau bombe deasupra orașului său, distrugându-i fabricile, uzinele sale de armament și oțelăriile. Și tot ce simțise fusese bucurie. O socotise pe Lais moartă, dar apoi cineva îi spusese că nu murise, ci că fusese dusă la spital, mai întâi la Nisa, apoi la Paris. Venise să dea de urmele ei aici.

– Nu m-am putut întoarce la *Hostellerie*, explică el. Nu puteam suporta să văd locul unde s-a petrecut. Voi avea întotdeauna o imagine a ei zăcînd acolo, cu ochii închiși, plină de sînge. Am venit aici să caut o fantomă...

Leonore își aminti fantezia copilărească a lui Peach despre Ferdi, dar el nu mai era tînărul și frumosul prinț. Obrazul lui Ferdi era ridat și ochii lui albaștri priveau pierduți, de parcă își căutau amintirile și le găseau moarte.

Cînd el o conduse înapoi, spre casa din Insula St. Louis, Ferdi îi strînse mîna.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru sărut, spuse el.

Leonore simți cum i se înroșesc obraji.

– Era de înțeles.

– Leonore, în seara asta a fost prima oară cînd am

vorbit cu cineva despre anumite lucruri. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Simt acum că pot privi în față viitorul, fără ea. Trebuia să fiu sigur, înțelegi?

Leonore dădu din cap, evitându-i privirea.

– Pot să te mai văd? Promit că nu voi mai vorbi tot timpul despre mine.

Zîmbetul lui era tineresc, puțin dornic și Leonore își aminti gura lui pe a ei.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea calm.

Ferdi se înclină asupra mîinii ei, ca un german întotdeauna politicos.

– Am să-ți telefoniez mâine, strigă el, traversînd curtea.

Leonore se sprijini de ușa închisă, un zîmbet jucîndu-se în jurul gurii ei. În ochii lui Ferdi simțise o dorință, o rază de speranță, cînd o întrebase dacă o mai putea vedea din nou. Cu siguranță era mai bine să creadă că Lais era moartă. Sărmana Lais, infirmă, cu mintea rătăcită, într-o altă lume. S-a terminat cu trofee de argint de școlăriță pentru sărituri în apă și alergări, cu muzica și dansul, cu conducerea mașinii pe Corniche cu piciorul apăsător pe acceleratorul mașinii mari, albastre, De Courmont. Lais avea lumea ei proprie.

Ultimul lucru la care se gîndi în seara aceea, înainte de a adormi, a fost gura lui Ferdi pe a ei, fermitatea buzelor lui, căldura trupului lui aproape de al ei.

Trei săptămîni mai tîrziu, Leonore ședea lîngă Ferdi într-un cinematograf pe Champs Elysées. În

lumina pîlpîitoare a ecranului, ea abia putea zări mîna lui Ferdi care o ținea pe a ei. Se întreba dacă el știa cît de strîns se agăța de ea, de parcă s-ar fi clătinat pe marginea unei prăpăstii și mîna ei era salvarea lui – doar ea îl putea ține să nu cadă. Bineînțeles că intenționase să se întoarcă la hotel, dar rămăsese totuși la Paris, așteptînd acasă toată ziua, temîndu-se să iasă, ca nu cumva să o sune. Ferdi o sunase în fiecare zi. Leonore nu l-a chemat niciodată acasă, ci aranja întotdeauna să se întâlnească la ora șapte la cafeneaua *Deux Magots*, unde chelnerii le făceau acum semn din cap și le zîmbeau pe furiș, așa cum își permiteau cu obișnuința localului, aducîndu-le vinul preferat, fără să mai comande.

Totul era perfect nevinovat, își spunea Leonore. Ea și Ferdi erau doar prieteni. *Singurul* motiv pentru care o sărutase fusese că, în starea lui de spirit tulburată, văzînd-o brusc în semiîntuneric, cu părul lăsat liber, așa cum obișnuia să-l poarte Lais, *voise* să creadă că ea era Lais. Deși, după cum îi spusese el mai tîrziu, știuse că ea, probabil, murise.

Leonore nu simțise nici o umbră de vinovăție, auzindu-l vorbind de Lais ca fiind moartă. Iar în fiecare seară cînd se întâlnea cu Ferdi și acesta îi vorbea despre Lais, lucrul acesta i se părea din ce în ce mai real. Aproape că-i venea să creadă că Lais era moartă cu adevărat.

– Ferdi, spuse ea mai tîrziu, cînd se plimbau prin grădinile Tuileries în acea săptămînă, trebuie să mă întorc la *Hostellerie*. Știi că eu sînt o femeie care muncește.

– Dar eu nu vreau să plec!

Fața lui Ferdi, prelungă, cu oase puternice, arătă brusc disperată.

– Nu-ți închipui ce a însemnat pentru mine să pot sta de vorbă cu tine, Leonore. M-ai făcut să văd că viața trebuie să meargă înainte. Asta ți-o datorez ție. Îi strânse tare mâinile. Nu mă părăsi, Leonore, pledă el, nu tocmai acum.

Vîntul îi aduse o șuviță de păr în ochi și Ferdi i-o dădu la o parte, cu tandrețe, trasînd curba delicată a sprîncenelor ei cu degetul și apoi cu gura. Privirile li se întîlniră și, pentru un moment, se uitară unul la altul, citindu-și fiecare dorința în ochii celuilalt.

– Leonore, zise el blînd, apoi buzele lui fură peste ale ei. Înfășurată în brațele lui, departe de vîntul care sufla, Leonore înțelese că asta era ceea ce dorea ea.

Se așteptase ca el să locuiască într-o cameră tipică de burlac sau în vreo cămăruță pe vreo stradă pitorească de pe Malul Stîng, dar familia Merker își rezervase întotdeauna un apartament la *Ritz* și, odată cu sfîrșitul războiului, acesta devenise a doua casă a lui Ferdi. Leonore se plimbă agitată în luxul impersonal al apartamentului, atingînd aranjamentele florale rigide, întrebîndu-se dacă erau de ceară. Era uimită de ordinea impecabilă a apartamentului. Nici o haină nu era aruncată neglijent pe vreun scaun, nici un pantof nu se zărea pe sub o canapea, nici un ziar nu era aruncat pe undeva la întîmplare. Nu existau fotografii personale pe birou și pînă și sugativa nu avea semne pe ea. Patul lui Ferdi fusese pregătit pentru noapte de o cameristă, iar pe noptieră se aflau o carafă cu apă

și un pahar.

Ferdi o ajută să se dezbrace, iar cînd el rămase gol, o luă în brațe și stătură, trup cald lîngă trup cald, iar Leonore se gîndi că așa trebuia să fie cu acele „fete de noapte”: o cameră anonimă de hotel și un bărbat care își imaginează altă față în locul feței tale, în timp ce îți ia trupul. Gura lui Ferdi era pe sînul ei, mîinile lui strîngînd-o mai aproape. Ridicînd-o, o duse la patul cel mare. Cearceafurile erau răcoroase pe spatele ei, apoi căldura lui o umplu, iar ea murea de plăcere, gemîndu-și dorința cum ar fi făcut oricare curvă.

Cînd se termină totul, el rămase culcat liniștit lîngă ea, fără să vorbească. Luîndu-și țigările de pe noptieră, aprinse una și i-o oferî.

– Dar eu nu fumez, spuse Leonore cu voce slabă.

Lais fusese cea care fuma.

Ea luă trenul spre Sud a doua zi dimineața, lăsîndu-i un mesaj la Oliver, valetul, că fusese chemată urgent la *Hostellerie* și că avea să rămîină acolo un timp și va fi prea ocupată ca să se poată întîlni.

14

Atașamentul lui Noel pentru arta boxului îl luă prin surprindere pe domnul Hill. Apăru, împreună cu ceilalți copii, într-o sîmbătă după-amiază, își puse mânușile cînd veni rîndul său să facă o rundă și luă bătaie fără să se plîngă. Dar nu numai atît – *Noel s-a bătut la rîndul lui*. Desigur, băiatul era micuț și lent și nu avusese nici o șansă, dar era curajos în ring și încasa în tăcere. Și a venit din nou, a doua săptămînă, ca și următoarea. De data asta, Hill refuză să-l lase în ring, copilul va fi pur și simplu cotonogit din nou. În schimb, îl luă deoparte la sfîrșitul activității și îl întrebă de ce face asta. Voia să se pedepsească singur? Era un fel de masochist sau ce? Copilul se uitase doar la el cu acei ochi deschiși, de neînțeles, și îi spusese:

– Vreau să învăț.

Și asta a fost tot. Hill puse băiatul la un curs de antrenament cu greutate, alergări, sărituri și box cu umbra, ceea ce avea să-i arate dacă Noel era serios sau nu. Și chiar era serios! Se ținu de treabă, antrenându-se în fiecare seară cu greutate și trezindu-se devreme ca să alerge șase kilometri înainte de micul dejun – chiar și iarna, pe frigul cel mai crunt, pînă cînd zăpada îl opri cîteva luni, iar atunci lucră în sală, făcînd alergări pe loc și flotări. Băiatul se dovedi o minune – iar acum, doar la paisprezece ani, îi putea bate pe cei mai buni.

În ochii domnului Hill era o căldură adevărată cînd îi înmîină lui Noel cupa ieftină, argintată.

– Pentru cîștigătorul *Turneului de box de la MADDUX* – un campion adevărat, spuse el zîmbind.

Aplauze admirative izbucniră din auditoriul de băieți de la *MADDUX*, cînd Noel dădu mîna cu domnul Hill.

– Mulțumesc, domnule, spuse Noel ținînd trofeul cu fermitate.

– Dă-mi-o săptămîna viitoare, băiete, și am să pun să-ți graveze pe ea numele și titlul: „*Campion de box la juniori, Campionatul de box al Orfelinatului de Binefacere MADDUX, 1946*”, îi promise domnul Hill. A fost o luptă bună, curată, Noel, și ai reușit bine, cu adevărat. Felicitări.

– Mulțumesc, domnule.

Noel trecea pe sub frînghii, strecurîndu-se spre dușuri printre șirurile de băieți așezați pe bănci de lemn. Punîndu-și cu grijă trofeul pe un scaun, își scoase șortul ud de transpirație și dădu drumul la apă.

Apa fierbinte îl făcea să-l usture loviturile roșii de pe spate și de pe umeri, iar Noel se strîmbă, forțîndu-se să stea acolo în tăcere și să suporte durerea. După cîteva minute, dădu dușul la apa rece, scrîșnind din dinți cînd apa ca gheața curse pe el. DîndU-și capul pe spate, lăsă jetul să-i cadă pe față și prin părul scurt, negru, în timp ce-și săpunea trupul dur, muscular, impunîndu-și să accepte pedeapsa apei reci. Socoti minutele ce treceau lent. Exact trei. Apoi ieși de sub duș, se șterse viguros cu prosopul subțire și se îmbracă repede. Stînd în fața oglinzii, își pieptănă părul. Hill îi spusese că era prea lung pentru un boxer, ordonîndu-i să-l tundă scurt, ca toți ceilalți, dar Noel ignorase cererea asta. Privirea lui critică în oglindă îi arăta un tînar slab dar muscular, de doar paisprezece ani – sau poate că are cincisprezece, se gîndi Noel. Poate chiar șaisprezece. Era important să arăți mai mare, pentru că trebuia să fii mai în vîrstă ca să lucrezi. La o slujbă adevărată, nu doar la una de sîmbătă. Iar Noel va avea nevoie de o slujbă adevărată.

Se uită în jur la camera de dușuri, observînd scaunele verzi, strîmbe, din lemn, și vechile cuiere de alamă pe care atîrnau hainele transpirate de sport. Luîndu-și trofeul, se îndreptă repede spre ușă, exact cînd apărură și ceilalți participanți la turneul de box din seara aceea.

– Hei, Noel, strigară ei, bună treabă, i-ai dat o mamă de bătaie.

– Mulțumesc, zise Noel, plecînd pe coridorul cu linoleum maroniu.

Ei îl urma ră cu ochi mirați.

– Acum, că-i campion, aș fi crezut că o să se mai descrețească puțin, mormăi unul.

– A, întotdeauna a fost un singuratic, răspunse cineva. Pe el nici boxul n-o să-l schimbe.

Noel hotărîse să nu ia nimic cu el, în afară de pachetul cu alimente pe care reușise să le adune săptămîna trecută. În felul ăsta, nu va trezi suspiciuni. Purta pantaloni de pînză groasă, o cămașă de doc, o pereche de pantofi noi de sport – rechiziționați de domnul Hill ca parte a echipamentului lui sportiv și care erau singurul lucru din viața lui pe care îi făcuse plăcere să-l aibă. O haină de vînt cenușie și un fular de lînă completau îmbrăcămintea lui de plecare. Legîndu-și fularul, băgă trofeul în buzunar și luă punga de hîrtie maron, cu alimentele.

Luînd cei cinci dolari – două hîrtii și niște mărunțiș – din ascunzătoarea lor dintr-un pantof, el puse cu atenție banii în buzunarul pantalonilor.

Era ora nouă, într-o seară de vineri. Luminile încă mai ardeau la *Orfelinatul MADDON* și băieții discutau în sufragerie în timpul tratației speciale, cu lapte rece și prăjituri, pentru sărbătorirea turneului de box. Cu ocazia acestui eveniment, chiar și băieților mai mici li se permisese să nu se culce. Desigur, fetele erau în altă clădire, iar doamna Grenfell și directoarea nu doriseră să urmărească un sport atît de masculin. A

fost foarte ușor pentru Noel să coboare pe scara din față, rareori folosită, în holul întunecat. Picioarele lui în pantofi de sport nu făceau zgomot pe dalele albe și negre lustruite și el ridică cu grijă zăvorul mare. Afară era foarte întuneric. Luna plină era ascunsă în spatele unor nori denși, mișcători, împinși de un vînt care gemea peste peisajul negru.

Fără să privească înapoi, Noel închise ușa în urma lui și coborî treptele roase, de piatră. Mergînd pe marginea subțire, cu iarbă, care însoțea aleea de pietriș, merse repede spre porți și trase nerăbdător de zăvor. Probabil s-a înțepenit. Noel rămase cu gura căscată cînd luna plină ieși de sub nori, luminînd aleea ca un decor de teatru. Văzu că porțile erau încuiate cu un lacăt. Ezitînd un moment, își băgă pachetul cu alimente sub haina de vînt, apoi se dădu înapoi vreo cîțiva pași. Răsucindu-se, sprintă spre porți aruncîndu-se pînă la jumătatea înălțimii lor, apoi, cățărin-du-se ca o maimuță, ajunse sus, deasupra. Căzu ușor jos pe partea cealaltă și se scutură pe mîini de rugină și de praf. Îndreptîndu-se, o porni într-o fugă ușoară pe șoseaua dreaptă ca o lumîinare care ducea, printre cîmpurile de grîu, spre libertate.

15

Peach împinse scaunul cu rotile al lui Lais pe peristilul cu arcade din *Palácio d'Aureville* din Miami, răsucindu-l în așa fel, încît sora ei să vadă fîntînile arteziene cu dale albastre, păzite de lei puternici de piatră – copie a celor din Curtea leilor din Alhambra.

– Uite, Lais, îi spuse ea, îți amintești cînd aveam trei ani și am căzut înăuntru și tu m-ai salvat?

Bazinul era puțin adînc la margine, dar dalele erau alunecoase și Peach alunecase pînă la mijloc unde era destul de adînc. Ochii lui Lais fuseseră speriați cînd o pescuise. Peach rîsesse.

– Tu erai mai speriată decît mine, zise ea. Eu am avut timp doar să fiu uimită, căci totul s-a petrecut atît de repede.

Îngenunchind lângă scaunul surorii ei, Peach îi cercetă ochii goi, căutînd o reacție. Acum, cînd toate rotunjimile se topiseră, fața lui Lais era trasă, oasele pomeților apăreau prea proeminente și gura ei mare era moale și fără viață. Ochii lui Lais păreau că se uită la fîntînă, dar Peach nu era sigură. Nu era nici o licărire de recunoaștere, nici un zîmbet. Cu un oftat, Peach își reluu locul în spatele scaunului cu roțile, împingînd-o pe Lais pe cărarea umbroasă. Oceanul verde scînteia în soarele luminos al Floridei și o duzină de mici bărci cu pînze se mișcau la orizont, cu ajutorul brizei. Mai aproape de mal, turiști bronzăți înotau în valurile reci ale Atlanticului. La piscină, Peach se opri să se uite la un băiat care se urca pe trambulină, balansîndu-se un moment, cu brațele desfăcute, cu degetele în jurul marginii scîndurii, încordîndu-și mușchii picioarelor înainte de a sări. El străpunse apa liniștită, aproape fără să stropască. Trupul lui alunecos ca al unei foci se zări ca fulgerul în apă, o secundă înainte de a ieși la suprafață, într-o ploaie de picături de cristal.

– Perfect, strigă ea admirativ. A fost perfect!

Ea împinse scaunul mai departe de piscină, dorind ca sora ei să-l fi văzut sărind, să fi putut simți plăcerea fizică a unui asemenea moment. Cu un șoc, ea își dădu brusc seama că, în loc să privească drept în față, ca de obicei, capul lui Lais era ușor întors spre piscină. *Lais se uita la piscină!*

Peach umblă grăbită prin dulapuri, în camera lui Lais, aruncînd lucruri din sertare și căutînd un costum de baie. Băgînd totul înapoi în dulap, ea alergă la

sora ei. Lais stătea în șezlongul special de lângă fereastra care dădea pe terasă, uitându-se la peisaj. Doar că, se gândi Peach cu furie, nu puteai ști dacă vedea perspectiva, cel puțin.

– Lais, spuse ea arborînd un zîmbet vesel. Trebuie să plec. Am s-o trimit pe Miz să stea cu tine.

Miz era domnișoara Z – de la Zena Foley –, însoțitoarea și infirmiera lui Lais, deși Miz spunea întotdeauna că, atunci cînd Peach nu era la școală, nu era nevoie de nici o însoțitoare. Peach o botezase imediat Miz și numele se potrivea cu statura ei mică, subțire și cu personalitatea ei tăioasă pe care o folosea ca să o protejeze pe Lais de curiozitatea publică, și de care se servea de asemenea ca să-și ascundă bunătatea ei infinită.

– Crezi că ea înțelege ce-i spun, Miz? întrebă Peach, urmînd-o înapoi în dormitor și uitându-se cu disperare la profilul indiferent, de camee, al lui Lais.

– Poate că da și poate că nu, spuse Miz umflînd repede perna de sub capul lui Lais, dar eu cred că nu ai descoperit încă ce anume ar vrea ea să audă. Într-o bună zi, ai să spui ce trebuie și ea se va trezi din nou.

– Ca prințesa adormită din cartea de povești, spuse Peach, cînd a fost sărutată de frumosul și tînărul prinț.

Dar Ferdi nu arătase ca frumosul și tînărul prinț, cînd îl împușcase pe Kruger; ochii lui fuseseră reci și morți, iar Lais zăcea sîngerînd în brațele ei... Iar Ferdi nu se mai întorsese niciodată să-și caute din nou prințesa. El dispăruse pentru totdeauna.

Ușa cu plasă se trînti în spatele ei, cînd alergă jos

pe trepte și peste terenuri, spre hotel. Micul magazin elegant avea un sortiment de costume de baie și, amintindu-și cât de slabă era Lais, Peach alese unul care părea grozav de mic. Dar era de culoarea favorită a lui Lais, verde, era lucios și frumos și era bun pentru înot, nu pentru a face decor pe marginea bazinului.

Gîfîind de alergătură, se repezi iar la vilă, trîntind uşile în urma ei, zîmbind cînd îl auzi pe Gérard protestînd din biroul lui.

– Uite, Lais, spuse ea, ținînd în sus costumul de baie. Mergem să înotăm.

Miz se uită la ea, scandalizată.

– Ce spui, Peach! Știi că sărmana doamnă nu poate să înoate.

– Lais era cea mai bună înotătoare din familie – în afară de bunica, replică Peach. Miz, ah, Miz, azi, la piscină, ne-am oprit să ne uităm la un băiat care sărea de la trambulină și Lais a întors capul să se uite! Sînt sigură de asta.

Miz îi luă costumul de baie, liniștită.

– Îndrăznesc să spun că îi bătea doar soarele în ochi. Știi că nu-i place.

Peach se uită la ea dezamăgită. Fusese atît de sigură. Ea privi tristă cum Miz băgă costumul de baie verde în sertar. Apoi se duse tăcută la uşă, întorcîndu-se să-i zîmbească lui Lais: poate, poate... Scaunul cu roțile al lui Lais aștepta lîngă șezlong, barele lui urîte de oțel, roțile mari și pielea neagră, tare, evidențiindu-i funcția. Peach își aminti de mult urîta ei proteză. Dorise măcar să fie drăguță. Ei bine,

chiar dacă nu vor s-o lase să o ia pe Lais în piscină, ceva tot putea face pentru ea. Lais va avea o surpriză, mâine dimineață.

Gérard insista ca familia să ia micul dejun împreună, pentru că era singurul moment când era sigur că-i are pe toți într-un singur loc, în același timp. Era remarcabil, se gândi Amélie, turnîndu-și cafea, cât de repede își revenise fizic Gérard, după nenorocirea din lagărul de muncă forțată, deși știa că amintirile nu-l vor părăsi niciodată. Gérard nu era totuși destul de robust ca să se întoarcă la activitatea lui de arhitect, dar în ultima vreme îl găsise la planșeta de desen din birou, aplecat peste planuri și, uneori, schițînd proiecte noi. Gérard se vindeca. Dacă și Lais s-ar face mai bine! Era greu de acceptat că Lais, fiica ei vioaie ca argintul viu, putuse deveni această străină condamnată la muțenie pentru tot restul vieții, cufundată în cavernele solitare ale minții ei, ascunzîndu-se de realitatea din jur.

– Bună dimineața, mamă.

Venind în vîrfurile picioarelor în spatele ei, Peach o cuprinsese de gît cu brațele și o sărută. Amélie simți mirosul mării pe pielea ei.

– Ai fost deja să înoți? rîse Amélie.

– Îhî. Peach se servi cu papaya și pepene galben de pe masa de servit. Am avut o întîlnire, la ora șapte.

– O întîlnire? Vrei să zici, cu un băiat? întrebă

Amélie rîzînd.

– Desigur, mamă. Doar nu ai întîlnire cu fete, replică Peach cu dispreţ. L-am întîlnit ieri, la hotel. E un săritor grozav de la trambulină şi mi-a promis să mă ajute.

Amélie îşi dădu seama, dureros, că Peach creştea. Părea mult mai mare decît de doisprezece ani. Pierduseră atîţia ani cît n-au fost împreună şi, totuşi, Peach dorea acum să se întoarcă în Europa. Gérard o refuzase cu fermitate.

– Cînd o să ai paisprezece ani, o să discutăm despre asta, spusese el; deocamdată, am vrea să te avem lîngă noi.

Dar Amélie ştia că Peach tînjea după şcoala din Elveţia.

Peach îşi ridică faţa pentru un sărut, cînd Gérard veni cu ziarul sub braţ.

– Unde-i Lais? întrebă el surprins. Lais şi punctuala de Miz erau întotdeauna primele jos, luîndu-le-o tuturor înainte la micul dejun.

– A întîrziat, spuse Peach. Asta-i probabil din cauza surprizei mele.

Brusc, îi veni în minte că poate lui Lais nu-i plăcuse, dar chiar şi dacă nu-i plăcuse ceva, era mai bine decît nimic.

– Am sosit! Miz o împinse pe Lais, aflată în scaunul cu roţile.

– Ah, Peach, căscă gura Amélie, e minunat!

Peach acoperise barele de metal ale scaunului cu panglici colorate, înfăşurîndu-le în jurul lor şi lăsînd cozi care să fluture în bătaia brizei. Lipise un satin

verde pal de la una dintre cele mai lelegante cămăși de noapte ale lui Amélie, de la Paris, peste spătar, și confectionase o pernă din dantelă galben-aurie. Ea umblase în cutia de bijuterii a mamei ei și prinsese diamante și smaralde la colțurile scaunului și capitonase rezemătoarea pentru picioare cu o catifea verde deschis.

– E un tron, Lais, spuse Peach emoționată. Un tron pentru tine. Tu ești prințesa.

Amélie văzu dragostea în ochii lui Peach, în timp ce vorbea cu sora ei. Și ochii lui Lais erau luminoși. *Se vedeau lacrimi pe obraji ei...*

– Peach, spuse Lais, cu o voce subțire și aspră de atîta ne folosire. Peach, spuse din nou, ceva mai puternic de data asta, Peach!

16

„Orașul mașinilor“, așa i se spunea. Și înflorea. Uzinele din Detroit lucrau noapte și zi ca să potolească după război setea unei națiuni pentru vehicule mai noi, mai strălucitoare. Uriașele corporații *Ford, Chrysler, General Motors, U.S. Auto* și corporația *Great Lakes Motor*, zumzăiau ca reginele albinelor în mijlocul activității stupului orașului aflat în extindere, aprovizionate de o rețea de fabrici mai mici și de ateliere care produceau mașini-unelte, șuruburi, bolțuri, baterii, vopsea – orice era necesar pentru hrănirea masivelor linii de asamblare aflate în permanentă mișcare și care scoteau în fiecare an mii de automobile.

Lui Noel i-au trebuit două săptămîni ca să ajungă acolo. Două săptămîni de mers pe jos, de autostop, de călătorit cu trenul împreună cu trîntori și vagabon-

zi; două săptămîni într-un noiembrie friguros, dormind pe unde apuca și încercînd să nu simtă foamea. Ajunsese în Detroit cu o seară înainte, mergînd în cabina unui camion de livrări de mașini, care se întorcea gol în oraș. Șoferul era tînăr, de vreo douăzeci și cinci de ani. Făcuse parte din *Divizia a cincea de blindate* și ajunsese printre primii la Paris. Îl ținuse treaz pe Noel, povestindu-i ce grozav fusese, cum erau fetele, cît de mult coniac și șampanie băuse. Era minunat că se întorsese, totuși, era pur și simplu minunat. Pleoapele lui Noel cădeau de oboseală și căldura începea să revină în picioarele lui înțepenite, dar tot se mai întreba cine să aibă nevoie de un loc cum e Parisul, cînd exista Detroit-ul. Totuși, șoferul camionului a fost cumsecade, și-a dat seama repede de starea deplorabilă a lui Noel și, după o oră, a oprit la un mic local și a cumpărat pentru amîndoi ouă, șuncă, tocătură de carne, cornuri și multă cafea aburindă. După asta, Noel n-a mai putut să-și țină ochii deschiși. Nu mai mîncase de două zile și avea exact douăzeci și cinci de cenți în buzunar, pe care îi ținea pentru o stare de urgență. El moțai cîteva ore, trezindu-se cînd se schimbă ritmul mașinii, de la mersul lin de pe autostradă la opririle și pornirile din oraș.

– Cauți o slujbă? îl întrebă șoferul în timp ce aștepta la un stop.

– Știi vreuna?

– Uzinele lucrează, dar sînt mulți care caută de lucru – toți veteranii întorși la civilie, știi. Țștia au prioritate. Ar fi mai bine să încerci la una din alea mai mici, care fac piese pentru cele mari. Eu pot să-ți

spun unde să te duci.

– Nu, spuse ferm Noel. Eu vreau să mă duc acolo unde se fac mașinile.

Șoferul se uită la el surprins.

– Ascultă, copile, slujba-i slujbă – câțiva bani în buzunar, la sfârșitul săptămînii, o să te facă să te simți bărbat, fie că i-ai cîștigat făcînd bolțuri, fie că montezi bolțurile la mașină.

– Eu vreau să lucrez la mașini, repetă Noel încăpățînat.

Șoferul ridică din umeri.

– În regulă, copile, e viața ta.

Pentru că el era șofer pentru *General Motors*, îl lăsă pe Noel acolo și îl îndrumă spre poarta cea mai apropiată de biroul de angajări, dorindu-i noroc. Dar norocul lui Noel se terminase.

– Mai încearcă mîine, îi spuse tipul de la poartă. Vino mai devreme data viitoare, copile.

Noel își petrecu noaptea ghemuit într-o intrare, lîngă uzină. Se temea să plece din apropiere, ca să nu întîrzie la biroul de angajări în dimineața următoare. Viața de oraș îi provocă un șoc. Mizeria străzilor pe care se învîrte Noel în după-amiaza aceea nu făcu decît să înlocuiască în mintea lui acele cîmpuri infinite, de grîu, ca un nou simbol al singurătății.

Nici a doua zi nu a găsit vreo slujbă.

– La *Chrysler*, îi spusese ră, poate că acolo angajează.

Noel se simțea slăbit, nu știa dacă va putea ajunge pînă la *Uzinele Chrysler*. Cu ultimii douăzeci și cinci de cenți, își cumpără o gogoășă de la o tarabă

pe stradă și un pahar de carton cu cafea, în care băgă trei lingurițe de zahăr, devorându-le, stînd la o intrare, ferit de vîntul rece. Apoi, începu să umble. Cafeaua fierbinte cu zahăr și gogoașa dulce îi dăduseră imboldul de energie de care avea nevoie. Detroit-ul îl aștepta.

I se păru că umblase cîteva ore. Înserarea se lăsa asupra orașului și trotuarele erau tari sub pantofii sport, uzați. Noel se uită la picioarele lui. Pantofii noi, pe care îi admirase, erau acum cenușii și pătați. Ridicîndu-și un picior, se uită la talpă. Streiurile se roseseră și talpa era netedă și subțire. Băgîndu-și ambele mîini în buzunarele hainei de vînt, ca să le țină la căldură, se uită în jur. Nu încăpea îndoială că se rătăcise. Clădiri înalte, asemănătoare, mărgineau străzile liniștite și se vedeau lumini la ferestrele goale ale birourilor, de unde lucrătorii plecaseră demult pe la casele lor confortabile din suburbii, la soția și copiii care îi așteptau cu o friptură pe farfurie, la cină, și cu un whisky sau o bere ca să scape de frigul iernii. Vîntul rece tăia cu ferocitate obrazul lui Noel, făcîndu-l să lăcrimeze. Întorcîndu-se cu spatele la vînt, se uită cu disperare la strada goală. O mașină veni spre el, oprindu-se la stop, iar Noel se uită în sus cînd claxonul sună și un bărbat se aplecă pe fereastră.

– Hei, băiete, te-ai rătăcit?

Noel își mișcă picioarele.

– Da, mormăi el, lăsînd capul în jos, cam așa ceva.

– Încotro te îndrepti? Poate te duc eu?

Mașina era un *Chrysler* alb, cromat, care strălucea sub lămpile străzii. Noel văzu capitonajul de piele

neagră; era frumoasă.

– Încerc să ajung la *Uzinele Chrysler*, zise el apropiindu-se de mașină.

Bărbatul fluieră.

– Păi, poți fi sigur că nu ești pe drumul cel bun.

Noel stătea pe trotuar lângă mașină, aplecându-se puțin înainte când vorbe. Lampa galben-portocalie de pe stradă îi lumina fața osoasă, desenându-i umbre sub pomeți, conturându-i gura uscată de frig și nasul puternic. Ochii lui cenușii ardeau de o mulțime de emoții – teamă, nesiguranță, admirație – în timp ce își trecu o mînă aspră pe vopseaua strălucitoare a mașinii.

– Urcă!

Noel înconjură în fugă mașina și sări înăuntru, trîntind ușa ca să se închidă, când bărbatul porni de la semafor. Noel își examinează salvatorul. Era un bărbat înalt, cu păr sur, sigur de el. Arăta cumva distins – ca acele reclame din reviste, despre oamenii de afaceri. Totuși era puțin cam grasuț, se gîndi Noel, strîngîndu-și instinctiv mușchii stomacului, deși pe el nu era nici un gram de grăsime în plus.

– Cum te cheamă?

Ochii de un albastru deschis ai bărbatului văzură pantalonii lui pătați, haina de vînt subțire, fularul ieftin de lînă legat la gît.

– Noel.

– Noel și mai cum?

Noel ezită și bărbatul zîmbi.

– În regulă, zise el. N-are importanță. Eu sînt Scott Harrison. Îmi pare bine de cunoștință, Noel.

Noel tăcea pentru că nu știa ce să spună.

– Ești de mult pe drum?

Întrebarea veni din senin.

– De cîteva săptămîni, murmură Noel.

Mașina luxoasă se opri la alt stop, motorul torcînd ușor, iar Scott dădu drumul la radio.

– Știrile de la oră șapte, explică el.

Noel se lăsă pe perne, trecîndu-și pe furiș mîna pe textura moale a scaunului, inspirînd mirosul luxos al pielii bune și al aromei coloniei ușoare de citrice a lui Scott. Noel se înroși, dîndu-și brusc seama cît era de murdar. Trebuia să arate îngrozitor.

Mașina porni de la stop și Scott micșoră volumul la radio.

– Nimic deosebit, spuse el, încă se mai produc mașini aici, la Detroit, – asta-i tot ce contează pe-aici.

Știrile se terminară și fură înlocuite de sunetele blînde ale unui cvartet de Mozart. Cu un oftat de plăcere, Scott se relaxă.

– Așa-i mai bine, zise el, cotind cu mașina pe o autostradă. Trecură de un panou luminos uriaș care anunța numărul de mașini produse anul acesta, schimbîndu-se din minut în minut, pe măsură ce noi automobile ieșeau de pe benzile de producție.

Noel rămase cu gura căscată.

– Asta e adevărat?

Scott rîse.

– Bineînțeles. Aici e „Orașul mașinilor”, Noel. Acum e timpul favorabil!

Se uită lateral spre tînărul lui însoțitor.

– Speri să găsești o slujbă la *Chrysler*?

– Da. Am încercat două zile la rînd la *General*

Motors și degeaba. Nu mai pot rămîne acolo. Trebuie să găsesc o slujbă.

Scott părea gînditor.

– Ți-e foame? întrebă el în cele din urmă.

– Cam, zise Noel, jenat.

Scott ieși cu mașina din autostradă, îndreptîndu-se spre un stand cu hamburgeri, a cărei firmă cu neon lumina cerul nopții și unde erai servit în mașină.

– Un sandviș dublu, cartofi prăjiți și o cacao cu lapte, spuse el coborînd geamul în dreptul chelneriței.

Noel simțea cum i se umple gura de salivă doar mirosind hamburger-ul. Băutura rece îi făcu stomacul să tresară și luă repede o îmbucătură din sandviș.

Îl termină în cîteva minute și Scott îi mai ceru unul chelneriței. Băiatul avea o față stranie, chinuită, dar puternică. Era slab și subnutrit, dar avea o ținută și un mers de atlet. Scott se întreba de unde fugise oare – dar nu avea de gînd să se bage în asta!

– Cîți ani ai, Noel?

El își aprinse o țigară, așteptînd ca Noel să termine de mestecat.

– Șaisprezece, minți Noel fără ezitare.

Practicase deja asta, destul de des.

Scott scoase fumul de țigară pe nas, sprijinindu-se de scaunul de piele.

– Cunosci pe cineva la personal, la *Chrysler*, spuse el. Dacă vrei, aș putea da un telefon, să pun o vorbă bună pentru tine.

Noel se opri din mîncat.

– Poți face asta? întrebă el speriat.

– Sigur, zise Scott privindu-l și cîntărindu-l, dar ar fi

mai bine să te cureți puțin, înainte de a te duce acolo.

Noel simți disperare în inimă. Punînd restul de hamburger în cazoletă, el se uită prin fereastră, pe stradă. Flamurile colorate care decorau parcare de mașini uzate fluturau în vînt, iar mașinile luceau sub lumina de deasupra lor, cu prețurile afișate cu litere mari pe parbrize – erau sume pe care Noel nu-și putea închipui că le-ar cîștiga vreodată.

– E-n regulă, spuse blînd Scott. Îmi dau seama de situație. Uite ce e, copile, eu am un apartament aici, în oraș – îl folosesc cînd trebuie să rămîn tîrziu. Familia e la țară, dar uneori îmi vine greu să mă duc pe-acasă. Ce-ar fi să vii cu mine acolo? Poți face un duș, poți să-ți cureți puțin hainele și să te odihnești. Te duc eu la *Chrysler*, dimineață.

Noel arăta cam îndoit.

– Termină sandvișul, spuse Scott pornind mașina. Mergem acasă. O să bem ceva și o să vorbim despre slujba ta.

Apartamentul era într-o clădire înaltă, cenușie, discretă, iar la nivelele inferioare erau birouri. Holul era gol și simplu, cu covoare cenușii și ascensoare de metal gri închis. Se opriră la etajul cincisprezece și Noel îl urmă pe Scott pe un coridor cu covoare gri, așteptînd în timp ce acesta potrivi cheia în broască, în ușa grea de lemn.

– Hai, intră, spuse Scott peste umăr, aruncîndu-și paltonul pe un scaun în hol și lăsîndu-și servieta alături. Ce vrei mai întîi, Noel, o băutură sau un duș?

Noel nu băuse alcool în viața lui, așa că decise că mai bun ar fi dușul.

Baia era mică, dar luxoasă și, încuind cu grijă ușa în urma sa, Noel își scoase hainele și intră sub ploaia reconfortantă de căldură pură. O lăsa să-i curgă pe spate, muindu-i nervii încordați, și apoi pe pînțele, simțind o căldură relaxantă minunată, care îi pătrundea toată ființa. Noel dorea să nu-i mai fie frig niciodată. Săpunindu-și trupul, el frecă murdăria adunată timp de două săptămîni pe piele, pe unghii, pe păr. Satisfăcut că era curat, ieși de sub duș și se șterse cu un prosop alb uriaș, minunîndu-se cît era de mare și de moale.

– Hei, Noel, se auzi vocea lui Scott de dincolo de ușă, e un halat acolo, în spatele ușii. Ce-ar fi să-l pui pe tine acum și o să vedem ce putem face cu hainele tale?

Noel se înfășură cu halatul în dungi gri cu negru. Materialul era ușor și totuși călduros și foarte moale. În interior, pe o etichetă, scria „100 % cașmir”. Ce-o fi aia cașmir? se întrebă el. Orice-ar fi fost, îi plăcea. Zîmbind, el ieși din baie, lăsîndu-și hainele murdare grămadă pe podea.

Ochii albaștri ai lui Scot îl evaluară repede.

– Ce vrei să bei, Noel? Făcu un gest spre masă și spre un șir de sticle. Scotch, Bourbon? Sau ești adept al unui Martini, ca mine?

Băutura din mîna lui Scott era incoloră și nu prea multă și Noel decise că o asemenea măsură ar fi cea mai convenabilă.

Se așeză pe o canapea albă, cu paharul lui în mîna, uitîndu-se afară la luminile din Detroit, un alt Detroit decît cel pe care-l văzuse cu o seară mai

Înainte, ghemuit într-o intrare mizeră și umblînd pe străzi, încercînd să-și mențină circulația sîngelui. Sorbi din băutură și tuși. Era aromată, mai tare decît se aștepta. Noel mai tuși o dată, ca să ascundă prima tuse.

Scott umbla prin cameră, cu paharul în mînă, fumînd.

– Arăți ca un atlet, Noel, ai o pereche de umeri buni. Ești totuși prea ușor pentru fotbal. Ce-ai făcut? Alergări? Baseball?

– Box. Ochii lui Noel se aprinseră cu o sclipire de entuziasm. Am cîștigat un trofeu – odată.

– Adevărat? Unde? La școală?

Ochii lui Scott erau discreți, dar întrebarea era directă.

– Da. Înainte de a termina. Acum un an, minți Noel.

Luă o gură de Martini. Acum avea gust mai bun.

Scott se așeză lîngă el pe canapea, măsurîndu-l. Copilul era oțelit, subțirimea lui ascundea o forță vizibilă sub halatul ușor. Și avea o față atît de interesantă – în ciuda oaselor fine, avea o asprime care te intriga la cineva atît de tînăr. Să aibă oare șaisprezece ani? Scott se scutură de această întrebare – poate avea, poate că nu.

Pe Noel începu să-l doară capul, iar ochii îi ardeau. În ciuda dușului și a apartamentului călduros, îi era frig.

– Te simți bine? Întrebă Scott, tăios.

Culoarea dispăru de pe fața lui Noel, iar paharul îi căzu din mînă vîrsînd conținutul pe covorul gros cenușiu.

– Nu știu, spuse Noel, nu știu ce se întîmplă. Cred

că sînt doar obosit. N-am mai dormit de trei nopți.

– Atunci, mai bine să te culci, spuse Scott, cu o voce obișnuită. Dormitorul e acolo, poți ajunge?

El văzu ezitarea în ochii lui Noel.

– Eu am să dorm aici, adăugă el repede. O fac adesea, cînd prietenii rămîn peste noapte. Du-te, ai nevoie de o noapte bună de somn, o să mai vorbim despre slujba ta mîine dimineață.

Îl ajută pe Noel să traverseze camera, sprijinindu-l ușor, așteptînd pînă ce se trînti pe pat și închise ochii. Stingînd lumina, Scott se întoarse la masa cu băuturi și își prepară încă un Martini. Paharul lui Noel zăcea pe covor; îl ridică și îl puse pe tavă.

Noel se trezi într-o cameră plină de lumină. Mirosea a cafea și se auzea slab un radio. Încă înfășurat în halatul de cașmir, el trecu prin camera de zi spre o bucătărie minusculă. Scott bea suc de portocale și urmărea filtrul de cafea.

– Bună, spuse Noel.

– Te simți mai bine? îi zîmbi Scott.

– Mă simt grozav, spuse Noel, acceptînd un pahar de suc.

– Uite ce e, Noel, Scott se uită la ceas, trebuie să plec într-un minut. Ce-ar fi să o iei azi cu încetul aici; arăți încă foarte obosit. Am să văd ce pot face ca să-ți găsesc niște haine noi, ca să poți să te duci mîine pentru slujbă. Bea cafea, mănîncă ce găsești prin

frigider, mai fă un duș. Zîmbi. Eu mă întorc pe la șase și putem discuta despre slujbă la niște fripturi.

Telefonul sună, spărgînd tăcerea, în timp ce Noel cîntărea propunerea lui Scott. Scott se grăbi să se ducă să răspundă, vorbind încet în receptorul roșu deschis. Se uită din nou la ceas și Noel îl auzi spunînd:

– Ah, bine. Am să fiu acolo peste cincisprezece minute. Exact. La revedere.

El puse jos receptorul și se întoarse în bucătărie.

– Trebuie să plec, Noel, am întîrziat.

Își lăsă mîna ușor pe umărul lui Noel un moment, zîmbind cînd ochii umbriți ai lui Noel îi întîlniră pe ai lui.

– Știi ce, zise Scott, ar trebui să păstrezi halatul ăsta – arată mai bine pe tine decît arată pe mine. Ne vedem diseară, Noel.

O ușoară apăsare pe umărul lui Noel și plecă.

Noel analiză locul. Ferestre mari încadrau peisajele din Detroit care nu se asemănau cu centrul orașului mizerabil pe care-l știa; un soare înalt strălucea pe un cer albastru, limpede, de iarnă. Se învîrti prin apartamentul luxos, uitîndu-se în dulapuri și inspectînd șirurile de costume imaculate și de pantofi lustruiți.

Pe măsuta de toaletă era un plic adresat domnului „*Scott Harrison, Vicepreședinte al companiei de publicitate ARA*“, la o adresă din Detroit. Alături, era niște mărunțiș pe care Noel îl număra fără să-l atingă. Erau aproape șase dolari. Apoi, se duse în baie, își găsi hainele zăcînd acolo unde le lăsase și se îmbrăcă. Se întoarse în bucătărie și își turnă niște cafea, uitîndu-se în frigider. Era niște brînză – de un

tip cum nu mai văzuse pînă atunci, moale și cu o crustă albă, un vas cu niște măslina și o cutie cu lapte. Într-un dulap găsi niște fulgi de cereale și biscuiți. Mîncă patru porții de cereale și bău două cești de cafea. Apoi, întinse brînză pe biscuiți și îi puse într-o cutie goală de fulgi de cereale. Întorcîndu-se în dormitor, puse banii în buzunar. După căutări, găsi un toc lîngă telefon și scrise pe dosul plicului de pe masa de toaletă: „*Scott. Mulțumesc. Am să-ți restitui banii. Sînt 5,43 dolari. Noel*”.

Apartamentul arăta cald și plin de soare, cînd se uită înapoi la ușă. Noel observase ce se întîmpla între unii dintre băieți, la *MADDOX*, și bănuia la ce se aștepta Scott de la el, dacă rămînea. Și apartamentul era cald și luxos. Ar fi periculos de ușor să rămînă. Închizînd repede ușa, Noel se grăbi pe coridor, spre ascensor. Acesta se opri la etajul lui și el intră, evitînd să se uite la femeia care era deja înăuntru. Strînse aproape cutia de la fulgii de cereale cu „sandvișurile” lui cu brînză, dîndu-și seama că brînză mirosea foarte tare. Strîmbînd din naș, femeia se mișcă mai departe de el. Noel se uită în jos, la picioare. Fu bucuros cînd ascensorul se opri încet și, fără să aștepte, ieși din ascensor afară din clădire, și ajunse din nou pe străzile Detroit-ului.

La uzina *US Auto*, patru săptămîni mai tîrziu, Noel puse cu ușurare jos cheia electrică fixă, cînd sună soneria care anunța pauza de prînz. Ștergîndu-și

mîinile pe o cîrpă, el îi urmări pe bărbații care coborau de pe scheletele luminoase de mașini de pe banda de asamblare, lăsîndu-și uneltele și îndreptîndu-se cît mai repede spre cantine. Noel îi urma încet. Lucrul la bandă începuse să-l înnebunească. În căminul ieftin, unde avea un pat, visa banda de asamblare de zece kilometri. Niște embrioane de automobile, viu colorate, se mișcau continuu, iar el, cu cheia lui fixă electrică, încerca disperat să fixeze un bolț sau să strîngă un șurub – mereu prea tîrziu. Întotdeauna era aceeași muncă, întotdeauna aceeași dilemă – banda se mișca prea repede. În visul lui mergea mai repede, tot mai repede, iar el rămînea să se uite neajutorat la mașinile care treceau pe lîngă el. Sentimentul de urgență, cînd alerga de-a lungul benzii, disperat ca să se încadreze în ritm, îl făcea să transpire și să se trezească tremurînd și speriat. Speriat că va pierde slujba pe care o ura. Slujba pe care fusese atît de norocos să o capete. Pentru că, în fiecare vineri, primea plata. Iar azi era vineri.

Noel stătu la rînd, umplîndu-și tava cu mîncare, cînd îi veni rîndul. El se duse în colțul îndepărtat al sălii și mîncă, ținîndu-și ochii în farfurie, fără să se uite la nimeni. Mîncarea era cum trebuie, mai bună decît la *MADDOX*, și mîncă destul ca să-i țină de foame toată ziua și să nu trebuiască să cheltuiască bani seara.

Cînd schimbul lui se termina, se întorcea la dormitor. Aerul rece, înțepător, îi limpezea capul de sunetele și mirosurile de la uzină. La cămin, făcea un duș, se schimba cu ceilalți pantaloni de doc, curați, și cu cămașa, și se ducea la bibliotecă, unde stătea

pînă la ora de închidere, citind cărți despre mașini și despre întemeietorii industriei de automobile. Apoi, se întorcea pe strada înghețată, își punea lenjeria intimă și se urca în patul îngust, ignorîndu-i pe ceilalți rezidenți care ședeau și fumau sau discutau unii cu alții în camera încă viu luminată.

Noel își trăgea pătura subțire peste cap și dormea, visînd visul său îngrozitor, pînă ce venea timpul să se trezească pentru schimbul de dimineață și să repete din nou întregul proces.

Mestecînd îmbufnat cîrnați cu fasole, se uita în fafuria lui. O hîrtie foșni – era sunetul unei pagini întoarse. Noel își ridică ochii. Tipul de la masa de alături era tînăr, avea probabil optsprezece ani, era absorbit de cartea lui, mestecînd continuu în timp ce citea. Bărbații aveau doar o pauză de o jumătate de oră, iar majoritatea profitau de ocazie ca să se relaxeze, vorbind despre meciul de fotbal, făcînd comentarii, rîzînd. Dar tipul acesta nu-și ridicase ochii niciodată. Noel își aruncă o privire pe carte. *Fizică!* Tînărul citea despre fizică. Simțîndu-i privirea, tînărul se uită în sus.

– Pentru ce citești asta? rosti el întrebarea, înainte de a-și da seama.

– Învăț despre presiunea exercitată asupra metalului, răspunse el, am un test diseară.

Noel îl privi mirat.

– La școala serală, răspunse el întrebării nerostite a lui Noel. Mă duc după lucru, în fiecare seară. O să-mi găsesc într-o bună zi o slujbă mai bună ca asta. Făcu un semn batjocoritor spre linia de asamblare.

Nu vreau să-mi sfîrșesc zilele la nebuni, băgînd nituri imaginare.

El se ridică să plece.

– Și ce anume ai vrea să faci? întrebă Noel.

Tipul își băgă cartea sub braț, înghiți o ultimă gură de cafea și se îndreptă din nou spre bandă, cînd se auzi fluieratul.

– Am să fiu inginer auto, strigă el peste zgomotul a sute de oameni care plecau.

Noel avansă de la bolțuri la instalarea volanului, a vibrochenului și a parbrizului. Își petrecu o perioadă la vopsitorie, învăță să sudeze și, asurzit și cu cicatrici de la arsuri sau tăieturi provocate de propria lui neîn-demînare, trecu prin toate meseriile de la banda de asamblare. După primele șase luni, supraveghetorul își dădu seama că se poate baza pe Noel ca să-l pună acolo unde presiunea era mai mare, mai cu seamă la sudură. Totuși, după cîteva luni, Noel își dădu seama că nu ajunge nicăieri, că nu avea nici un viitor la banda de asamblări. El nu avea să fie promovât, deși căpătase o mărire de salariu. El îl căută pe tînărul acela la cantină și îl întrebă despre școala serală. După lucru, se duse acolo și se înscrise. Avea un drum lung de făcut, ca să devină inginer – studiile lui, atîtea cîte făcuse, se opriseră la treisprezece ani.

Noel depuse în studiu aceeași energie ca la box; nu lipsea în nici o seară. Se mută de la cămin, unde

stătuse doar pentru că era ieftin, într-o casă cu camere de închiriat, unde își avea camera lui și putea învăța. Mîncă puțin, folosind banii pe care îi economisea din salariu ca să-și cumpere cărți și studia pînă noaptea tîrziu, trezindu-se apoi la șase ca să meargă la lucru. Era jerpelit, subnutrit și prea muncit. Nu avea prieteni – nu avea nici timpul necesar și nici nu le simțea nevoia. Era un tînăr cu un țel în viață.

Îi trebui mai mult de un an, dar la sfîrșit căpătă o diplomă de liceu. Cînd îl felicitară la școală și voia să știe ce avea de gînd să facă acum, cînd terminase studiile de liceu, el îi întrebă cum să ajungă la colegiu. Încă nu împlinise șaisprezece ani.

17

Era de parcă o ceață se ridicase de pe mintea lui Lais și ea îi privea pentru prima dată. Au fost chemați doctori, s-au făcut examinări, teste și radiografii. Specialiștii începură să lucreze cu Lais reînvățînd-o cuvintele uzuale, care, în mod straniu, fuseseră uitate. Peach îi citea povești din cărțile vechi pentru copii, înșirînd cuvinte ca pentru un copil și Lais învăța, dornică să recunoască sunete și simboluri cîndva familiare ei, pînă cînd, după luni de muncă, putu să citească și să scrie din nou.

Pe măsură ce progresa, Lais începu să-și recapete vechea dragoste de viață, cerînd să fie dusă la cele mai bune magazine, își tunsese părul la modă, pînă la umeri, machindu-se cu vechea ei îndemînare,

În timp ce Peach o urmărea, fără să respire, din poziția ei obișnuită de pe covorul de la picioarele ei.

Lais părea pur și simplu să accepte scaunul cu roțile ca pe o parte a vieții ei, neîntrebînd niciodată despre motivul paraliziei ei, iar cînd, îngrijorată, Amélie o trimise la un psihiatru, el îi spuse că se afla în fața unui zid de piatră. Fie că Lais își uitase trecutul, fie că, pur și simplu, refuza să și-l amintească.

Într-o dimineață albastră, limpede, de Florida, la micul dejun, Lais anunță, cu noua ei voce blîndă, puțin răgușită, că voia să se reîntoarcă în Franța.

– Sînt bine acum, mamă, spuse ea, și ochii lui Amélie îi întîlniră pe ai lui Gérard. Nu pot să stau aici pentru totdeauna, ca un copil.

Gérard știa ce voia ea să spună. Acasă, cu ei, era protejată, cocoloșită, alintată. Ea era soarele din centrul lumii lor și ei se învîrteau în jurul ei ca niște planete care o serveau. Lais își dorea vechea ei independență.

– Lais are dreptate, draga mea, îi spuse el lui Amélie, e timpul să iasă din nou în lume.

– Atunci, trebuie să mă duc cu ea, zise Amélie, deja plănuiind ce transatlantic să ia.

– Nu, strigă Lais ascuțit. Vreau ca Peach să vină cu mine.

Ochii lui Peach se lărgiră de emoție.

– Franța, strigă ea, grozav!

– Dar, Lais, o să ai nevoie de mine, obiectă Amélie. Nu pot să vă las pe voi două să plecați singure.

– Lasă-le să plece, zise calm Gérard. Lais este perfect capabilă să se descurce cu Peach, iar Miz o să le ajute.

El întinse mîna peste masă și o apucă pe Amélie de mînă, liniștitor.

– Și, în plus, eu am nevoie de tine aici, cu mine, continuă el.

Transatlanticul *Queen Mary* plecă din New York într-o răcoroasă dimineată de primăvară, iar Lais îi zîmbi lui Peach care stătea alături de scaunul ei.

– Ții minte cînd aveai cinci ani și eu te aveam în grijă? Acum, tu o să dansezi și o să flirtezi toată noaptea și o să mă trimiți pe mine la culcare cu paharul cu lapte și cu ursulețul.

– Nu trebuie niciodată să ajungi prea devreme la un dineu sau la o petrecere, o sfătui Lais pe Peach, care își îmbrăca în grabă rochia nouă de tafta coralie cu funde pe umeri și fustă largă. Trebuie să înveți să-ți faci intrarea.

Peach își perie părul cu putere, legîndu-și cîrlionții ca bronzul cu o panglică roz, dar apoi, gîndindu-se că pare prea tînără, își lăsă părul lung, să curgă liber pînă la talie. Înaltă și subțire, cu balerini plați, arăta ca o Giselle fugită din pădure. Și, se gîndi ea cu un oftat, nu părea nici cu o zi mai mare decît cei paisprezece ani ai ei.

Se foi nerăbdătoare de pe un picior pe altul, în timp ce minutele treceau și Lais încă mai era la masa de toaletă, mai adăugînd puțin roșu pe obraz, periindu-și părul, pînă se transformă într-un clopot strălu-

citor care se mișca ușor când întorcea capul. Prinzîndu-și în urechile mici frunze grațioase de smarald, Lais ridică brațele, ca Miz să-i treacă peste cap rochia de mătase verde strălucitoare, așteptînd în timp ce Miz o încheia la spate. Fusta largă, bufantă, făcea ca talia ei să pară și mai mică și îi sublinia noile rotunjimi ale pieptului. Prinzîndu-și noua broșă cu smaralde și diamante, cadoul de plecare de la Amélie și Gérard, acolo unde decolteul bogat se termina în dreptul sînului, adăugă o picătură de parfum *Guerlain-L'Heure bleue*.

– Ei, spuse ea, și Peach oftă ușurată. Acum sîntem gata.

Peach roși, așezîndu-se repede la locul ei, cînd toate capetele din sufragerie se întoarseră spre ele. Lais își luă locul la dreapta căpitanului, aruncîndu-i cel mai uluitor zîmbet al ei, iar faimoasa actriță cu părul roșu, din stînga lui, se uită la ea cu răceală. Cu vocea ei joasă, răgușită, Lais își ceru scuze pentru întîrziere și imediat fu iertată de toți bărbații de la masă.

Era de parcă cineva ar fi apăsă pe butonul care trebuia și toate reflexele lui Lais, pe jumătate recăpătate, începură să funcționeze din nou. Cu Peach care îi împingea scaunul cu roțile minunat împodobit, Lais a fost la toate cocktail-urile, fermecîndu-i pe toți cu ușurința ei de a se comporta. Ea nu încerca să pretindă că scaunul cu roțile nu era acolo, ci pur și simplu nu făcea o problemă din faptul că ar fi diferită de ceilalți. Ea luă parte la toate activitățile de pe vas și cîștigă cu voioșie 500 de dolari pe pariul privind cîte zile, ore și minute făcea vaporul pînă la Cherbourg. Ea bătea ritmul cu degetele, odată cu orchestra care

cînta cîntecele cunoscute ale lui Glenn Miller, zîmbind cînd privea dansul. Și apoi ședea la bar, bînd cocktail-uri și flirtînd îngrozitor cu toți bărbații, ochii ei scînteind cu ceva din imoralitatea din trecut. Lui Peach îi părea rău pentru tînărul Tom Launceton, care ședea la dîneu alături de ea, care era atît de amețit după Lais, încît abia putea mîncă.

– Ar trebui să încerci asta, îi spuse Peach, mîncînd sufleul de ciocolată.

Tom oftă, împingîndu-și farfuria lui spre ea.

– Ia-l și pe al meu, spuse el. Ar cam trebui să te împlinești puțin.

Peach se uită cu indignare la silueta ei fină. Adevărat, sînii ei erau mici, dar creșteau, și ea avea speranțe în ei. Nu era chiar o scîndură, nu-i așa?

– Nu-ți place? o întrebă el, luîndu-și o clipă ochii de la Lais, ca să-i zîmbească ei.

– Foarte mult, recunosc Peach. Văd că o admiri pe sora mea, adăugă ea.

– Cine n-o admiră?

– Pun pariu că n-ai nici o soră, ghici Peach intuitiv.

– Doar frați, spuse Tom cu un zîmbet, unul mai mare – Harry, care e la Oxford, și unul mai mic, Archie, care termină anul viitor la Eton și se duce apoi la Sandhurst.

– Și tu?

– Eu călătoresc, înainte de a mă duce la Cambridge. Am lucrat la o fermă în Colorado și înainte de asta am lucrat la o bancă în Hong Kong și la o fermă de oi din Australia. Asta se presupune că îți dă sentimentul vieții reale, între liceu și universitate.

Peach era încântată să afle că locuia într-o casă veche de cărămidă roz, stil *Queen Anne*, numită *Launceton Hall*, într-un sat care se numea Launceton Magna.

– Cred că mi-e cam dor de casa asta, recunosc Tom, am lipsit aproape un an.

– Nu prea pare să fie un loc care să se fi schimbat prea mult, remarcă Peach, liniștitor.

Tom o invită la dans și lui Peach i se păru că uită de ea în timp ce se învîrteau pe parchetul de dans, în ritmul ultimei melodii. Tom îi spuse că avea nouăsprezece ani și avea să urmeze istoria la Cambridge, dar că, dacă dorea ceva cu adevărat, era să fie fermier. *Launceton Hall* avea multe sute de acri și trei ferme diferite pe domeniul ei feudal, iar Tom dorea ca, într-o bună zi, să fie administratorul domeniului.

– Nu te poți baza pe Harry pentru așa ceva, zîmbi el. Harry este cel mai talentat. Și-a publicat primul roman la șaptesprezece ani și toată lumea a spus că e un geniu.

Peach se gîndi că geniul acela nu părea să fie prea vesel.

– Dragoste de vapor? o tachină Lais cînd Peach se trînti, obosită, pe pat.

– Bineînțeles că nu, rîse ea, de tine e îndrăgostit, Lais, ca toți, de altfel.

Două zile mai tîrziu, urmărind malurile Franței apărînd în ceața dimineții, Lais zise brusc:

– Naziștii chiar au aruncat în aer vechiul port al Marsiliei?

Luată prin surprindere, Peach se uită la ea cu uimire.

– Da, recunosc ea, au aruncat în aer tot cartierul,

stradă cu stradă. Au fost evacuați zece mii de oameni. Se spunea că se puteau vedea șobolanii fugind și înotînd prin port, laolaltă cu dezertorii germani.

Ezitînd un moment, adăugă:

– Majoritatea activiștilor din Rezistență au scăpat.

Lais se uită la linia cenușie a orizontului și Peach așteptă, îngrijorată, ca ea să spună ceva, temîndu-se să pună vreo întrebare. Cît de mult își amintea oare Lais, se întreba ea? Și-l amintea oare pe Ferdi? Dar Lais nu mai spuse nimic altceva.

Lais îl salută pe Oliver, valetul din casa de la Paris, de parcă l-ar fi cunoscut de ani de zile, și Peach se întrebă dacă nu cumva îl confundase cu Bennet. Fu de acord cu noua ei cameră, acolo unde fusese biroul de la parter al lui Monsieur, admirînd noile draperii înflorate, verde cu alb, și cuvertura de mătase de pe pat, și scoase o exclamație de bucurie la vederea băii speciale, cu o cadă și o chiuvetă la înălțimea potrivită pentru scaunul ei cu rotile. Gérard avusese grijă să nu fie uitat nimic. Întinsă în mijlocul vechiului ei pat în formă de scoică, urmărind lumina pîlpîitoare a focului din cămin care înroșea nimfele și frunzele de viță sculptate în marmură, Lais oftă cu mulțumire.

– E plăcut să fii acasă, spuse ea.

Léonie și Jim sosiră a doua zi dimineața și, spre surpriza lui Peach, Lais se agăță de ei cu lacrimi în ochi.

– Dar Lais nu plînge niciodată, șopti ea uimită și supărată.

Luară trenul de noapte spre sud, trezindu-se să vadă prin fereastra lor cerul albastru și Alpii Maritimi, încă înzăpeziți pe vîrfuri. Peach aștepta nerăbdătoare apariția liniei subțiri, albastre, a Mediteranei la orizont, dornică să miroasă marea și iasomia și oleandrii. Trenul șerpuia de-a lungul coastei și dintr-odată, Coasta de Azur scînteie în fața ei ca o bijuterie sub un cer fără nori.

– Aproape am ajuns! exclamă ea emoționată către Lais, dar ochii lui Lais erau închiși și fața palidă, în timp ce stătea culcată pe perne. Chiar dacă auzise, nu-i răspunsese.

Leonore umbla prin grădina din fața vilei, aștep-tîndu-i să vină. Purta un taior gri și o bluză albastră apretată, încheiată pînă la gît. Părul îl avea strîns la spate cu o fundă de catifea de un albastru închis și purta ochelari mari cu ramă de baga. Arăta cu adevărat ca o femeie de afaceri eficientă. Scoțînd o batistă albastră din buzunarul de la piept, își șterse palmele umede, spunîndu-și că nu avea motiv să fie nervoasă. Își controlase aspectul în oglindă înainte de a ieși; nimeni nu va bănuî niciodată că această femeie eficientă, în

jur de treizeci de ani, ar fi capabilă de o pasiune secretă. Nimeni nu va bănuî cît de desfrînat răspunsese în brațele unui bărbat. Nimeni nu putea ști despre Ferdi.

Leonore intenționase să nu-l mai vadă niciodată, dar Ferdi o rugase, spunînd că ea era singura persoană care îl putea ajuta. Aranjaseră să se întâlnească într-un vechi hotel din Provence. Sosind înaintea lui, Leonore șezuse nervoasă pe marginea unui scaun în hol, nevîrînd să se ducă sus în camera lor, în eventualitatea că-și schimbase părerea. Dar el nu și-o schimbase.

În camera lor drăguță, au tras draperiile înflorate peste soarele după-amiezei, ținîndu-se goi în brațe unul pe celălalt, în patul mare, cu baldachin, care lui Leonore i se părea că-i închide în propria lor lume aparte. Își lăsase părul liber, chiar periindu-l ca al lui Lais, așa încît cădea pe un ochi, și adusese o cămașă de noapte din șifon moale, verde, largă. Ea nu știa dacă juca în mod deliberat rolul lui Lais ca să-l poată ține pe Ferdi lîngă ea, sau dacă el o dorea doar pentru că arăta ca Lais. Tot ce o preocupa era faptul că ea îl voia. Voia mîinile ferme ale lui Ferdi pe sînii ei, voia să-și întindă goliciunea alături de a lui, voia să-și plimbe limba pe stomacul lui.

– Fă orice, murmură ea, cînd el se mișca în ea; poți să faci orice cu mine.

Trupul ei se curba în ritmul lui, explodînd în crescendo-uri de excitații tremurătoare, care ar fi dorit să nu se termine niciodată.

Ferdi nu spunea niciodată că o iubește. Și nu-i spunea niciodată Lais. Dar era întotdeauna tandru și blînd, atent la nevoile ei. La cină, vorbise și tot vorbise

– despre el însuși și despre Lais, despre trecut și viitor. Se gîndea să-și ia locul în fruntea *Oțelăriilor Merker*, distruse de război. Curînd o va face, curînd.

Se întîlneau în fiecare săptămînă la micul hotel, în camera înflorată ce dădea spre parc, direct în camera lor, cu patul cu baldachin, patul lor. Iar Leonore, femeia de afaceri rece, trăia așteptînd aceste senzuale sfîrșituri de săptămînă.

Ferdi spusese că nu se va întoarce niciodată la *Hostellerie*. Era plecat de o lună, deja. Scrisoarea lui foșni în buzunarul ei. „*Draga mea Leonore*” scria el, iar la sfîrșit „*Al tău, Ferdi*”. La mijloc, era o dare de seamă asupra progreselor lui în muncă și un scurt „*îmi lipsesc convorbirile noastre*”. Nimeni nu o putea confunda cu o scrisoare de dragoste, oricît ar fi încercat, se gîndi Leonore cu amărăciune. Dar ea știusese asta de la început. Acum trebuia să-i scrie și să-i spună că totul se terminase.

Peach se repezi pe terasă spre ea, făcînd semne cu mîna, nebunește. Părul ei lung, roșcat, se mișca strîns într-o coadă de cal lucitoare și arăta foarte înaltă.

– Crești mereu, o acuză Leonore zîbind.

– Bună, Leonore!

Vocea lui Lais era diferită, mai adîncă, mai sexy.

– Bi... bi... bi... bine-ai venit acasă, se bîlbîi Leonore, o roșeață de vinovăție pătîndu-i obraji și Lais se uită la ea, întrebătoare. Bi... bine-ai venit acasă, Lais!

18

Peach urcă încet dealul din spatele vilei, cu Ziggy pe urmele ei, amîndouă uscîndu-se la căldura verii. Aruncîndu-se într-o pată de umbră, ea se întoarce pe burtă, sprijinindu-și capul pe brațe și urmărind un mic șir de furnici urcînd hotărîte pe măslinul zgrunțuros și dispărînd într-o gaură în coajă – la fel ca fugarii în pivnițele de sub hotel. Era curios cum, atunci, viața continuase atît de normal la suprafață cînd dedesubt se desfășurau acțiuni secrete atît de periculoase. Trebuia să recunoască faptul că, ajutînd Rezistența, dăduse o tentă emoțională vieții ei de elevă și se bucurase de acest joc – pînă în ziua aceea îngrozitoare cînd n-a mai fost un joc.

Peach își îngropă capul în brațe, înlăturînd amin-

tirea. Nu voia să mai simtă din nou durerea aceea și vinovăția veșnică! Nu vorbise cu nimeni despre sentimentele ei, dar se gîndi că poate bunica o înțelegea. Bunica a fost aceea care a oprit-o să-și dedice tot timpul lui Lais, obligînd-o să-și găsească relații de vîrsta ei.

– Sînt o mulțime de oameni tineri la *Hostellerie*, îi spusese ea, pune-ți costumul de baie și du-te la piscină, ai să-ți găsești imediat prieteni printre tineri.

Școala trebuia să înceapă curînd, acasă, în Florida, dar Peach nu voia să se întoarcă. Dacă mama și tatăl ei ar lăsa-o să se ducă la școala aia din Elveția! În prospectul pe care-l ceruse, așa ceva suna încîntător. Erau elevi din multe țări, schiau în semestrelle de iarnă și înotau și navigau pe lac vara. Dacă... dacă... Peach sări în picioare, hotărîtă. Dacă cineva îi putea convinge pe părinții ei, aceea era doar bunica.

Vilele răspîndite care formau *L'Aiglon*, erau la marginea unui lac ca de oțel neted, lustruit, sub un cer de toamnă plumburiu. În spate se înălțau munți albaștri-cenușii, cu vîrfurile în ceață. Grădini în terase, plantate cu o precizie elvețiană în grupuri simetrice de arbuști și flori duceau la un debarcader cu o duzină de caiacuri trase pe podele de lemn. În zilele senine, care erau numeroase, se putea vedea întinderea urbană a Genevei, la orizontul îndepărtat al lacului.

Peach se adaptă vieții școlare, de parcă ar fi fost

acolo de ani de zile și nu doar de un singur trimestru, împrietenindu-se repede cu celelalte fete. Mai erau două americance, Nancy și Julie-Anne, dar majoritatea erau franțuzoaice și englezoaice. Și mai era Melinda Seymour, o englezoaică ce deveni curînd prietena ei cea mai bună. Stăteau în aceeași cameră și erau partenere la dublu la tenis, stăteau în sufragerie alături una de alta, iar Peach o ajuta pe Melinda la franceză, în timp ce Melinda o ajuta pe Peach la științe. Ele își împărtășeau povești din viața lor și secrete, iar Peach era încîntată să aibă, în sfîrșit, pe cineva de vîrsta ei care „o înțelegea”. Adesea, se duceau împreună în sat să cumpere delicioasa ciocolată elvețiană, pe care o devorau noaptea în camerele lor, odată cu ultimele romane ieftine de dragoste, din care o cantitate nesfîrșită circula prin școală, umplîndu-le capetele cu visuri despre bărbați înalți, frumoși, duri, cu ochi negri, arzători, și guri ferme, pasionate.

– Chiar crezi că există asemenea bărbați? întrebă Peach strîngînd la piept vechiul ei ursuleț, cînd Melinda stinse lumina.

– Bineînțeles că există, răspunse somnoroasă Melinda. Eu cunosc unul.

Peach se ridică brusc în pat.

– Melinda! Tu cunoști un asemenea bărbat?

– Ei, făcu Melinda căscînd, poate că e ceva mai tînăr decît cei din cărți, dar e divin.

– Cine e? întrebă Peach. Melinda, nu adormi. Spune-mi, cine e?

– Îl cheamă Harry, murmură Melinda, băgîndu-se sub plapumă.

Peach căzu înapoi pe pernă, strângînd mai aproape ursulețul, cu un zîmbet pe buze.

– Harry, șopti ea. Harry.

Trebuia să aibă păr negru, ondulat, și ochi arzători, ca bărbatul din *Jocul pasiunii*, și o față serioasă, cu maxilare ferme. Să fie la fel de înalt, cu umeri lați și pasionat ca eroul din *Sărutări periculoase*. Și îl chema Harry. În noaptea aceea, visa un asemenea bărbat.

Într-o simbătă, Peach se plimba prin cartierul vechi al Genevei, căutînd cadouri de aniversare pentru surorile ei, admirînd obiectele de sticlă cu mici peisaje mistice, dintr-o galerie elegantă, și întrebîndu-se dacă își putea permite să ia una pentru Leonore. Desigur, Lais ar avea nevoie de ceva mai deosebit, ceva amuzant, care să o facă să rîdă.

Îndreptîndu-se spre birou, văzu un bărbat înalt, cu păr argintiu, uitîndu-se într-un catalog. Era cu spatele spre ea, dar Peach știu că era Ferdi. Inima îi bătuse tare, cînd puse pe masă, cu mîna tremurîndă, mica sticlă cu copacii care se mișcau și cu rîul întortocheat.

– Ferdi! spuse ea cu voce nesigură.

El se uită la ea.

– Peach! zise el în cele din urmă. Chiar tu ești?

Ea dădu din cap, neștiind ce să spună. El arăta altfel. Avea riduri pe fața prelungă, iar părul lui blond era alb-argintiu, dar tot frumos era, deși ceva mai

bătrîn.

El o duse la o cafenea lângă lac și Peach puse frișcă în ciocolata ei cu lapte, urmărindu-l cu oarecare nelăcredere. De ce nu se întorsese el niciodată să o vadă pe Lais? Se temea pentru că ea nu putea să umble? Ei nu știa că așa ceva nu schimba o persoană ca Lais, că ea era la fel de frumoasă și de minunată și de excitantă, cum a fost întotdeauna? Ah, cum putea fi Ferdi atât de crud?

Ferdi îi puse întrebări despre ea și despre școală și ea răspunse bătoasă, dorind ca el să se fi scuzat și să fi dispărut din galerie.

– Și locuiești tot la castel? întrebă ea după o pauză jenantă.

– O parte din timp, dar mai mult la Köln, ca să fiu aproape de serviciu. Și ce făceai tu în galerie, Peach? întrebă el aprinzând o țigară și urmărind-o cum soarbe băutura fierbinte.

– Cumpăram un cadou pentru Leonore, replică ea, e aniversarea ei – aniversarea *Ior*, săptămîna viitoare.

Ferdi se uită în altă parte.

– *Ar trebui să te duci să o vezi, Ferdi!*

Vorbele îi ieșiră brusc și ea se lăsă pe spătarul scaunului, ușurată. Lais nu menționase niciodată numele lui Ferdi, dar Peach știa că, în toți acești ani, Lais îl așteptase, sperînd că se va reîntoarce... era sigură de asta.

– Ar trebui să te duci la ea, la *Hostellerie*, să-i vorbești, să-i explici.

– Să-i explic, ce? întrebă Ferdi zăpăcit, întrebîndu-se ce putea ști copila despre legătura lui cu Leonore.

– De ce n-ai venit niciodată înapoi, spuse Peach. Are nevoie să știe, Ferdi. Are nevoie de asta.

– A trecut mult timp, Peach, spuse Ferdi, și tu nu înțelegi, nu poți să înțelegi ce s-a întâmplat.

Împingându-i scaunul, Peach se uită urât printre lacrimi.

– Am crezut că ești prințul din poveste, care ar trebui s-o trezească, s-o sărute, strigă ea, dar tu... tu ești doar un trădător!

– Peach, strigă el alergând după ea, Peach!

Dar ea alerga pe stradă, lovindu-se de trecători și ferindu-se de mașini, pînă cînd se repezi după colț ieșind din raza lui vizuală. Ferdi se întoarse la masa lui, uitîndu-se la paharul ei încă plin cu ciocolată și la lingurița de argint cu coada lungă de lîngă el. Dar el o vedea încă pe Peach ghemuită lîngă Lais, acoperită de sîngele surorii ei, cu ochii măriți de groază. Ce o fi vrut să spună cu „ea are nevoie să știe”? Aruncînd cîtiva bani pe farfurioară, ca plată, el o porni în jos, spre lac. Ferdi stătu mult timp privind păsările ce zburau deasupra adîncimilor cenușii, sticloase, ale acestuia și la micul vaporeș din depărtare, care pufăia în drumul lui de-a lungul malurilor, plin cu fericiții cumpărători dintr-o zi de sîmbătă.

19

Noel se târî prin *Universitatea Michigan* cu ghearele și cu dinții. Desigur, trebui să mintă în privința familiei, căci nu voia să știe cineva de *Orfelinatul de binefacere MADDOX*. Voia ca pata aceasta să fie scoasă din dosarul lui, de parcă n-ar fi existat nicio dată, așa încît poate, într-o bună zi, va înceta să mai fie o realitate a vieții lui.

Va trebui să lucreze atîtea ore cîte a lăsat Dumnezeu și, chiar și așa, el era cel mai sărăcăcios tip din școală, dar se asigură ca una din slujbe să fie la bufet, ca să aibă suficientă mîncare.

Nimeni nu voise să împartă o cameră cu Noel Maddox. Tipul din New York care urma să fie colegul lui de cameră apărea rar, petrecîndu-și majoritatea

timpului cu prietenii săi și evitînd privirea lui Noel ori de cîte ori se găseau în aceeași cameră. Noel nu-l învinuia. Știa că el arăta foarte straniu. Era în continuare foarte slab, fața lui era trasă, fără carne și, ca o reacție la anii de la *MADDOX*, cînd avea părul tuns scurt, acum și-l purta mai lung decît ar fi fost normal. Avea trei cămăși și două perechi de blugi și purta, atît iarna cît și vara, pantofi de sport cu o haină de vînt fostă militară, ca să-l ferească de frig. Iar ochii lui cenușii ca piatra străluceau cu o intensitate care descumpănea.

Un lucru de care avea nevoie era o formă oarecare de exercițiu fizic. Avea nevoie de o relaxare a tensiunii adunate în timpul studiului și a oboselii muncilor suplimentare pe care și le lua ca să-și acopere cheltuielile și asta corespundea totodată dorințelor sale fizice. Noel descoperise în el o sexualitate care îl șoca uneori prin urgența ei. El încerca să o înăbușe cu vechea lui metodă: antrenamentul. Ridica greutate, alerga, sărea coarda și își refula pasiunea. Iar trupul lui reacționa, căpătînd mușchi, formîndu-se, adăugînd cîtiva centimetri la înălțime și dobîndind o statură dreaptă, athletică.

– Noel Maddox are un trup grozav.

Patru perechi de ochi feminini îl urmăreau de la o masă a bufetului, în timp ce Noel ridică fără efort un stoc de tăvi și le duse înapoi la teighea.

– Putem avea încredere în spiritul tău de observație.

Jeannie Burton își netezi părul blond și le zîmbi prietenelor ei.

– Totuși, e adevărat! Uitați-vă la umerii ăia, pe sub cămașă.

– Cămașa asta dezgustătoare! mormăi una dintre ele, cu gura plină de un sandviș cu șuncă, salată și roșii, din care picura maioneza.

– Nu e „dezgustătoare“, zise Jeannie, uitîndu-se gînditoare la Noel, ci doar... ieftină.

– Da. Păi, cred că așa e și tipul – ieftin.

– De unde știi tu cum e? Întrebă Jeannie. Ai vorbit vreodată cu el?

– Nu, zise ea, mestecînd sandvișul, dar nu știu pe nimeni care să fi vorbit cu el. E bărbatul misterios. Inginerul enigmă al *Universității Michigan*.

– L-am zărit pe aici, spuse Jeannie, urmărindu-l pe Noel punîndu-și o haină și îndreptîndu-se spre ușă cu o jumătate de duzină de cărți sub braț. Stă multe ore în biblioteca studenților și studiază.

– Mai și lucrează tot timpul, spuse prietena ei, și aleargă mult pe pistă. Totuși, nu e în nici o echipă – și nu joacă fotbal.

La *Universitatea Michigan*, fotbalul era o pasiune, iar jucătorii erau zei. În zilele de meci, orașul Ann Arbor, în care era răspîndită universitatea, era pustiu, iar în seara aceea partidele erau dintre cele mai bune.

– Hei, o tachină ea, cred că Jeannie Burton simte ceva pentru sărmanul nostru inginer. Îți pierzi timpul, drăguțo, el nici măcar nu se uită la vreo fată și cu siguranță că nu are întîlniri.

– Oare? întregă Jeannie amintindu-și de privirea umbrită a lui Noel când trecuse pe lângă ea.

– Ascultă, spuse prietena ei, tipul ăsta n-ar observa-o nici pe Rita Hayworth. Nimeni nu poate obține o întâlnire cu el.

Jeannie se lăsă pe spătarul scaunului și aprinse o țigară, suflînd leneșă fumul.

– Chiar așa? spuse ea.

Jeannie Burton avea părul lung, drept, blond și ochi rotunzi, albaștri. Purta pulovere de cașmir moi, roz sau bleu pal, și un șirag de perle mici, al căror luciu îi sublinia gîtul neted, palid. Fusta ei scurtă, plisată, se mișca în ritmul mersului ei și purta pantofi cu mici șireturi strînse pe picioarele ei fine, subțiri. Și avea și cele mai frumoase picioare care există.

Noel observase picioarele lui Jeannie, de luni de zile. De cîte ori apărea în bufet, el reușea să găsească o scuză ca să stea undeva unde să o poată observa și păstra imaginea aceea în mintea lui pentru seara tîrziu, cînd, singur în pat, avea să reia interludiul ca pe un film, pînă se dizolva în fanteziile lui în legătură cu ea. Șocul pe care-l simți cînd Jeannie îi vorbi, îl făcu să tremure.

– Bună, spuse Jeannie. Te-am observat pe-aici de veacuri. Eu sînt Jeannie Burton.

– Bună.

Noel se uită la ea, uluit.

– Știi că tu ești Noel Maddox, continuă ea cu un zîmbet. Uite, noi avem același drum, poți să mă ajuți să duc cîteva din cărțile astea?

– Sigur. Sigur.

El luă cărțile pe care ea i le întindea și merse în ritm cu ea, alături.

– Și, spuse ea, ce faci tot timpul, Noel? Ești un bărbat misterios.

Ea avea un fel de parfum care mirosea proaspăt, a flori.

– Lucrez. Studiez. Și apoi, slujbele. Uneori mă întreb care e primul plan.

– Găina sau oul! rîse ea. Dar am auzit că ești și un bun atlet. Privirea ei îl cercetă, curajoasă. Probabil că muncești mult și în domeniul ăsta, ca să fii într-o asemenea formă bună.

Noel Maddox se înroși.

– Îmi place să boxez, spuse el, așa încît mă antrenez, dar nu am suficient timp ca să particip la competiții – mai încrucișez mînușile cu alți tipi, uneori.

Jeannie se opri în fața bibliotecii studenților.

– Eu intru aici. Mulțumesc că m-ai ajutat să duc cărțile.

Noel i le dădu și mîinile lor se atinseră.

– Spune, Noel, ce-ar fi dacă am merge împreună la o pizza și o bere? zîmbi Jeannie, fixîndu-l cu ochii ei rotunzi, albaștri. Cînd ești tu liber.

– Eu, ă... știi, se bîlbîi Noel.

– Mîine? La șapte, atunci. Hai să ne-ntîlnim aici.

Cu un semn cu mîna, ea alergă sus pe trepte.

Noel nu putu să studieze tot restul zilei. Îi dispăruse puterea de concentrare. Nu dormi, gîndindu-se

la ea, amintindu-și cum stăteau perlele pe gîtul ei cald, picioarele ei lungi urcînd treptele și îndepărtîndu-se de el, ochii ei albaștri care îi zîmbiseră. Se îngrijoră gîndindu-se la ce o să-i spună cînd se vor întîlni, cum să se comporte la o întîlnire, despre ce să vorbească și cît îl va costa pizza și berea. Și se îngrijora la gîndul că o va atinge.

Făcu două dușuri în decurs de o oră, își puse o pereche de pantaloni curați și o cămașă nouă, în carouri. Puse în buzunar zece dolari împăturiți și se duse la *Biblioteca studentescă*. Era doar șase și patruzeci și cinci.

– Ești punctual, îl salută Jeannie, douăzeci de minute mai tîrziu. Purta un pulover alb cu decolteu mare și o fustă ușoară albastră, iar părul ei blond strălucea.

– Atunci, să mergem, mor de foame.

Jeannie bău vin roșu și doar ciuguli din pizza ei.

– Credeam că mori de foame, zise Noel, uitîndu-se cu regret la pizza lăsată deoparte.

– Muream de foame, spuse Jeannie aprinzînd a patra țigară, dar vorbesc prea mult ca să mănînc. Mai luă o gură de vin. Știi, Noel Maddox, că ai o față foarte interesantă?

Degetul ei trasă cu blîndețe toată lungimea obrazului lui.

– Și ai cei mai minunați ochi, continuă ea, aplecîndu-se mai aproape de el. Uneori arată intenși

și fumurii – atunci când nu vrei ca lumea să știe la ce te gîndești – iar altele sînt de un gri deschis limpede, aproape ca sticla.

Noel asculta fascinat. Niciodată pînă atunci, ochii lui nu fuseseră obiectul unui asemenea studiu de aproape.

– Iar gura ta, zise ea, lăsîndu-și degetele pe buzele lui, e puternică și fermă – asta e o gură pasională, Noel Maddox.

Ea ridică țigara la buze și trase un fum, apoi i-o oferă lui. Noel nu fuma, dar o luă pentru că atinsese buzele ei. Avea gustul rujului ei de buze, rozalii.

Jeannie își sorbi vinul și el își termină berea dintr-o singură înghițitură.

Jeannie rîse.

– Ei, spuse ea. Ți-am povestit totul despre mine. Acum, hai să vorbim despre tine. Tot ce știu e cum te cheamă și că ai douăzeci de ani.

Noel se uită la ea, iar un sentiment de panică îi cuprinse. Ce ar spune ea dacă ar ști că avea doar optsprezece ani? Ce anume să-i spună? Ce voia ea să știe? Ea îi sporovăise despre casa ei din Grosse Pointe, îi spusese despre tatăl ei care era președintele unei firme cunoscute de agenți de bursă, despre caii mamei ei și despre sora ei care plecase din Holyoke și se căsătorise anul trecut cu tipul acela grozav care avea să fie într-o bună zi un faimos neurochirurg. Aveau o casă de vară la Martna's Vineyard, iar în vacanțe naviga și înota și se bronză grozav.

– Nu-i nimic de povestit, murmură el, uitîndu-se în jos la paharul lui gol. Părinții mei au murit. Eu am fost întotdeauna singur.

Jeannie se uită fix la el, sporovăiala ei zîmbitoare potolindu- se.

– Vai, Noel, îmi pare tare rău.

Noel ridică din umeri.

– E-n regulă.

Ea îi apucă mîna peste masă.

– Deci, de asta ești întotdeauna singur. Ești încă rănit din cauza... A fost un accident, Noel?

El dădu aprobator din cap.

– Și din cauza asta trebuie să muncești atît de mult, pentru că ești complet singur? Ea îi strînse mîna cu simpatie. Acum știu ce înseamnă privirea aceea din ochii tăi, cînd sînt umbroși, pierduți. Probabil că te gîndești la ei.

Noel îi evită privirea, uitîndu-se în jur, prin cafenea.

– Hai să mergem, spuse ea brusc, simt nevoia să mă plimb.

Afară, Jeannie îl sărută foarte ușor pe buze. Ea îi luă mîna, în timp ce mergeau înapoi pe străzile din Ann Arbor, iar într-un colț umbros ea își puse brațele în jurul lui și se strînse aproape.

– Sărută-mă cum trebuie, îi ceru ea.

Nu era chiar atît de greu să săruți o fată pe cît se așteptase. Cumva, fața lui se potrivea cu a ei și gura lui îi căută buzele. Erau moi și calde, lîngă ale lui. Cînd ea deschise gura pentru el, limba lui o găsi instinctiv și el o strînse mai aproape, înfășurînd-o lîngă el, pierdut în pasiune.

Ea putu să-i simtă erecția. Desigur, în mod normal, n-ar fi lăsat un tip să meargă atît de departe la prima întîlnire, dar Noel Maddox avea ceva, o anumită

foame. Era o atracție periculoasă.

În cele din urmă, ea se retrase, netezindu-și buzele mușcate cu degetele care-i tremurau. Noel se dădu un pas înapoi.

– Îmi pare rău, spuse el, n-am făcut-o intenționat.

Jeannie zîmbi, căutîndu-și țigara.

– E-n regulă, spuse ea ușor. Mi-a plăcut.

Noel stătea rigid, urmărind-o. Dacă s-ar fi mișcat, probabil că nu s-ar fi putut controla; mai simțea încă apăsarea sînilor ei și modul în care își desfăcuse ușor picioarele, astfel încît erecția lui să se atingă de ea. Doamne, nu putea suporta! Băgîndu-și mîinile în buzunare, se uita în jos.

– Mai bine să mă întorc, spuse Jeannie. Caută-mă mîine, Noel.

Ea se aplecă, îl sărută pe obraz și dispăru. O urmă a parfumului ei se împleti cu fumul de țigară, în aerul rece al serii. El așteptă pînă ce ea dispăru în casă, apoi începu să umble, apoi grăbi pasul, într-o alergare ușoară. Noel alergă prin campusul întunecat, pînă ajunse la pistă și apoi începu să alerge în jurul pistei de zgură, pînă fu epuizat și nu mai avu energie pentru pasiune.

Noel nu-și putea da seama ce anume vedea Jeannie la el. Nu o căutase, pentru că nu-și putea permite să o scoată din nou în oraș. Așa că îl căutase ea pe el. Nu-l mai sunase nimeni la telefon pînă atunci

și, când tipul de jos din hol îi strigă numele, rămase uimit.

– Bună, zise Jeannie, nu mă mai placi?

El o întâlni și stătură cîteva ore la o bere, discutînd sau, mai curînd, ea fu aceea care vorbi. Vorbi despre ea și despre el, brodînd povestea lui slăbuță cu o poveste din imaginația ei, cu părinți iubitori pierduți, cu nimeni care să-l ajute. Și îi plăceau cu adevărat ochii lui.

S-au mai întâlnit de cîteva ori după aceea, dar ea insistă să împartă cheltuiala, pentru că nu era corect ca el să plătească pentru ea. Noel nu-și putea permite să plătească nici pentru el; folosea banii pe care-i primea pentru lucruri mai importante, cum ar fi cărțile, dar își spuse că, în vară, își va lua două slujbe, ca să pună banii la loc. Și nu mai studia chiar atît de mult timp cît ar fi trebuit, iar cînd nu era cu ea, o visa.

Se sărutau mult; într-un separeu în cafenea, sau în spatele bufetului, sau în vreun gang. În cinematograful întunecat, ea îi luă mîna și i-o puse pe sînul ei. El îi putea simți respirația, încordarea sfîrcului sub degetele lui, prin bluză. Ca mînat de o forță anume, el se aplecă și o sărută. Jeannie gemu ușor și-l îndepărtă.

Începură să se întâlnească în fiecare seară; chiar cînd el studia în bibliotecă, ea venea și se așeza alături de el, cu cărțile ei, și privirile li se întâlneau, pline de dorință. Prietenele ei erau uimite de comportarea ei.

– Amintește-ți că a fost o glumă, Jeannie! exclamă ele. *Noel Maddox a fost doar o glumă.*

– Voi nu-l cunoașteți, replică ea, cu ochii febrili, cu amintirea contactului gurii lui cu a ei. Voi nu știți cum e el în realitate.

Se uitară la ea cu îndoială. Noel Maddox era străin, aspru. Jeannie nu trebuia să iasă cu el, nu știa în ce anume se băga. Nu putea ști la ce să se aștepte de la un tip ca ăsta; nimeni nu știa nimic despre el. Și tatăl ei ar fi înnebunit, dacă ar fi știut.

Trecuseră șase săptămîni de cînd se întîlneau, cînd Jeannie îi spusese că niște prieteni, care aveau un apartament în afara campusului universitar, plecau la sfîrșit de săptămîină la meciul mare de fotbal de la *Harvard*.

– Vino acolo, spusese ea ca din întîmplare. Am să aduc niște vin și o să cinăm.

Ea purta o fustă înflorată și o bluză albă de mătase fără nimic pe dedesubt, iar Noel nu-și putea lua ochii de la vîrfurile tari ale sînilor ei de sub materialul moale. Băură vin roșu și vorbiră agitați. Ea îi oferi brînză pe un platou de lemn și el recunoscuse sortul din care își făcuse sandvișuri, cînd fugise din apartamentul lui Scott. Dar, de data asta, nu fugi, deși, în felul ei, Jeannie era la fel de periculoasă ca și Scott, pentru că o dorea cu disperare.

Afară se întunecă spre un albastru cenușiu și Jeannie aprinse o lumîinare în sticla de *Chianti*, pătată cu ceară și trase draperiile. I se părea că o vede mișcîndu-se cu încetinitor cînd ea îngenunche în fața lui și își descheie bluza, făcînd-o să-i alunece peste umeri, așteptînd. Șiragul de perle lucea pe tonurile mai calde ale pielii ei și lumina lumînării îi

aurea sînii. Mîinile lui îi găsiră și ea se lăsă pe spate, gîfîind, cînd buzele lui se închiseră pe micile ei sfîrcuri tari. Nu voia să le mai lase niciodată, voia să le lingă, să le frece cu nasul, să le muște.

Jeannie îl împinse într-o parte și ochii lor se întîlniră. Fără să-și ia privirea de la el, ea se ridică și își scoase încet fusta. Rămase un moment, înaltă și subțire, în chiloței albi, apoi îi descheie cămașa. Trecîndu-și mîinile peste pieptul lui, ea se aplecă și îi mușcă sfîrcul. Noel simți străbătîndu-l un tremur. Mîinile ei se încurcă în cureaua lui, apoi la nasturi. Ochii ei se opriră asupra umflăturii din chiloții lui. Apoi, ea se aruncă în brațele lui și stătură culcați pe covor, la lumina lumînării. Fața lui era îngropată în părul ei parfumat, în timp ce mîinile îi explorau trupul. Era moale, netedă, umedă. Pe el îl consuma nevoia de a o gusta, iar ea tremura și tresărea sub limba lui cercetătoare. Era prea mult, prea mult... trebuia să o aibă. Se apăsă căutînd intrarea.

– Nu, gîfîi ea, nu...

Degetele lui o găsiră...

– Nu, strigă ea, Noel, nu... nu pot...

Noel înălță capul și se uită la ea, uluit.

– Uite, aici, spuse ea luîndu-i tăria în mînă. Așa. Ochii lui ardeau privind-o, cînd ejaculă.

Jeannie nu se putea ține departe de el. Prietenele începură să o prindă singură și să-i dea mici povețe

despre faptul că Noel era nepovărit, că părinților ei nu le-ar plăcea, dar ei nu-i păsa. Nu se putea împotrivi. Trebuia să-l vadă. Pierdea ore întregi căutînd persoane ale căror apartamente rămîneau goale pentru o noapte sau chiar pentru un sfîrșit de săptămînă, și cumpăra niște vin și brînză, aprindea lumînările și îl aștepta, pînă la ora cînd își termina lucrul. Cînd Noel își scotea hainele eftine, vechi, și rămînea gol în fața ei, transformarea era uluitoare.

– Toți bărbații sînt egali în ochii lui Dumnezeu, îi spuse ea odată. Dar tu, Noel Maddox, cînd ești fără haine, ești un rege.

Trupul lui neted, puternic, o tenta, iar atingerea mîinilor și a gurii lui deveni mai periculoasă. El o dorea atît de mult, atît de mult! Jeannie cedă, gemîndu-și plăcerea, cînd el o pătrunse.

După aceea, stătură culcați unul lîngă altul, fără să se atingă, conștienți fiecare de respirația rapidă a celuilalt. Pe pieptul lui era un luciu mătăsos de transpirație, iar ea întinse o mînă să-l atingă. Noel se aplecă asupra ei, uitîndu-se cu intensitate în ochii ei, fără să vorbească.

– Așa ai făcut atunci, spuse ea atingîndu-i pleoapele; te-ai uitat la mine în felul ăsta!

El o sărută blînd.

– Te iubesc, Noel! murmură ea, iar el o sărută din nou.

Foarte puțini oameni știau despre legătura lor. Prietenele ei, îngrijorate pentru reputația ei, o acopereau. Dar

Jeannie era o fată foarte drăguță, foarte populară și i se simțea lipsa la petreceri și la meciurile de fotbal.

– Pierzi toate distracțiile! protestară prietenele ei.

– Oare? răspundea ea, visătoare.

La sfârșitul semestrului de toamnă, rezultatele lui Noel scăzură spectaculos. El nu luase niciodată decât notația A. Se uită furios la lucrările cu B-uri și C-uri. Își neglijase studiile din cauza lui Jeannie. Își păstrase toate slujbele din campus, pentru că avea nevoie de banii respectivi, dar *munca adevărată* avusese de suferit. Pentru prima dată în patru ani, rămăsese în urma țelului. Jeannie voise să se întâlnească în vacanță, dar el îi spusese sincer că trebuia să lucreze. În timpul zilei, se ducea din nou la banda de asamblare, iar noaptea lucra un schimb, la un bar. Era un moment la fel de bun ca oricare altul, ca să producă ruptura.

Cînd s-au întors la colegiu, ea îl sună la telefon și spuse:

– Bună, hai să ne întâlnim.

El merse alături de ea, lovind cu piciorul în gheața de pe cărare, evitîndu-i privirea.

– Nu m-ai sunat, spuse ea luîndu-i mîna. Mi-ai lipsit.

– Așa-i! zise el, evitîndu-i privirea. Și tu mi-ai lipsit.

– Noel, spuse ea, ce s-a întîmplat?

El ridică din umeri.

– Nimic. Nimic. Cred doar că sînt prea ocupat, asta-i tot.

Jeannie stătea acolo, luptîndu-se cu lacrimile și zise:

– Nu mă mai vrei.

Părul ei blond flutura în vînt și fața îi era palidă.

– Trebuie să lucrez, Jeannie, răspunse el, cu un chip ca de piatră.

– Am crezut că te cunosc, zise ea, în timp ce lacrimile îi înrourau ochii albaștri, uluiți.

– *Nu* mă cunoști, Jeannie, nu pe mine cel adevărat. *Eu, cel adevărat, nu exist.* Încă!

– La naiba, țipă ea. Ah, la naiba! și plecă pe cărare, cu părul blond fluturînd, alunecînd puțin pe gheață.

Noel o urmări din ochi, pînă cînd ea dispăru, apoi se întoarse în cameră la studiile lui. Munca va avea întotdeauna prioritate. Dar Jeannie nu află niciodată cît de disperat îi simțea lipsa. El era mai singur acum decît fusese vreodată în viața lui.

20

Lumina palidă a soarelui se filtra prin castanii din jurul pajiștii de la sud de la Launceton Hall, aruncînd pete pe fața și pe picioarele lungi, întinse, ale lui Peach, ca un mozaic de culori. Pajiștea se întindea netedă, ca o catifea în dungi, spre grădinile de trandafiri și terasele îndepărtate, iar dincolo de ele era casa.

Launceton Hall fusese construită în timpul domniei reginei Anne de către Sir Edward Launceton, al treilea baronet. Ascunsă într-o adîncitură a dealurilor înverzite din Wiltshire, cărămizile ei rozalii străluceau pe fundalul verde al parcului care fusese desenat de Capability Brown. Era o frumoasă alee de ulmi și o serie de cascade argintii parcă cădeau de pe deal

într-un lac peste care, la capătul mai îngust, era un pod, copiat după o farfurie de porțelan chinezească; o construcție grecească, neterminată, se înălța pe panta care dădea spre malul de răsărit, oferind o vedere spectaculară a casei, la apusul soarelui.

Numeroasele ferestre de la Launceton Hall erau larg deschise spre soarele după-amiezei și pajiștile erau punctate de vizitatori de sezon care se îndreptau spre cortul pentru ceai. Jucătorii de cricket, în costume albe de flanel, veneau bucuroși de pe teren într-un ropot de aplauze, iar câțiva copii țipau și râdeau vârsînd limonada pe iarbă, în timp ce cîinii supraîncinși căutau cu îngrijorare bucățele rătăcite de prăjituri. La umbra bătrînilor castani, membrii orchestrei *Launceton Magna Silver*, cu fețe îmbujorate sub șepcile elegante, așezați pe mici scaune de metal, intonau melodii vesele de Gilbert și Sullivan în după-amiaza tipic englezească, albăstrie, caldă.

Peach stătea culcată într-un șezlong, cu ochii pe jumătate închiși, cu degetele picioarelor goale pe iarba răcoroasă, nespus de verde. Era o scenă englezească perfectă și tot atît de plicticoasă. Venise aici astăzi, cu Melinda și cu doamna Seymour, sperînd să-l poată vedea pe Tom, dar el era plecat la *Cambridge*. Cînd Melinda o invitase pe Peach să vină, îi prezentase viața englezească la țară în așa fel încît să pară deosebit de atrăgătoare, astfel că Peach își închipuise că o să facă plimbări de dimineată prin păduri înfrunzite, cu cîini perfect antrenați, alergînd la picior, și o să ia ceaiul de după-amiază cu gogoși în fața unor focuri vesele, cu bușteni; se gîndea că

poate vor petrece seri lungi de vară, în romantica penumbră verde englezească, întâlnindu-se cu vreun englez frumos și romantic. Dar, în realitate, nu se dovedise a fi chiar așa. Dacă nu erai mort după călărie și înnebunit după câini prost dresați, dacă nu doreai viața în case de țară umede, întinse, oarecum neglijate, care nu au simțit aerul schimbării de cel puțin un secol, atunci viața la țară nu era pentru tine.

Peach se așează dreaptă în șezlongul ei de pînză dungată, ridicîndu-și părul lung de pe gîtul încălzit. Uneori, englezii o uluiau. Iată, Melinda, de pildă, avea șaisprezece ani, era de aceeași vîrstă cu ea, și mesteca toate prăjiturile acelea lipicioase, care îi distruseseră silueta și purta o rochie de pînză, care era, probabil, de anul trecut, pentru că părea gata să plesnească pe ea. Și, totuși, Melinda era dulce și fără inhibiții, plină de farmec și cu totul simpatică. Probabil că se va căsători la optsprezece ani, se gîndi Peach cu tristețe, și va avea o grămadă de copii în jurul cărora o să se învîrtă.

Bineînțeles că nu acesta va fi viitorul lui Peach, ea era deja decisă în privința asta. Slavă Domnului că depășise „perioada romantică”. La șaisprezece ani, înflorise brusc, sîinii după care disperase atîta timp, au apărut devenind în sfîrșit din simpli boboci niște mere bine coapte, șoldurile căpătaseră rotunjimi, iar picioarele, din niște bețe subțiri, deveniseră lungi și fine. Era plăcut cînd, la dansurile organizate la *L'Aiglon*, băieții alergau spre ea să o invite și, surprinzător, constata că știa să flirteze. Urmărind-o pe Julie-Anne care practica asta tot timpul, probabil că se lipise ceva și

de ea. Și fusese curios de plăcut să observe că Julie-Anne era puțin geloasă pe ea. Dintr-odată băieții se adunau mai mult în jurul ei, iar uneori era plăcut – iar alteori lucrul ăsta o plictisea – mai ales la petrecerile unde toată lumea bea prea mult, deoarece credeau că asta însemna că se distrează; apoi plecau doi câte doi în camere întunecoase, să facă, cine știe ce...

În viața lui Peach nu avea să fie loc pentru bărbați, ani de zile. Avea să se ducă la *Radcliffe* pentru că era un colegiu bun și pentru că unchiul Sebastião do Santos locuia la Boston, iar mama îi spusese că el poate să fie cu ochii pe ea! După aceea, va urma cursuri de economie și management și apoi spera să poată să-l ajute pe Jim la *Industria De Courmont*, aflate în suferință, ca să le readucă la gloria lor de altădată. Poate că ar trebui să-și cumpere o pereche de ochelari din aceia cu ramă de baga, ca ai lui Leonore, ca să pară în mai mare măsură o femeie de afaceri.

Mulțimea aplaudă din nou, când jucătorii de cricket plecară iar, împrăștiți de ceai. Închizând ochii, Peach se cufundă din nou în șezlongul ei, îndemnată să ațipească de căldură și plictiseală. Labradorul îi lingeau cu plăcere degetele goale, dar ea se simțea prea leneșă ca să-l alunge.

– Trezește-te, Peach, șopti Melinda, trezește-te! Deschide ochii.

– De ce? murmură Peach, confortabil. Lucrurile arată probabil exact ca în urmă cu o jumătate de oră.

– Nu, nu-i adevărat! Repede, Peach, trebuie să te uiți la el.

Melinda trebuie să se fi îndrăgostit iar de cineva. Era un obicei la ea. Zîmbind la îndemnul din vocea Melindei, Peach miji ochii.

Meciul de cricket era în plină desfășurare, iar cel care servea tocmai se îndrepta spre poartă. Era înalt și subțire, cu păr des, blond, pe care-l dădea la o parte cu o mînă nerăbdătoare, doar ca acesta să cadă din nou, mătăsos, pe fruntea lui bronzată. Cu sprîncenele strînse, concentrat, măsurînd distanța, cel ce servea se dădu înapoi. Apoi, rotind în spate brațul drept, alergă înainte și lovi mingea puternică, spre jucătorul de la bătaie.

– Nu-i așa că-i minunat? șopti Melinda.

Inima lui Peach bătea tare, obrații îi erau roșii, cu o fierbințeală care nu era de la soare, iar ochii îi erau întunecați de excitație. Era cel mai grațios, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată în viața ei.

Bărbatul se dădu din nou înapoi și prinse cu ușurință mingea trimisă de jucătorul de cîmp din centru. Peach admiră mersul lui grațios, masculin, linia lungă a spatelui lui, cînd aruncă mingea, mușchii încordați ai brațului.

– Dar cine este? o întrebă ea pe Melinda.

– E fratele lui Tom. Ți-amintești că ți-am vorbit despre el demult de tot – cel din romanele mele de dragoste.

– Harry? îi șopti Peach numele cu venerație.

– Harry, confirmă Melinda. Fiul cel mare al nobilului de la *Launceton Magna* – și fără îndoială că face ravagii printre fetele din sat. Aș dori să facă ceva ravagii cu mine, adăugă ea cu un oftat. Nu e doar

frumos, continuă Melinda, e și strălucit. Are doar douăzeci și cinci de ani și a publicat deja trei romane – nu sînt din alea pe care le citeam noi seara în pat la *L'Aiglon*. Are cronici minunate și e tipărit în toată lumea. Se spune că Harry Launceton e predestinat să fie unul dintre marii oameni de litere ai Angliei. Dar tatăl lui, Sir Peter Launceton, i-a spus tatei că, să fie blestemat, dacă el le înțelege. Sînt toate despre viziuni și credințe gnostice și despre mituri medievale, transpuse în formă de romane. Eu nu știu nici măcar ce înseamnă „gnostic”. Mi-e teamă că drumul spre inima lui Harry ar putea să fie prin intelect și, în cazul ăsta, eu am intrat la apă.

Sporovăiala Melindei se desfășura pe undeva, pe la suprafața stării de conștiință a lui Peach, în timp ce Harry Launceton cedă serviciul succesorului său. Împingîndu-și părul cu un gest băiețesc, el porni pe iarba strălucitor de verde, spre ele.

– Doamne, chițăi Melinda, vine încoace! Și eu arăt atît de groaznic!

Ea își netezi cu disperare rochia de stambă.

Peach ședea foarte liniștită, poza ei relaxată și ochii pe jumătate închiși mascîndu-i tensiunea interioară. Orice observator ar fi văzut o fată tînă, puțin cam somnoroasă din cauza soarelui, urmărind leneșă cricketul.

Harry Launceton făcu, în trecere, un semn cu mîna în direcția Melindei, întorcînd capul să-i zîmbească lui Peach. Ochii lui străluciră în soare ca mușchiul verde sub apa unui izvor. Terminațiile nervoase pe care Peach nu știa că le avea tremurată cînd ea se uită în

ochii lui și o senzație confuză de excitație îi pluti în stomac. *Asta trebuia să însemne dragostea!* O făcea să dorească cu disperare să-l atingă, să-și plimbe mîna pe gîtul lui bronzat și să-și strecoare degetele în părul lui. Dorea să fie singură cu el pe o insulă pustie, prinsă în îmbrățișarea lui... *Era îndrăgostită de Harry Launceton.* Fulgerător și copleșitor de îndrăgostită de el!

Calcule rapide îi trecură prin cap; ea avea șaisprezece ani și el douăzeci și cinci. El s-ar putea să întâlnească pe altcineva, înainte ca ea să fie destul de mare ca să se căsătorească! Dar nu conta! Ea va aștepta pînă va veni timpul. Planurile și ambițiile ei anterioare fură uitate. Iar cînd își va spune rugăciunile, în următorii cîțiva ani, îi va cere lui Dumnezeu ca Harry Launceton să aștepte să se îndrăgostească de ea.

21

Lais își pudră nasul, adăugă puțin ruj și un spray final de *L'Heure bleue* și analiză rezultatul în oglinda triplă a măsuței ei de toaletă din cristal. Măsuța fusese un cadou de la Léonie, când Lais se mutase în propriul ei apartament, la *Hostellerie*, și aparținuse cândva colecției fabuloase a unui prinț indian. Picioarele decorate grațios și fața cu curburi a acesteia străluceau în soarele care apunea ca o mie de diamante mari, reflectînd în ochii ei albaștri mici străluciri de culori ale curcubeului.

În rochia ei pală de mătase, cu bretele înguste și fusta voluminoasă de mătase creată de *Dior*, puteai crede că era din nou ca înainte, se gîndi cu amărăciune Lais. Ea se uită la Peach, care ședea pe

covor cu brațele în jurul genunchilor, urmărind-o, așa cum făcuse întotdeauna. Își aminti când Peach fusese doar o copilă și încerca să scape de ea, spunându-i că e o mică pacoste. Dar Peach se ținuse scai de ea și era în continuare aici, întinzându-i cerceii și apoi brățările. Era camerista lui Lais.

Peach își asumase singură sarcina de a o conduce jos pe Lais în fiecare seară la barul de cocktail, împingând frumosul scaun cu piele albă în ascensorul particular care le ducea direct la parter. Tot Peach fusese cea care sugerase apartamentul de la terasă. Gérard îl desenase special, iar priveliștea lui spre golf, cu promontoriile lui verzi care încercuiau marea mereu schimbătoare și bucata de cer albastru, era mai frumoasă decît o galerie plină de tablouri. Apartamentul lui Lais, cu mica sa grădină de pe acoperiș, era teritoriul ei, locul unde se simțea cu adevărat ea însăși. Iar Peach era singura care o vedea pe adevărata Lais.

Totuși, dacă n-ar fi fost greșeala lui Peach, ea n-ar fi fost acum în scaunul cu rotile. Lais încerca să-și oprească acest gând ce-i venea în minte, așa cum făcea întotdeauna... dar nu era oare adevărat? Dacă Peach n-ar fi... *Stop!* Ce s-a întîmplat, nu avea nici o legătură cu Peach. Kruger tot ar fi făcut gestul, într-un moment oarecare. Și, în primul rînd, ea fusese cea care o implicase pe Peach. Ea s-a jucat întotdeauna cu pericolul. A fost doar soarta, asta-i tot.

Dar Ferdi? Lais își mușcă din nou buzele rujate, ca să nu-i strige numele. Nici măcar Peach nu știa că ea îl visa pe Ferdi în fiecare noapte și că visele acestea erau acum realitatea ei. În ele, ea era așa cum fusese,

alergînd mînă-n mînă cu Ferdi de-a lungul plajei, dansînd în brațele lui, arcuindu-și trupul după al lui cînd făceau dragoste, înfășurîndu-și picioarele ei lungi, fine, în jurul lui, ținîndu-l cît mai aproape. Ea era încă femeie, mai putea răspunde, iar aceste amintiri sexuale calde, izvorînd nechemate din mintea ei adormită, îi trezeau dorința și dorul de Ferdi.

Dar Ferdi nu venise niciodată să o vadă, de cînd fusese în acea groaznică transă semiconștientă, din care nu se putea elibera. După aceea, o întrebuse pe Léonie ce se întîmplase și Léonie fusese obligată să-i mărturisească faptul că Ferdi îl ucisese pe Kruger și apoi dispăruse. El nu încercase niciodată să o vadă, nu-i scrisese niciodată. Nimeni nu știa unde era Ferdi.

– Pot să-l pun pe Jim să-l caute, dacă dorești, spusese Léonie, nu poate fi prea greu. Dacă este în viață, trebuie să fie din nou cu familia, la Köln.

Dar brusc, lui Lais i se făcuse frig. Dacă Ferdi nu se întorsese după ea, însemna că nu o dorise. Sau poate că știa. Bineînțeles că nu-l putea învinui că nu o mai voia acum. *Ea era infirmă!* Sub această fustă frumoasă de mătase, erau două picioare fine, dar nefolositoare. Scuturîndu-se de amintiri, Lais se întoarse de la oglindă. Ferdi era probabil deja căsătorit cu vreo fată înaltă, solidă, și avea o grămadă de copii frumoși. Iar ea își avea viața ei, așa cum era. Lais era regina celui mai elegant bar american de pe Riviera.

Cu o ridicare a bărbiei și un zîmbet curajos, ea se întoarse spre Peach.

– Grăbește-te cu cerceii. Am întîrziat.

Peach, ridicîndu-se în picioare, îi dădu cerceii,

trecîndu-și o mîină nervoasă prin părul des de culoarea bronzului.

– Sînt aranjată? întrebă ea, grijulie.

Lais se uită la mica ei soră, amintindu-și cît de mult o urîse cînd se născuse. Peach creștea, dar uneori era tot un copil, ca acum. Iar în alte momente, era atît de inconștient de elegantă. Și frumoasă.

– Ce m-aș face fără tine? zise ea cu simplitate.

Peach zîmbi, scuturîndu-și părul des și aranjîndu-l cu mîinile, fără să se uite măcar o dată în oglindă.

– Hai atunci, zise ea, am întîrziat!

Lais de Courmont își juca bine rolul! Cocoțată pe scaunul ei înalt de la barul *Terrace*, părea în elementul ei. Nimeni nu ar fi ghicit că rochiile ei minunate, stilul ei măreț, zîmbetul larg și remarcile inteligente mascau singurătatea ei intimă, tot așa cum fustele ample de mătase îi ascundeau picioarele rigide.

Lais făcuse ca barul *Terrace* de la *Hostellerie* să devină faimos pe toată Coasta de Azur, angajîndu-l pe Max, barmanul din New York, care făcea acele „Doamne albe” și „zeițe verzi” ale sale și cele mai seci Martini-uri pe strada Madison Avenue. Max crease pentru ea un cocktail special de șampanie, un cub de zahăr, puțin bitter, o idee de apă de trandafiri și deasupra șampania specială de la *Moët*. Și tot Lais îl angajase pe Murray, pianistul american, să cînte în fiecare seară repertoriul său din Jerome Kern, Noél

Coward și Cole Porter, în stilul lui ușor în afara cheii, jumătate cântat, jumătate vorbit, intim. A fi inclus în cercul intim al lui Lais de Courmont în ora de cocktail era lucrul cel mai elegant, iar cei care nu erau, aruncau priviri invidioase grupului vesel, inteligent, elegant, care o înconjura, amintindu-și de poveștile pe care le auziseră despre ea și mirându-se.

Lais își înclină capul ca să-și aprindă țigara, zîmbind ochilor bărbatului care îi ținuse flacăra. Fuma prea mult. Și era neliniștită. Ochii ei cercetau barul – se uita oare după Ferdi? Se aștepta ea oare ca, într-o bună zi, acesta să intre înăuntru și să o ceară din nou ca și când anii dintre cele două momente nu ar fi existat? Nebună, nebună, Lais!

Alunecîndu-și brațul moale în jurul gâtului bărbatului care îi aprinsese țigara, ea îi șopti ceva la ureche. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei și el zîmbi, trecîndu-și mîna peste brațul ei, lăsîndu-și degetele să se miște peste curba caldă unde mătasea întîlnea pielea goală.

Prin zumzetul conversației și clinchetul gheții în pahare, începu să se audă vocea joasă a lui Murray, cîntînd ușor.

„Șampania nu mă-ncălzește... /Și nici coniacul nu mă-mbată/ Și-atunci de ce mă amețește/ Privirea ta și mă dai gata?” Cuvintele cîntecului o salutară pe Peach, cînd își făcu drum spre cercul magic care o înconjura pe Lais. Bărbați bronzăți din toată lumea, în haine albe de seară, își întrerupseră conversația despre afaceri și putere, despre iahturi și automobile și despre femeile altor bărbați, ca să-i zîmbească lui Peach. Și femei malițioase, care bîrfeau despre cine

are o legătură cu nevasta altuia și despre prețul rochiilor și bijuteriilor altor femei, se uitau după ea, invidiindu-i tinerețea.

Obrajii lui Peach se înroșiră ca flacăra, când își luă ochii de la bărbatul care era cu Lais, conștientă că degetele lui se opriseră pe curba albă a sînului lui Lais. Dacă n-ar fi trebuit să meargă la dineu la bunica, ar fi așteptat-o liniștită afară, pînă cînd Lais ar fi fost gata.

– E timpul pentru dineu, spuse ea.

Lais își consultă ceasul minunat bătut în diamante, de la *Cartier*, încruntîndu-se. Peach cunoștea regulile.

– Vino înapoi peste o jumătate de oră, îi ceru ea, avem timp destul.

Peach ezită. Bunicii nu-i plăcea cînd întîrziiau – dar barul era încă aglomerat și nimeni nu făcea nici o mișcare spre faza următoare a serii; urma dineul, apoi dansul sau o petrecere la vreo vilă de pe Coastă. Și Lais nu pleca niciodată pînă nu plecau ceilalți. Sau, cel puțin, cei care contau.

– E dulce, puștoaica.

Degetele bărbatului alunecară pe sub bretea, pe spatetele gol al lui Lais, în timp ce vorbea.

– Arăta atît de îngrijorată pentru tine.

Lais îi înlătură mîna cu nerăbdare, comandînd încă un cocktail cu șampanie.

– Copil prost, murmură ea cu iritare, întotdeauna a fost o pacoste.

Așteptînd pe terasă, Peach își controlă ceasul, nervoasă. În sfîrșit, mulțimea începu să se risipească. Ea îi urmări urcîndu-se în automobile lungi, elegante; ura femeile cu pantofi aurii cu tocuri înalte și pe cele

cu rochii cu bretele subțiri, pentru că aveau ceea ce Lais nu mai avea.

- Vino cu noi, Lais, auzi strigînd pe cineva.
 - Nu, nu, zise Lais rîzînd. Am alt angajament.
- Făcea să pară că are o întîlnire.

Barul era aproape gol, doar cîțiva băutori liniștiți, necunoscuți, rămăseseră în colț. Peach aduse scaunul din ascunzătoarea lui din colț, în spatele barului, și Max își puse brațul puternic în jurul lui Lais, ridicînd-o de pe scaunul înalt și așezînd-o în cel cu roțile. În timp ce Peach o împingea prin hol, un grup de cheflii care își așteptau mașinile lîngă ușile mari, duble, o strigară:

- Vino cu noi, Lais...
- Îmi pare rău, le răspunse ea, dar dansul e un lucru la care eu nu mai sînt bună.

Bărbatul veni spre ea.

– Ești ușoară ca un fulg, îi murmură el la ureche. Am să te țin atît de aproape, că nimeni nu va ști nimic...

– Stai exact pe locul unde stăteam cînd am oprit glonțul german, remarcă Lais cu răceală. Nu-i așa, Peach?

Peach dădu din cap, nefericită.

– Și știi ce? adăugă Lais. Nici măcar nu m-a durut! Nu e curios?

Își întoarse brusc scaunul.

– Hai, Peach, întîrziem la dineu.

22

Peach întoarse telescopul de pe terasa lui Lais spre plajă, fixându-l asupra perechii care se plimba la marginea valurilor.

– E Leonore cu Jean-Paul, strigă ea emoționată; i-a luat mâna, Lais. S-au oprit să vorbească... ah, cred că o s-o sărute.

– Peach! Nu-i frumos să-i urmărești.

În ciuda dorinței ei, Peach întoarse telescopul.

– Crezi că el ar vrea să se însoare cu ea? întrebă ea, curioasă.

– Abia se cunosc.

– Dar nu-i nevoie să te cunoști unul cu celălalt ca să te îndrăgostești.

Lais se uită, gânditoare, la sora ei.

– Poate că asta e adevărat, recunosc eu, dar

cînd ești mai în vîrstă, nu te îndrăgostești ușor. Și, cu siguranță, nu ca tine – de un bărbat pe care abia l-ai văzut.

Peach se înroși, furioasă.

– Eu îl iubesc cu adevărat pe Harry Launceton, de ce nu mă crezi?

– Pentru că eu cred că nu știi ce este dragostea, replică Lais.

– Și tu știi, presupun?

– Mi-a trebuit mult timp, dar da, știu!

Peach se uită la ea, plină de remușcări.

– Ah, Lais, îmi pare rău. N-am vrut să spun asta.

Lais își fumă țigara fără să spună nimic.

– Știu că sînt tînără și că n-am vorbit niciodată cu Harry, șopti Peach, ghemuindu-se la genunchiul lui Lais, dar trebuie să fie dragoste, Lais. Ce altceva poate fi? Aș vrea să-l ating, să fiu alături de el, să-i aud vocea, să-i mîngîi părul mătăsos. Știu ce voi simți cînd mă va săruta, mă voi topi pe dinăuntru și voi dori să nu se oprească niciodată... Asta nu-i dragoste, Lais?

Ochii lor se întîlniră și Lais spuse:

– Numai tu poți ști, Peach. Iar dacă crezi că e dragoste, atunci pune mîna pe ea. Ia tot ce poți din ea; s-ar putea să nu dureze.

Jean-Paul d'Aureville era un bărbat care știa ce voia. Avea treizeci și nouă de ani și, cu viața lui ocupată, de conducător al unui hotel de lux, el

evitase căsătoria cu vreo fată braziliană, frumoasă și doritoare. La Rio, Jean-Paul era cunoscut ca un Don Juan, dînd mereu petreceri pe iahtul lui sau cinînd în doi la restaurantele cele mai intime din oraș. Frumoașele brune și mamele lor îl considerau pe Jean-Paul o partidă bună și el devenise faimos că reușise timp de două decenii să le evite capcanele întinse. Și acum, iată-l, se îndrăgostise de verișoara înaltă, blondă, pe care o cunoscuse de cînd era copil – iar el nu putea să-și dea seama dacă ei îi păsa de el.

Ședea singur în colțul barului *Terrace*, sorbind un Martini sec și așteptînd-o pe Leonore. Îi promisese să ia cina cu el, atenționîndu-l că probabil va întîrzia.

– Am să aștept, promisese el – el care nu aștepta niciodată pe nimeni.

Totuși, gîndul de a o vedea era plăcut. De fapt, se bucura să o aștepte pe Leonore.

– Ești prea misterioasă, îi spusese el în acea primă seară cînd erau singuri pe terasa vilei, atît de rece și calmă și practică. Dar mai ai și altă fațetă, pe care nu o lași să ți-o vadă nimeni.

– Îți imaginezi anumite lucruri, Jean-Paul, replicase ea, evitîndu-i ochii, sau poate mă confunzi cu sora mea. Lais e cea cu un caracter cu multe fațete.

– Lais e ușor de citit, e ca o carte deschisă, o contrazise el, nu-mi creează nici o confuzie în minte. În mintea ta există vreuna?

Probabil că apăsase pe un nerv dureros, pentru că Leonore se încruntase la el, uluită, iar apoi se grăbise să reentre în salonul luminat și să-i întîlnească pe ceilalți oaspeți ai lui Léonie.

A doua zi ea își ceru scuze, invocând un milion de treburi urgente.

– Nu mă poți păcăli pe mine cu scuzele tale, zîmbise el malițios. Ai uitat că și eu conduc un hotel? Lasă totul și ia masa de prînz cu mine.

Spre surprinderea lui, Leonore a acceptat. Au mîncat într-un mic restaurant din sat, sus pe dealuri, deasupra coastei, stînd ore în șir sub umbra unui copac, apărați împotriva soarelui fierbinte de frunzele lucioase, dese, mîncînd smochine verzi și brînză de capră și sorbind un vin alb, înțepător, în timp ce Leonore vorbea.

Ea îi povestise despre Lais și cum aceasta fusese cea care atrăgea toată atenția, cum ea o protejase tot timpul pe Lais, cît de mult o iubea și cum o sfîșia faptul că o vedea jucînd teatru în fiecare seară la bar, pretinzînd că totul era ca mai înainte.

– Aș face orice, zisese pasionat Leonore, *orice*, ca să dau timpul înapoi.

– Timpul nu poate fi dat înapoi, spusese el blînd, luîndu-i mîna și simțînd-o tresărînd la acest contact. Trebuie să mergi înainte, adaptîndu-te cît poți mai bine la noile condiții. Viața e făcută din schimbări, din lovituri ale soartei, din împrejurări sau destin, spune-i cum vrei.

– Nu înțelegi, spusese Leonore, retrăgîndu-și mîna. *Lais era îndrăgostită!* Cu adevărat, îndrăgostită, de data asta. Dar de cînd a fost împușcată, Ferdi nu s-a mai întors niciodată la ea; el a crezut că a murit.

Jean-Paul așteptase ca ea să spună mai mult, dar vocea lui Leonore se opri și ea rămase acolo, cu ochii în jos la smochina purpurie de pe farfuria neglijată, cu părul ei drept blond, strîns la spate cu o fundă albă,

arătînd ca o fată tînă, tulburată.

– Leonore, de ce nu te-ai căsătorit niciodată? întrebă el.

Ochii ei șocați, chihlimbarii, îi întîlniră pe ai lui.

– Dar Ferdi voia să se însoare cu Lais, îi ieși din gură.

Apoi, dîndu-și seama ce spusese, se înroși, întorcînd capul în altă parte, dar nu înainte ca el să vadă strălucirea unei lacrimi pe genele ei.

Deci, asta era! Jean-Paul n-avea nevoie ca recunoașterea ei patetică să fie completată cu amănunte – înțelesese. El așteptă cîteva momente, apoi a zis:

– Totul a fost cu mult timp în urmă, Leonore. Viața merge înainte și dragostea se schimbă, uneori într-un ritm mai rapid decît crezi. De ce n-ai încerca să trăiești în prezent – nu în trecut sau în viitor – ci chiar acum? Iată, sîntem într-un loc înșorit, pe aceste dealuri frumoase, cu o priveliște asupra întregii coaste minunate a Mediteranei, bem vin rece și mîncăm fructe delicioase – și sîntem doar noi amîndoi. Faptul că sînt cu tine acum, îmi face mai multă plăcere decît am simțit vreodată. Tu nu poți să te bucuri măcar de această zi? Și să te bucuri că ești cu mine?

Leonore zîmbi, recunoscătoare, cînd răspunse:

– Bineînțeles că mă simt fericită cu tine, Jean-Paul.

De atunci el petrecuse cu ea tot timpul pe care ea i-l acorda. Leonore îi spusese că era pentru prima oară în toți acești ani de cînd conducea *Hostellerie*, cînd lăsa munca ei pe seama altora și că se simțea puțin dată la o parte, văzînd că hotelul părea să funcționeze la fel de bine și fără prezența ei acolo. Dar, apoi începea să-i placă să „tragă la fit“, cum

spunea ea. Împreună, făcură turul coastei, trecînd granița în Italia, să ia cina, întorcîndu-se înapoi prin satele de pescari și prin așezările mici de pe dealuri, oprindu-se să admire monumente locale și munca unor artiști în afirmare, cumpărînd cîte ceva ici și colo, discutînd asupra alegerilor lor. Iar el o sărutase ușor, o dată sau de două ori. Dar nu era o sărutare ca între un frate și o soră.

Jean-Paul sorbi din Martini și se uită la ceas. Leonore întîrziase deja cu o jumătate de oră. N-avea importanță, va aștepta.

Léonie se uită, uimită, la Leonore. Dintre toate lucrurile pe care aceasta i le putea spune, ăsta era cel mai neașteptat. Fusese plină de bucurie și de speranță, văzînd-o pe Leonore înflorind în compania lui Jean-Paul, în aceste ultime săptămîni. Cînd Leonore îi spusese că are ceva important de discutat, Léonie sperase că venise să-i mărturisească dragostea pentru Jean-Paul. Totul ar fi fost atît de perfect... dar acum, această poveste disperată despre pasiunea ei pentru Ferdi și trista lor legătură, o uimi.

– Nu ți-aș fi spus despre asta ție – sau altcuiva – niciodată, mărturisi Leonore, dar scrisoarea asta a venit de la Ferdi, azi-dimineață.

Ea îi întinse foaia albă foșnitoare cu antetul, *Hotel Ritz, Paris*.

Léonie o citi repede. Sărmana Lais, ah, sărmana

Lais. Și sărmana Leonore! Cum a putut să se întâmple una ca asta?

– Și ce ai de gând să-i răspunzi? o întrebă ea pe Leonore.

– Acum câteva săptămîni, aș fi vrut să-l văd, deși, bineînțeles că n-aș fi făcut-o, recunosc eu. Nu-ți poți imagina în ce stare de spirit eram amîndoi, bunico. Parcă trăiam într-un vis.

– Visul în care, în sfîrșit, aveai ceea ce aparținea surorii tale, replică Léonie tăios.

– Bunico, te rog, ah, te rog nu fi supărată. Știu că a fost rău. Aș da orice să nu se fi întîmplat niciodată, mai ales acum.

– Din cauza lui Jean-Paul?

– Da. Și din cauza lui Lais. E atît de curajoasă și atît de distrusă. N-aș suporta să-i fac rău. De asta, Ferdi nu trebuie să vină niciodată aici, bunico. El crede că Lais a murit. Iar Lais n-ar fi vrut niciodată ca el să o vadă așa; ar urî ideea ca el să știe că e o infirmă.

– *Să nu vorbești niciodată așa despre sora ta.*

În viața ei, Léonie nu ridicase niciodată vocea la Leonore, pînă atunci, și nepoata ei se încordă.

– Singurul lucru care te scuză, Leonore, este că ai luat ceva ce pe sora ta nu o mai interesa. Lais n-a menționat niciodată numele lui Ferdi în toți acești ani. E mai bine să lași lucrurile să rămînă așa cum sînt. Încearcă să uiți ce-ai făcut. *Trăiește-ți viața ta, nu pe a lui Lais!* Ai la dispoziție o lume mai largă, dacă ai să profiți de șansă și ai să fii tu însăși.

Brațele lui Leonore o cuprinseseră, iar lacrimile ei îi udară obrazul lui Léonie.

– Așa am să fac, bunico, așa am să fac, promit.

Suna la fel ca atunci când era o fetiță mică, atît de tînă, de dulce.

Leonore trebuia, pur și simplu, să scrie scrisoarea înainte de a-l vedea pe Jean-Paul. Apoi se va putea duce la el, eliberată de trecutul ei vinovat. Tocul ei alunecă pe hîrtia groasă, albastră, cu un scris rapid...

„Nu e nici în interesul tău, nici în al meu, să ne întîlnim. Te rog nu încerca să mă vezi... totul a fost din vina mea, eu sînt cea care trebuie să-mi cer iertare că m-am făcut de rîs. Așa e cel mai bine.

Leonore“.

Expedie scrisoarea către Ferdi, aruncînd-o în cutia poștală din foaier, în drumul ei spre bar, mergînd ca să se întîlnească cu Jean-Paul, urmărind scrisoarea cum alunecă pe toboganul de sticlă, scoțîndu-l pe Ferdi din viața ei. O privire aruncată spre ceasul din hol îi spuse că întîrziase cu o oră, dar Jean-Paul promisese să o aștepte. Un puternic sentiment de ușurare îi ridică greutatea de pe inimă, cînd se grăbi să-l întîlnească.

23

Ferdi conduse încet de-a lungul șoselei de cornișă, spre Monte Carlo, uitîndu-se uneori la discul roșu al soarelui care se cufunda în marea întunecată deja. În cîteva minute, strălucirea roșie și aurie se va transforma în albastrul fumuriu al unei înserări calde pe Riviera.

Îi trebuise o lună de îngrijorare, în legătură cu scrisoarea lui Leonore, înainte de a lua hotărîrea. Apoi, fără să-și mai dea timp să se răzgîndească, își pregăti o valiză, sări în mașină și plecă de la Paris. În trecut, se comportase egoist și, odată ce hotărîse că Leonore avea dreptul la dragostea și sprijinul lui, nu mai putea aștepta.

Acum, cînd aproape ajunsese, piciorul slăbi acce-

lerația și *Mercedes*-ul mare înaintă alene pe șoseaua serpuită. Se temea de întoarcerea la *Hostellerie*. Va intra în holul rozaliu și parcă o vedea pe Lais acolo, zăcînd într-o baltă de sînge, cu Peach alături de ea, jelind cu acele cuvinte ce-i zdrobiseră inima: „E moartă, Ferdi. Kruger a împușcat-o...”

Trist, Ferdi împinse piciorul în jos, făcînd ca mașina să țîșnească înainte, cu un urlet de forță. Nu mai putea amîna momentul cînd va fi acolo.

Un tînăr valet de la parcare, cu o cămașă roz specifică hotelului *Rose du Cap*, îi luă *Mercedes*-ul și Ferdi urcă încet treptele late. Totul era diferit. Marile uși turnante, de sticlă, dispăruseră, iar în locul lor erau niște uși grele, din lemn sculptat, ce stăteau deschise spre noaptea caldă. Tejgheaua de la recepție fusese scoasă și în locul ei era o grațioasă masă antică și scaune. O fată tînără cu păr de culoarea bronzului ședea cu spatele la el, vorbind cu funcționara de la recepție. Nu mai era nimeni în jur. Ferdi se uită la covorul mare, portughez, lucrat manual, care acoperea centrul holului mare, unde căzuse Lais; văzu culorile blînde ale acestuia ascunzînd amintirile îngrozitoare. Holul era calm și senin, plin de parfumul florilor, și se auzea un pian dinspre bar.

Era de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Viața continua pentru cei rămași, se gîndi el cu tristețe.

Așteptînd-o pe Lais, ca de obicei, Peach se întoarse de la conversația cu funcționara, observînd pe bărbatul care traversa holul. Nu se putea... nu era posibil. Putea jura că era Ferdi. Și se ducea spre bar – *să o vadă pe Lais! Ah, Doamne! După toți acești*

ani! Sărind în picioare, se repezi la ușă. Trebuia să o aducă pe bunica.

Intrînd în zumzetul conversației și al rîsetelor din bar, Ferdi avu senzația că timpul se oprise. Ea ședea pe un scaun înalt, la bar, purtînd o rochie de mătase fluidă, verde, cu părul ei blond răvășit dat pe spate, rîzînd la o remarcă a cuiva din mulțime, de lîngă ea. Cineva cînta încet la pian, murmurînd melodia favorită a lui Lais... *Șampania nu mă-ncălzește...*

Stînd la ușa camerei aglomerate, Ferdi se simți de parcă visa. Vocile din jurul lui veneau din capătul unui lung tunel gol.

– Leonore, spuse el uimit, Leonore!

Mulțimea se dădu deoparte, cînd Ferdi își făcu drum spre ea. Cu o tresărire ca un șoc electric, ochii lui Lais se întîlniră cu ai lui și rămase suspendată între vis și realitate, scufundîndu-se în amintiri. Venise pentru ea. Ferdi venise înapoi pentru ea, în sfîrșit. Tremurînd, ea acceptă sărutarea lui.

– *Leonore*, murmură el, îmi pare atît de rău.

Ochii mari, albaștri, ai lui Lais, negri de șoc, se uitau fix în ai lui.

Ferdi măsura terasa vilei lui Léonie, ascultînd cu o față tristă povestea minciunii lui Leonore.

– Dar vina nu a fost toată a lui Leonore, Ferdi, spuse liniștită Léonie, tu n-ai venit înapoi să o cauți pe Lais, n-ai scris niciodată. Nu ne-ai dat nici nouă,

familiei ei, nici o explicație.

– La început, am crezut că a murit, gemu el, apoi am auzit zvonuri că trăiește și m-am dus la Paris să aflu adevărul. Iar când Leonore mi-a spus că murise, ea nu făcea decît să-mi confirme ceea ce crezusem eu. Știam că nu erați chiar atît de fericiți de această căsătorie, pentru că eu eram german... m-am gîndit că mă învinovățești pe mine. Și ați fi avut dreptate.

Léonie oftă. Toată această tristă poveste era din cauza unei neînțelegeri.

– Accidentul n-a fost din vina ta, zise ea mai blînd. Cînd Lais mi-a spus că te iubește, v-am dat binecuvîntarea mea.

Ferdi se uită supărat spre mare, cu mîinile în buzunare.

– O iubești cu adevărat pe Leonore, Ferdi? Asta-i problema!

– Leonore a fost foarte bună cu mine. Îi datorez demnitatea căsătoriei.

– Tu și Leonore ați luat amîndoi ce ați dorit – sau ce ați avut nevoie – unul de la celălalt, răspunse Léonie.

Mîna ei subțire mîngîie încet pisicuța maronie de pe genunchiul ei.

– Și, după cum vezi, viața lui Lais e diferită acum. Ea n-o să-ți mulțumească pentru mila ta.

Ferdi se uită la ea, îndurerat. Léonie părea că-i citește gîndurile, demascîndu-l, lăsîndu-l fără apărare.

– Eu am să am grijă de Lais, spuse Léonie cu blîndețe, așa cum am făcut întotdeauna. Ești liber, Ferdi, dacă asta vrei.

Ferdi se îndepărtă de ea.

– Iartă-mă, spuse el.

Se mai uită o dată înapoi, când ajunse la cărare. Ca o siluetă în lumina de pe terasă, Léonie se uita spre mare. Era ceva de neînfrînt în trupul ei subțire, o forță pe care Ferdi o invidia.

24

Nimeni nu voia să-i spună nimic! Peach mergea furioasă pe cărare, în jurul promontoriului Pointe St. Hospice, cu pisicuța lui Léonie, Chocolat, și cu pisica ei, Ziggy, care o urmau lângă picior, ca niște câini devotați. Leonore plecase în Elveția cu Jean-Paul chiar a doua zi, înainte ca Peach să aibă timp să pună întrebări. Jean-Paul voia să-i arate lui Leonore satul unde va fi construit noul hotel. Iar Lais se închisese în apartamentul ei, doar cu Miz, care ținea legătura dintre ea și lume. Când Peach o întrebase pe bunica unde era Ferdi, ce spusese și ce se întâmplase, și toate sutele de întrebări care îi veneau în minte ca bulele în șampanie, nu primise nici un răspuns adevărat. Doar că, „a fost o greșeală din partea lui Ferdi“.

– Dar ce-i cu Lais? strigă Peach. Ferdi s-a întors pentru ea, după toți acești ani.

– Nu știu pentru ce a venit înapoi, răspunse Léonie, evaziv.

– Dar eu știu, spuse Peach. L-am văzut la Geneva. I-am spus că ar trebui cel puțin să vină înapoi să o vadă, să-i explice... să-i spună că-i pare rău.

Léonie se uită la ea, uluită.

– Tu i-ai spus lui Ferdi să vină aici? Ah, Peach, ce-ai făcut!

Lacrimile îi înțepeau ochii lui Peach, în timp ce se cățara pe stînci, lovind furioasă cu picioarele în pietricelele din calea ei. Ce nu mersese oare? Natural, că a fost un șoc pentru Lais, dar Ferdi s-a întors. De ce nu putea oare să fie șters trecutul, pur și simplu, și totul să fie cum fusese înainte – așa cum ar fi fost în poveștile de dragoste pe care le citise în școală? Adevărul o izbi ca o lovitură: *Ferdi nu o voia pe Lais, pentru că ea nu putea să umble.*

Nu mai putea suporta. Trebuia să afle răspunsurile. Și dacă Léonie nu voia să i le spună, atunci trebuia să o întrebe pe Lais.

Miz refuză să o lase să intre.

– Lais nu vrea să vadă pe nimeni, îi zise ea. Azi o țin în pat. Doctorul spune că are nevoie de odihnă.

– Dar trebuie să o vad, se rugă Peach. Te rog, Miz. Sînt doar eu – o să vrea să mă vadă.

– Nu astăzi, Peach, spuse Miz cu fermitate, închizînd ușa.

Ea încercă în ziua următoare și apoi în cealaltă. Apoi, Lais trimise un mesaj, cerînd să o vadă pe bunica. Peach rămase îngrijorată afară la ușă, așteptînd-o.

– Ei? întrebă ea cînd Léonie ieși.

– Acum o să te vadă, zise Léonie. I-am spus că te-ai văzut cu Ferdi la Geneva. Ea înțelege acum de ce a venit.

Dar Peach simți că Léonie nu-i spusese totul.

Lais ședea în pat, purtînd o cămașă de noapte albă, simplă, cu părul ei lung împletit în cozi. Nu era machiată și buzele ei arătau palide fără rujul ei obișnuit, luminos.

– E-n regulă, Peach, spuse ea cu un mic zîmbet, n-a fost vina ta.

– Ah, Lais, pur și simplu nu înțeleg de ce n-a venit mai înainte.

– A crezut că am murit, spuse Lais încet, toți anii aceștia a crezut că am murit.

Peach se uita, pierdută, la sora ei, amintirea propriilor ei cuvinte sunîndu-i în urechi... Lais era pe moarte, era sînge peste tot, o urmă de fum de la revolverul lui Kruger mai plutea încă în cameră... fiecare amănunt îi apăru în minte ca un tablou pe peretele unei galerii... „E moartă, Ferdi“, spunea vocea ei, „Kruger a împușcat-o. Lais e moartă“.

Ferdi nu venise s-o caute pe Lais, din cauza ei.

– Nu trebuie să te simți vinovată! zise Lais cu o voce calmă. Acum, viața lui poate continua, la fel și a mea. Toate fantomele s-au dus la culcare.

Uitîndu-se cu vinovăție la sora ei, Peach avu îndoieli.

Fața lui Lais era la fel de palidă ca și părul ei, cînd stătea culcată în șezlongul ei special din grădina de

pe acoperiș, cu o carte deschisă în poală, prefăcîndu-se că citește. Dar de cîte ori Peach se uita la ea, Lais privea spre orizontul albastru, cu o expresie îndepărtată, de parcă s-ar fi aflat undeva, departe de aici. Evita hotelul aglomerat și nu se mai ducea seara la barul *Terrace*. Lua masa în apartamentul ei, doar cu Miz sau cu Peach, drept companie.

Peach știa că Léonie și Jim erau îngrijorați din cauza ei.

– Cred că ar trebui să trimitem după Amélie, sugeră Léonie, îi e dor de Peach.

Peach se gîndi că, dacă totul era adevărat, atunci ea era cea care trebuia să facă ceva. Ea fusese cea care îi adusese în această situație, doar ea putea să-i scoată din ea. Dacă Leonore ar fi fost aici să-i vorbească! Peach nu putea, pur și simplu, înțelege cum de plecase tocmai într-un moment atît de crucial.

Îi trebuiră două zile ca să compună scrisoarea către Ferdi și cînd, în cele din urmă, o expedie, dori imediat să o fi putut lua înapoi. Îi spusese lui Ferdi adevărul. Că Lais nu mai era ea însăși, că îi ducea dorul. Că acum, cînd fantomele lor se duseseră la culcare, n-ar putea măcar să-și scrie unul altuia?... și îi spunea că el nu trebuia să spună nimănui că ea îi scrisese.

Peach era la *Hostellerie* în fiecare dimineață la șapte și treizeci, cînd sosea poșta, căuțînd, îngrijorată, prin scrisorile lui Lais ca să vadă dacă era vreuna de la el. O săptămînă mai tîrziu, văzu scrisoarea, expediată de la Paris, cu numele lui înscris pe spate cu cerneală albastră, deasupra cuvintelor *Hotel Ritz*. Peach o duse sus cu grijă, ajungînd odată cu tava cu micul dejun pentru Lais.

– Ferdi?

Mîna lui Lais tremură, cînd o luă și o rupse.

Nu era o scrisoare lungă, observă Peach, doar o pagină, dar îi luă foarte mult lui Lais să o citească. În cele din urmă, Lais o împături și o puse pe măsuta de lîngă patul ei.

– Ei? întrebă Peach, nerăbdătoare.

Lais îi zîmbi – doar cu o jumătate de zîmbet, dar era ceva încurajator.

– I-a părut rău că m-a necăjit, dar a fost șocat, găsindu-mă în viață. I-ar face plăcere să-i scriu. Poate că ne vom cunoaște din nou unul pe altul, și atunci, poate, într-o bună zi, cînd ne vom obișnui cu ideea că existăm din nou unul pentru celălalt, ne-am putea întîlni...

– Ah, oftă Peach, ah, Lais. Ai să-i răspunzi?

– Am să văd, răspunse ea. O să mă gîndesc la asta.

Dar, privind înapoi, cînd alergă să le spună lui Léonie și lui Jim, Peach văzu că Lais citea din nou scrisoarea. De atunci încolo, scrisorile de la Ferdi veniră cu regularitate, fiind predate de Peach odată cu micul dejun lui Lais. Ea observă că adesea erau expediate din Köln sau din Essen și presupunea că Ferdi se întorsese să lucreze la birourile *Merker*. Bineînțeles că Lais nu-i spunea ce scria în scrisori, deși pe Peach o rodea curiozitatea. Iar Lais evita în continuare barul *Terrace* și compania vechilor ei prieteni. Totuși, arăta mai aproape de felul ei obișnuit, îmbrăcată în pantaloni frumoși de mătase și bluze moi, cu o idee de ruj coraliu care să-i lumineze fața palidă. Și se vedea o altă lumină în ochii ei.

În săptămîna dinainte de plecarea lui Peach în Florida ca să-și petreacă acasă ultima săptămîină din vacanța de vară, cu părinții ei, sosi scrisoarea de la Paris.

– Ferdi vrea să-l văd, spuse Lais, ținînd strîns scrisoarea groasă. E la Paris. Ah, Peach. Ce trebuie să fac?

Parisul era pustiu. Vara fierbinte gonise populația care plecase spre plaje. Lais refuzase să-l vadă pe Ferdi singură. Împingîndu-i scaunul cu roțile în holurile mari, răcoroase, de la *Ritz*, unde trebuia să se întâlnească cu Ferdi pentru ceai, Peach era atît de nervoasă încît îi era greață. Lais era frumoasă, dar diferită. Părul îi era strîns la spate și legat cu o fundă de catifea albastră și purta o jachetă albă de bumbac de la *Chanel*, pantaloni albaștri și pantofi albaștri de antilopă. Dar mirosea divin, cu același parfum *L'Heure bleue* – romanticul parfum franțuzesc de la *Guerlain*e, al cărui nume descria acea oră dintre apusul soarelui și întuneric – ora albastră – cînd îndrăgostiții, uniți de stele, se întâlneau, făceau dragoste și se despărțeau din nou.

Ferdi era la masă și aștepta. Se ridică, atunci cînd ele sosiră, luîndu-i mîna lui Lais și sărutîndu-i-o.

– Lais, spuse el cu blîndețe, îți mulțumesc că ai venit.

– Îmi pare bine să te văd, Ferdi.

Vocea ei tremura puțin.

Se uitară unul la celălalt, evaluînd efectele timpului și ale schimbării, iar Peach se mișca, nervoasă, de pe un picior pe altul, nevrînd să le rupă vraja.

– Plec, spuse ea în cele din urmă. Mă întorc peste o jumătate de oră, Lais.

Și se grăbi să plece, înainte ca ei să o poată opri.

Cînd se uită înapoi, ei ședeau unul în fața celuilalt, la masa rotundă. Ea nu-i putea vedea fața lui Lais, pentru că era cu spatele spre ea, dar Ferdi zîmbea.

Se întoarse exact peste o jumătate de oră, grăbindu-se, îngrijorată, spre ei.

– Peach, spuse Ferdi, nu mi-ai dat niciodată măcar posibilitatea să te salut!

Era într-adevăr un bărbat frumos, se gîndi Peach, deși acum arăta cu mult mai bătrîn.

– Atunci, la revedere, Ferdi, spuse Lais oferindu-i mîna.

Luîndu-i mîna între ale lui, el i-o sărută, apoi se aplecă și o sărută pe buze.

– O să ne mai vedem? întrebă el.

Peach se gîndi că arăta atît de dornic de parcă nu mai avea putere să aștepte.

Fața lui Lais era calmă cînd își luă rămas bun, fără acea bucurie radioasă la care se aștepta Peach.

– Dar de ce, Lais, de ce? întrebă Peach în mașină, pe drumul de întoarcere în Insula St. Louis. De ce să nu-l mai vezi pe Ferdi, acum?

– Tu nu înțelegi, spuse Lais. Ferdi și cu mine nu mai putem niciodată să ne întoarcem la ceea ce am fost. Sîntem alți oameni acum. Amîndoi avem nevoie să vedem dacă ceea ce căutăm unul în celălalt există cu adevărat.

Dar cel puțin, se gîndi Peach, era un început și, dacă Lais și Ferdi se apropiau din nou unul de celălalt, atunci ea avea să se elibereze, în sfîrșit, de vinovăția ce o apăsa.

Partea a III-a

25

Peach știa că o să-i placă la colegiul *Radcliffe*, iar asta nu pentru că acolo, practic alături, erau toți acei „bărbați bine” de la *Harvard*.

Desigur, la început se simțise ca o „străină”, pentru că viața ei fusese cu totul diferită față de a celorlalte fete, dar ea nu vorbea niciodată despre război sau despre Rezistență, ca ele să nu creadă că se lăuda. Și-a cumpărat fuste plisate, pulovere de cașmir și pantofi sport, ca să arate la fel ca ele, dar cumva arăta tot ca o franțuzoaică.

După primele două semestre, ea se plictisise de „uniforma” lor și începuse să-și găsească stilul ei propriu. Purta pulovere negre subțiri și pantaloni negri de schi, strâmți, și mici balerini în picioare, sau fuste

largi cu bluze de mătase luminoase, cu un cordon fabulos de la un magazin elegant de la Paris. Uneori, își ridica părul, de culoarea bronzului, într-un mod sofisticat, crezînd că astfel arăta a femeie de lume, iar alteori îl lăsa liber pe umeri, ca o capă lucitoare de bronz, încît arăta de cincisprezece ani în loc de optsprezece și părea foarte fragilă. Iar cînd era presată de timp, ceea ce se întîmpla des din cauza programului încărcat de la *Radcliffe* și a vieții ei sociale încărcate, își puneă, pur și simplu, o pălărie neagră de fetru, cu boruri late, reușind să arate încîntător de nepieptănată și, după cum spera ea, ușor misterioasă. Peach își căra cărțile într-un uriaș sac de piele vechi de la *Vuitton* și folosea parfum *Miss Dior*.

Viața în casa ei de la *Radcliffe* se aseamăna cu viața de la *L'Aiglon* din Elveția, dar fără restricțiile respective. Fetele erau ca niște surori, împărtășindu-și secretele și purtînd discuții nesfîrșite despre prieteni, deși, în timp ce la *L'Aiglon* discuția avea un caracter romantic, aici aceasta se axa pe sex. Dar, desigur, nu făceau decît să vorbească despre asta, căci nici una nu o făcuse.

Micul orășel Cambridge era pe partea cealaltă a râului Charles, înspre Boston, iar piețele și străzile lui întortocheate, cu piatră cubică sau cu pavaj de cărămidă, erau punctate de spiralele unor biserici coloniale, de librării și cafenele, unde fetele de la *Radcliffe* se întîlneau cu băieții de la *Harvard*. Peach se trezi invitată la meciuri de fotbal și la petreceri, dar se ducea întotdeauna în grup cu celelalte fete. Dansa, flirta și se lăsa sărutată cînd stătea pe locul din față al

unor mașini sport vechi, dar niciodată cînd stătea în spate, pentru că acela era un teritoriu periculos. Auzise povești despre ce se întîmplase pe scaunele din spate ale unor mașini și nu era pregătită pentru așa ceva. În plus, ea se păstra pentru Harry.

Spre nefericirea ei, nu reușise încă să-l întîlnească pe Harry. Se ducea adesea să stea cu Melinda, dar de cîte ori Peach era la *Launceton Magna*, Harry era plecat. Fie că era în America Latină, ca să facă cercetări pentru o carte, fie că umbla prin Australia, ca să capete experiență autentică, fie că ținea conferințe interesante în Statele Unite, de la o coastă la alta, fiind lăudat în cercurile literare din New York și San Francisco, ca și la Washington.

Harry Launceton devenise celebru, cîștigînd trei importante premii literare în decurs de doi ani, iar numele lui apărea în coloanele de scandal, alături de o mulțime de fete frumoase și libere. Peach urmărea ziarele, decupînd orice mențiune despre Harry și culegînd fotografiile lui din reviste. Întotdeauna arăta bine și în largul lui, în haină de seară, cu șuvița de păr mătăsos ce-i cădea pe frunte și întotdeauna cu o altă față drăguță la braț. Peach decupa chipurile fetelor, cu o mișcare rapidă a foarfecei, și lipea fotografia lui Harry în dosarul ei gros, plin de tăieturi. Ea știa fiecare mișcare a lui Harry Launceton.

În ziua în care citi despre căsătoria lui Harry cu Augusta Herriot, Peach aruncă dosarul cu tăieturi în focul centralei termice, într-un potop de lacrimi, condamînd focului fața frumoasă a lui Harry și urîndu-l pentru trădarea lui.

– Ești nebună, rîseră prietenele ei, care știau povestea. Ești obsedată de un bărbat care nici nu știe că exiști! Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să ieși cu Jack Mallory. El te-a sunat în fiecare seară, fată norocoasă ce ești!

Tatăl lui Jack Mallory era un bărbat care s-a realizat singur, rapid, ajungînd dintr-un politician local din Philadelphia, în guvernul federal, călcînd în picioare orice scrupule și făcînd în același timp avere cu băuturi importate. Cariera lui își atinsese apogeul odată cu numirea lui ca ambasador al Washington-ului în Franța – deși el ar fi preferat Londra și Curtea St. James – iar tînărul Jack trăise cîțiva ani la Paris. Cînd Jack avea treisprezece ani, tatăl lui suferise un atac de cord și familia revenise în Statele Unite.

Jack era frumos, în stil irlandez, cu maxilare pătrate, cu ochi albaștri ca ai tatălui său și știa ce voia. Peach era în capul listei lui. El o asediase de săptămîni, reușind să fie acolo cînd ea ieșea de la ore, mergînd cu ea prin curte, aruncînd referiri întîmplătoare – la șederea lui în Franța și bombardînd-o cu telefoane – la care ea nu răspundea.

– De ce? întrebă el, uimit, cînd Peach ridică, de data asta, receptorul.

– Ce vrei să spui cu „de ce“?

– Cred că am sunat în fiecare seară, de o lună, și de fiecare dată trimiteai pe cineva cu o scuză. Învățați, sau te spălai pe cap.

– Ei, în seara asta, părul meu e curat, zise Peach, și sînt liberă. Vrei să fii tu bărbatul cel fericit sau să accept pe altcineva?

– Nu, nu, voi fi eu. Adică da! Ah, la naiba. Vreau să spun, Peach, că pot să te invit la cină.

Peach își dădu brusc seama că murea de foame. Fusese atît de supărată în legătură cu Harry, încît abia dacă mîncase ceva de o săptămînă și gîndul la o mîncare caldă, reconfortantă, o copleși. Aproape că putea să miroasă budinca bostoniană cu pește și să simtă gustul unui homar proaspăt, de Maine...

– La *Lock-Obers*, spuse ea, știind că el își putea permite asta, la șapte și jumătate.

Jack nu putu să o înțeleagă. La cină ea mîncă în tăcere cantități enorme de mîncare, în timp ce el o urmărea uimit.

– Mai vrei? întrebă el politicoș, pe cînd ea înghițea ultimele lingurițe de budincă indiană cu înghețată de vanilie. Peach se simțea mai bine. În timp ce Jack se străduise să întrețină conversația, ea se gîndise numai la Harry, iar acum avea totul plănuisit în minte. N-avea importantă că el se căsătorise cu Augusta Herriot. În fond, ea și Harry nici măcar nu se cunoscuseră încă și ea trebuia să-și termine studiile. *Radcliffe* era foarte important pentru ea. Trebuia să învețe tot ce putea despre literatură, ca să poarte discuții cu Harry la un nivel intelectual adecvat. La momentul potrivit, erau destinați să se întâlnească, iar atunci, cu siguranță că totul se va aranja, deși nu-și bătea capul să-și imagineze care avea să fie locul Augustei. Între timp, ea putea să-și vadă mai departe de treabă și să se distreze.

– A fost minunat, zise ea, zîmbindu-i în sfîrșit lui Jack.

Încurajat de zîmbetul ei, Jack se întrebă dacă să îndrăznească să-i ia mîna care se sprijinea pe masă. Ea purta un mic inel de aur pe degetul mic și unul cu mici diamante strălucitoare pe degetul arătător, iar unghiile erau date cu oja roșie.

– Cred că trebuie să mă întorc, spuse Peach, cînd el îi luă mîna. Am ore mîine dimineată, devreme.

Afară ninge cu fulgi mici care se prindeau de genele lor și li se topeau pe limbă în timp ce mergeau mîna-n mîna pe trotuarul alunecos spre *Jaguar*-ul lui alb, tip sport.

– Nu e chiar la înălțimea unui *De Courmont*, se scuză el, ținînd portiera deschisă.

– Probabil că e mai bună decît o *De Courmont* în momentul de față, replică ea, strîngîndu-și picioarele lungi în *Jaguar* și gîndindu-se la recenta lipsă de succes a mașinilor *De Courmont*.

Peach fredona fragmente din *Simfonia Pastorală* a lui Beethoven, transmisă la radio de la *Symphony Hall* din Boston, în timp ce Jack se concentra la șoseaua înghețată.

El parcă mașina în fața casei și își trecu un braț pe spătarul scaunului ei.

– Cînd te mai văd? întrebă el.

Peach îi putea simți respirația caldă pe față și ochii lui albaștri, irlandezi, arătau mai întunecați în strălucirea luminilor de la bord. Majoritatea fetelor de la *Radcliffe* considerau că Jack Mallory era frumos. La un metru optzeci și cinci, cu umerii lați și statura greoaie a unui fost jucător de fotbal, era atrăgător, în stil total american. Cu mașina lui sport, albă, și cu

familia lui bogată, Jack era „o captură bună” – și ea știa lucrul ăsta.

– Poate miercuri, spuse ea, dacă voi putea fi liberă. Sună-mă!

Miercuri era peste cinci zile.

– Ce-ai zice de mâine, pledă el, sau luni, sau marți?

Ea simți asprimea jachetei lui de tweed, pe obrazul ei, când el o trase mai aproape.

– Te rog, Peach, zise el, în timp ce gura lui se aplecă spre a ei, s-ar putea mâine?

Buzele lui erau reci ca noaptea înzăpezită, apoi deveniră calde, când gura lui o forță pe a ei să se deschidă. Inima lui Peach tresări bătînd tare în pieptul ei, încît se gîndi că el o poate auzi, când gurile lor se uniră. Ce gîndea el, oare, se întreba ea înnebunită, când buzele lui se mișcau peste ale ei. La ce se gîndeau oare bărbații când sărutau astfel? Degetele lui Jack îi mîngîiau ceafa, iar ea puse o mîină timidă pe fața lui, iar el o strînse mai aproape. Repede, ea se retrase.

– Nu pleca, frumoasă Peach, spuse el.

Ea fu afară din mașină într-o clipă, trîntind portiera după ea, alergînd pe trepte spre casă.

– Am să te sun mâine, strigă Jack stînd în picioare, lîngă mașină. Arăta frumos în zăpadă, se gîndi Peach, întorcîndu-se să-l mai privească o dată. Înalt, frumos, tip total american. Ce-i trebuia mai mult, ca să facă practică pentru Harry?

Culcată în pat în noaptea aceea, trecu în revistă seara, pas cu pas... sau, cel puțin, ultima parte. Se înroși la gîndul că îl ignorase și apoi simți un val de

căldură gîndindu-se la sărutul lui. Nu era prima oară cînd se săruta cu un băiat, dar cu ceilalți fuseseră jocuri tinerești, de tachinare. Jack Mallory avea douăzeci și unu de ani și sărutările lui erau serioase. Jack Mallory o dorise! Și acel straniu gîdilat ce-l simțise la capetele nervilor ei, alunecarea aceea bruscă din stomac, senzația că se topește, însemna că și ea îl dorise pe el! Toate fetele din dormitor erau virgine. Nici una – dar absolut nici una – nu făcuse nimic, deși vorbeau despre asta destul de des, slavă Domnului! Peach se ghemui mai bine sub pături, uitîndu-se afară prin fereastra fără draperii, la zăpada ce cădea mereu. Cînd el o va suna mîine, o să răspundă la telefon și o să-i vorbească puțin. Dar o să-l facă să aștepte pînă miercuri.

La cea de a cincea întîlnire, Jack o duse la meciul dintre *Harvard* și *Yale*. Era rîndul orașului Boston să-l găzduiască, iar lumea ieșise afară buluc. Sorbind whisky din sticla plată, de argint, a lui Jack, înfășurată într-o jachetă de blană și cu fularul lui Jack, de la *Harvard*, Peach ședea ghemuită în tribună, încercînd să acumuleze destulă căldură ca să facă galerie pentru *Harvard* și să rîdă de mascota echipei *Yale* – un bulldog. Nu le invidia deloc pe conducătoarele de galerie, care se învîrteau pe stadionul înghețat și ar fi dat orice, dar orice, ca să stea întinsă într-o baie fierbinte. Totuși, era mulțumită să fie ea fata ce stătea

alături de Jack Mallory, conștientă că alte fete o invidiau. Dar, cînd el îi atinse sînul, așa cum făcuse în seara trecută, Jack Mallory deveni periculos.

Ea raționalizase întîlnirile lor, pentru că știa că, de fapt, ar fi trebuit să nu se mai vadă cu el, pentru că îl visa chiar și în timpul orelor de curs. Sau, mai curînd, visa că o săruta... și mai mult chiar. Harry era și el prezent, așteptînd în umbra visurilor ei, dar Jack era acolo pentru moment. Nu-și înțelegea însă dorința. Cînd se gîndea la Harry, voia să fie cu el, să-l țină de mîină, să-i vorbească, să-i permită doar să-i admire frumusețea și să prindă firimiturile geniului lui. Jack Mallory, însă, o tulbura.

Cînd *Harvard* marcă în ultimele cîteva secunde, stadionul izbucni în urale, iar Jack își aruncă exuberant brațele în jurul ei.

– A fost un meci mare, urlă el, mare, foarte mare. Haide, adăugă el, observînd expresia ei înfrigurată, mai bine să te duc înăuntru.

– Unde mergem? întrebă ea, urmîndu-l ascultătoare.

– Unde? La petreceri, bineînțeles.

Barul bărbatilor de la *Lock Obers* își deschidea ușile pentru femei doar în seara meciului *Harvard – Yale*, iar interiorul lui masculin, de mahon, fusese deja invadat de cheflii. Jack părea să cunoască pe toată lumea, iar Peach se uită cu gelozie cum o fată drăguță, brunetă, se aruncă în brațele lui și Jack o sărută ferm pe gură. Un sărut destul de lung.

– A trebuit ceva timp, spuse fata, visătoare, cu brațele în jurul gîtului lui.

– Chiar destul de mult, adăugă Jack, cu brațele în jurul taliei ei.

Întorcîndu-se de lîngă ei, Peach se uită, furioasă, la un uriaș tablou al unei femei goale, agățat deasupra barului. Jack îi spusese că atunci cînd *Harvard* pierdea, farmececele bogate ale femeii erau acoperite cu un șal negru, dar în seara asta doamna rămăsese neacoperită, arătînd încîntată și dornică – la fel ca și fata cu părul negru. Rahat! se gîndi Peach. Acum, cînd devenise conștientă de sex, acesta părea să-i facă semne din toate unghiurile. Într-un colț întunecat al barului, o pereche se îmbrățișa iar ea se uită la ei cu uimire.

– Mai vreau un *Ward Eight*, îi spuse ea lui Jack, întrerupînd conversația șoptită a brunetei.

– Încă unul? spuse el. E o chestie destul de tare!

La *Lock Obers* se prepara un cocktail numit *Circumscripția a opta*, special pentru sărbătorirea succesului, în ajunul alegerilor, dintr-una din cele mai faimoase circumscripții politice, în urmă cu ani, amestecîndu-se grenadină cu whisky și lămîie, ca să-i dea o nuanță roz.

– Ai uitat că sînt franțuzoaică, spuse Peach de sus. Eu am băut vin amestecat cu apă cînd tu încă mai beai lapte.

Jack se desprinsese, rîzînd, de fată. Făcîndu-și loc prin camera întunecată, plină de fum, se strecură prin mulțimea de la bar.

– Încă două *Circumscripția a opta*, strigă el barmanului.

Noel Maddox se grăbi să prepare comanda.

Trebuie să fi făcut sute de asemenea băuturi în seara asta. Fusesse chemat în ultimul moment să ajute ca să facă față mulțimii ocazionate de marele meci și el fusesse de acord, cu gândul la venitul suplimentar. Fiecare dolar îl ajuta să-și atingă mai repede țelul.

Cu o diplomă bună de la *Universitatea Michigan* în buzunar, obținuse un loc la *Institutul de Tehnologie Massachusetts*. MIT era cel mai prestigios colegiu de știință și inginerie din Boston și cel mai înalt loc, pe care și-l putea imagina Noel. Iar fiecare săptămână de studiu în sălile venerabile ale MIT îl apropia de țelul său – la fel ca și fiecare dolar câștigat din greu. În doi ani, va avea o licență în inginerie automecanică. Iar peste doi ani și o zi, va fi înapoi la Detroit la directorii de personal de la *US Auto* și de la *Corporația Great Lakes Motor*, precum și de la *Ford* și *General Motors*, ca să-și ofere serviciile. Doar că acum prețul cerut va fi mai mare decât cel al copilului slab, în salopeta albastră pătată, care lucra cu picamerul electric și sărea încolo și înapoi la banda de asamblare a corpului mașinilor în continuă mișcare, ca o furnică nebună!

Cu tristețe, Noel trânti băuturile pe tejgheaua lăcioasă de mahon și Jack Mallory se uită la el, surprins.

– Mulțumesc! comentă el, luând paharele și făcându-și drum înapoi spre masa lor aglomerată.

Ștergînd tejgheaua, Noel prinse privirea femeii care ședea la bar.

– Meci mare, spuse ea luînd o țigară dintr-un pachet *Camel* cu filtru și punîndu-și-o între buze.

Noel aprinse bricheta lui, ținând flacăra în dreptul ei. Era mai în vîrstă, dar foarte atrăgătoare, blondă ca Jeannie, cu același gen de păr lung, drept, și cu ochi mari. Nu era machiată și arăta proaspătă și obișnuită cu aerul liber, deși era în camera de bar, plină de fum.

– Nu lucrezi aici tot timpul.

Era o afirmație, nu o întrebare și Noel continuă să servească îndemînatic ce i se comanda. Lucrase ca barman în fiecare noapte, timp de șase luni, în elegantul hotel din Boston, *Copley Plaza*. Măreția acestuia fusese un șoc pentru el, după ce servise bere și whisky în cîrciuma lui Nick, din Detroit. În împrejurimile luxoase de lîngă *Copley Plaza*, începuse să capete o viziune din interior a unei alte lumi – o lume a bunăstării, a unor bărbați siguri de ei și a unor femei elegante. Era o lume din care voia să facă parte.

– Ești prea bun pentru așa ceva, remarcă Hallie Harrison.

Noel se uită la ea, surprins. Comentariul ei coincidea cu gîndurile lui.

– Sînt inginer, spuse el. Sînt la *MIT*.

– Încă un nebun după mașini.

Noel ridică din sprîncene.

– Încă unul?

– Eu sînt din Detroit, explică ea. Soțul meu lucrează în publicitate și e asociat la industria de automobile. Ai putea spune că aceasta ne conduce viețile, adăugă ea rîzînd. Și o să o conducă și pe a ta, într-o bună zi, domnule inginer.

– Noel, zise el.

– Noel, eu sînt Hallie. Am venit cu soțul meu pentru marele meci. El a urmat la *Yale* și se pare că a dispărut din nou. Nu e un lucru neobișnuit, adăugă ea, cînd Noel o privi mirat. Adesea rămîn să mă descurc singură.

Ochii ei depărtați erau albaștri-verzui, cu pupile negre, și avea o piele netedă, bronzată, probabil de la o vacanță de iarnă în Insule. Sîinii ei erau plini și rotunzi, sub puloverul alb de cașmir, și purta perle discrete la urechi și la gît. Perle adevărate, observă Noel. Gura ei roșie, fără ruj, avea o buză inferioară plină, pasională, și deodată Noel simți dorința să o atingă. Dinții mici ai lui Hallie străluciră frumos, cînd ea îi zîmbi.

– Poate ne întîlnim mai tîrziu, Noel, spuse ea. Eu stau la *Copley Plaza*, dar s-ar putea să fie cam aglomerație acolo. Poate ai tu un apartament.

Ea îl agăța! Dorința îl cuprinse, și el își turnă o înghiștură de whisky, dînd-o peste cap și zărind încruntarea de avertisment a barmanului șef. Nu putea s-o ducă în camera lui îngrozitoare.

– Am putea merge la un motel, spuse el. Sînt liber la miezul nopții.

– Ca în *Cenușăreasa*, rîse Hallie. Spune-mi unde, și am să te aștept.

– Am să dau un telefon, promise Noel, strecurîndu-se din spatele barului aglomerat, spre telefonul personalului. Noel se rugă ca ea să aibă mașină, căci el nu-și putea permite să plătească și un taxi și motelul.

Hallie ședea tot la bar, dar alături de ea era un

bărbat. Noel se uită la însoțitorul ei, cu un șoc de recunoaștere.

Scott Harrison nu se schimbase mult, avea doar câteva kilograme în plus, distribuite ici, colo. Recunoașterea fu reciprocă.

– Așa, deci, spuse Scott, tu ești tînărul fugit. Ne întîlnim din nou. Noel parcă îți spune, nu-i așa?

– Da, domnule.

Noel prepară un Martini sec și i-l puse în fața lui Scott, întîlnindu-i privirea.

– Asta-i în contul meu, spuse el, cu mulțumiri.

El își amintise că Martini sec era băutura lui Scott, pentru că acela pe care i-l dăduse Scott fusese prima băutură alcoolică pe care o gustase în cel dintîi apartament elegant pe care-l văzuse vreodată – și dormise în patul lui Scott. Singur. El își dădea seama că și Scott își amintea, după zîmbetul care îi trecu pe față.

– Ai ajuns pînă la urmă la banda de asamblare? întrebă Scott.

– Încă mai sînt acolo, în timpul vacanțelor. Acum sînt la MIT, la ingineria automotoarelor.

Scott fluieră.

– Am avut un presentiment că aveai stofă, spuse el, ridicînd paharul.

Hallie Harrison îi urmărea în tăcere.

– Ai avut noroc, șopti ea, cînd Scott se îndepărtă. Ce-i cu telefonul?

– Îmi pare rău, spuse Noel, evitîndu-i privirea, dar n-am reușit.

Hallie își strînse geanta și jacheta de vizon.

– Văd, spuse ea cu amărăciune; asta e. Nu înțelegeam.

– Stai, strigă Scott, hei, stai o clipă, Hallie.

Punînd jos paharul, el își făcu drum prin mulțime, după soția sa.

Luîndu-le paharele, Noel șterse teigheaua. Scott Harrison îl ajutase cînd avusese cea mai mare nevoie, iar acum n-avea de gînd să-l răsplătească seducîndu-i nevasta. Oricît era de frumoasă.

26

Camera lui Noel era la subsolul unei clădiri cenușii cu cinci etaje, într-o alee închisă, fără copaci. Cele două avantaje erau că, în schimbul unor treburi de administrare, locuința era gratuită, și, în al doilea rînd, era așezată alături de centrala termică și deci era întotdeauna caldă. De asemenea, era la distanță de un kilometru și jumătate de *MIT*, ceea ce îl scutea de cheltuiala metroului.

Nu conta că era o cameră mică și întunecoasă; dar corespundea nevoilor lui. Avea un reșou, o tigaie meșchină și o cană pătată, maronie, de la nesfîrșitele cafele făcute cînd stătea treaz toată noaptea, ca să studieze. Mai avea o singură farfurie curată, un cuțit, o lingură și o furculiță, un deschizător de conserve,

lîngă cîteva cutii cu supe, și un borcan de cafea solubilă. Un pat vechi de fier se afla în colțul îndepărtat, salteaua sordidă era acoperită cu un sac de dormit albastru, iar în spatele ușii atîrna un pardesiu vechi de tweed cumpărat la mîna a doua, pe cinci dolari, de la un student care pleca; îi servea lui Noel și drept halat, în drumurile lui la baia aflată cu două etaje mai sus.

O masă zgîriată, sub fereastra fără soare, era locul unde lucra Noel, pierzîndu-se în logica frumoasă a ingineriei și, în timp ce o parte a minții lui agile acumula teze științifice și făcea calcule rapide, absorbînd ca un burete tot ce putea fi turnat în ea, o altă parte a lui proiecta automobilul visurilor lui. Nu tot dintr-odată, desigur, ci bucată cu bucată. El analiza radiatorul de pe ultimul model *Ford* și apoi își imagina ce ar putea face ca să-i îmbunătățească desenul; petrecea ore întregi redesenînd locurile noului *Chrysler* sau analizînd aerodinamica *Jaguar*-ului. Aducea îmbunătățiri capotelor și barelor de protecție, precum și motoarelor. Acoperea foi mari groase, scumpe, de hîrtie cu schițe și calcule, așezîndu-le frumos într-un portofoliu mare, negru. Și petrecea cît mai multe ore posibil la *MIT*, lucrînd în biblioteci, cînd nu era la ore sau la slujba sa de barman. Noel avea relații scurte, de lucru, cu colegii săi studenți, dar era tot singuratic. Nu avea femei.

Spre surprinderea lui, fetele bogate din clasa celor avuți îl găseau atrăgător. Le plăcea atitudinea lui nepăsătoare, înțelegînd greșit tăcerea lui, ca o sexualitate arzătoare. Dar Noel își ținea gura închisă,

pentru că nu știa să poarte o conversație ușoară și nu știa cum să se poarte cu fetele. Ele îl luau așa cum era – aspru și musculos, tăcut și viril.

Îl agățau în barul de la *Copley Plaza* sau în bibliotecile universității sau în cafenele și, tocmai din cauza lor, Noel devenise conștient de nevoia de a face ceva în legătură cu lipsa lui de cultură. El nu știa nimic despre ultimele romane sau biografii, dar acum începu să le împrumute de la biblioteci, încercând să-și facă timp să le citească. Nu fusese niciodată în viața lui la o galerie de artă. Prima sa vizită la *Muzeul de artă Fogg* de la *Harvard* l-a copleșit emotiv atât de tare, încît se duse apoi în fiecare zi, timp de o lună, petrecînd exact o oră din timpul lui acolo, absorbînd atât de intens picturile, încît părea că vrea să-și imprime în memorie fiecare trăsătură de penel. Cumpără cele mai ieftine bilete studentești la concertele orchestrei simfonice din Boston și, amețit de puterea muzicii, continuă să se ducă atât de des pe cît își putea permite, pierzîndu-se într-o lume emoțională, neexplorată.

O întîlni pe Cassie Plumpton la *Symphony Hall*. Noel o observase acolo de cîteva ori, înainte ca ea să-i vorbească. Nu puteai să nu o remarci pe Cassie. Avea douăzeci și nouă de ani și îi spusese că eleganta ei familie bostoniană o considera o „fată bătrînă”. Nu era chiar frumoasă, dar era atât de bine aranjată, încît arăta întotdeauna atrăgătoare. Avea păr scurt, negru, ondulat, umflat ca al unui caniche, niște ochi mari cafenii și avea o înclinație de a purta un roz șocant.

– Cine ești tu? întrebă ea, adresându-i-se la *Symphony Hall*. Mi se pare că te văd pretutindeni. Nu lucrezi la *Copley Plaza*?

La un pahar, Noel îi spuse vechea poveste despre părinții lui care au murit într-un accident, cu ani în urmă, și cum a trebuit să se descurce singur cu universitatea și cu *MIT*, iar ea îl simpatiză, nefiind însă cu adevărat interesată. Lui Cassie îi plăcea aspectul lui aspru și manierele neintenționat dure.

– Ești ca unul care a stat în afara civilizației, îi spusese ea după ce făcuseră amor, prima dată. Ești un țăran la oraș!

Noel se disprețuia pentru că nu știa cum să se comporte, nici măcar în pat. Unde să învețe manierele astea la care se așteaptă femeile?

– Dar nu trebuie nici măcar să te gîndești să te schimbi, îi atrase atenția Cassie; asta face parte din farmecul tău.

Se întâlneau timp de cîteva luni, fără regularitate – ori de cîte ori Noel își permitea să se rupă de la programul lui de lucru.

Apoi, din senin, ea îi ceru să o însoțească în seara aceea la o petrecere.

– Este salutul Boston-ului de bun venit pentru Harry Launceton, îi spuse ea. Ai auzit de Harry Launceton?

Noel ridică din umeri. Nu auzise niciodată de el.

– Va fi cel mai tînăr scriitor primit la *Harvard*. Din cauza poziției lui sociale – acum e Sir Harry, căci tatăl lui a murit – și a faptului că e probabil un geniu, ca să nu mai vorbim de frumusețea lui, societatea din

Boston îl primește cu căldură în sânul ei. Trebuie să ai cravată neagră, dragul meu, așa că o să ai nevoie și de o haină de seară.

Noel jucase adesea rolul de barman angajat la genul ăsta de petreceri, împărțind băuturi pe o tavă de argint, dar aceasta avea să fie prima dată când era invitat ca oaspete. Cassie făcea parte din societatea bostoniană elegantă și el știa că-i va întâlni pe prietenii ei.

Se bărbieri cu atenție, sperînd că barba nu-i va crește prea repede ca să-i dea aspectul acela albăstrui de bărbat neras și își inspectă aspectul în oglinda de la baie. Avea un trup athletic, cu umeri lați, frumos îmbrăcat în mușchi, și învățase de la prietenele lui bogate cum să-l folosească pentru a face efect. Îmbrăcat în smochingul închiriat, care nu-i venea prea bine, Noel considera că arăta destul de bine – dar tot nu arăta ca un bărbat născut în acest stil de viață, cu haine de seară. Plecînd jenat din fața oglinzii sincere, Noel se îndreptă spre ușă. Într-o bună zi, va face parte din societatea elegantă. În seara asta, însă, va trebui doar să pretindă că face parte din ea.

Sebastião do Santos o aștepta pe Peach în barul de la *Copley Plaza* și, ca de obicei, ea întârzia, deși după modul cum îl bombardase cu telefoane ca să obțină să fie invitată la recepția în cinstea lui Harry Launceton, cel mai neînsemnat lucru pe care trebuia

să-l facă era să sosească la timp. Recepția avea să fie un amestec de cadre didactice, de publiciști și de snobimea veche din Boston, iar Sebastião ar fi refuzat să participe, dacă nu era la mijloc Peach.

– Ce minunat e! spusese ea rîzînd, spre uimirea lui Sebastião. Ah, e pur și simplu minunat. Am așteptat ocazia asta de ani de zile.

Sebastião o zări la ușa barului. Nu se putea să nu o observe în rochia aceea, Isuse!

– Am sosit, spuse Peach, sărutîndu-l pe obraz.

– Da, văd.

– Ei, ce părere ai?

Peach se uită la el cu îndoială. Pierduse ore întregi pînă să se hotărăscă la rochia asta, întrebîndu-se dacă o să aibă curajul să o îmbrace. Voia ca Harry să o observe, iar rochia roșie, fără bretele, era foarte decoltată – cel puțin, după standardele Boston-ului – iar fusta strîmtă, crăpată ca o petală de lea, i se lipea de trup, de parcă știa că aparține de pielea ei. Sebastião era conștient, în mod jenant, că Peach era în centrul atenției barului.

– Nu sînt sigur, în ce privește rochia, spuse el.

Peach își ridică bărbia cu mîndrie.

– Nimeni n-ar sta prea mult la îndoială să îmbrace o asemenea rochie la Paris.

– Dar pun pariu că tu ai chibzuit, spuse Sebastião, cu un zîmbet. Arăți îngrozită în ea. Dă-mi voie să-ți spun o mică poveste, Peach. Cînd bunica ta era o fată tînă, urma să iasă pe scenă pentru prima oară și purta un costum foarte sumar. Ea a stat în culise, tremurînd și speriată, dar a trebuit să meargă înainte –

avea nevoie de muncă și de bani. Pentru ea, asta însemna să supraviețuiască. Una dintre celelalte fete i-a spus ceva ce i-a schimbat întreaga viață. „Dacă trebuie să faci lucrul ăsta, atunci fii mândră de tine. Ține-te dreaptă, ridică bărbia, pretinde că ești o regină“. Iar mie mi se pare că, dacă vrei să porți rochia asta, atunci așa trebuie să procedezi și tu.

Peach se uită la el, uluită.

– Ai dreptate, zise ea cu un zîmbet malițios. Haide, unchiule, o să întîrziem la petrecerea lui Harry.

Ținînd capul sus, cu spatele drept și cu un zîmbet de regină adresat băutorilor curioși din bar, ea se îndreptă spre ușă, toți ochii fiind ațintiți asupra ei.

Lui Harry Launceton nu-i plăceau petrecerile. Prefera o cină liniștită, cu niște prieteni, în locul acestei scene aglomerate. Totuși, soției sale, Augusta, care stătea acolo în colț și vorbea cu doamna aceea bătrînă, cu rochie de dantelă maronie și cu uriașe rubine ce-i decorau pieptul uscat, îi plăceau petrecerile. De dragul ei, acceptase să vină.

– Ca să putem cunoaște pe toată lumea dintr-odată, dragul meu, îi spusese Augusta. În fond, o să locuim aici un an. Pentru tine, care ești cufundat în munca ta, e bine să te întîlnești cu toți acești oameni de la *Harvard*, dar eu o să rămîn înțepenită, de una singură, în casa asta mare, închiriată.

Harry cedase și iată că erau aici. El îi zîmbi

politicos femeii insistente de lângă el, care îl solicita să vorbească la prima întâlnire a micului ei cerc literar și-l evită pe bărbatul înalt, distins, care arăta ca un bancher dintr-un film de la Hollywood și care îl întrebase câți bani se pot câștiga în prezent de la edituri; își făcu drum prin mulțime spre bufetul aglomerat, unde măcar erau câteva fete drăguțe.

Augusta Launceton îl urmărea pe soțul ei cu ochii întredeschiși. Ea și cu Harry se cunoscuseră din copilărie, tații lor merseseră la școală împreună, iar fratele ei fusese la *Oxford*, cu Harry. Se mișcaseră întotdeauna în aceleași cercuri sociale, dar toată lumea a rămas surprinsă când el s-a căsătorit cu ea. Micuța, liniștita Augusta Herriot, era atât de competentă și de fermecătoare!

– Tocmai de asta mă căsătoresc cu tine, rîsese Harry. Femeile sînt creaturi periculoase. Cel puțin, cu tine știu la ce să mă aștept.

Și, bineînțeles, că Augusta înțelegea importanța muncii lui Harry. Dar lui Harry îi plăceau și femeile drăguțe.

Noel stătea liniștit lângă Cassie, observînd splendoarea camerei cu tavan înalt, cu pereții tapetați cu mătase și cu mobile antice solide. Refuză să bea șampanie și să mănînce sandvișuri; se temea să bea ceva, ca să nu-și dea drumul limbii. Cassie încerca să-l tot atragă în conversație, dar, în afară de faptul că recunoscuse că era la *MIT*, Noel reuși să evite întrebările curioase. El văzu cum se desfășoară jocul, cum toți acești oameni făceau parte din aceeași țesătură.

„Aud că ești din Ohio; îl cunoști pe cutare sau pe

cutare?" spunea cineva, sau: „Am fost la școala primară cu un tip acolo, îl cheamă așa și pe dincolo – taică-său e la căile ferate. Îl știi?". Dacă îi știai, aveai recomandarea lor și erai primit în cercul magic.

Așteptați, se gândi Noel, așteptați! Într-o bună zi, le va arăta el că n-ai nevoie de un trecut ca să pătrunzi în lumea lor.

El o recunoscuse imediat. Purta o rochie roșie și se uita prin cameră cu un aer de așteptare pe fața ei familiară. Peach de Courmont nu se schimbase foarte mult. Desigur, era foarte înaltă acum, mai înaltă decât Noel, dar avea tot masa aceea de păr strălucitor, maroniu-roșcat, și expresia de fetiță curioasă. Chiar și în această rochie roșie, îndrăzneță, nu arăta să aibă mai mult de șaisprezece ani. Ea arăta în continuare ca fata de aur din visele lui din copilărie. Era simbolul libertății lui. Era cu un bărbat care se simțea bine în mediul ăsta și Noel îi urmărea cu gelozie. Dar, bineînțeles, Peach de Courmont nici măcar nu-l observă, și cu atât mai puțin să și-l amintească de la o întâlnire întâmplătoare la *Orfelinatul de binefacere MADDOX*, în urmă cu șapte ani. Acum, el arăta altfel. Era altfel! Orfelinatul rămăsese îngropat în trecutul lui și nimeni nu va ști vreodată despre acesta.

Cînd îl văzu pe Harry Launceton, inima lui Peach bătu atât de tare, încît crezu că va leșina, dar apoi o cuprinse un val de pură fericire. Harry era acolo și

planul ei prindea viață, în sfârșit. Făcându-și loc prin mulțime, se apropie mai mult de el.

Harry se uită la fata uluitoare, în rochie roșie, care stătea la marginea grupului care făcea cerc în jurul lui, încercînd să fie atent la profesorul care îi explica ceva despre tradiția literară de la *Harvard*.

– Domnule Launceton, îl strigă Peach, cu vocea întretăiată de emoție. Bună. Ne-am mai întîlnit înainte, la *Launceton Magna*...

Era încîntătoare, o nimfă în mătase roșie, cu o coamă de păr de culoarea vinului de porto. Felină, feminină și periculos de tînără...

– Știu! spuse Harry întinzîndu-i mîna. La meciul de cricket.

Peach îl privi încîntată, cu ambele mîini prinse într-ale lui.

– Eram cu Melinda Seymour. N-am crezut că o să ții minte.

Ignorîndu-l pe profesor, Harry o luă de braț pe Peach, scoțînd-o din mulțime.

– Cum puteam să uit? Arătai ca o ființă exotică, pierdută pe o pajiște lină, verde, din Anglia. Aparțineai unei păduri tropicale, alergînd în picioarele goale și îmbrăcată în piei de animale, sau pe o plajă moale albă, goală, doar cu o ghirlandă de flori de hibiscus.

– Oare toți scriitorii vorbesc așa? întrebă ea, uluită.

– Cel de față, da, răspunse Harry cu un zîmbet, e al naibii mai bine decît să răspund unor întrebări despre cît cîștig din scris și să evit doamne bătrîne care vor să vorbesc la micile lor dineuri literare. Acum, spune-mi mai exact, cine ești?

Stînd lîngă fereastra înaltă, el o întoarse cu fața spre el, iar atingerea mîinilor lui pe umerii ei goi o făcu pe Peach să tremure.

– Sînt Peach de Courmont, răspunse ea, cu o voce care suna foarte slab în zumzetul conversației din jurul lor.

Ochii lui Harry se întîlniră cu ai ei.

– Și, unde ești de găsit, Peach, dacă nu te afli pe o insulă subtropicală?

– Sînt la *Radcliffe*, șopti ea, simțindu-se prost că nu corespunde imaginii exotice pe care și-o făcuse el despre ea. Studiez literatura engleză.

Harry rîse.

– Încă una! exclamă el. Toate mă iubesc pentru vorbele mele, dar niciodată pe mine însumi.

– Eu nu, spuse Peach cu sinceritate. Eu nu pot să-ți citesc cărțile. Eu te iubesc pe tine.

Augusta Launceton își bău paharul de șampanie și se îndreptă cu hotărîre spre soțul ei. Cînd Harry rîdea astfel, însemna că se distrează, iar fata asta era prea drăguță ca să fie ignorată.

– Harry, îl chemă ea. Harry, trebuie, într-adevăr, să plecăm acum. Sîntem invitați la familia Wesmacott, la dîneu.

– O să ne mai întîlnim, îi șopti el lui Peach. Parcă *Radcliffe* ai zis, nu?

– Da, suflă ea, ah, da.

– Am să te sun eu, spuse, ochii lui pecetluind secretul lor.

Înroșindu-se, Peach evită privirea pătrunzătoare a Augustei. Se simțea încinsă și excitată și puțin cam

speriată, când își făcu loc spre bufet ca să capete un pahar de vin. Privirea ei o prinse pe cea a bărbatului cu păr negru ce stătea într-un grup de bărbați, și ea avu sentimentul brusc că-l cunoaște. Nu era genul de față pe care să o uiți. Trebuia să afle cine era.

– Bună, îi spuse ea încrezătoare lui Noel. Sînt Peach de Courmont. Sînt sigură că ne-am mai întîlnit, dar nu-mi pot aminti unde anume...?

– Trebuie să vă înșelați, spuse Noel jenat. Vocea lui suna aspră, în tăcerea bruscă, iar Cassie și prietenii ei se uitară cu interes la ei.

Peach privi în ochii cenușii, umbriți, și la fața osoasă a băiatului de la geamul mașinii, cu ani în urmă.

– Sigur! exclamă ea în tăcerea plină de așteptare. *Orfelinatul de binefacere MADDON*. Ești Noel Maddox!

Noel era sigur că toată camera auzise. Acum, toți știau secretul ascuns cu grijă. Fiecare aflase despre începuturile lui inexistente. Știau cu toții că era o non-persoană. Pumnii lui erau strînși și fața înghețată de furie, când se uită în ochii albaștri, inocenți, ai lui Peach. Ar fi vrut să o ucidă!

27

Peach ședea ghemuită în fotoliu, pretinzînd că citea *Configurații din trecut* de Harry Launceton și așteptînd să sune telefonul. Doar ținînd în mînă cartea lui și uitîndu-se la cuvintele pe care le scrisese el, se simțea mai aproape de el.

Pentru a zecea oară se uită la fotografia lui Harry de pe coperta cărții. Zîmbea, cu ochii îngustați de lumina soarelui, și arăta ca un băiat tînăr și foarte frumos. Închizînd ochii, Peach retrăi, pentru a o suta oară, întîlnirea lor de la petrecere. Harry fusese exact așa cum și-l amintea ea. Dacă Augusta n-ar fi fost în preajmă, ea era sigură că el ar fi luat-o acolo și atunci... Ah, Doamne, nu voia să se gîndească la soția lui. Telefonul sună și ea se aruncă prin hol ca să

ajungă prima, dar telefonul era pentru altă fată. Dezamăgită, se întoarce din nou la fotoliul ei.

Zilele astea nu prea îndrăznise să se ducă la ore, ca să nu-i piardă telefonul și lăsa mesaje lungi unde putea fi găsită și că, dacă un bărbat avea să sune, să i se spună că o să-l cheme ea dacă voia să-și lase numărul. Dar Harry nu sună.

Trebuie să fie din cauza Augustei, se gîndi Peach, scuzîndu-l pe el, sau poate era ocupat cu noul lui rol la *Harvard* și probabil că era în focul scrierii unei cărți minunate. Un geniu nu poate fi înlănțuit în timp. Dar, gîndindu-se din nou, în pat, ea își dădu seama că nu va fi chiar atît de ușor pe cît își închipuise. Dacă îl voia pe Harry, trebuia să facă ceva în sensul ăsta.

Îl sună ea, a doua zi dimineată, și Augusta răspunse.

– Alo, spuse Peach cu nervozitate, vă sun în numele *Societății Literare Radcliffe*; aș putea, vă rog, să vorbesc cu domnul Launceton?

– Alo? rosti Harry.

Vocea lui suna și mai baritonală la telefon.

– Sînt Peach de Courmont, îi spuse ea.

– Adevărat? zise el bucuros. Chiar tu ești? Credeam că-i *Societatea Literară Radcliffe*.

El nu menționează faptul că nu o sunase la telefon și Peach își mușcă buza cu nervozitate.

– Societatea ar vrea să știe dacă ai putea să vii să ai o discuție cu noi. Despre noua carte, *Configurații din trecut*.

– Ai citit-o? întrebă el amuzat.

– Da.

Înfășurînd firul telefonului în jurul degetului, Peach

adăugă:

– Dar recunosc că nu am înțeles-o. De aceea, am nevoie să-mi explici.

Harry rîse.

– Bun, dacă aveți nevoie de mine, am să văd ce pot face. Uite, am un spațiu în program pe data de opt – asta e marțea viitoare – seara. Societății voastre îi convine data asta?

– Minunat, gîfii Peach. Nu se așteptase să fie atît de curînd. Va fi perfect.

– Bun. Pe la șapte și treizeci. Lasă-mi doar o notiță ca să știu unde să vin. Ne vedem atunci.

Telefonul bîzii în gol în mîna ei și Peach se uită cu surprindere la el. Harry nici măcar nu pomenise de petrecerea la care s-au întîlnit, nici nu se scuzase că nu i-a telefonat, nimic. Dar o să-l vadă marțea viitoare, seara.

Harry ședea pe o canapea, în timp ce era îndopat cu micuțe păhărele de vișinată foarte proastă de către niște fete încîntătoare. Vorbise vreo oră despre viața lui, despre cariera și despre ultima lui carte, după care, unele dintre fete puseseră și întrebări inteligente. Totul fusese foarte plăcut, iar tînăra Peach de Courmont arăta amețitor, în pantaloni negri strîmți și cu un pulover negru cu guler înalt. Își împletise părul și nu era machiată și arăta cu totul altfel decît frumusețea plină de încredere, din seara cînd îmbrăcase

rochia roșie decoltată. Era drăguță. Chiar foarte drăguță. Harry sorbi vișinata îngrozitoare și se strîmbă.

Peach auzise că Harry nu conducea mașina, deoarece conducerea pe dreapta șoselei i se părea amețitoare și odată era să facă un accident.

– Aș fi bucuroasă să vă conduc pînă acasă, domnule Launceton, spuse ea, cînd o să doriți.

– Foarte amabil din partea ta, răspunse el, uitîndu-se la ceas.

Înghesuit în micul ei automobil sport, albastru închis, *De Courmont*, Harry asocie brusc numele.

– Doar nu ai nici o legătură cu acest de Courmont?

– Mi-e teamă că da, răspunse ea.

Harry fluieră.

– Tata mi-a spus că, odată, l-a văzut pe bătrînul Gilles de Courmont, pe „Monsieur“, la *Hotel de Paris* la Monte Carlo. Supraviețuise unui groaznic accident de mașină și unui atac de cord și arăta totuși mai puternic decît zece bărbați. Cum și-a edificat uriașul imperiu? Printr-o domnie a teroarei?

– Probabil, spuse Peach, dar am auzit că era întotdeauna bun cu servitorii. Stăteau la el, ani în șir.

Harry rîse.

– Trebuie să recunoști că era un bărbat care a stîrnit scandal, spuse el, cu toate procesele alea și cu femeile delicioase.

Peach porni motorul ca să-i poată vedea fața în luminile de la bord. Brațul lui stătea de-a lungul spătarului scaunului ei, doar atingîndu-i umărul, și el se uita la ea.

– Procesul a fost în legătură cu mama mea, spuse

ea brusc, iar femeia delicioasă din viața lui era bunica mea.

– Îmi pare rău, spuse Harry strângându-i umărul. Nu am avut intenția să dezgrop secretele familiei. De vină e scriitorul din mine; mă bag în viața oamenilor.

– Eu nu-ți pot spune secretele, pentru că nu am auzit povestea adevărată. Dar toată viața am impresia că am auzit zvonuri, șoaapte, frânturi de conversație, care îmi sugerau doar vârful unui iceberg al unei monumentale povești de dragoste dintre cei doi. Monsieur a murit înainte de a mă naște eu și Léonie nu vorbește niciodată despre el. Am întrebat-o odată, dar tot ce mi-a spus a fost că, dacă va crede vreodată că e nevoie să știu, atunci îmi va povesti totul.

Harry se lăsă pe spătarul scaunului, cu un oftat exagerat.

– Atunci, n-am să aflu niciodată adevărul, zise el.

– Iar eu nu știu unde locuiești, spuse Peach. Trebuie să te conduc pînă acasă. Doar dacă nu ești dispus să mă duci la o pizza. Mor de foame.

Ochii lui Harry îi întâlneau pe ai ei.

– Pot să-ți mai spun și alte povești despre scandaloasa familie De Courmont, promise ea.

– Ai câștigat, acceptă el rîzînd.

Peach conduse la *Pansy's Pizza* în Back Bay, un loc unde știa că s-ar putea afla prea puțini dintre colegii ei. La fel, în ce privește cunoștințele lui Harry. Restaurantul era tipic de întunecos și de italian, cu fețe de mese în carouri roșii și cu lumînări care picurau în sticle de *Chianti*. Într-un separeu îmbrăcat în catifea roșie, se simți într-o lume particulară, alături

de Harry. El comandă o pizza pentru ea și o sticlă de *Barolo* pe care îl sorbiră din pahare groase, verzui. Ea abia se atinse de pizza.

– Credeam că mori de foame, se plînsese el, aplecîndu-se înainte, ca să-i atingă coada groasă. Părul tău este de culoarea castanelor toamna, în copacii din Launceton, comentă el.

Harry continuă să se uite fix la ea, sorbind vinul.

– Ești o frumusețe, Peach de Courmont, și ar trebui să te atenționez că eu sînt susceptibil la frumusețe.

– Știu, spuse ea, scrii despre asta în cărți. Despre femeii frumoase. Și despre cum se face dragoste.

Se uitară unul la celălalt, în lumina pîlpîitoare a lumînării. El gîndi că ochii ei erau de cel mai luminos albastru pe care îl văzuse vreodată.

– N-ar trebui să crezi tot ceea ce citești, spuse el ușor; scriitorii nu scriu niciodată despre ei înșiși.

Ea doar îi zîmbi.

– E timpul să plecăm, zise el, făcîndu-i un semn chelnerului.

– Mulțumesc, spuse Peach, pentru pizza și pentru vin.

Era încîntătoare, se gîndi el, în timp ce circulau înapoi peste podul Charles, și era foarte tentantă. Zîmbetul ei, cînd el își luă rămas bun, era dornic și aproape că murise să o sărute. Dar nu o făcu. Peach de Courmont era o tîină foarte periculoasă.

Brusc, i se păru că ea era pretutindeni. O văzu la o conferință, șezînd la margine, în spatele sălii, purtînd un pulover roșu. Iar cînd traversă curtea de la *Harvard* cu bătrînul profesor Gunniston, o zări înfilită într-o jachetă de tweed și înfășurată în pulovere uriașe. Arăta înfrigurată, de parcă ar fi așteptat de veacuri pe cineva, iar el îi făcuse semn cu mîna. Apoi o văzuse la concert, arătînd foarte franțuzoaică, într-un costum albastru, cu minunatul ei păr ridicat în bucle în vîrfurile capului ei frumos, șezînd lîngă un tînar drăguț și lîngă altă pereche. Vorbi foarte puțin cu ea, la o recepție dată în cinstea altui literat, dar nu avusesese timp pentru mai mult decît un „Ce mai faci?”.

Și apoi, o văzu la dineul lui Sebastião do Santos.

– Eu sînt gazda ta, îi spuse ea zîbind. Sebastião e unchiul meu.

Arăta delicios, într-o rochie neagră de mătase, cu mîneci lungi și fustă strîmtă, care ar fi fost bună pentru o femeie ce ar fi avut de două ori vîrsta ei. Pe Peach rochia arăta însă decentă și totodată sexy. O simțea pe Augusta, fierbînd alături de el. Sărmana Augusta, nu arăta niciodată așa în negru – sau în oricare altă culoare. Augusta arăta cel mai bine în tweed și în pulovere, cu picături de ploaie pe obraz, plimbînd o haită de cîini labrador prin Launceton.

Harry șezu la masă alături de Peach, iar Augusta fu așezată la capătul celălalt al mesei, la dreapta lui Sebastião.

– Te văd mereu, spuse el. De fiecare dată cînd întorc capul, ești acolo.

– Asta-i pentru că te urmăresc, spuse Peach cu

modestie.

Se gîndi că onestitatea era cea mai bună politică față de Harry, întrucît subtilitatea nu o ducea nicăieri. Îi trebuiseră săptămîni de convingere, ca unchiul Sebastião să dea petrecerea asta și acum era unica ei șansă.

Harry se întreba dacă putea fi cu adevărat serioasă? Doamne, avea ochii cei mai albaștri și pielea aceea minunată, aurie! Era foarte tentantă.

– Ei, spuse el în treacăt, s-ar putea să mă fi prins, chiar acum.

Aruncîndu-le o privire atentă comesenilor, ca să se asigure că erau cufundați în propriile lor conversații, Peach îi spuse:

– Vrei să te întâlnești cu mine mai tîrziu – după asta? Trebuie să-ți vorbesc.

Harry își sorbi vinul – un *Haut-Brion* bun. Gustul lui Sebastião do Santos în privința vinurilor era la fel de excelent ca și în toate celelalte. Oare își dădea ea seama ce vorbește? Și, oricum, cîți ani să aibă? Nu mai mult de șaptesprezece, poate optsprezece!

– Te rog, spuse Peach, punîndu-i ușor mîna pe genunchi.

– Unde? întrebă el.

– Am să-ți scriu adresa și am să ți-o dau, după dineu.

După asta el nu se mai putu concentra. Nu era prima fată care alerga după el; de fapt, fără să fie încrezut, era obișnuit cu așa ceva. Uneori era puțin cam plicticos, cînd voia să se concentreze cu adevărat la lucrul lui, dar fusese întotdeauna susceptibil la un chip drăguț. Dar Peach de Courmont era mai

mult decît atît. Avea o calitate luminoasă – un fel de inocență strălucitoare – deși juca un joc periculos al oamenilor maturi.

– Am senzația că nu am fost un oaspete prea plăcut în seara asta, îi spuse el lui Sebastião la plecare.

– Fără îndoială că îți coace în minte un nou mare roman, spuse Sebastião, strîngîndu-i mîna, dar ai fost mai distractiv decît compania mea obișnuită.

Pe drumul spre casă, Harry îi spuse Augustei că se duce la biroul lui să termine ceva de lucrat și ea îl lăasă acolo. Luînd bucățița de hîrtie pe care Peach i-o băgase în buzunarul hainei, luă un taxi și, în zece minute, ajungea.

– Este apartamentul unei prietene, spuse Peach, luîndu-i paltonul.

În cămin ardea focul și ea pusese un disc cu un concert de Vivaldi. O lampă era aprinsă lîngă fotoliu și ea alese să șadă sub aceasta. În lumina rozalie, părul ei lăsat liber în seara asta, arăta de culoarea vinului de porto, decantat lîngă flacără. Harry simți că o putea picta în cuvinte. Pielea ei era aurie. Dar ochii nu erau de safire – poate că aveau culoarea acelor broșe vechi, victoriene, cu imitații strălucitoare. Dar niște ochi ca broșele albastre de imitații nu era o comparație prea fericită pentru un scriitor și cu geniu literar ca al lui. Va trebui să se străduiască să găsească o comparație mai bună decît asta.

La ce se gîndea el oare? Venise aici pentru că îl chemase ea și presupunea că îl dorea pe el. Iar el, cu siguranță, că o dorea pe ea.

Ea îi dădu un pahar din vinul pe care îl luase de la

unchiul Sebastião.

– E *Haut-Brion*, spuse el recunoscându-l.

Peach se lăsă pe podea la picioarele lui. Înfășurându-și genunchii cu brațele, zise:

– Am vrut să vii aici, pentru că am ceva să-ți spun. Inspirînd adînc, ea își strînse mai tare genunchii. Sînt îndrăgostită de tine, Harry Launceton, te-am iubit de cînd te-am văzut la meciul de cricket, la *Launceton Magna*. Știi că sună ca o prostie și ai să-ți închipui că sînt doar o elevă prostuță, dar asta e. A trebuit să ți-o spun. Nu e o întîmplare că mă vezi oriunde te duci. Asta e pentru că te urmăresc.

Harry era amuțit de uimire și Peach se uită, nervoasă, spre covor.

– Vreau să te căsătorești cu mine, spuse ea.

Vivaldi murmura în fundal melodiile lui blînde din secolul al șaptesprezecelea, aurind tăcerea.

– Vino aici, spuse Harry întinzîndu-i mîna, șezi alături de mine pe canapea.

Felul în care se desfășură, dintr-o singură mișcare, și se ridică în picioare, a fost cea mai grațioasă mișcare pe care o văzuse vreodată.

– Sînt un bărbat însurat, Peach, spuse el cu blîndețe. Și sînt, de asemenea, un bărbat căsătorit cu munca lui.

– Știi asta, spuse ea, cu ochii fixați direct în ochii lui.

Pleoapele ei adînci, netede, cu genele lungi, curbate, se închiseră cînd gura lui se lipi de a ei și Harry simți cum oftează. Gura ei era moale ca mătasea, pliantă și sensibilă. Acel tip de gură care se rănește de pasiune.

Ea se agăță de el, cu brațele în jurul gâtului lui, în timp ce el își aluneca mâinile peste curba înaltă a sînilor ei.

Desprinzându-și mâinile, ea se ridică în picioare, îi scoase cravata și îi descheie cămașa. El luă o gură de vin și îi oferă și ei să bea.

– Nu, spuse ea, vreau să-mi amintesc totul. Vreau să știu că nu a fost doar din cauza vinului...

Ea șezu ghemuită pe canapea, privindu-l cum se dezbrăca, ochii ei prinzînd strălucirea flăcării. Iar cînd el fu gol, ea nu făcu nici o mișcare ca să-l atingă.

– Lasă-mă să te ajut, spuse el blînd, descheindu-i rochia neagră, sofisticată.

Pe dedesubt purta chiloți albi de bumbac, ca o fetiță, și sutien, și dintr-odată arăta foarte inocentă. Dar cînd el îi dădu jos bretelele de pe umeri, ea se înălță și îl sărută. Cînd fu goală, stătura culcați pe covor în fața focului din cămin. Flăcările se transformară într-o strălucire roșie și, în reflectarea acesteia pe pielea ei aurie, arăta ca un copil al soarelui. Ea nu-l atinge, doar stătea acolo culcată, uitîndu-se la el cu acei ochi uriași, luminoși, cercetînd dincolo de acel moment. El o mîngîie blînd, tremurînd de propria lui pasiune, mîngîindu-i acea ridicătură moale, cu puful de păr mătăsos.

– Ești sigură, Peach? șopti el cu gura pe sînul ei, ești sigură că asta vrei?

– Da! șopti ea. Ah, da, Harry. Asta e ceea ce vreau cu adevărat.

28

Peach se trezi cu brațele în jurul lui Harry, capul lui sprijinindu-se de umărul ei. Atentă, ca să nu-l trezească, își eliberă brațul, strîmbîndu-se cînd sîngele începu să circule prin mîna amorțită, trimițînd înțepături ca de ace prin degetele ei. Amintirea îi alergă prin trup într-un val de fericire, cînd se uită la mîinile lui Harry, aducîndu-și aminte cum o mîngîiaseră, apoi, cu îndrăzneală privirea ei se plimbă pe lungimea trupului lui slab, musculos. Cît de stranie era dragostea, se gîndi ea, care putea transforma trupul unui bărbat într-un instrument al plăcerii. Dorea să-l atingă, dar se temea să nu-l trezească. Să privească fața adormită a lui Harry era, într-un fel, un lucru mai intim decît să se uite la goliciunea lui. Dormea cu

încîntarea unui copil, cu gura întredeschisă, respirînd regulat, în timp ce părul moale îi cădea pe frunte. Mici țepi de barbă mai închisă îi apăruseră pe obraz și arăta mai vulnerabil decît eul lui plin de încredere din cursul zilei. Peach dorea să-l sărute.

Aseară, fața lui Harry arătase atît de diferit! Își aminti cum se contorsionase în momentele finale ale pasiunii sale, de parcă era în agonie. Ea ținuse ochii larg deschiși, vrînd să-și amintească pentru totdeauna prima lor noapte de dragoste. Și dacă pasiunea ei păruse mai mică decît a lui, ea o pusese pe seama faptului că fusese virgină.

Harry fusese șocat.

– De ce nu mi-ai spus? gemuse el după aceea.

– Dar am crezut că o să-ți închipui, spuse Peach, furioasă că putuse să gîndească altfel. Nu fac lucrul ăsta cu toată lumea, să știi.

– Bineînțeles că nu, zise el cu remușcări. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun, mă rog, că ar fi trebuit să am mai mult grijă cu tine.

– Crezi că o să am un copil? întrebă Peach.

Harry rîse.

– Nu, îi zise, n-ai să ai. Și e al naibii de bine că nu.

– Nu vreau un copil, făcu Peach mîngîindu-l cu nasul pe gît. Te vreau pe tine.

El o sărută.

– Pe mine m-ai avut.

– Nu doar în sensul ăsta. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Harry rîse.

– Asta-i ceva mai bun decît căsătoria – ne-am

plictisi repede unul de celălalt.

– Ca tine și Augusta?

– Să nu vorbim despre Augusta. Să vorbim despre noi.

Și o sărută, din nou și din nou. Peach era mai îndrăzneță de data asta și își trecu mîna pe trupul lui.

– E atît de diferit! spusese ea minunîndu-se, înconjurîndu-l cu mîna și simțindu-l că se trezește la o nouă viață.

– Nu ești bună pentru mine, știi asta, spuse Harry, trăgînd-o peste el, ca lungimea ei să-l acopere. Apoi, își plimbă mîiniile pe linia aurie a spatelui ei și pe curba șoldurilor. Ești prea frumoasă, Peach de Courmont, ești prea tînără și mă distragi mult prea mult.

Acum, uitîndu-se la el cum doarme, Peach se gîndi că-și va aminti de el cum arăta, pentru totdeauna.

– Mă fixezi, zise Harry acuzator.

Rîzînd, Peach îi sărută pleoapele închise.

– Sînt atît de bucuroasă că te-ai trezit, murmură ea, sărutările ei mergînd spre gura lui și în jos pe gît, pînă la baza acestuia. Degetele ei îl trăgeau de părul maroniu deschis de pe piept, în timp ce gura continua în jos pe pîntece. Leneșă, limba îi alunecă de-a lungul erecției...

– Doamne, murmură Harry, Dumnezeu, cine te-a învățat să faci asta? Minunat, minunat... Peach.

– Trebuie să fug, zise el ieșind de sub duș și ștergându-se cu prosopul. Luînd ceasul, se uită la el.

– Șapte și treizeci. Mă duc direct la birou. Am să-i spun Augustei că am lucrat toată noaptea – o fac deseori.

Peach se uită la el cu gelozie.

– Te văd la noapte?

– Diseară nu pot, dulceață, e un dineu, sau așa ceva.

Băgîndu-și picioarele în mocasinii lustruiți măronii, își înodă cravata cu experiență, fără să se uite în oglindă.

– Uite ce, spuse el blînd, am să te sun, cîndva, în seara asta.

Punîndu-și un deget sub bărbia ei, îi întoarse fața spre el.

– În regulă, Peach?

– Da, zise ea liniștită.

Harry se întoarse și îi făcu semn cu mîna, cînd închise ușa.

– Te iubesc, strigă Peach. Dar nu credea că el auzise.

29

Lais se uita la vraful de scrisori ale lui Ferdi din sertarul biroului ei. Erau toate împăturite la loc, în plicurile lor albe, și legate cu o fundă roșie. Erau câte opt scrisori în fiecare lună – două pe săptămână. Chiar și la început, când ea nu-i răspunsese, Ferdi continuase să scrie despre viața lui. Nu despre ei, ci doar lucruri cotidiene. Ferdi îi scria cum călărise în pădure și văzuse bursuci, despre replantarea bătrînului mirt ale cărui rădăcini răspîndite subminau zidul de sud. El îi descria castelul cu turle și turnuri și vederea pe care o avea spre râul Rhin și despre casa din Köln care era încă întunecată și înăbușitoare, cum fusese de cînd era copil, plină cu mobile vechi, grele și cu draperii

î închise de catifea pe care le urîse întotdeauna. Scria despre lungile și plicticoasele întâlniri de afaceri la Essen și Bonn și despre deciziile complexe pe care trebuia să le ia și îi descria oțelăriile *Merker*, ca niște peșteri de iad, unde bucăți de metal încins, cu flăcări portocalii, fisîiau furioase cînd erau cufundate în vase mari cu apă rece, pe care o transformau imediat în aburi cu fierbințeala lor, țîșnind în sus nori de vapori fierbinți. Ferdi îi spunea totul despre viața lui. Dar nu scria nimic despre trecut și nu menționa niciodată viitorul.

Azi, așa cum făcea o dată în fiecare lună, Lais urma să fie condusă cu mașina la Paris, ca să se întâlnească cu el. Ferdi stătea în apartamentul lui de la *Ritz*, iar Lais se ducea acasă, în Insula St. Louis. După ce se întâlneau din nou la *Ritz*, ea îl invita la cină acasă, unde erau doar ei doi, în lumina lumînărilor strălucind pe argintărie și cu vederea asupra șirurilor de lumini de-a lungul Senei. Lais se gîndise că nu se va simți emoționată, pentru că scrisorile fuseseră o pînză subtilă de legătură între ei. Dar cînd Ferdi veni spre ea, traversînd covorul albastru de Aubusson din salon, inima ei tresăltase și ar fi vrut cu disperare să poată alerga să-l întîmpine. Ferdi îi luase mîinile într-ale lui, apoi o sărutase și, pentru un moment, senzația familiară a sărutului lui și mirosul coloniei lui, textura pielii lui, eliminaseră timpul. Dar Ferdi nu vorbise despre dragoste. El o tratase doar ca pe o prietenă prețioasă.

Ferdi o duse peste tot prin Paris, netulburat de privirile trecătorilor care se uitau la femeia frumoasă și

elegant îmbrăcată din scaunul cu roțile. El împingea scaunul lui Lais fără să aibă complexe, la magazinele elegante din strada Rivoli și din Faubourg St.Honoré. Se duceau la galerii pe Malul Stîng și luau masa de prînz în cafenele simple, pe stradă. Și mergeau la teatru și cinau în restaurantul lor favorit sau în braserii zgomotoase, aglomerate.

Călătoria pînă la Paris era lungă, dar de data asta Lais nu se simți obosită cînd ajunse. Aștepta cu atîta nerăbdare să-l vadă! Nu i se mai părea straniu să fie cu Ferdi; acum avuseseră timp să devină prieteni. De fapt, simțea că-l cunoaște mai bine acum decît înainte.

– N-am știut ce cărți îți plac, sau care e artistul tău preferat, îi spuse ea la cină. Nu știam numele profesorului tău cînd erai copil și că scriai pe caiete roșii, iar degetele îți erau veșnic pătate cu cerneală neagră. Sau că purtai pantofi mai mari și că urai ceasurile de mîină.

– Lais, ce ți-ar plăcea cel mai mult pe lumea asta? o întrebă el brusc.

– Vrei să știi cum să mă cumperi?

– Nu. Pur și simplu, aș vrea să-ți dau ceea ce ți-ai dori cel mai mult.

Lais se uită la bărbatul pe care-l iubea. Ea nu vedea ridurile și liniile de pe urma durerilor și a experiențelor dure, marcate pe fața lui fină, slabă, și nici părul prematur argintiu. Ea își amintea de tînărul ofițer blînd, elegant în uniformă lui, aplecat asupra pianului la petrecerea ei din Insula St. Louis, de tînărul bărbat ce mergea cu ea de-a lungul promotoriului pietros de

lîngă *Hostellerie*, în timp ce mîna lui puternică o ținea pe a ei, de tînărul și virilul iubit care o ținuse în brațele lui și îi promisese că visul lor va deveni realitate. Ar fi incorect să se aștepte ca Ferdi să se însoare cu o infirmă. Ea trebuia să se mulțumească să rămînă prietena lui.

– E imposibil, Ferdi, spuse ea liniștit. Vezi, nimeni nu poate întoarce timpul înapoi.

Uitînd de toate cele ce-i înconjurau, se priviră fix unul în ochii celuilalt. Un moment el se gîndise că ar mai putea fi așa cum fusese, că Lais va coborî barierele și îl va lăsa din nou în lumea ei magică. Dar ea refuza să dea ceasul înapoi – nu putea. Pentru ea era imposibil. Dar pentru el? El încă o mai iubea, știa asta acum. S-ar căsători cu ea în seara asta, dacă ar ști că ea l-ar vrea. Dar tocmai îi spusese că așa ceva era imposibil.

– Îmi pare rău, Lais, spuse Ferdi în cele din urmă. Îmi pare atît de rău.

Plecară din restaurant și Ferdi o ridică atent în mașină, așteptînd în timp ce șoferul strîngea scaunul cu roțile, așezîndu-l în portbagajul automobilului mare, demodat, *De Courmont*, care fusese al lui Lais înainte de război. Șezură tăcuți, ținîndu-se de mîna în timp ce călătoreau pe bulevardul St. Germain, făcînd la stînga pe Quai de Tournelle. Sena arăta liniștită și neagră, pe sub podul luminat, iar fațadele cenușii ale vechilor clădiri de pe Insula St. Louis se zăreau ca o fortăreață de închisoare.

Lais nu putea suporta tăcerea. Ce voise el să spună? Îi părea rău pentru ea? Sau îi părea rău

pentru că nu o mai iubea așa cum o iubise? Dacă ar fi putut fugi, ar fi deschis ușa și ar fi fugit din mașină, departe de scaunele cu roțile și de camerele special adaptate, de agitația ce înconjură evenimentele cîndva simple ale vieții. Ar fi fugit departe de bărbatul tăcut pe care își închipuia doar că-l cunoaște.

Obrazul ei, pe jumătate întors, roși cînd el o sărută în semn de noapte bună.

– Am să-ți telefonez mîine, promise el cînd se închise ușa.

– Miz! strigă Lais. Ah, Miz, Miz, unde ești? Am nevoie de tine.

Cu părul pe bigudiuri de metal, înfășurată într-un halat roz din lînă, Miz se repezi prin hol spre ea.

– Doamne, gîfii ea, am ațipit așteptîndu-te. Ce s-a întîmplat?

– Trebuie să ne facem bagajul, spuse Lais, cu lacrimile curgîndu-i pe față. Plecăm mîine.

– Plecăm? Dar abia am sosit aici. Vrei deja să te întorci la *Hostellerie*? întrebă Miz simțind dezastrul.

– Nu la *Hostellerie*, replică Lais. Plecăm acasă. Cu orice vapor care pleacă mîine spre New York. Vom fi în el.

Ferdi nu putu căpăta un răspuns ferm de la Oliver, valetul casei De Courmont.

– Domnișoarea Lais a împachetat și a plecat foarte de dimineată, domnule, și... nu, nu știu cu ce

destinație.

Ăsta fu tot răspunsul pe care Ferdi îl primi la întrebările sale pline de surprindere.

Ferdi se plimba agitat prin apartamentul care dădea spre piața Vendôme, cu mâinile prinse la spate, cu fața crispată, fără expresie, analizînd seara anterioară. Mai târziu, sună la *Hostellerie*, de unde i se spuse că nu o așteptau pe Lais. Atunci, unde era? Ferdi continuă să umble, păzind telefonul ca un vultur, așteptînd să se repeedă la el, dacă va suna.

Nemaiputînd să stea în casă, luă un taxi la Bois și umblă fără țel, uitîndu-se la copii cum se joacă și la afișele de pe chioșcuri, care făceau reclamă la concerte și la circ. Ținînd capul în jos, el umblă pe cărările nisipoase, fără să vadă nimic din splendoarea copacilor, toamna. Nu simți vîntul rece care începuse să bată și nu observă că soarele dispăruse după nori cenușii.

Viața fără Lais arăta tristă. El trăia pentru scrisorile ei și pentru întîlnirile cu ea la Paris. Își spusese că putea fi fericit doar cu prietenia ei, pentru că Lais nu ar vrea nimic altceva. Dar incapacitatea ei devenise atît de mult o parte din modul lui de viață, încît nu prea mai avea importanță. Decît atunci cînd voia să o țină în brațe. Ei, care fuseseră îndrăgostiți pasionați, erau acum doar prieteni. Iar cînd Lais vorbise, în sfîrșit, de trecut, fațada ei prefăcută se prăbușise.

La o micuță cafenea, afară, Ferdi se lăsă pe un scaun de lemn verde, trecîndu-și distrat o mîină prin păr.

– Domnul?

Un chelner apăru lângă el ținând într-o mână o tavă de metal în echilibru, în timp ce curăța de pahare masa mică.

– Whisky, ceru Ferdi, brusc conștient de înțepătura de gheață a vîntului.

Mai erau cîțiva oameni pe scaunele mici, verzi. Oameni singuri. Un bărbat cu un pardesiu negru citea un ziar; un altul, mai tînăr, se uita în gol, îngîndurat.

Ferdi își împinse brusc scaunul. Ce prost fusese. Al naibii de prost. El reconstitui legătura lor sfărîmată, fără să îndrăznească să privească înapoi în trecut. Ei erau doi oameni loviți de un dezastru și care au supraviețuit. El era un bărbat norocos că o iubea pe Lais. Nu avea de gînd să o piardă din nou.

Amélie și Gérard fură surprinși să o primească pe Lais așa, pe neașteptate. Ea sosi cu Miz, cu un avion de la New York și, deși spusese că era bucuroasă să-i vadă, arăta atît de nefericită, încît se întrebau ce rău se întîplase.

– E vorba de tînărul acela al ei – Ferdi, le spuse Miz. Și-au scris unul altuia mult timp și ea îl întîlnea din cînd în cînd la Paris. Dar acum a supărat-o ceva și nu spune ce anume.

Trecu o săptămînă și Lais era tot tăcută și supărată. Zimbea și era ambilă, dar ei simțeau că făcea un efort, iar cînd o întrebau, ea spunea că nu se

întîmplase nimic rău.

Cînd Ferdi von Schönberg sosisi la ușa lor într-o dimineată și le spuse că venise cu vaporul să o vadă pe Lais și că trebuia să vorbească imediat cu ea, că era ceva urgent, îl salutară cu ușurare.

– Cel puțin, o să se întîmple ceva, bun sau rău, zise Amélie, păzind afară la ușa lui Lais.

– De dragul ei, să sperăm că de data asta va fi bine, adăugă Gérard.

Lais stătea în fotoliul ei lîngă fereastră, cu o fundă în părul ei pal și fără machiaj, arătînd ca un copil șocat, care așteaptă să primească o lovitură.

– Îmi pare rău că te-am făcut să tresari – dar nu mi-am închipuit că te-aș putea speria! exclamă Ferdi, rămînînd încă la ușă.

– Mi-e teamă de ceea ce urmează să spui, șopti Lais.

– Atunci, știi pentru ce sînt aici?

– Da... nu... Oh, Ferdi, nu știu...

– N-am să primesc un „nu” drept răspuns, Lais; îți dai seama de lucrul ăsta?

El se îndreptă spre ea pe covorul alb a cărui lungime i se păru infinită, ca un drum pe care nu va mai umbla niciodată.

– Te rog să te căsătorești cu mine, Lais, o imploră Ferdi, căzînd în genunchi alături de ea. Te rog, spune da!

Mîinile ei erau prinse într-ale lui și atingerea lui fermă, caldă, încă îi mai dădea acea veche emoție,

cînd se uita astfel la ea; vechea magie încă își mai cînta melodia în mintea ei, lăsînd-o fără suflu.

– Ferdi, nu e posibil... Uită-te la mine... dă-ți seama ce ai căpăta...

– Te vreau pe tine, Lais, spuse el, cu ochii ațintiți în ochii ei, pe tine și numai pe tine. Vreau să te ajut, să am grijă de tine...

– Vezi, strigă ea, îngrijorată, vezi, ți-e milă de mine. Nu pot suporta asta, Ferdi... nu pot, cînd îmi amintesc cum era odată...

– Lasă-mă să termin, îi ceru el aspru, lasă-mă să termin, Lais. Sînt îndurerat de situația ta, dar nu mi-e milă de tine. Ești aici, te pot lua în brațe, te pot iubi – ești tot Lais a mea. Și te iubesc. Viața mea a fost goală fără tine. Te rog, nu mai fugi din nou de mine. Căsătorește-te cu mine, Lais!

Sărutarea lui îi răni buzele și ea gîfii, răspunzînd pasiunii lui. Apoi, roșind ca o fată tînăra cînd el își ridică gura de pe a ei, ea murmură:

– Ferdi, dacă ești sigur...

– Spune cuvîntul! ceru el zîmbind.

– Da, șopti ea fericită. Am să mă căsătoresc cu tine.

Ușa se deschise o oră mai tîrziu și amîndoi ieșiră zîmbind.

– Totul e în regulă? întrebă precaută Amélie.

– Totul e bine, mamă, spuse Lais. Ferdi și cu mine ne-am logodit.

– Logodiți? Oh, cât e de minunat! Cât e de minunat! Amélie își mușcă buza, ca să nu plîngă.

– Nu trebuie încă să începi să plănuiești nunta, mamă, îi atrase atenția Lais. Vreau ca Ferdi să aibă timp să știe ce-l așteaptă, căsătorindu-se cu cineva ca mine.

Inima lui Amélie suferea pentru Lais.

– Asta-i ideea lui Lais, nu a mea, spuse Ferdi. Fac tot posibilul s-o fac să-și schimbe părerea.

– Vai de mine, zise Amélie când îi dădură lacrimile. Îmi pare rău că plîng. Mă gîndeam doar cât de bucuroasă va fi bunica ta.

Lais și Ferdi se căsătoriră șase săptămîni mai târziu, în cadrul unei ceremonii simple, în grădinile de la *Palaço d'Aureville*. Peach veni cu avionul de la Boston, ca să fie domnișoara de onoare a surorii sale, iar Léonie și Jim veniră tot pe calea aerului, din Franța. Leonore era în Elveția și nu putea pleca, dar le trimitea urări de fericire celor doi căsătoriți.

Peach se gîndi că Lais arăta minunat. Purta o rochie galben-pai și o gardenia în păr și zîmbea, de parcă toată fericirea din lume îi aparținea ei.

Dar Peach știa mai bine. O parte din această fericire era meritul ei.

30

Harry Launceton își aruncă tocul și se uită la foaia albă de hîrtie din fața lui. La naiba, nu se putea concentra. De fiecare dată cînd încerca să urmărească o idee, pînă la urmă se gîndea la Peach. Ea era permanent în mintea lui. Se culca alături de Augusta, cu gîndul la Peach, se trezea în toiul nopții, în panică, temîndu-se că va refuza să-l mai vadă. Ea se infiltrasese în cea mai importantă parte a vieții lui, în munca lui.

Peach nu era prima fată cu care avusese o legătură amoroasă, dar toate, în mod inevitabil, îl plictiseau și întotdeauna revenea recunoscător la soția sa. Recea, inteligenta Augusta, care îl apăra de problemele zilnice ale gospodăriei și care, atunci cînd scria, refuza totdeauna vizitatorii și nesfîrșitele cereri de interviuri, invitațiile de a ține conferințe și de a

participa la petreceri. *Augusta îl înțelegea.* Ea știa că el avea o slăbiciune pentru un chip drăguț care i se oferea și, fără să spună nimic, îi tolera micile escapade. Iar în spatele aparenței de răceală, era surprinzător de inventivă în pat. Întotdeauna îi plăcuse să facă dragoste cu Augusta. Și încă îi mai plăcea.

Legătura lui cu Peach dura de șase luni dar, la suprafață, viața continua normal. Lua micul dejun cu Augusta, ascunzându-se în spatele ediției trimise prin avion a ziarului *Times*, își pregătea cursurile sau lucra la roman în cursul dimineții și se duceau la cină, ca de obicei, la prieteni, și la teatru sau la concerte.

Dar dincolo de toate astea, el înnebunea de-a binelea.

Trăia pentru lungile după-amieze luxuriante, când făcea dragoste cu Peach în apartamentul împrumutat al unei prietene, sau pentru serile lor întunecate, liniștite, petrecute împreună în vreun han de țară, necunoscut. Micul trup feciorelnic al lui Peach, cu sînii mici, înalți, și picioarele lungi aurii, îl fascina, iar inocența ei era încântătoare. Uneori, tremurînd la marginea pasiunii, el deschidea ochii și îi întâlnea privirea albastră tulburătoare, de parcă voia să-i vadă sufletul în însuși actul dragostei.

Dar, după aceea, se simțea inspirat. Peach stătea ghemuită între cearceafurile mototolite, urmărindu-i tocul alergînd pe hîrtie, scriind pagină după pagină, cu un scris pe care doar el îl putea descifra. El scria despre ea – despre grația ei felină, despre felul cum mergea goală prin cameră cu pasul ei lung de panteră, despre oasele feței ei și despre urechile ei

mici și plate. Scria despre culoarea părului ei roșcat, în contrast cu cenușiul de plumb al cerului de iarnă și despre felul cum îl urmărea cînd scria, stînd culcată ca un animal somnoros.

Această carte va fi altfel decît oricare alta pe care o scrisese Harry Launceton. Era un roman al simțurilor, povestea unui bărbat și a unei fete și a atragerii lui într-o legătură amoroasă. Era un Colette sau un Proust, îmbogățit cu amănunte senzuale. Va fi capodopera lui, iar, fără Peach, nu o putea termina.

Harry se uită cu disperare la pagina goală, apoi luă telefonul și formă numărul ei. O auzi pe fata care răspunse la telefon, chemînd-o. „E englezul tău” – îi spuse ea lui Peach... probabil că toată universitatea *Radcliffe* știa deja despre ei!

– Alo, vocea lui Peach era fără suflu. Harry, tu ești?

– Te iubesc, Peach de Courmont, spuse el scrîșnind din dinți. La naiba cu toate, te iubesc.

– Ah, ah, Harry, și eu te iubesc.

– Poți să te-nțîlnești cu mine, acum?

– Harry, ar trebui să lucrez.

– Te rog, spuse el liniștit. Am nevoie de tine.

Luna în care Peach căzu la examen a fost și luna în care a apărut extraordinarul nou roman al lui Harry Launceton, cu cronici delirante. Iar Boston-ul se cutremura la vestea că Harry fugise cu Peach de

Courmont.

Augusta Launceton primi vestea destul de calmă. Scrisoarea lui Harry fusese scurtă, dar cu scuze – o va iubi întotdeauna pe ea, spusese el. Ea citea coloanele de scandal din ziare, așa cum le citise și înainte, și accepta telefoanele de la „prietanii” care își arătau simpatia sau voiau să afle amănuntele picante.

– Așa e Harry, explica ea; când scrie, confundă realitatea cu scrisul. Se va întoarce.

Apoi își făcu bagajele și se înapoie în Anglia, să-l aștepte. Cîteva luni mai târziu, avu o surpriză, constatînd că Harry obținuse un divorț la Las Vegas și se căsătorise cu Peach de Courmont.

31

Noel era probabil singura persoană din Detroit căreia îi plăcea orașul iarna, când străzile lui murdare erau acoperite cu un strat gros de zăpadă înghețată care, în câteva zile, se transformase din albul virginal, în negrul poluat al orașului mare. Unghiurile și intersecțiile orașului Detroit și săgețile ascuțite ale clădirilor înalte care împungeau cerul, dădeau avînt ambițiilor lui. Avea nevoie să i se reamintească tot timpul că viața era o luptă spre înălțimi, pînă cînd ajungi chiar în vîrfurile uneia dintre aceste redute. Noel știa că tocmai la etajele unde se aflau executivii, se desfășurau jocurile puterii în Detroit, pe fundalul unei mari tensiuni și al luxului, iar jucătorii erau bărbați în haine comandate la Londra, bărbați care conduceau

automobile super în modele „speciale” create la comandă, bărbați care, în fiecare seară, se întorceau la casele lor de milioane de dolari, în Grosse Pointe, cămine pline de antichități și de tablouri scumpe, unde îi așteptau neveste frumoase și elegante.

Cel puțin, așa își închipuia el lucrurile. Și asta era exact ceea ce voia el. Între timp, avea o slujbă de inginer asistent la cercetare, la *Corporația Great Lakes Motor*, cu un salariu de 12.000 dolari pe an. Bani buni pentru un începător, dar avea o diplomă excelentă de la universitatea din Michigan și una de la *MIT*. Avea un mic apartament – atelier, mobilat, într-un cartier suburban, cu bucătărie și baie proprie, iar ziua în care achitase avansul și chiria pe prima lună și deschisese ușa de la intrare cu cheia lui proprie, fusese o piatră de hotar în viața sa. Strada Cranbrook, 22, era prima lui locuință adevărată.

Se plimbă pe suprafața pătrată, compactă, proaspăt mochetată, simțind emoția proprietății, apoi luă autobuzul spre centru și cercetă galeriile de artă, pînă găsi cîteva reproduceri ieftine, un Kandinsky, a cărui geometrie îl atrase, și un uriaș Mondrian, în alb și negru, cu linii subțiri, roșii și un albastru electric care împărțeau desenul în pătrate. Compozițiile acestea unghiulare îi plăceau, cînd își bea dimineața ceașca lui de cafea solitară sau cînd venea acasă de la lucru, tîrziu, ca de obicei. Erau un fel de bun venit.

Un director de bancă care-l simpatiza i-a avansat bani pe baza primului salariu și el și-a cumpărat șase cămăși de pînză *Oxford*, încheiate pînă sus, și un costum simplu, închis, de tip *Brooks Brothers*. Își

alese două cravate în dungi, cumiți și o pereche de pantofi negri cu șireturi. Ca un copil care începe o școală nouă, el voia o uniformă potrivită.

Își cumpără un Chevrolet vechi de trei ani, cu plata în rate pe timp de trei ani, deși bineînțeles că nu se aștepta să-l păstreze chiar atât de mult. El va ajunge mai sus, în lumea mașinilor.

Nu-i mergea prost copilului plecat de la orfelinat, se gândi Noel, în timp ce ieșea din Detroit Vest spre Dearborn. Dar încă nu suficient de bine.

Ca inginer asistent la cercetare, el participa la ședințele cu desenatorii și cu planificatorii produsului, lansînd idei despre ce dorea publicul de la automobile, bazîndu-se pe cercetarea pieței. Discutau schimbările sociale și tendințele modei, ca și problemele economice, pînă cînd se năștea conceptul pentru un nou automobil. Treaba lui Noel era să ajute la stabilirea elementelor inginerești ale motorului mașinii, „pachetul puterii”, potrivit noului model.

Lucrul la prima sa mașină i-a creat o emoție care îi umplea momentele de somn și de trezie. Muncea pînă tîrziu în fiecare seară, finisînd conceptele, consultîndu-se cu cei care produceau unelte și cu desenatorii caroseriei și participînd la noi ședințe nesfîrșite, unde se discutau proiectele și, în cele din urmă, se făceau noi modificări. Desenele erau adaptate și modificate, pînă cînd, în cele din urmă, în atelier, căpăta formă, în lut, modelul mașinii propuse.

Intrînd într-un magazin de băuturi, Noel își cumpără o sticlă de whisky *J & B* și conduse spre apartamentul lui. Închizînd ușa de la intrare în urma lui, se

duse în bucătăria lui mică, scoase un pahar din bufet și niște gheață din frigider și își turnă o porție zdravănă. Cu paharul în mână, se plimbă prin micul spațiu închiriat, căruia îi spunea cămin. Kandinsky și Mondrian, de pe pereții albi, arătau ca niște afișe ieftine puse în ramă, așa cum de altfel și erau în realitate. Deziluzionat, Noel își turnă un al doilea pahar de whisky și, uitându-se pe fereastră la strada curată, mărginită cu iarbă, o stradă de suburbie, se simți prins ca într-o cursă. Pentru prima oară de când avusese treisprezece ani, își pierduse un an din viață fără să facă nici un progres. Avea douăzeci și doi de ani, dar pretindea că avea douăzeci și șase, iar în oglindă arăta întunecat la față și tras, de parcă ar fi avut treizeci de ani. Era inginer asistent la *Corporația Great Lakes Motor* și, dacă își va ține gura închisă cu privire la sentimentele sale față de desenatori și de șefii de producție, s-ar putea ca, peste un an, să promoveze ca inginer plin la cercetare, cu 20.000 dolari pe an. *Dar nu pentru asta muncise el în toți acești ani!* Atunci cum – cum – poți să ajungi ca dintr-un inginer asistent, să devii tu acela care să dai aprobarea pentru un desen inovator care să revoluționeze industria automobilului?

Îndreptându-se spre masă, deschise marele portofoliu negru care cuprindea toate ideile lui și pe acelea din ultimii patru ani. Știa că erau bune. Dar va avea nevoie de mai mult decât atât. Avea nevoie să știe mai multe decât doar inginerie și desen, ca să ajungă în vîrf, în acest oraș. Va trebui să știe mecanismul afacerii ăsteia.

Noel nu veni la lucru în restul săptămînii respective. Sună la telefon să spună că era bolnav și apoi mai sună în cîteva locuri. Acum, Noel știa ce avea de făcut, dar nu avea rost să plănuiască ani de zile de cursuri serale la Detroit. Va trebui să ajungă în vîrf. Împachetîndu-și într-o valiză un curriculum vitae, costumul și o cămașă albastră, Noel făcu plinul de benzină și se îndreptă spre Est.

Se simți jenat, să se întoarcă iar la Boston. Era obișnuit cu complexele industriale, cu mizeria din oraș și cu uzina de automobile, iar piețele pavate cu cărămizi și acoperite de frunze de la *Harvard* i se păreau străine. Găsi o casă micuță, cu camere de închiriat, și aranjă să stea o singură noapte, apoi făcu duș, se schimbă în costumul închis și traversă podul Anderson, spre strada North Harvard. Două ore mai tîrziu, ieși de la *Școala de științe economice Harvard*, unde fusese acceptat la un curs de management.

La Boston, în seara aceea Noel trecu prin Piața Copley și pe la hotelul *Copley Plaza*. Comandîndu-i un Martini tînărului barman, el toastă în tăcere pentru noua lui viață. Stătu mult timp, uitîndu-se la acel barman anonim ce servea clienții eleganți, amintindu-și cum se simțise el cînd făcea același lucru.

În ziua următoare, porni într-o călătorie de trei zile, înapoi la Detroit, oprindu-se pe drum să bea cafea și dormind în mașină. De îndată ce ajunse, renunță la contractul pentru apartament, își vîndu mașina și își luă o cameră într-o casă ieftină, aproape de uzină. Economisi cît putu din salariu, iar în iulie își dădu demisia de la *Corporația Great Lakes Motor*. Apoi, se

duse să discute cu tipul de la personal, pentru ca să lucreze la banda de asamblare la *US Auto*, și să se asigure astfel că va avea o slujbă în vacanțele școlare.

În septembrie, începu noile cursuri și își reluă vechea slujbă ca barman la *Copley Plaza*. Făcuse un cerc complet și revenise de unde plecase.

32

În Anglia ploua tot mereu, se gîndi Peach. Vara ploaia părea verde, cînd toți copacii erau înfrunziți iar pajiștile de smarald de la Launceton Hall străluceau sub bălți de apă. Iarna, ploile erau cenușii, cînd copacii erau goi iar straturile de flori reci își arătau doar pămîntul cenușiu-marونیu.

I se părea că-și petrecea tot timpul uitîndu-se afară la ploaia nesfîrșită care cădea pe același peisaj neschimbat și se gîndea cu dor la cerul albastru și la soarele cald al Rivierei. Îi era dor de zilele fierbinți și de sunetul aspru al greierilor vara, de mirosul mării, al pinilor și al iasomiei. Și visa la nopțile calde, cu valurile murmurînd în întuneric, nu departe de camera veche a vilei, și la zorile aurii grozave, cînd știai că va urma o nouă zi minunată.

Dacă nu ar fi fost însărcinată, și-ar fi împachetat lucrurile s-ar fi dus pur și simplu acolo, dar Harry nu voia nici măcar să audă de o călătorie.

– Bineînțeles că nu poți pleca, îi spuse el, uimit că îi sugerase măcar lucrul acesta. Copilul urmează să se nască peste două luni. Dacă se întâmplă ceva? Știi că bebelușii Launceton se nasc întotdeauna aici, la *Hall*.

Sigur că știa lucrul ăsta, i-l spusese el destul de des. Peach descoperi șocată faptul că bărbatul din literatura de avangardă, care era faimos pentru concepțiile noi, progresiste, din cărțile lui, respecta întocmai tradițiile de familie. La *Launceton Hall* nu se luau decizii și nu exista posibilitatea de a alege. Cel mai în vîrstă fiu al familiei Launceton, în cazul de față Harry, moștenea întotdeauna titlul și proprietățile și locuia la *Launceton Hall* în timp ce mama lui, văduvă, se mutase într-un apartament plăcut, la Londra, și pe care, în secret, Peach îl invidia. Tom, care era fratele mijlociu, locuia la ferma *Launceton Magna* și conducea cele trei mari ferme care aparțineau domeniului, iar Peach era geloasă pe modul lui de viață. Cel mai tânăr fiu, Archie, pe care Peach îl cunoștea foarte puțin, era la Sandhurst, pregătindu-se pentru o carieră în armată. Așa fusese întotdeauna în familia Launceton. Și, spre surprinderea lui Peach, nimeni nu părea să pună sub semnul întrebării această chestiune. Tom, despre care crezuse că va fi prietenul ei, își ducea propria lui viață cu un grup de oameni mult mai tineri decît Harry, iar drumurile lor se întâlneau doar la mesele de prînz de duminica sau la adunările familiale.

Se știa de pe acum la ce școală va învăța copilul

ei, iar numele lui era știut dinainte: William Piers Launceton. Sugestia ei timidă, de la masa de prînz duminicală, că ei i-ar plăcea numele bunicului ei, Gilles, provocase o privire de respingere din partea familiei și răspunsul ferm al soacrei ei:

– Draga mea, cred că nu a existat nici un Gilles în toată istoria familiei Launceton.

Și, bineînțeles, nimeni nu lua în considerare posibilitatea că s-ar putea să fie o fată. Adică o versiune mică, dulce, feminină, a lui Harry, căreia ea i-ar da un nume exotic, ca de pildă Jessamy sau Eloise. Dar, chiar și cu o fată, ea ar cădea la vot în favoarea familiei, care ar alege drept nume Caroline sau Elizabeth.

Merde! Rahat! Peach se uită la ploaie, prost dispusă. Nu avusese de gînd să rămînă însărcinată. A face dragoste era o chestiune privată, între ea și Harry, iar nopțile lor de pasiune nu aveau nimic de-a face cu acest copil. Ura umflătura mare de sub rochia albastră pe care o purta și, cînd făcea baie, încerca să nu se privească în oglindă, pentru că arăta curios și inestetic. Nu-l putea învinui pe Harry că nu mai voia să facă dragoste cu ea. Rahat! Ah, ce lucru de rahat! Nu dorise să recunoască, dar era adevărat. Harry *nu voia* să facă dragoste cu ea.

De fapt, de-abia dacă îl zărea pe Harry în ultima vreme. Stătea încuiat în biroul lui și scria la noul său roman, despre un oraș din trecut, care arăta ca Roma antică, dar cu personaje moderne și cu moravuri din zilele de azi, ajungînd pînă la urmă la ideea că, de fapt, viața nu s-a schimbat prea mult de-a lungul secolelor. Totul fusese atît de diferit cînd Harry scrisese cărțile ei!

Fusese excitant să fie inspiratoarea lui Harry deși, după un timp, devenise puțin tulburător. Uneori, când făcea dragoste cu ea, se întreba dacă lucrul ăsta avea să apară în paginile lui, ca toată lumea să citească, și roșea când Harry o recomanda editorilor săi, la petreceri, drept „muza” lui.

Uneori, când stătea culcată acolo pe pat, încă învăluită în strălucirea dragostei pe care o făcuseră și privea fața frumoasă, concentrată, a lui Harry în timp ce scria despre ea, se gîndea că lui îi plăcea asta mai mult decît orice. Simțise că face parte din lumea lui Harry, atunci când împărțea cu el nu numai timpul și ci gîndurile. În acele momente, avusese tot ceea ce-și dorise.

Cu un oftat, Peach plecă de la fereastră. Dînd o lovitură cu piciorul în bușteanul din cămin ca să trezească din nou cărbunii cenușii și să scoată flacără, se cufundă într-un fotoliu mare, la fel de vechi ca și casa, și scoase de sub perna lui o legătură cu un tricotaj. Era un lucru albastru și urma să fie o jachetică de sugar, dar modelul dantelat al acesteia era plin de găuri care nu trebuiau să se afle acolo și era deja mozolit de mîinile ei agitate, care încercau să deprindă modelul.

– Ah, rahat!

Smulgînd ochiurile de pe andrele, ea aruncă lucrul în foc, uitîndu-se nefericită cum se transformă în cenușă. Ceasul de marmură de pe cămin bătu tare în tăcerea camerei. Era doar trei și jumătate, iar ei i se părea că e opt sau nouă! Cenușiiul de noiembrie, de afară, devenea deja negru și Harry nu urma să iasă din birou înainte de șase și jumătate; chiar și atunci, probabil că va lua doar ceva de băut și îi va cere să-i

spună îngrijitoarei să-i trimită ceva de mâncare în birou, pentru că o să lucreze pînă tîrziu. Iar pe la ora zece, dacă el nu va veni pînă atunci, ea va pune deoparte cartea pe care încerca să o citească, va opri discul cu muzica pe care sperase să o împărtășească împreună și va urca scările ca să se ducă la culcare, singură. Din nou! Avea douăzeci și doi de ani, dar, în sinea ei se simțea tot de optsprezece, ca atunci cînd îl întîlnise pe Harry. Și iată că acum va avea un copil și trăia viața unei femei bătrîne, măritate. Era o viață singuratică, foarte singuratică.

Ridicînd telefonul, o sună pe Melinda.

– Vino la ceai, îi zise Melinda, și ai să-mi povestești totul.

Viața familiei Seymour era lipsită de formalism și casa părea totdeauna gata să plesnească de lume și de animale. Cîinii alergară să o salute pe Peach, cînd intră în hol, iar mai multe voci îi strigară un bun venit peste sunetele ultimului disc pus foarte tare de fratele mai mic al Melindei. Lui Peach îi plăcea sistemul acesta, cu oameni care picau, pur și simplu, la familia Seymour, la ceai, la un pahar, sau chiar și la cină, fără să aștepte să fie invitați, și acolo era întotdeauna cineva care să povestească ultimele bîrfe locale.

Era atît de diferit față de viața de la Launceton Hall, unde oamenii erau invitați oficial și petrecerile erau plănuite cu meticulozitate de către Harry. Trebuia ca grupul de oaspeți să fie echilibrat, atît din lumea literară cît și din cea academică, pentru a se naște o conversație stimulatorie în timpul mesei și la care trebuia să fii atent și să gîndești intens, ca să

Înțelegi ce voiau să spună. Petrecherile în casă erau și mai rele, deși Harry invita o duzină de persoane care să-și petreacă sfârșitul de săptămână, iar Peach era îngrozită la sosirea lor. Slavă Domnului că bucătăreasa știa cum să gătească mâncărurile lor obișnuite și avea întotdeauna o budincă de orez cu fructe înăbușite, după masa de prânz, și un mereng ca desert, după cină! Harry spunea că așa erau obișnuiți toți încă din timpul școlii, dar Peach socotea că era revoltător. Partea cea mai proastă era că ea nu avea nimic comun cu nici unul dintre aceștia. Ea purta ceea ce considera că era drăguț și potrivit pentru cină în sufrageria minunat panelată, unde masa lungă putea primi douăzeci de persoane, sau chiar treizeci, dacă se trăgeau afară suplimentele de tăblii, dar toate celelalte femei purtau rochii lungi, imprimate în maroniu și verde salvie, sau în acel albastru electric care părea să le placă tuturor și care le omora fețele lor cu piele rozalie. Ele se uitau fix la rochia ei frumoasă, de mătase roșie, de la *Dior*, exclamând: „La ce poți să te aștepți – e franțuzoaică”; și vorbeau cu ea de parcă nu știa nimic despre viață sau despre literatură. Iar bărbații îi făceau complimente intelectuale, înainte de cină, apoi vorbeau despre evenimentele care se petrecuseră înainte ca ea să se fi căsătorit cu Harry, scăpînd din neatenție numele Augustei, ca apoi să se uite la ea, scuzîndu-se.

– Nu mai pot suporta! i se plînsese ea Melindei, în timp ce ședea în fața unui buștean în flăcări, prăjind gogoși pe o furculiță lungă de alamă.

– Asta-i a ta. Prinde-o.

Melinda îi aruncă gogoșa fierbinte, care-i ardea

degetele.

– Bineînțeles că poți, spuse ea ungînd-o pe a ei cu unt și mușcînd zdravăn. Problema e doar că tu ești însărcinată și Harry e ocupat. După ce o să se nască bebelușul iar el o să termine cartea, ar trebui să-l faci să te ia de-aici și să te ducă într-un loc minunat, să petreceți o vacanță. La Barbados e minunat iarna – e cald și soare, exact așa cum îți place ție.

– Barbados! Nu pot să-l fac să mă ducă nici măcar pînă la Londra! Harry se duce acolo la fiecare cîteva săptămîni, atunci cînd nu mai suportă să scrie. la masa cu editorul sau cu agentul, apoi ia cina la club, cu vechii lui prieteni. Spune că simte nevoia să se desprindă. Și mie îmi spune că sînt prea însărcinată ca să mă duc pînă în oraș. În plus, dacă aș merge și eu, ar trebui să stăm la masa lui, iar lui Harry nu-i place treaba asta. Are o sută de motive ca să nu mă ia cu el. Lui Harry îi place să se gîndească la mine stînd acasă și așteptîndu-l pe el, așteptînd nașterea copilului său; mă simt ca un actor într-o piesă pe care o scrie el.

– Ei, într-un fel asta și ești; vreau să spun că tu ești inspiratoarea lui.

– Nu mai sînt, răspunse Peach întunecată. S-a întors la Roma antică. Melinda, știi ce am să fac după nașterea copilului? Am să cumpăr o locuință la Londra, poate în Chelsea, sau una dintre acele căsuțe mici din Belgravia. Atunci, Harry și cu mine o să avem un cămin în oraș.

– Mă îndoiesc că Harry o să vrea să cheltuiască bani pe o casă în oraș, spuse Melinda. Am auzit că își cheltuiește toți banii cumpărînd cît mai mult pămînt

penîru proprietățile din Launceton. Harry e bogat în terenuri.

– Eu am să cumpăr casa, cu banii de la bunicul meu, De Courmont, spuse Peach, brusc încîntată de ideea ei.

Ea știa exact ce dorea, văzuse o asemenea casă la Londra, cînd fusese ultima oară. O casă joasă, albă, cu o ușă de intrare vopsită în negru lucios și cu un mîner de alamă. Va avea două dormitoare, în caz că va dori să-și aducă și copilul în oraș, și o bucătărie mică, unde să poată găti ceva, o surpriză, pentru cină. Sau poate că Harry o va scoate în oraș la cină, la unul dintre acele încîntătoare restaurante mici din Belgravia. Le și vedea pe toate, acum... și o să se distreze, alegînd tapete și draperii și, bineînțeles, un pat mare, frumos, și covoare moi pentru picioarele lor goale. Avea să fie cuibul lor de dragoste și totul va fi exact așa cum fusese pînă atunci. Și va fi secretul ei, pînă va fi gata. Va fi marele ei cadou surpriză pentru Harry.

– Lui Harry o să-i placă, zise ea cu un zîmbet fericit. Știu eu, precis.

Melinda oftă cînd se uită la prietena ei. Erau multe lucruri pe care Peach nu le știa despre Harry.

33

Era una dintre cele mai reci luni de ianuarie, dar lui Peach nu-i păsa. Era cuibărită și fericită în patul ei cu baldachin de la *Launceton Hall*, cu un foc vesel care ardea în cămin; afară ningeă și copilul ei dormea liniștit, în coșulețul lui, lângă pat.

Nu era un sugar frumos – era prea masculin pentru așa ceva – dar era foarte drăguț și ea nu găsea că arăta ca Harry, câtuși de puțin. Avea ochii ei albaștri, dar toată lumea îi spunea că nou-născuților li se schimbă culoarea ochilor, așa că ea aștepta să vadă cum vor fi și avea mult păr negru și un nas care era un nas adevărat, nu un bumbișor de nou născut. Iar ea îl iubea nebunește. Peach nu-și putea da seama cum de-i păruse rău când eră însărcinată. Se gîndea

că, dacă fiecare femeie ar ști ce capătă la sfârșitul celor nouă luni și după dificultățile nașterii, s-ar simți mult mai fericită, trecînd peste neplăcerile grețurilor, ale îngrășatului și ale îngreunatului.

Cel mai bun lucru din toate era că mama și tatăl ei erau acolo. Veniseră să petreacă împreună Crăciunul și rămăseseră pentru naștere. Mama ei fusese steaua tuturor petrecerilor de Crăciun, zăpăcindu-i pe localnici cu frumusețea ei și adaptîndu-se cu toți, mult mai bine decît Peach. Fusese la balul de Crăciun, arătînd superb în satinul galben, strălucise la petreceri sumbre purtînd safire și mătase albastră și luase masa de prînz la familia Seymour, în bucătărie, ajutînd apoi la strîngerea mesei, și nu o deranjaseră ciinii care se urcaseră în poalele ei, pe tweed, lăsînd urme de labe și fire de păr și, probabil, și cîțiva purici.

Amélie fusese acolo ca să-i țină mîna lui Peach în timpul celor mai mari dureri și rămăsese acolo, zîmbindu-i și ținîndu-i copilul să-l vadă, după naștere. Peach nu știa ce s-ar fi făcut fără ea.

Iar cînd Peach îi spusese tatălui ei ce voia, Gérard a fost acela care a bănuit problema numelui copilului.

– Știu că nu vă veți supăra dacă insist, le spusese el zîmbindu-le fermecător lui Harry și mamei, dar numele de Gilles a existat în familia De Courmont de generații întregi. Ar fi o onoare pentru noi să legăm acest nume de numele familiei Launceton.

Bineînțeles că n-au avut de ales decît să accepte.

Peach se gîndi că Gérard nu fusese poate prea încîntat să dea copilului numele tatălui său, dar îi convenea. Iar la botez, cîteva săptămîni mai tîrziu, în

timpe ce sugarul era ținut în brațele nașei sale, Lais, și urla într-un mod pe care Peach îl considera cu siguranță netradițional, fu numit William Piers Gilles Launceton. Dar, de fapt, i s-a spus mereu Wil.

Ideea unei mici căsuțe în Londra, unde nici un Launceton nu pusese niciodată piciorul, deveni din ce în ce mai tentantă, pe măsură ce treceau lunile și Harry părea tot mai ocupat. Pleca mereu la Londra cu trenul de zece și un sfert și aproape întotdeauna suna să spună că era reținut pînă tîrziu, la ședințe, și că va trebui să rămînă peste noapte. Peach se dusese o dată sau de două ori cu el și își cumpărase o mulțime de rochii pentru doamne ce stau la țară și pe care reușise să le facă să arate foarte franțuzești, cu un fular frumos sau cu uriașe bijuterii false și cu o mulțime de brățări de aur care sunau și îl înnebuneau pe Harry cu zgomotul lor. El a dus-o să ia masa de prînz la *Wilton* și apoi au mers la teatru împreună și Peach s-a bucurat foarte mult. Era timpul ca ei să-și aibă locul lor la Londra, că ea și Harry să fie mai mult timp împreună și, avînd o guvernantă nu era nevoie ca ea să fie tot timpul la Launceton.

În noua ei mașină de oraș *De Courmont*, Peach trecu pe la agenții imobiliari, intrînd în birourile lor liniștite, cu tot zelul și siguranța ei dinainte. Vizită nenumărate rezidențe care arătau grozav, însoțită de tineri agenți imobiliari cam zăpăciți, pînă cînd găsi

exact ceea ce voia, chiar lângă piața Belgrave.

Melinda veni cu ea la Londra și amîndouă umblară prin magazine, cumpărînd lucruri frumoase pentru micuța casă albă de pe o străduță cu piatră cubică. Ușa de la intrare era de un negru lucios, iar Peach cumpără un inel din alamă, pentru bătut în ușă, avînd forma unui cap de leu. Îi amintea de statuia lui Sekhmet, a bunicii.

Harry nu o întreba niciodată ce făcea cînd pleca la Londra. De fapt, rareori o mai întreba ceva despre ea înșăși, nici măcar dacă îi era frig sau dacă mai voia vin la masa de prînz. Desigur, nu o întreba niciodată dacă era fericită. Dar Peach știa că el avea o nouă carte care îi cocea în cap și că era îngrijorat în legătură cu o întîrziere în publicarea ultimului său roman, așa că ea nu se amesteca în gîndurile lui.

De îndată ce casa fu terminată, ea plănuia să-i dezvăluie surpriza lui Harry. El se dusese în oraș cu trenul obișnuit, iar ea plecase mai tîrziu cu mașina, stabilind să se întîlnească la șapte fără un sfert la *Claridge*.

Îndreptîndu-se spre *Harrods*, ea parcă mașina într-un loc în Piața Hans și trecu prin hala de alimente, cumpărînd somon afumat, o plăcintă cu carne de vînat și salată. Alese niște brînzeturi bune franțuzești și țelină, despre care știa că-i plăceau lui Harry, precum și niște căpșuni uriașe importate din Florida, al căror miros dulce în acea dimineață rece de aprilie o făcea să se gîndească la soare și cer senin.

Cu o fustă în carouri și un pulover verde închis, cu un coș împletit pe braț, se simțea în sfîrșit că

aparținea locului. Era Lady Launceton, în vîrstă de douăzeci și trei de ani, mama unui fiu de trei luni, căsătorită cu bărbatul ideal de pe glob, pe care încă îl iubea nebunește. Iar acum, cînd făcuse o achiziție atît de inteligentă, cumpărînd propria lor căsuță, relația lor își va recăpăta vechea strălucire. Fără *Launceton Hall* și tradiția acestuia, care o înăbușea, ea va fi din nou vechea lui Peach – aceeași căreia trebuia să-i telefoneze de șase ori pe zi, doar ca să-i spună că o iubește, aceeași de care avea nevoie alături de el ca să poată să scrie, aceeași cu care făcuse dragoste cu atîta pasiune.

Peach își petrecu după-amiaza în noua ei casă, aranjînd masa pentru o cină intimă în doi. O puse în fața căminului și o drapă cu o față de masă mare de dantelă. Puse noile farfurii italienești și paharele de cristal suedeze. Așeză un coșuleț cu flori, un aranjament perfect, cumpărat de la *Constance Spry*, în mijlocul mesei și puse să se răcească în frigider sticla de vin alb – un *Chassagne Montrachet* ales cu ajutorul vînzătorului amabil de la *Harods*. Mai cumpără și o sticlă bună de vin roșu, pentru că îi plăcea lui Harry, precum și o minunată sticlă de porto 1900 drept cadou pentru el, ca să-l încălzească.

Făcu baie și pierdu o groază de timp cu machiatul, așa cum făcea Lais, apoi își îmbracă rochia neagră de catifea pentru cocktail, care o costase o avere cînd o cumpăraseră pe strada Bound. Își ridică în vîrfurile capului masa de păr de culoarea bronzului și își prinse cerceii cu diamante pe care i-i dăduse Harry cînd se căsătoriseră. Prinzînd cu grijă închizătoarea

de safire și diamante a celor trei șiruri de perle din moștenirea Launceton, ea se gîndi că e puțin prea încărcată, dar știa că lui Harry îi va face plăcere să vadă că le purta. Înainte de a pleca, aranjă cămașa de noapte neagră, din dantelă, în frumosul lor dormitor, verde cu alb, și puse la picup un disc cu muzică frumoasă, liniștită, de Albioni.

Peach așteptă la *Claridge*, în bar, uitîndu-se atentă la fiecare față nouă. Comandase un gin cu apă tonică, un amestec pe care îl disprețuia, dar pe care se părea că-l beau toți englezii și care stătea neatins pe masă, în fața ei.

– Lady Launceton? întrebă chelnerul.

Peach aprobă din cap surprinsă.

– Un telefon pentru dumneavoastră, doamnă.

– Am să întîrzii, Peach, spuse Harry cu bruschete.

Ar fi mai bine să pornești fără mine înapoi la Launceton.

– Nu, nu. E-n regulă, am să aștept.

– N-are rost să aștepti, nu știu cît am să stau, sînt în mijlocul discuțiilor cu editorul meu. Ar putea să continue toată noaptea. Probabil că am să dorm pînă la urmă la club.

Peach puse jos receptorul cu tristețe. Surpriza ei fusese dată peste cap. Se înapoie la masa ei din bar, își sorbi ginul și se întrebă ce să facă. Nu pierduse totul, decise ea în cele din urmă. Va sta singură în noua și frumoasa ei casă și îl va suna pe Harry la club, dimineața și îi va face surpriza. El va veni la micul dejun și ea îi va arăta mica lor ascunzătoare. Și o s-o iubească, pentru că era atît de deșteaptă.

– Sir Harry nu e aici pentru moment, doamnă, spuse discret portarul de la clubul lui Harry, când ea telefonă, a doua zi dimineată. Ați vrea să lăsați un mesaj?

– Ah. A ieșit la micul dejun? Întrebă Peach.

– Așa s-ar părea, doamnă.

– Ați putea să-i spuneți să o sune pe Lady Launceton la Belgravia 2313, vă rog.

Nu prea i se părea distractiv să prepare cafeaua doar pentru ea și să încălzească niște cornuri. O să se ducă la o plimbare să ia aer proaspăt, apoi va suna din nou. Îmbrăcată în grabă în vechea ei uniformă, pantaloni negri strâmți și pulover mare, ea ieși pe stradă în dimineata aceea albastră, rece, de primăvară.

Peach se plimbă prin parcul St. James, regretînd că n-a adus ceva să hrănească rațele și urmărind guvernantele care ieșiseră deja cu bebelușii în cărucioare enorme regale și deodată simți că-i lipsește teribil Wil. O să se întoarcă la ea acasă și o să-l mai sune o dată pe Harry, ca să-i lase un mesaj că s-a întors acasă.

Așteptînd la semafor, lîngă hotelul *Ritz*, se uită absentă în fața ei, gîndindu-se la copil. Un hamal în uniformă cafenie ieși din hotel, ducînd două mici valize pentru o noapte, urmat de un bărbat și o femeie. Bărbatul ținea protector brațul femeii, iar ea îi zîmbea, în timp ce se urcau într-un taxi. Trecură cîteva secunde pînă cînd Peach să-și dea seama că bărbatul era Harry și femeia era Augusta, dar în timpul asta taxiul intrase în circulația aglomerată din Piccadilly.

Melinda era într-o mare dilemă. Peach era cea mai bună prietenă a ei și nu voia să o rănească, dar, într-adevăr, Harry era un asemenea nemernic încît nu o putea lăsa pe Peach să creadă în continuare că el era Prințul Luminii.

– Poate că nu era Harry, spuse Peach cu o rază de speranță aprinzîndu-i-se pe față.

Melinda oftă și mai tăie o felie din tortul de ciocolată.

– Bineînțeles că era Harry, spuse ea. Se întîlnește cu Augusta, de luni de zile. Toată lumea știe asta.

– Zău? întrebă uluită Peach. Chiar se întîlnește cu ea?

– Trebuia să știi cum e Harry, de cînd l-ai întîlnit, continuă Melinda. În fond, a avut o legătură amoroasă cu tine, nu-i așa? Augusta era obișnuită cu treaba asta – o întorcea întotdeauna în favoarea ei, iar el revenea întotdeauna acasă, repede, cu coada între picioare. Asta, vorbind metaforic, adăugă ea chicotind.

– Dar, cu Augusta! exclamă Peach cu disperare. Dacă era oricine altcineva, în afară de ea!

Melinda oftă.

– Ea e, spuse ea. Îmi pare rău, Peach, dar e mai bine să știi lucrul cel mai rău. De cînd v-ați căsătorit, Harry s-a culcat cu jumătate din femeile care sînt pe o rază de o sută de kilometri. Celelalte sînt fie bătrîne, fie neatrăgătoare sau cu scrupule.

Peach nu știa dacă să rîdă sau să plîngă, cînd se gîndi la infidelitatea lui Harry. Asta explica desigur de

ce nu avea timp pentru ea, în pat; se mira că reușea măcar un sărut! O privi pe Melinda cu suspiciune.

– Tu din care categorie faci parte?

– Cea cu scrupule, strigă Melinda indignată. Bineînțeles.

Peach se gândi la copilașul ei care dormea inocent în camera lui cu linoleum din *Launceton Hall*, în timp ce tatăl lui seducea o jumătate din femeile din district și izbucni în lacrimi.

– Ah, Peach, spuse Melinda cu tandrețe. Știi că Harry n-a alergat niciodată după femei. Nu are nevoie. Ele sînt întotdeauna acolo – iar el nu a fost niciodată în stare să-i reziste unei fete drăguțe.

– Ce-am să mă fac, Melinda? se jeli Peach, clătinîndu-se nebunește înainte și înapoi, în balanșorul lui Melinda. Spune-mi, ce să fac!

– Ah, Doamne, aș vrea să avem treizeci și cinci de ani și să fim femei de lume, oftă Melinda; atunci am ști ce să facem. Ai fi îngrijită și tăioasă și nu ți-ar păsa și probabil te-ai duce și ai avea o legătură amoroasă care să te reconforteze și să te ajute să treci peste asta.

– Nu vreau o legătură amoroasă, strigă Peach. Nu vreau nimic. Vreau doar să mă întorc la mine acasă.

Florida și mama ei nu i se păruseră niciodată mai departe. Se gândi la bunica ei Léonie; ea ar ști cum să se ocupe de asta. Léonie știa întotdeauna ce să facă.

Harry telefonase și lăsase un mesaj că întârzia în oraș și, printr-un noroc, guvernanta își luase ziua liberă să o viziteze pe sora ei la Bristol. Guvernanta se

uită cu suspiciune la fața pătată a lui Peach, dar nu spuse nimic, iar Peach ascultă în tăcere instrucțiunile ei despre programul lui Wil. Se uită de la fereastră pe alee cum guvernanta era condusă cu mașina de către grădinar, care o ducea la gară, apoi scoase o valiză din dulap și începu să încarce în ea lucrurile lui Wil. Fiul ei dormea liniștit în coșulețul lui, în timp ce ea bocănea, scăpînd jucării și cuburi de lemn în graba ei nervoasă. Valiza ei o împachetase în timpul nopții trecute și era deja pusă în spatele mașinii *De Courmont*. Căînd lucrurile lui Wil în jos pe scări, ea se grăbi să iasă pe ușa din față, scîrîînd pe pietriș, pînă la garaj. Peach băgă valiza jos, în spate, dorind să fi avut o mașină mai mare, apoi alergă din nou în casă. Îl înfășură pe Wil în păturica albastră și îl puse în port-bebe. Cu geanta ei aruncată pe un umăr și cu Wil în port-bebe într-o mînă, și cu o pungă mare de scutece de hîrtie, biberoane și alte lucruri în cealaltă, se gîndi că arăta ca o refugiată. Și nu asta era oare? Fugea de Harry, tot așa cum alte femei fugiseră de dușman.

Ea se mai uită o dată la *Launceton Hall*, înainte de a pleca. Casa arăta pașnic și senin sub soarele de aprilie iar un șir de nori cenușii se apropiau rapid, la fel cum se întîmpla de secole.

Spre surprinderea ei, Peach se bucura. Canalul Mîneicii era liniștit ca un lac, în timp ce ea se plimba pe puntea feribotului cu Wil în brațe, bine înfășurat

împotriva brizei; zîmbind, ea îi arată pescărușii, și Dover-ul și țărmul Angliei care se îndepărta, de parcă el ar fi putut înțelege cu adevărat ce spunea ea. Și poate că înțelegea. Cine știa ce înțelege un sugar? Doar pentru că nu știa că vorbească, asta nu însemna că nu înțelegea. Se întreba dacă lui Wil îi va lipsi tatăl lui, dar Harry aproape că nu-l ținuse niciodată în brațe și îl vedea întotdeauna doar cînd era curat și îngrijit, după baie. Harry nu i-a dat niciodată să mănînce cu biberonul și nu i-a spus niciodată că-l iubește, așa cum făcuse ea. Ea va trebui să-l iubească mai mult, ca să înlocuiască lipsa tatălui. Pentru că era absolut sigură că nu se va mai întoarce la Harry. *Niciodată.*

Peach conduse repede prin Calais și se îndreptă spre Paris. Avea să rămînă peste noapte în Insula St. Louis și să ia trenul, a doua zi. Era plăcut să se afle înapoi în Franța și să nu trebuiască să arate ca o englezoaică, doar ca să poată aparține lumii lui Harry. Starea de spirit a lui Peach se îmbunătățise cînd, în timp ce conducea, citea cu glas tare numele localităților de pe drum, în franceză, doar ca să audă cum sună și fredonînd împreună cu radioul, cîntecele transmise de radio Paris; se opri să cumpere o pîine baghetă și niște brînză, ca să mănînce, în timp ce îi dădea biberonul lui Wil. Era acasă.

34

– Nu e corect, bunico, plîngea Peach. Nu e corect din partea lui Harry să-mi facă una ca asta. Am avut încredere în el. L-am iubit!

– L-ai iubit? Întrebă Léonie.

Peach își ridică fața pătată de lacrimi spre bunica ei. Léonie îl ținea pe Wil în poală și copilul trăgea de minunatele ei perle, încercînd să le ducă la gură, doar că nu nimerea bine și și le tot băga în ochi.

– Ce vrei să spui? Întrebă ea.

– Ai zis, „l-am iubit“? Nu-l mai iubești pe Harry?

– Da... Nu... Ah, nu știu, nu știu ce simt – decît nefericire.

– E natural să te simți rănită, răspunse Léonie, luînd perlele din mîinile lipicioase ale copilului și dîndu-i o jucărie ca să se joace cu ea în locul lor. Și

ești și geloasă și nesigură; de asemenea, te consideri proastă că n-ai știut nimic, în timp ce, pe cât se pare, toți ceilalți știau. Dar întreabă-te singură, Peach: Harry se comportă acum altfel decît înainte de a se căsători cu tine? Oare nu tu ai alergat după Harry cînd era căsătorit cu Augusta – la fel cum fac femeile astea acum, cînd e căsătorit cu tine?

Peach se uită la bunica ei, uluită. Venise aici, așteptîndu-se să fie reconfortată și tratată ca o convalescentă care avea nevoie să fie mîngîiată și alintată, pînă cînd se va simți destul de bine ca să facă față din nou lumii.

– Ce spui, bunico? întrebă ea zăpăcită.

– Știi că eu nu am fost niciodată de acord cu faptul că ai fugit cu Harry și nu am fost de acord cînd te-ai căsătorit cu el. Ai avut o obsesie prostească față de el, de cînd erai de cincisprezece ani, l-ai idolatrizat, iar acum ai constatat că idolul tău are picioare de lut. Dar Harry este exact ceea ce a fost întotdeauna. Ai fost însă atît de orbită în imaginea pe care ți-o făcuseși despre el încît nu ai putut vedea adevărul. Iar acum, e prea tîrziu.

– Prea tîrziu?

– Ești căsătorită, iar ăsta-i copilul lui Harry, ca și al tău. Harry n-o să te lase niciodată să-i iei fiul. O să vină după tine, Peach, iar dacă o să-i spui că-l părăsești, o să ți-l ia pe Wil de lîngă tine.

– Nu poate face asta, strigă Peach îngrozită. Nu poate să-l ia pe Wil de lîngă mine; eu sînt mama lui!

– Dar în tribunalul englez, Harry va pretinde că ești prea tînără, nu ești matură și ești o străină, deci ești o

mamă iresponsabilă. Va spune că băiatul va crește mai bine la *Launceton Hall*, cu familia lui, și că el îi va asigura copilului o antecedentă solidă, stabilă. Și asta e adevărat, Peach, el îi poate asigura asta, iar tu erai prea tânără ca să te măriți. Dacă nu ar fi fost implicat un copil, ți-aș fi spus să divorțezi de Harry. Dar acum... ea oftă. Ah, Peach, încă mai ești pierdută în vise și romane de dragoste. Acum trebuie să încerci să faci să meargă căsnicia, de dragul copilului.

– Tot ce spui e adevărat, recunosc Peach cu tristețe. Harry a fost idolul meu. Și m-am comportat rău și foarte egoist. Pentru mine, n-a contat ce simte Augusta, atunci când am plecat cu Harry – mi se părea că nu afectează pe nimeni altcineva, în afară de noi. În lume nu mai exista altcineva – doar noi doi.

– Iar acum sînteți trei.

Léonie i-l dădu pe Wil lui Peach și copilașul rîse, dînd vesel din picioare.

– Gîndește-te bine ce ai de gînd să faci, Peach, o avertiză ea, pentru că nimic nu e mai trist decît să nu poți fi împreună cu copilul tău. Eu știu asta. Mie mi s-a întîmplat asta.

Peach strînse copilașul în brațe de parcă avea să dispară într-un norișor de fum. Știa că Amélie, mama ei, fusese crescută de Edouad d'Aureville în Brazilia, dar nu știuse niciodată exact de ce, deși bănuia că era ceva în legătură cu bunicul ei, Gilles de Courmont.

– Dar asta-i altă poveste, zise Léonie, îndepărtînd brusc trecutul. Acum, trebuie să ne gîndim la Wil și la viitorul lui. Și la *fericirea* ta, Peach.

– N-am să-l las să mi-l ia pe Wil, strigă Peach cu furie, iar eu nu mă mai întorc la Harry. Niciodată. Niciodată!

– Peach, spuse Léonie cu un oftat, cînd o să te maturizezi?

Harry și cu guvernanta Launceton sosiră săptămîna următoare, după telefoane urgente date dintr-o parte și din alta, între Harry și Jim, deoarece Peach refuza să discute cu el.

– Îmi pare rău, Peach, spuse Harry uitîndu-se la ea cu ochii lui verzi ca mușchiul. N-am vrut să-ți fac nici un rău.

– Dar tocmai cu Augusta! exclamă Peach îndurerată. Harry oftă.

– Augusta și cu mine am fost prieteni dintotdeauna. A trebuit să ne întîlnim, să discutăm niște probleme financiare. Am luat cina la *Ritz* și a durat mai mult decît ne așteptatm. Nu era ceea ce părea.

Peach îl privi cu suspiciune. Știa că Harry făcuse cu Augusta un aranjament financiar cînd au divorțat și probabil că avuseseră, într-adevăr, de discutat, dar putea oare să-l creadă?

– Uite, spuse Harry, hai să o trimitem pe guvernantă înapoi la Launceton cu copilașul, iar tu și cu mine vom pleca în vacanță. Doar noi doi. Am să te duc într-o insulă tropicală și o să te îmbrac în ghirlande de hibiscus și o să o luăm din nou de la înce-

put. Sau am putea pleca la Veneția, să stăm într-unul din acele minunate și vechi palate și să pretinzi că ești o prințesă din timpul Renașterii. Alege tu!

Harry vorbește serios, se gîndi Peach plină de speranță, era sigură de asta. Dar ce o să se întîmple cînd o să apară următoarea fată drăguță – atunci o să se gîndească la ea? Se uită la Wil care dormea în căruciorul lui într-o parte umbrită a terasei și nu putu suporta gîndul de a-l pierde.

Veneția ea chiar atît de frumoasă pe cît îi spusese toată lumea, chiar și atunci cînd ploua. Alunecară pe canale încețoșate în gondole minunate cu vîrfurile ridicate, uitîndu-se pe ferestrele vechilor palate și admirînd priveliștile lui Canaletto; se plimbară prin Piața San Marco și urmăriră cum apa inundase piața, plescăind pe la colțuri, de parcă ar fi vrut să o devoreze pentru totdeauna; băură Bellini în baruri care purtau numele lui Harry. Harry își căra carnețelul pretutindeni, notînd imagini și scene și frînturi de conversație pe care le auzea și care îi aprindeau imaginația, și făcu dragoste cu ea în fiecare după-amiază în camera lor regească de la *Capriani*, dar nu scria niciodată despre ea în carnetul lui, așa cum făcea cînd s-au întîlnit la început.

Trăind alături de Harry, Peach îi studie fața cînd dormea, amintindu-și cum îl urmărise în prima lor noapte împreună, doar că acum ea căuta adevărul. Harry nu era un bărbat crud. În spatele acestei fațade

frumoase, era doar indulgent cu el însuși și slab. Mîine, sau săptămîna viitoare, sau luna viitoare, ori-cînd o altă fată drăguță îi va zîmbi și-l va invita, își va uita promisiunea. Harry nu se va schimba niciodată.

Peach își băgă fața în perne, ascultînd sunetul apei care lovea în debarcaderul de lîngă hotel. Ea știa acum că nu-l mai iubea pe Harry. Fusesse tînără și proastă și obsedată de un vis. Dar trebuia să rămînă cu el, de dragul lui Wil. Imaginea unui șir de zile singuratice la *Launceton* se desfășura în fața ei, cu Harry stînd mereu închis în biroul lui, izolat iar în lumea lui proprie; la acest gînd, îi dădură lacrimile.

„Rahat! Își zise ea furioasă. Nu e momentul lacrimilor, am plîns destul pentru mine și pentru Harry. E timpul să fac ceva cu viața mea.“

Își aminti cum stătuse în fața portretului bunicului ei De Courmont, plină de idealuri și ambiții tinerești, promițîndu-i că va încerca să pună numele *De Courmont* din nou în frunte, alături de *Rolls-Royce* și *Bentley* și *Mercedes*. Ei, acum era momentul să facă ceva în legătură cu treaba asta.

Peach își șterse ochii de un colț al pernei. Nu va mai plînge. Bunica avea dreptate. Era timpul să se maturizeze.

35

Noel își sărbători promovarea sa ca directorul de sector cel mai tânăr de la *Corporația Great Lakes Motor*, cumpărînd vechiul apartament al lui Scott Harrison. Trecea cu mașina pe lîngă clădirea aceea în fiecare zi cînd se ducea la lucru, cu noul lui automobil coupé *Great Lakes*, cu interiorul de velur bej și cu radio *Blaupunkt*, care era cu o treaptă mai sus decît *Chevrolet*-ul pe care-l avusese mai înainte; dintr-o dată, îi veni să se oprească și să se uite. Clădirea era ceva mai puțin arătoasă decît atunci cînd fusese el acolo, în urmă cu doisprezece ani, și se vedeau semne de neglijare pe covorul cenușiu, ros și pe plăcile de bronz nelustruite ale ascensorului, dar cînd auzi că erau apartamente de vînzare, se hotărî să

locuiască acolo. Unul dintre apartamentele ce se vindeau era al lui Scott. Noel umblă prin camerele goale, impersonale, cu ferestre înalte, cu vederea spre turnurile din Detroit. Îi veniră în minte, imagini ale sale la paisprezece ani, flămînd, speriat, purtînd halatul moale de cașmir în dungi, al lui Scott și bînd primul lui Martini și aproape lăsîndu-se sedus. Zîmbind, el sună la biroul imobiliar și întrebă prețul; oferi cu 5.000 de dolari mai puțin față de cei 20.000 de dolari cît cereau ei. Au ajuns la un compromis, să dea 18.500 de dolari și încheiară afacerea.

Lui Noel nu-i era greu să pretindă că avea treizeci de ani. Dimpotrivă, lumea îl credea adesea mai în vîrstă. Cînd își mai adăugase cîtiva ani ca să capete prima slujbă, a mers ca și de atunci încolo. Pînă și la formele de asigurări sociale figura cu vîrsta de treizeci de ani. Se întrebă dacă cei de la *Corporația Great Lakes Motor* i-ar fi dat slujba, dacă ar fi știut că, în realitate, avea doar douăzeci și șase. Primea 30.000 de dolari pe an, plus prime. Iar în anii buni, asta putea să însemne încă 40.000 de dolari în plus. Și era al naibii de bun în munca lui. Fusesse promovat de la atelierul de desen, unde răspundea de echipa care refăcea forma modelului lor la preț scăzut, dîndu-i un aspect nou, mai sport, care oferea tineretului exact ceea ce dorea – o mașină gen „sport“, fără limitele dictate de prețul ridicat al mașinilor veritabile de sport. Și aceasta a însemnat vînzări mari și profituri ridicate pentru companie.

Însuși președintele *Companiei* îl felicitase pe Noel, cînd macheta mașinii fu prezentată aprobării execu-

tivilor principali. Iar cînd începură să curgă comenzile, după entuziasmul unanim al negustorilor la o vizionare specială de prezentare, îl chemase pe Noel în biroul lui.

Paul Lawrence se născuse într-o familie cu bani și cu o poziție puternică în industria automobilelor. Tatăl lui fusese președinte la *Great Lakes Motors* și, la fel ca și Noel, Paul avea o diplomă de inginerie de la *MIT*. După *MIT*, Paul lucrase în diferite secții, chiar în ateliere, căpătînd experiență în producție, apoi își luase o slujbă la *Ford*, croindu-și drum printre numele strălucite ale industriei automobilului, pînă ajunsese președinte al *Companiei Great Lakes Motor*. Ascensiunea lui Paul spre vîrf fusese meteorică, iar el la rîndul lui recunoscuse imediat talentul neobișnuit al lui Noel. Iar el nu era de tipul acelor care să țină un bărbat într-un post inferior doar pentru că era considerat prea tînăr. Paul citi cu atenție „curriculum vitae” redactat de Noel, studiindu-l pe bărbatul din fața lui.

– Este clar că munca grea nu e o problemă pentru dumneata, comentă el; de fapt, așa a fost toată viața dumitale. Spune-mi, Noel, ce faci în timpul liber?

Paul îl luase prin surprindere și Noel se uită la el nedumerit.

– Păi, spuse în cele din urmă Noel, nu prea știu să fi avut prea mult timp liber. Lucrez pînă tîrziu, cît pot de des – știți că asta-i ceea ce-mi place cu adevărat.

– Bine, bine, spuse Paul, dar sîmbătă seara? Și duminică? Toată lumea are o duminică liberă, chiar și președinții de mari companii.

– Îmi place muzica, recunoscuse Noel. Am o colecție bună de discuri și îmi place să mă duc la concerte,

cînd pot. Și la galeriile de artă. Îmi plac picturile și sculpturile.

– Nu ești căsătorit?

– Nu, domnule.

– N-ai stat suficient de mult într-un singur loc, ca să pună cineva mîna pe tine, după cum se vede și din asta, spuse Paul, arătînd spre biografia lui Noel.

Tînărul din fața lui în costumul închis, prost croit, și cu gulerul albastru, aștepta ce anume avea să-i spună, arătînd ca un cîine ținut în lesă. Avea o față foarte interesantă și o personalitate evidentă.

– Ei bine, domnule Maddox, mai bine zis Noel, spuse el zîbind. Ce-ai zice să fii directorul secției *G.L. Motors* și să răspunzi de automobilele noastre mijlocii?

Fața lui Noel se luminează ca un far pe Bunker Hill.

– Permite-mi să-ți dau un sfat, spuse Paul Lawrence, cînd își strînseră mîinile, consfințind înțelegerea; acordă-ți puțin timp și pentru distracție. Un bărbat poate să se implice prea mult în amănunte neînsemnate lucrînd ziua și noaptea. Uneori, ai însă nevoie să poți să te detașezi și să vezi lucrurile în perspectivă. Apucă-te de golf, Noel – ai să fii surprins cît de mult te poate ajuta. Îți menține tensiunea coborîtă, ascultă-mă pe mine.

Ca un copil într-un magazin de dulciuri, Noel umbla prin marile magazine, alegînd covoare și mobile și lămpi. Voia un „cămin“ imediat și respingea orice putea fi livrat în săptămîina aceea, alegînd altceva. Dădu

instrucțiuni, plăti și se duse la lucru, iar cînd se întoarse, totul era gata.

În apartament, își pusese un covor catifelat, neted, negru, și două canapele în piele neagră tip *Chesterfield*. Avea o masă mare de cafea, din sticlă, iar deasupra ei era o scrumieră uriașă, galbenă, de ceramică, făcîndu-i reclamă unui lichior francez *Ricard*, pe care o cumpărase fiindcă așa i se năzărise. O pereche de lămpi din crom erau așezate pe postamente negre de imitație de marmură, pe măsute, iar reproducerile după Kandinsky și Mondrian erau sprijinite de perete, acolo unde le lăsase. Noel își trecu în revistă domeniul, simțindu-se cumva străin, de parcă s-ar fi plimbat printr-o expoziție. Inspectă cu grijă restul apartamentului. Un pat mare, acoperit cu o acoperitură neagră de catifea în stil spaniol, domina dormitorul. Căpățiul patului, din alamă curbată, cu îngherași zîmbitori care aveau brațele și aripile strînse frumos, era o antichitate, descoperită prin cercetarea elegantelor magazine mici care îl făceau pe Noel să devină curios.

– Bineînțeles că, inițial, nu a fost un căpății de pat, îi spusese tînărul efeminat. E ceva franțuzesc, de la începutul secolului, și a fost folosit inițial ca să împodobească intrarea unui orfelinat de copii.

În ciuda prețului exorbitant, Noel se simțise obligat să-l cumpere. Cu ajutorul lui, își găsise căminul adevărat. Desfăcînd un pachet foarte frumos, cu emblema unui magazin scump, Noel, scoase halatul de cașmir în dungi și îl atîrnă în spatele ușii de la baie. Apoi, cu un oftat, se trînti pe pat. Se simțea atît de

obosit, mai obosit decît îşi putea aminti că fusese vreodată în viaţa lui. Adormi în cîteva minute.

Soţul lui Claire Anthony era vice-preşedinte la *Chrysler*, răspunzînd de sectorul automobile şi camioane. De aceea, era deosebit de neplăcut faptul că afurisita asta de maşină nu voia să pornească. Ea îşi dorise un mic *Jaguar* sport, sau chiar şi un mic *MG* – ceva importat şi cu stil – care să se potrivească personalităţii ei, se gîndi ea cu un zîmbet. În schimb, căpătase această maşină mare a companiei soţului ei, care era atît de lungă încît, cu miopia ei, era greu să dea în marşarier şi încă şi mai al dracului era să găsească un spaţiu de parcare îndeajuns de mare.

Ofînd, Claire se dădu jos din maşină şi se uită la ea în ciudată. Piciorul ei se mişcă brusc şi îi dădu o lovitură puternică.

– Naiba s-o ia, spuse ea cu ură.

– Aveţi probleme?

Noel rîse spunînd asta, iar ea rîse de asemenea.

– M-ai prins asupra faptului, zise ea. Soţul meu nu m-ar ierta niciodată.

– Atunci nu e un bărbat prea înţelegător, replică Noel. În fond, ai dat cu piciorul doar în cauciuc. Ai fi putut s-o propteşti într-un zid.

– Aş fi putut, recunoscui Claire, dar nu vrea să pornească.

– Asta probabil pentru că ai lăsat aprinse luminile.

Noel arată spre farurile care străluceau în soarele înserării. Dimineața a fost întuneric și ploua, iar când a ieșit soarele, ai lăsat farurile aprinse.

– la te uită, spuse Claire, punându-și brațele la piept și sprijinindu-se de mașină, ești într-adevăr un mic Sherlock Holmes, nu-i așa?

Noel ridică din umeri.

– O simplă deducție, doamnă, dar eu sînt mai mult tipul Philip Marlowe.

– Atunci, ascultă, Philip Marlowe, acum, din moment ce știi care-i problema, ce facem?

El se uită la ea, apreciind-o. Era înaltă, cu gambe lungi, grațioase, și tălpi mici în pantofi frumoși de șarpe, care nu erau făcuți ca să lovească în cauciucuri; și avea păr negru, lins, tuns scurt, șic. Purta o jachetă roșie și o fustă la fel, iar ochii ei căprui ascunși în spatele unor ochelari cu ramă roșie, îi zîmbeau.

– Traversăm drumul la *Hotelul Pontchartrain*, răspunse el, sunăm garajul să vină să-ți încarce bateria și pînă atunci te tratez cu băutura pe care o alegi.

Claire oftă.

– Îmi place eficiența la un bărbat, spuse ea luîndu-și geanta de pe scaun și trîntind portiera. Ia-o înainte, Philip Morlowe.

Ea refuză băutura, dar în schimb luară cafea și îi povesti de ce fusese blagoslovită cu acel *Chrysler* mare, în ciuda miopiei ei și a mărimii automobilului, făcîndu-l să rîdă la relatările ei privind problemele de parcare. Ea locuia într-o casă de tip colonial, cu două

etaje, în Bloomfields Hills cu soțul ei, unul din directorii executivi de la *Chrysler*, și cu doi copii; Kim, în vîrstă de treisprezece ani, în clasele inferioare de liceu cu un aparat de îndreptat dinții, și Kerry, de unsprezece ani, care era o frumusețe.

– Ca și mama ei, sugeră Noel.

– De fapt, seamănă cu tatăl ei. Dar, oricum, îți mulțumesc.

– Trebuie să te fi căsătorit de foarte tînără, se aventură Noel.

Ea îl privi interogativ.

– Dacă vrei să știi, am treizeci și doi de ani, zise ea. Și, poate că, într-adevăr, m-am căsătorit puțin prea tînără. Adesea m-am gîndit și eu la fel. Nu trebuie să iei asta drept un semn de nemulțumire majoră, adăugă ea cu un zîmbet. E doar o întrebare a cuiva de vîrstă mijlocie, bănuiesc. Dar, cum e cu dumneata? schimbă Claire subiectul, dintr-odată.

– Am treizeci de ani, sînt director de sector la *G.L. Motors*. Locuiesc aici în oraș – în Detroit.

– Asta-i tot?

– Ce vrei să spui?

– Păi, știi – tot restul. De unde ești, ce-ai făcut înainte de a deveni director de sector... ce face soția?

Noel întinse mîna peste masă și i-o prinse pe a ei, examinînd verigheta lată de aur și inelul de nuntă cu un diamant mare.

– Pot să-ți citesc în palmă, zise el. O fată drăguță din New England, de familie bună, logodită la nouăsprezece ani cu tînărul cu perspective de la colegiul

Ivy League, căsătorită la douăzeci, un copil imediat... o viață domestică la Bloomfield Hills – mese de prînz între cucoane, întâlniri la cercurile literare și petreceri la dineu, iar Crăciunul petrecut cu toată familia și cu o mulțime de cadouri pentru fiecare.

Ochii lui Claire îi întâlneau pe ai lui, apoi îi întoarse mîna care o ținea pe a ei.

– Și eu pot să-ți citesc în palmă, Philip Marlowe, spuse ea liniștit; văd un bărbat foarte singuratic.

Noel își îndoi degetele prinzîndu-i mîna într-a lui.

– Poate că ai dreptate, spuse el ușor. Nu m-am oprit niciodată să mă gîndesc la asta.

– Atunci, poate ar fi timpul s-o faci. Claire se ridică brusc. Trebuie să plec. Merg cu un taxi pînă acasă și am să trimit pe cineva să ia mașina de-aici, mai tîrziu.

leșiră amîndoi din hotel.

– Stai, spuse Noel. Aș vrea să te mai văd.

Ea se uită cu atenție la el, strîngîndu-și jacheta roșie sub bărbie, cu o mînă înmănușată.

– Nu ne-am recomandat măcar cum se cuvine, spuse ea, zîmbind în cele din urmă.

– Noel, făcu el. Noel Maddox.

El scrisese numărul lui de telefon pe dosul unei cărți de vizită.

– Claire, îi spuse el, telefonează-mi, te rog.

Un taxi trase la trotuar, iar ea se urcă, trăgîndu-și fusta peste genunchii frumoși, în timp ce Noel aștepta îngrijorat, ținînd ușa deschisă.

– Am să te sun, spuseră ochii ei întîlnindu-i pe-ai lui.

Noel trînti portiera și taxiul plecă. Cînd ea întoarse capul să se uite, el o urmări cu privirea.

Noel nu știa unde puteai duce o femeie măritată, care era probabil cunoscută în societatea din Detroit, pentru a face dragoste cu ea. Așa că o duse acasă.

– Doamne, spuse Claire, stînd în ușă. E un amestec între un cavou și o sală de așteptare dintr-un aeroport.

Ea înaintă cu grijă pe covorul negru, uitîndu-se cu groază la canapelele alunecoase, reci, de piele. Ochii ei se plimbară prin cameră spre cele două reproduceri încă proptite de perete.

– N-ai nici o plantă, se vîită ea, nici un pic de verde, nici o pernă – vreo dovadă că aici trăiește un om.

Noel zîmbi și se duse la pick-up-ul scump. Alegînd un disc, îi dădu drumul, iar acordurile delicate ale muzicii lui Händel umplură camera.

– Ce zici de asta? întrebă el. E ceva mai uman?

– Ah, slavă Domnului, respiră Claire. Începusem să cred că am făcut o greșală teribilă. Credeam că ești rece și lipsit de inimă, ca și colțurile camerei acesteia. Aruncîndu-și pantofii costisitori, cu tocuri înalte, se duse spre dormitor. Îngerii aurii de alamă îi zîmbeau cu seninătate din capătul patului mare. Se simți mai bine.

– Orice bărbat care a fost în stare să cumpere așa

ceva, nu poate fi rău în totalitate, spuse ea cu un zîmbet malițios.

Noel o urmări amuzat, cînd ea se uită în baie.

– Mmm, comentă ea, atingînd halatul de cașmir în dungii. Ești un bărbat cu gusturi costisitoare.

Se duse apoi la bucătăria compactă, deschizînd bufetele și examinîndu-le conținutul cu interes.

– Ești un bărbat foarte ordonat, Noel Maddox, zise ea, deschizînd frigiderul.

Acesta conținea un borcan de măsline, o bucată de brînză *Camembert*, o cutie mică de caviar *Beluga* și o sticlă de *Dom Perignon*.

– Fără lapte, spuse ea cu mirare, nici suc, nici ouă. Un bărbat cu gusturi sofisticate.

– Șampania și icrele negre le-am luat pentru tine, spuse Noel. M-am gîndit că așa ar fi făcut și Philip Marlowe.

Claire rîse. Îl plăcea.

– Paharele sînt în bufetul de sus, îi spuse ea, dar unde e pîinea prăjită, subțire, fierbinte?

El o privi uimit.

– Pentru icrele negre, îi zise ea.

Noel luă de jos din bufet o cutie cu biscuiți sărați.

– M-am gîndit că ăștia sînt destul de buni.

Claire îi luă cutia și o puse în spatele ei pe teagueaua de gătit. Scoțîndu-și ochelarii își trecu brațele în jurul gîtului lui. Avea fața slabă, cu proeminente, iar oasele păreau să iasă înainte pe sub pielea întinsă. Părul lui negru era des și îl purta ușor prea lung pentru un tînăr executiv în ascensiune și avea deja o urmă albăstruie de barbă pe bărbia proaspăt rasă. Pe

sub cămașa albastră, trupul lui Noel arăta dur și tânăr și foarte tentant.

– Totul este foarte greșit, șopti ea și, bineînțeles, n-ar trebui să mă aflu aici. Totuși, sînt aici. Bem șampania mai tîrziu?

Luîndu-i mîna, Noel o duse în partea cealaltă, în dormitor.

Culcată pe spate, ea își ridică fusta, înălțînd-o peste șolduri.

– Nu pot aștepta să mă dezbrac, murmură ea, ard de nerăbdare pentru tine, Philip Marlowe.

Ea purta lenjerie crem de mătase și ciorapi negri, iar Noel nu putea nici el să mai aștepte. Dezbrăcîndu-și pantalonii, se eliberă, tremurînd cînd o atinse.

– Acum, gîfii ea, acum, te rog, ah, te rog!

Ea țipă cînd o pătrunse, întorcînd capul în pernă, departe de gura lui, gemînd cînd simți că el termină.

– Doamne! rămase ea cu gura deschisă. Ah, Doamne... nu mai puteam să aștept. Te-am visat. Am avut vise erotice, ca ăsta.

Ea rîse, răsucindu-se și sărutîndu-l.

– Mi-am îndeplinit visurile, te-am folosit, adăugă ea. Nu e îngrozitor lucrul ăsta?

– Nu știu, făcu Noel amuzat.

– Acum putem bea șampanie? sugeră Claire. Înainte de a continua.

Noel începu să rîdă.

– Ești nebunatică, spuse el. Am crezut că ești o gospodină drăguță, liniștită, din Bloomfield Hills.

– Stai, îi atrase ea atenția, rîzînd și ea, habar n-ai cum sîntem în realitate, noi, gospodinele din

Bloomfield Hills. Gîndește-te! Poate scrii un expozeu detaliat.

Ea îl urmări cu atenție cum aducea tava cu șampanie într-un vas cu gheață și două pahare plate și o puse pe masă, lîngă pat. Își scosese hainele în baie și purta halatul de cașmir în dungi. Picioarele lui arătau lungi și musculoase, cînd merse din nou la bucătărie și se întoarse aducînd cutia desfăcută de icre negre, o lingură și o cutie de biscuiți.

– Îmi pare rău, zise, întînzîndu-i un biscuit cu multe icre. Data viitoare, o să am pîine prăjită. Mai am multe de învățat.

El era serios și Claire se uită la el surprinsă.

– E-n regulă, spuse ea blînd, sînt o bună profesoară.

Șampania era rece și delicioasă, iar mai tîrziu, el îi scoase ciorapii negri și îi sărută genunchii și tălpile, apoi îi sărută sîinii, întîrziind asupra lor, pînă cînd ea gemu, dorindu-l. Atunci, gura lui călători în jos pe pîntecele ei, pînă găsi ce căuta, iar Claire își arcui spatele în extaz, să-l primească. Cînd o posedă de data asta, totul se întîmplă cu forță și control. Noel nu avea nevoie să fie învățat cum să facă dragoste.

36

Claire se ducea în apartamentul lui Noel de două ori pe săptămână – uneori, cînd putea, chiar de mai multe ori, dar cu doi copii și cu un soț, nu era ușor. Cît de multe cumpărături puteai să spui că trebuie să faci în Detroit? Ea nu intenționase de fapt ca lucrurile să meargă chiar atît de departe. O făcuse dintr-un impuls, fiind tentată pentru prima dată de ceva ce avusese nevoie, deoarece uneori Lance, soțul ei, o neglija, făcînd-o să se simtă de parcă s-ar confunda cu tapetul camerei. Bineînțeles că ea îl înțelegea. După paisprezece ani de căsnicie, familiaritatea devine un element periculos. Claire putea pune pariu că asta provoca mai multe divorțuri în Blooming Field Hills decît adulterul sau beția. Ea îl iubea pe Lance și el o iubea pe ea, dar el își iubea de asemenea și

slujba, iar asta ducea la o „căsătorie în trei“. Ea mai încerca să repare un pic lucrurile, în afara căsniciei, asta era tot.

Farmecul neobișnuit al lui Noel Maddox era cuceritor. Când era cu el, parcă era cu două persoane diferite. Când vorbea despre munca lui, era omul de afaceri oțelit, sigur pe el, care știa ce voia. Ambiția lui ardea prea puternic, pentru ca el să o poată ascunde. Dar viața lui personală era cenușie. Îi spusese că părinții lui muriseră când era tânăr și că a trebuit să muncească pentru a putea să învețe. Nu avusese încă timp să învețe cum se trăiește. Nu-l preocupase decât munca.

Claire nu venea niciodată în apartamentul lui cu mâinile goale. Îi ducea plante verzi, care cresc mari, în coșuri împletite, uriașe, care să stea pe covorul negru, lângă fereastră, și să împlînzească priveliștea întunecată asupra orașului Detroit. Cumpără un frumos pled gros, scoțian, pe care să-l arunce pe canapeaua rece de piele, și niște perne de culoare galbenă, roșu aprins și albastră, care reluau culorile din tablourile lui Kandinsky și Mondrian. Și îi dădu prosoape moi colorate, ca să înlătore senzația de sterilitate și de sală de operații a băii în faianță albă. Când îi cumpără două rame antice de argint pentru fotografii, Noel se uită fix la ea.

– Ce presupui că aș putea pune în ele? întrebă el.

– Pui în ele fotografii, răspunse Claire uimită, imagini ale unor oameni pe care-i iubești, ale familiei, ale prietenilor...

Noel le puse la loc în cutie și i le dădu înapoi.

– Eu n-am fotografii, spuse el. Păstrează-le.

Uneori, se gîndi ea, Noel aproape că putea să te înspăimînte.

Dar, de obicei, cînd venea ea, fața lui se lumina de plăcere. Luîndu-i ochelarii de pe nas, o săruta, iar ea își arunca pantofii și se agăța de el. Se pierdea imediat în pasiunea pentru el.

El îi cumpăra șampanie și icre negre și discuri cu muzica ei preferată, ca să o poată gusta împreună cu el. Iar ea îi cumpăra cărți de istoria artei și fotografii ale compozitorilor, precum și romane noi, și interesante.

– Mă simt ca Scott Fitzgerald, care îi dădea iubitei lui o listă de lecturi, spuse ea, oferindu-i cartea ei favorită, *Nectar* de Harry Launceton.

Coperta cărții intriga prin prezentarea curbilor pe jumătate ascunse ale unei femei, moi și neclare, în culorile piersicii și în auriu.

– Launceton și-a schimbat total stilul, în ultimii cîțiva ani, spuse ea. De cînd s-a căsătorit cu fata aceea, De Courmont.

– Care fată De Courmont?

– Aceea din familia cu mașinile franțuzești, nu o știi? Peach parcă o cheamă. Oricum, l-a schimbat, pentru un timp, pe Harry Launceton.

Noel strîngea cartea atît de tare, încît ea îi vedea încheieturile degetelor albe. Apoi, el puse cu grijă cartea pe măsuta de cafea și îi turnă un pahar de șampanie. Ducîndu-se la fereastră, privi afară în noapte.

Claire îl urmărea în tăcere. Ceva nu era în regulă,

se gîndi ea, dar orice ar fi fost, ştia că el nu-i va spune. El ţine totul ascuns într-un compartiment secret pe care nu era sigură că însuşi Noel îl deschidea vreodată, să se uite înăuntru.

– Vino aici, îi ceru aspru Noel.

El nu o dezbracă, ci îi smulse pur şi simplu hainele de pe ea, în grabă. Şi cînd făcură dragoste, ei i se păru totul la fel de searbăd cum era şi cu Lance.

– Dau o petrecere, îi spuse ea după aceea, în timp ce sorbeau şampanie. Şi aş vrea să vii, adăugă ea, muşcînd din pîinea prăjită, unsă cu icre negre.

Noel o privi surprins.

– Se obişnuieşte ca soţile din Bloomfield Hills să-şi invite amanţii la petreceri?

Claire oftă.

– Nu ştiu. Dar este genul de petrecere de care ai tu nevoie. Vor fi prezenţi oameni de frunte din industrie – preşedinţi de consilii de administraţie, vice-preşedinţi, engroşişti influenţi. După cum ştii, roţile oraşului motoarelor nu s-ar învîrţi fără aceşti engroşişti. Ei sînt cei care fac vînzările. Şi, în plus, este o petrecere de binefacere, adăugă ea, o petrecere în aer liber, pentru societatea orfelinatelor.

– Atunci cred că ar trebui să vin.

Zîmbetul lui Noel nu reflecta ceea ce se vedea în ochii lui.

– Uite ce, zise ea, nu ştiu ce nu e-n regulă azi, dar m-am gîndit că petrecerea ar fi o ocazie bună pentru tine. Dacă e să ajungi vreodată în vîrf, va trebui să înveţi cum se joacă jocul executivilor.

– Învaţă-mă ce să fac.

Noel se lăsă pe pled și Claire se ghemui sub brațul lui, strângându-și sub ea picioarele goale.

– Nu e vorba doar de talent și muncă multă. Este deja prea mult talent în acest oraș. Și al naibii de multă ambiție. Ceea ce trebuie să înveți este cum să urci pe scara industriei și a afacerilor. Eu știu, pentru că l-am urmărit pe Lance făcând lucrul ăsta.

– Fără îndoială că pentru el a fost ușor, comentă Noel trist: provine dintr-o familie cunoscută, are o școală bună...

– Noel! ăsta e un oraș dur. Felul cum îți joci rolul este tot ce contează. Dacă ai mers la o școală bună dar nu-ți joci bine rolul, rămâi pe dinafară.

Claire își aprinse o țigară, expirând o spirală subțire de fum albastru. Întinzând mâna pe masă, își puse ochelarii.

– Nu face asta! spuse Noel brusc. Cu ei arăți de parcă ai fi îmbrăcată. De parcă ai fi gata să pleci.

Claire era înfășurată în halatul lui, fără nimic pe dedesubt, și rîse.

– Simt nevoia să te văd, zise ea cu fermitate, și știi că nu văd la mai mult de douăzeci de centimetri în fața nasului. Ei, vrei să ascuți ce-ți spun, sau nu?

– Spune-mi! zise Noel liniștit.

– Nu poți să rămâi singuraticul Noel Maddox, începu ea. Trebuie să devii un „jucător de echipă“, o parte a familiei corporației. În primul rînd, trebuie să te înscrii în toate societățile profesionale de motoare și inginerie, legate de industrie. În cîte poți. Folosește compania, dacă ai nevoie de sprijin, ca să te lase să pătrunzi. Paul Lawrence te-a promovat – el te va

susține. Fă uz de numele lui. Și este important să ai legături sociale cu alți executivi tineri, să joci golf cu ei, să-i faci să te invite acasă la ei. Cumpără flori soților lor, când ești invitat la dineu, admiră-le casa și joacă-te cu copiii lor. Învăță de la ei!

Claire stinse țigara în scrumiera galbenă *Ricard* – singurul lucru din cameră care îi plăcea cu adevărat. Noel stătea sprijinit de spătarul canapelei, cu ochii închiși.

– Ascult, zise el.

– Și trebuie să începi să gîndești pe termen scurt, spuse ea.

– Ce înțelegi prin asta?

El deschise brusc ochii și o privi uimit.

– Totul este să-ți joci bine rolul, spuse ea. Toți executivii sînt preocupați să realizeze țelurile sau obiectivele stabilite de conducerea superioară. Bărbații care urcă pe scara socială nu sînt dintre aceia care au plănuit o companie care să revoluționeze industria peste cinci ani. Succesul depinde de realizarea țelurilor de azi. Iar acei tineri executivi care au succes azi, vor fi curțați de alte companii, care le vor oferi slujbe mai bune. Ei nu sînt interesați de cei care fac promisiuni de viitor. Mi-ai spus tu însuși că Paul Lawrence ți-a dat slujba de director de sector, pentru ceea ce ai realizat. O cotitură rapidă, concepte rapide, acțiune imediată... Trebuie să te miști mereu, Noel, nu poți să stai supărat pentru că ți s-a refuzat o idee, chiar dacă ești convins că e bună – și chiar dacă se dovedește că ai dreptate. Este ca la jocul *Monopoly*. Dacă ai nimerit pe căsuța cu *Înaintează* ești răsplătit cu bani și cu o nouă șansă.

Ca să capeți mai mult, trebuie să treci mereu pe acel înaintează.

Claire se lăsă pe spătar și își scoase ochelarii.

– Poți accepta sau respinge ceea ce ți-am zis, continuă ea, uitându-se la el. Dar ăsta-i adevărul. Așa se joacă jocul, Noel.

Ea se uită la el cu ochii micșorați, ca miopii. El stătea încruntat și privea spre oraș, dincolo de fereastră.

– Ai să vii la petrecerea mea? întrebă ea.

Noel se uită la ea cu o privire greu de descifrat.

– Am să vin, zise el.

– Bine. Claire răsuflă ușurată. Cel puțin, e un început.

Un valet de la parcare în haină roșie veni spre el, când opri mașina la bordură. Aleea era deja plină de mașini, vehicule solide, de marcă, cu numere speciale care arătau că aparțineau unor șefi mari. Alte mașini elegante mărgineau ambele părți ale străzii late; valetul îi luă mașina și o duse spre capătul îndepărtat al străzii, unde erau parcate mașinile mai puțin elegante.

Îndreptându-și cravata cu nervozitate, Noel o porni pe alee. Ușile duble erau larg deschise și un servitor zîmbitor îl îndrumă spre salonul care se întindea pe toată lungimea casei. Dincolo de ușile cu geamuri ale acestuia, care erau deschise, se întindea un acru de

pajiște verde, cu straturi de flori. Se vedea un luciuluciu, de albastru turcoaz, al unei piscine, ferită de un zid alb jos, de cărămidă. Oamenii stăteau în grupulețe, vorbind și rîzînd și sorbind din pahare cu șampanie sau cu suc de portocale. Biletele costaseră douăzeci și cinci de dolari și îi ofereau niște „fripturi la proțap” iar o porțiune a pajiștii imaculate, acoperită cu iarbă sintetică, era plină de o mulțime de proțapuri deja pregătite, ale căror flăcări ardeau sub supravegherea a patru bucătari în haine albe.

Noel văzu imediat că se îmbrăcase greșit. Toți bărbații purtau pantaloni ușori și haine de pînză, iar soțiile lor erau în elegante rochii de bumbac. Arătau obișnuit, totuși șic. Simțindu-se prost în costumul lui închis, se uită spre Claire.

– Aici erai? spuse ea, împingîndu-și ochelarii – albaștri astăzi – în jos pe nas și uitîndu-se la el peste ei. Credeam că nu mai vii.

– Poate că n-ar fi trebuit să vin.

Claire oftă.

– Ar fi trebuit să te atenționez să vii în ținută liberă; lumea nu poartă costum închis la grătar în aer liber.

– Las-o baltă, mîrîi Noel. Plec.

– Noel! Noel, așteaptă! Nu trebuie să pleci.

Mîna ei se opri insistentă pe brațul lui și el se întoarse să o privească.

– Te rog, Noel. Pentru binele tău, spuse ea, rămîi.

– Ah, voi aștia...

Bărbatul care venea spre ei era înalt, cu păr castaniu, tuns scurt. Noel înțelese imediat că era Lance, soțul ei.

– Nu cred că ne-am cunoscut, zise Lance întinzându-i mîna, în timp ce ochii lui albaștri îl analizau atent. Eu sînt Lance Anthony.

– El e Noel Maddox, spuse Claire.

– Desigur, desigur, zise Lance strîngîndu-i călduros mîna lui Noel. Am auzit destul de multe despre dumneata.

Noel îl privi cu indiferență.

– Pe telefonul fără fir, adăugă el. Dar am auzit lucruri bune, Noel. Foarte bune, de fapt. Toată lumea spune că ai perspective mari. Am auzit că ești unul dintre cei aflați în ascensiune la G.L. Dar să-ți aduc ceva de băut.

Ceru un pahar cu *Bucks Fizz* unui chelner aflat în trecere, și i-l oferi lui Noel.

– Sper că ți-e foame, Noel, comentă el, cînd traversară terasa împreună; e o grămadă de carne care se prăjește acolo. Dar, mai întîi, să-ți fac cunoștință cu cîteva persoane.

Punînd un braț în jurul umerilor lui Noel, Lance îl duse spre un grup de bărbați care stăteau la umbra unui stejar mare.

– Vreau să vă fac cunoștință cu Noel Maddox, spuse el. Cred că ați auzit de el – veștile se răspîndesc repede în orașul ăsta. Noel, ți-i prezint pe Mort Shively, pe Stan Masters, pe Paul Lawrence – pe care sînt sigur că-l cunoști, – și pe Dick Stevenson.

Privirea lui Noel întîlni privirea celor din grupul principalilor șefi ai industriei de automobile din America – *US Auto, Ford, Great Lakes Motors...* Doamne, se gîndi el, dacă cineva ar arunca o bombă, întreaga

industrie ar putea fi în încurcătură...

Paul Lawrence îi zîmbi.

– Sînt bucuros că mi-ai acceptat sfatul, Noel, și începi să ieși și să te relaxezi. Noel este unul dintre directorii noștri de sector cel mai cu perspective, le spuse el celorlalți, dar bărbatul ăsta se cufundă în muncă. Trebuie să-l scoatem mai mult pe terenul de golf, să se relaxeze.

Se discuta despre golf și despre cabane de pescuit pe malul lacului, iar Noel se mulțumea să asculte. Nu se putea gîndi la nimic, ca să intervină în discuție. După cinci minute, Lance zise:

– E cineva acolo, pe care ar trebui să-l cunoști, Noel. E omologul tău de la *Ford*.

Făcîndu-le cunoștință, Lance plecă să controleze cum merge friptura, iar Noel îi zîmbi soției noii sale cunoștințe, întrebînd-o unde locuiau și dacă aveau copii. El adăugă cît de plăcut era să te afli aici, într-o zi atît de plăcută.

– Și pentru o cauză atît de nobilă, comentă tînăra soție.

– Vă distrați?

Claire era la cotul lui, zîmbindu-i, și Noel îi zîmbi la rîndul lui ușurat.

– Trebuie să-l recomand pe Noel copiilor mei, spuse Claire, trăgîndu-l de acolo.

Ea rîse.

– Se pare că găsești foarte dificilă o conversație banală, spuse ea.

– Nu-i ușor, recunoscui Noel.

– Uite, zise Claire. El e Kerry și ea e Kim.

Erau doi copii curăței, cu păr castaniu, de clase inferioare de liceu, în șorturi verzi identice și bluze roz sport. Ei îi zîmbiră drăgălaș, cel mai mare făcînd să se vadă niște metal care îi străluci în gură la lumina soarelui, ca șinele de tren. Spunînd, politicos, „bună”, o șterseră în direcția unde se prăjea carnea.

– Iar el este tatăl meu, spuse Claire, trăgîndu-l pe Noel spre o masă, lîngă piscină. Sub o umbrelă, ședea un bărbat familiar pentru oricine lucra în industria motoarelor, Clive Sanders, fost conducător al lui *US Auto* și care, pe cîte se spunea, mai deținea încă puterea din umbră, deși se retrăsese.

– Noel Maddox este unul dintre tinerii bărbați care se afirmă în domeniu, tată, spuse Claire.

– Am fost și eu cîndva unul dintre aceștia, spuse Sanders, zîmbind și întinzîndu-i mîna. Vino și stai aici lîngă mine și spune-mi totul despre dumneata, domnule Maddox. Mă interesează întotdeauna să aud un punct de vedere nou în aceeași veche afacere.

Noel petrecu o jumătate de oră, vorbindu-i bărbatului mai în vîrstă, apoi se făcu ora mesei de prînz.

– Nu mi-ai spus că ești fiica lui Clive Sanders! îi reproșă el acuzator lui Claire, ținînd în mînă o farfurie cu o bucată enormă de friptură.

– Vino să șezi aici, răspunse ea, îndrumîndu-l spre o masă cu umbrelă. De ce ar fi trebuit să-ți spun?

– Nu-i de mirare că știai totul despre treaba asta, zise Noel privind-o cu seriozitate.

– Am învățat totul de la el, zise ea cu simplitate. Și el știe despre ce vorbește. Cuvîntul tatălui meu încă

mai contează mult în orașul ăsta, Noel.

Noel tăie friptura, uitîndu-se cum ieșea sînge în urma cuțitului. Era prea puțin friptă, după gustul lui.

– De asta am vrut să-l cunoști, adăugă ea, cînd Lance apăru cu cei doi copii după el.

– Avem nevoie de tine, mamă, strigă Kerry; tata nu e sigur că s-a adus destulă înghețată pentru plăcinte.

Lăsat singur, Noel lăsă deoparte friptura. Oamenii erau grupați la mese, vorbind în timp ce mîncau. Păreau că se cunosc toți, unii cu alții, deși ierarhia era clară, chiar și după cum se aranjaseră la mese. Ștabii mari erau pe terasă, lîngă casă, executivii mai mici stăteau lîngă piscină. Cîțiva copii se schimbaseră deja în cabină și ședeau pe marginea bazinului, gîndindu-se la o baie.

Făcîndu-și curaj, Noel își luă farfuria și se duse spre o masă alăturată.

– Vă deranjează dacă mă alătur? întrebă el liniștit. Se pare că am fost părăsit.

Două ore mai tîrziu, conducînd mașina spre apartamentul lui cubic în negru, reluă în minte evenimentele zilei. Mai întîi, Claire nu se jenase să-l recomande soțului ei. Iar Lance era un tip simpatic, se străduise să-l prezinte unor oameni influenți – și asta probabil pentru că i-o ceruse Claire. Dar Noel fusese conștient, în mod neplăcut, că juca rolul „celuilalt bărbat”! Paul Lawrence fusese și el amabil, iar tinerele perechi cu care șezuse la masă îl acceptaseră cu ușurință ca pe unul dintre ai lor. Cînd vru să plece, soțiile spuseseră: „Ah, dar trebuie să vii la noi, la cină, Noel, cît de curînd”. Iar discuția cu Clive Sanders fusese

interesantă – bătrînul bărbat dorise să vadă care erau părerile lui despre situația actuală a industriei și despre țelurile ei. Noel îi spusese tot ce gîndea, uitînd că trebuie să-și țină gura și să treacă neobservat. Sanders ascultase, aprobînd din cap din cînd în cînd, sau oprindu-l ca să intervină cu o întrebare. Îi dăduse din nou mîna cu fermitate, la plecare, spunîndu-i că-i pare bine că s-au cunoscut și că au discutat... Oare ce să fi însemnat asta?

Înapoiat în apartamentul său, Noel scoase vechiul portofoliu cu desene și idei, întinzîndu-le pe noua masă de desen pe care o pusese sub geam. Vise! se gîndi el, uitîndu-se la ele. Conceptul acela aerodinamic, capota aceea curată, fără crom, forma aceea nouă, revoluționară, a bordului... toate erau doar vise.

E ușor să visezi. Realitatea e însă atît de diferită!

37

Peach își împărțea săptămânile exact, petrecînd trei zile la Launceton, cu Wil, și patru zile la birourile *De Courmont* din Avenue Kléber, de la Paris. La început, se simțise teribil de vinovată că-l părăsea pe Wil, iar o dată sau de două ori coborîse chiar din avion, la Paris, și luase avionul imediat următor spre Londra, unde conduse nebunește pînă la Launceton, de teamă că Wil i-ar putea simți lipsa, sau că nu putea trăi fără ea. Dar bineînțeles că Wil putea s-o facă și era foarte bucuros cu guvernanta. Harry părea că nu observa lipsa ei decît atunci cînd îi afecta planurile proprii. Totuși, Peach a constatat că zborul de vineri, de la ora patru, spre Londra, o făcea să ajungă acasă exact la timp ca să-i salute pe oaspeții săi de sfîrșit de săptămînă. Chiar și dineurile plicticoase deveniseră

mai bune de cînd luase obiceiul să intre în *Focequet*, în drum spre aeroport, și să ia de acolo cîteva delicatese – spume și terine, brînzeturi și siropuri de fructe, ca să mai ușureze felurile greoaie ale bucătăresei.

Harry se mutase din camera lor mare într-una proprie, alături. Pretinsese că nu-i plăcea să stea în camera lor cînd ea nu era acolo, dar Peach nu era prea sigură că-l crede. Dar nu conta, ea prefera ca lucrurile să rămînă așa. Melinda i-a spus că Harry continua să se vadă cu Augusta și, cu toate că Peach nu încercase să descopere asta, era sigură că mai erau și alte fete pe lîngă ea.

Harry nu-i cerea niciodată să-l însoțească în călătoriile sale. „E prea mult să te aștepți ca o mare femeie de afaceri să lase totul baltă, doar ca să fie împreună cu soțul ei”, spusese el înțepător, dar Peach știa că el dorea să fie singur – fără ea. Bineînțeles că mai făceau încă dragoste, dar ea ajunsese la concluzia că, pentru Harry, – acum, cînd ea nu mai era inspiratoarea lui – a face dragoste cu ea era ca un fel de exercițiu, ceva ce trebuia făcut zilnic, pentru a-și menține sănătatea fizică, și se ura pentru faptul că reacționa la acest act, deși știa că în brațele lui ar fi putut să fie oricare dintr-o duzină de fete și că el ar fi fost la fel de fericit.

Dar cînd Peach intra în birourile *De Courmont*, marți dimineăta, se simțea liberă să fie ea însăși. Nu mai era doar mama lui Wil sau soția lui Harry Launceton. Era Peach de Courmont și învăța să se descurce în lumea complexă a industriei automobilului.

Micul ei birou era ascuns în spatele clădirii și conținea doar o masă mare, simplă, un fișet și un telefon negru. Peach fusese luată prin surprindere când Jim i-l arătase pentru prima dată. Gérard predase familiei lui Peach toate problemele companiei și, în calitate de moștenitoare De Courmont, ea era acum proprietara acestor birouri și se așteptase cumva să aibă un apartament ca un palat, cu vederea spre bulevardul Kléber, cu biblioteci de stejar și covoare *Savonnerie* și cu o masă feminină, stil Ludovic al XVI-lea. Se închipuise alergîndu-și tablouri pentru pereți și răspunzînd unor apeluri telefonice de la o baterie de telefoane roșii moderne și ieșind la întâlniri, la mese de prînz, în restaurante scumpe.

– Dacă ești serioasă, îi spusese Jim, iar eu cred că ești, atunci de aici trebuie să începi. De la bază, ca oricine altcineva.

Cînd Noel s-a mutat la etajul al paisprezecelea, se gîndise că, în cele din urmă, reușise. Fiind cel mai tînăr și mai nou vice-președinte, avea un birou dincolo de coridorul cu mochetă verde, mai aproape de ușă. Pe măsură ce înaintai pe coridor, rangul de importanță creștea, pînă ce, în capătul îndepărtat, erau birourile executivului – al președintelui de onoare, al vice-președintelui de onoare și al președintelui executiv, birouri care acum erau goale, după ce Paul Lawrence plecase. Nimeni nu știa încă cine va obține

acest post mult râvnit, dar se părea că domnea o oarecare panică și era posibil să fie numit cineva care era deja într-o funcție similară. O companie mare, cum era *Great Lakes* nu putea să-și permită să riște cu cineva mai mărunț.

Telefonul personal al lui Noel sună, iar el îl ridică repede. Era Claire. Nu o mai văzuse de câteva săptămîni, copiii ei fuseseră bolnavi cu răceli serioase și tuse, apoi ea avusese gripă. Ultima dată cînd au vorbit, Claire părăsise tracasată.

– Putem să ne vedem diseară? Lance e la New York și copiii sînt peste noapte la niște prieteni. Sînt singură.

– Singură, în sfîrșit! spuse Noel.

– Ah, Philip Marlowe – mereu gata cu un clișeu, comentă ea, dar era sigură că el zîmbea.

– Voi fi la tine, zise ea, pe la șapte și jumătate.

El întîrziase, dar Claire avea cheia ei și îl aștepta. Erau flori într-o vază albastră pe masă, iar lumînări înalte, pale, stăluceau în lumina înserării.

Claire adusese mîncare chinezească la pachet și o sticlă de *Mersault*, răcită. Noel își dădu seama că el n-o scosese niciodată în oraș, la cină. Nu ieșeau niciodată împreună. Apartamentul lui era toată lumea lor. Ocazional, se întîlneau în societate, acasă la alții, dar, natural, Claire era cu soțul ei și întîlnirile lor deveniseră mai puțin frecvente, din cauza pericolului de a continua o asemenea prietenie.

– Uneori am nevoie de tine, oftă Claire, îmbrățișîndu-l.

Noel zîmbi.

– Este oare viața atît de grea pentru o adevărată prințesă a *Orașului Motoarelor*?

– Și ce a făcut vreodată orașul ăsta pentru mine?

– Ți-a dat școli bune și o casă frumoasă, ponei, case la mare, călătorii în Europa. Iar înainte de asta n-aveai decît optsprezece ani! Doamne, pe atunci eu lucram la trei slujbe și studiam, în același timp. Ar trebui să socotești tot ce ai obținut, Claire, și o să poți să te consideri norocoasă, spuse Noel supărat.

Ochii ei căprui, în spatele ochelarilor cu ramă roșie, erau reci.

– M-au ajutat să-mi aranjez nasul și să-mi îndrept dinții și să port o grămadă de perechi de ochelari, îl asigură ea. Doamne, gîndește-te cum aș fi arătat fără asta. Nu te-ai fi uitat a doua oară la mine.

– Nu trebuie să glumești cu faptul că ai bani, Claire, spuse Noel cu enervare. Tatăl tău a muncit din greu pentru asta.

Depărtîndu-se de el, ea se duse spre masă și turnă vin alb în paharele de cristal *Baccarat* pe care i le cumpărase.

– Aș putea, tot așa de bine, să fiu cu Lance. Dar mi-e o greață de moarte de discuțiile despre bani și ambiție. Orașul ăsta nu vorbește despre nimic altceva.

Noel luă paharul de vin și îl gustă. Era bun.

– Este *Orașul Motoarelor*, zise el; ne aflăm toți aici ca să-i facem jocul. Îți amintești, tu ai fost cea care m-ai învățat regulile acestuia.

– Nu eu am fost cea care ți-am dat ambiția asta nemiloasă, replică ea.

– Nu. Asta mi-a dat-o mama mea.

Claire nu-l mai auzise menționînd-o pe mama lui pînă atunci și îl privi curioasă. Fața lui arăta încordată în înserarea cenușie, dar nu spuse nimic în continuare.

– Ei, zise ea în cele din urmă, Lance e și el la fel. Dar, slavă Domnului, se pare că o să capete slujba pe care o vrea și apoi o să putem dormi din nou liniștiți. Se comportă nebunește – nici copiii nu-i mai suportă enervările.

– Vrei să spui, că va obține postul de vice-președinte executiv pentru Paul Lawrence? Întrebă Noel, atent să pară o întrebare obișnuită.

– O merită, spuse Claire. El e omul potrivit pentru slujba asta și tatăl meu a vorbit ieri cu Paul. Se pare că o să se realizeze.

Se uită la Noel cu îngrijorare.

– Hai să nu ne certăm, spuse ea blînd. Hai să mănînci niște mîncăruri chinezești, dragul meu. Sînt în cuptor, ca să fie calde.

Noel se lăsă pe canapea, punînd paharul pe masa de cafea din fața lui.

– Îmi pare rău, Claire, spuse el, dar nu am chef să mănînc. Tu dă-i drumul.

Claire îl urmări în tăcere. Ținea ochii închiși și era departe, de parcă ar fi fost pe o altă planetă. Luîndu-și haina de pe fotoliul unde o aruncase atunci cînd venise, se duse la el și îl sărută.

– Ceva îmi spune că am stat mai mult decît eram bine-venită, spuse ea cu blîndețe. E timpul să plec, Noel Maddox.

El deschise brusc ochii și întinse mîna spre ea, dar Claire era deja la jumătatea camerei. Se întoarse din ușă.

– Sună-mă cînd ai nevoie de mine, spuse ea, reușind să zîbească.

Cînd ușa se închise în urma ei, Noel întoarse capul, îngropîndu-și-l în pledul moale pe care ea i-l cumpărase. O pierduse. Și pierduse și slujba. Nu avea să treacă pe la pătratul „Înaintează” și nu-i va veni încă o dată rîndul la acest joc *Monopoly*.

Paul Lawrence îi ceru lui Noel să vină la masa de prînz, la hotelul *Pontchartrain*, săptămîna următoare.

Elegant, într-un costum gri de flanel, bine croit, de la *Brooks Brothers*, și cu cravata în dungi a *Clubului Athletic* din Detroit, Noel își aștepta gazda la bar.

– Cu ce pot să vă servesc, domnule? îl întrebă politicos barmanul.

– *Virginia Maria*, comandă Noel.

El nu amesteca niciodată băutura cu afacerile. Îi plăcea la *Pontchartrain* și începea să se simtă bine între pereții cu tapiserii, pe covoarele moi.

Paul Lawrence îl salută afabil și Noel putu să simtă niște ochi curioși care îi urmăreau, cînd își croiră drum spre sufrageria aglomerată.

Fiecare îl cunoștea pe fiecare în *Orașul Motoarelor* și, curînd, se va afla că Noel Maddox a luat masa de prînz cu Paul Lawrence și se vor trage concluzii. Pe

drept oare? se întrebă el.

– Să-ți spun sincer, începui Paul, la o friptură excelentă de vacă, aveam pe altcineva în gînd, pentru slujba asta. Un bărbat foarte capabil. Ceva mai în vîrstă decît tine, Noel – nu că vîrsta ar fi un impediment în cazul tău, ai dovedit asta. N-am să-i menționez numele, pentru că lucrul e cumva confidențial, iar socrul lui e un prieten al meu. Dar au apărut niște zvonuri îngrijorătoare despre soția respectivului, că ar umbla cu un alt tip. Nu că eu aș fi puritan în legătură cu treburile astea, dar nici nu pot spune că le aprob. Dar un potențial dezastru domestic poate provoca nenorociri în munca unui bărbat. Divorțul m-a făcut să pierd mai mulți executivi buni decît aș vrea să mă gîndesc. Așa încît mi-e teamă că trebuie să-l las deoparte. Iar ghinionul lui pare să fie norocul tău, Noel. Aș vrea să-ți ofer funcția de vice-președinte executiv, răspunzător cu toate sectoarele noastre. O să răspunzi față de mine, la nevoie, în fața președintelui de onoare și vei avea mîină liberă pentru concepțiile tale creatoare.

Lăsînd jos cuțitul și furculița îi zîmbi larg lui Noel, ochii sclipindu-i pe fața jovială, cu obrajii rozalii, ca un Moș Crăciun cînd oferă un dar.

– Îndrăznesc să spun că putem ajunge la o înțelegere în privința banilor, adăugă el, și va fi o înțelegere generoasă, te asigur. Știu că primești cincizeci de mii, la *Great Lakes*. Cred că îți pot promite dublu față de asta, plus opțiuni la acțiuni și prime. O să avem grijă de tine, la *US Auto*. Ei – ce spui?

Împingînd orice gînd despre Claire într-un colț al minții, Noel întinse mîna.

– Sînt încîntat să accept, domnule Lawrence, spuse el. Și îți mulțumesc. Mi-ai oferit o zi bună.

Paul Lawrence chicoti vesel.

– Băiete, spuse el, s-ar putea să-ți fi oferit chiar o viață întreagă.

38

Harry Launceton, trînti ziarul pe birou, uitîndu-se furios la fotografia lui Peach. În explicația de deasupra scria: *Peach deschide noua expoziție De Courmont în Beverly Hills* – și acolo era Peach stînd între doi faimoși actori de film, tăind cu o foarfecă foarte mare o panglică și zîmbind cu zîmbetul ei de celebritate, arătînd mai bine ca oricare manechin de modă.

De cînd Peach devenise steaua noii companii publicitare *De Courmont*, chipul ei apărea pretutindeni – în cotidiene, în pagini duble, în reviste și pe afișe de zece ori cît mărimea ei naturală – la volanul ultimului model *De Courmont*, cu explicația „*E o Piersicuță de mașină*” sau „*Ți-o spune o de Courmont – e cea mai*

bună” și alte asemenea prostioare, cu blazon deasupra. O vedea rar, căci ea alerga mereu prin lume, făcînd reclamă mașinilor *De Courmont* și fotografiindu-se cu stele ale rock-ului și cu actori, fiind gazda unor petreceri și ținînd conferințe de presă.

Bineînțeles că disputele în legătură cu Wil îi separaseră în cele din urmă. Peach nu s-a putut obișnui niciodată cu modul englezesc de a face lucrurile și nu încăpea îndoială că Wil trebuia trimis la o școală pregătitoare, la internat, cînd împlinea șapte ani. Dar Peach făcuse un scandal monstru într-o furtună de lacrimi despre cruzimea lui Harry, determinîndu-l să se simtă ca un căpcăun, cînd, de fapt, tot ce se întîmpla nu era decît un lucru convenit. El o pusese pe Augusta să-l ducă pe Wil la *Peter Sones* și să-i cumpere uniformă, pentru că Peach refuzase să ia parte la această „barbarie” și, spre cîntea Augustei, ea nu spusese niciodată despre Peach: „Ți-am zis eu că așa o să fie”.

După ce Wil a plecat la școală, Peach și-a petrecut cea mai mare parte a timpului la Paris, venind la Launceton doar în vacanțele lui Wil, iar atunci, dacă Harry era ocupat cu scrisul, îl lua pe Wil în sudul Franței sau în Florida.

Bineînțeles că n-ar fi trebuit să divorțeze de Augusta și să o ia pe Peach, dar, cînd scria, era ca un bărbat cu ochelari de cal, iar Peach îl dusesese pe un nou drum erotic, căruia nu-i putuse rezista. Ea fusese inspiratoarea lui pentru „*cele două mari romane ale sale*”, cum ar fi scris *The Times* într-un eventual necrolog. Ultimele două cărți ale lui Harry au fost

scrise cu greu, cerîndu-i un studiu intens, iar faptul că nu fuseseră primite prea bine, îl supăra. Iar acum, Peach se flutura pe glob, probabil cu o haită de bărbați pe urmele ei, în timp ce el stătea aici, la Launceton, îngrijorîndu-se de următoarea lui carte.

Aruncînd ziarul la coșul de hîrtii, Harry ridică telefonul, uitîndu-se pe fereastră, în timp ce forma numărul Augustei. Era o frumoasă dimineață albastră de vară, perfectă pentru ziua cea mare a tînărului Wil.

– Augusta? Uită-ți planurile pe ziua de azi. Vreau să vii cu mine, să vezi meciul de cricket al lui Wil. Am să trec să te iau, la unsprezece și jumătate, și o să luăm masa de prînz în drum. Ce-i cu Peach? Da, presupun că o să fie acolo, Wil mi-a spus că vine special cu avionul de la Paris... Nu-mi pasă deloc ce crede ea, Augusta. Bine. Ne vedem atunci.

Controlîndu-și ceasul, Harry se duse la ușă, cu mîinile în buzunar, fluierînd. Se simțea și el ca un copil de școală, acum cînd luase hotărîrea. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el și să fie mamă decentă pentru băiatul lui. Va divorța de Peach și îi va cere Augustei să se recăsătorească cu el.

Peach ședea în pat, sorbindu-și cafeaua și admirîndu-și camera nouă. Decoratorul de interioare făcuse o treabă minunată, deși, desigur, ea îi spusese exact ce voia. După șase ani de nopți singuratice, acasă, în Insula St. Louis, ea își dăduse seama ce

risipă era treaba asta. O singură persoană și patru servitori, într-o casă care era doar o relicvă mare, întunecată, a unui mod de viață din trecut! Cu o inspirație bruscă, ea decise să folosească din plin casa. Casa *De Courmont* avea să fie o parte a noii „imagini” *De Courmont*, așa cum erau castelele pentru industria vinului. Va fi casa de oaspeți a companiei, acolo se vor ține mese de prînz pentru personalitățile importante venite în vizită, pentru executivii companiei și soțiile lor, pentru distribuitorii din S.U.A sau din Japonia și pentru personalitățile ale căror fotografii ar putea fi folosite în publicitate – orice ar putea contribui la vînzarea mai multor mașini.

Colaborase cu decoratorii cum să transforme casa dintr-un muzeu de familie trist, într-un simbol elegant, parizian, pentru *De Courmont*. Ei au înlăturat multe dintre mobilele grele, deschizînd casa cu noi spații, astfel încît fiecare piesă antică frumoasă să fie pusă în valoare cît mai bine. Au adus un aer proaspăt de culori deschise în camere, iar acum, cînd casa era plină de flori și luminată de candelabre strălucitoare și lămpi cu abajururi blînde, avea o căldură nouă.

Lui Peach, camera ei îi plăcuse cel mai mult dintre toate. Ferestrele lungi, care dădeau spre rîu, aveau draperii verde-măr, din tafta de mătase, prinse cu funde mari, și ea alesese un covor lucrat de mînă, din Portugalia, în nuanțe de verde și culoarea caisei. O canapea albă confortabilă era așezată în fața căminului de marmură: pe o masă joasă erau cărțile și hîrțiile ei, precum și niște lămpi frumoase, așezate ici-colo, care aruncau pete de lumină blîndă. Totul era

nou aici, inclusiv bărbatul din patul ei.

Nu era primul cu care Peach împărțise patul în ultimii șase ani și, la fel ca și ceilalți, era fermecător și amuzant și, un timp, a făcut-o să se simtă bine. Familia lui Laurent Lessier deținea o firmă faimoasă de șampanie, în Epernay. Bunica lui Peach încă mai menținea legătura cu vechii ei prieteni din anii războiului, și revenea în fiecare an la Epernay, să-i viziteze, iar ea îl întâlnise atunci pe Laurent. Avea treizeci și cinci de ani, era frumos și încântător. O dusesse la dineuri și la petreceri, la castelele din Reims și Epernay, apoi a venit la Paris să o vadă și una a dus la alta. Sînt și eu ca Harry, se gîndi Peach sorbindu-și cafeaua; nu-i pot rezista unui chip drăguț. Dar era incorectă față de Laurent! El era drăguț și avea grijă de ea și făcea minunat dragoste cu ea. Atunci, de ce cînd se trezea dimineața cu el gol, alături de ea, se simțea atît de nesigură? Iată, era o femeie de afaceri de succes, mamă cu normă redusă și iubită ocazională și se simțea la fel de singură ca în ziua în care îl părăsise pe Harry.

Punînd jos ceașca de cafea cu un oftat, Peach coborî din pat și se duse în biroul ei. Agenda ei era deschisă și, peste obișnuitele adnotări cu negru despre date, ore și locuri, ea scrisese cu cerneală roșie, cu litere mari: *Meci cricket wil ora 2. Școală*. Avusese de gînd să se întoarcă aseară la Londra, dar Laurent apăruse pe neașteptate și o luase la cină, iar apoi se întorsese cu ea și nu i-a trebuit mult să o convingă să rămînă.

Lupta cu Harry în legătură cu școala fusese teribilă, iar după aceea se simțise o proastă, pentru

că lui Wil îi plăcea foarte mult școala. Îi plăcea de asemenea la internat și să fie cu alți băieți. Se dovedise că Harry avea dreptate. Peach știa că Harry o lua pe Augusta, îmbrăcată în maniera ei cuviincioasă de doamnă englezoaică de la castel, ca să-l viziteze pe Wil la școală. Și bineînțeles că Peach, când se ducea pe acolo, purta ultimele fuste scurte de la *Courrèges* sau *Givenchy* și pantofi fără toc. Abandonase încercările de a fi ca Augusta, doar de dragul lui Harry. Acum era ea însăși.

Peach ridică draperia și se uită afară, la o dimineată cenușie. Rîul era acoperit de o ceață ușoară. Ceață! Doamne, spera să nu întârzie zborul... nu putea să întârzie tocmai în ziua cea mai mare a lui Wil.

Wil Lauceton îi ducea cu grijă o ceașcă de ceai, mergînd pe iarbă, mătușii Augusta, reușind să verse doar foarte puțin în farfurioară, deși nu se concentra la ceea ce făcea. Era îngrijorat în legătură cu mama sa. Îi promisese că va fi aici, la meci, și o așteptase încă de la ora douăsprezece, pentru că se presupunea că va fi la masa de prînz. Directorul îi dăduse un mesaj că mama sa întârzia din cauză că la Paris era ceață. Aștepta să se ridice ceața și urma să ia prima cursă care pleca. Dar era deja ora ceaiului, și ea tot nu sosise.

El îi dădu politicos ceașca mătușii Augusta și se așează pe iarbă alături de ei, îngrijorat în continuare

din cauza lui Peach.

– Ai să-ți faci pete de iarbă pe pantalonii ăia frumoși albi, de flanel, pentru cricket, îi zise Augusta sorbindu-și ceaiul.

Wil se ridică ascultător, dar se gîndi că mama sa n-ar fi spus niciodată așa ceva. Aștepta cu nerăbdare să stea în casa din Londra. Era sigur că mama îl va duce în oraș la cină, la un restaurant care îi plăcea și nu la cele mari, înăbușitoare, la care mergea cu Augusta și cu tatăl lui. Dorea ca ea să se grăbească totuși, pentru că, în curînd, va fi timpul ca el să o prezinte prietenilor săi. Toți o găseau „extra” și că nu semăna cu o mamă; spuneau că tații lor o găseau cu adevărat drăguță.

– Ai o echipă bună aici, băiete, zise Harry, mîndru de fiul său. Astăzi o să fie scris un al doilea nume Launceton, alături de al meu, pe cupa aia. Sînt sigur de asta. Doar să stai cu ochii pe minge și să ai mîna sigură, și ai să reușești. Succes, Wil.

Wil își sorbea cu nervozitate limonada, în timp ce Augusta și Harry vorbeau cu ceilalți părinți. Depăr-tîndu-se de grup, el ocoli aleea mare cu pietriș și alergă spre poartă, uitîndu-se pe șosea să vadă dacă venea, dar nu se vedea nici un semn. Alergă tot drumul înapoi și ajunse la pavilion la timp ca să-și pună șapca de cricket și să-și trimită primul om la servit.

Era cinci și cincisprezece, cînd Peach intră cu mașina prin poarta școlii, parcînd într-o furtună de pietriș. Trecîndu-și în grabă mîinile prin păr, ea sări din mașină și alergă pe după colțul clădirii, spre terenul de joc. Doamne, ce cald era! Din cauza asta

fusese ceață! Se ruga doar să nu-l fi scăpat pe Wil.

Toți părinții stăteau pe scaune de pînză, urmărindu-i pe copiii lor, îmbrăcați în alb. Controlînd afișajul scorului, Peach văzu că echipa lui Wil mergea bine. Ușurată, Peach înaintă pe iarbă, spre locul de joc. Îl putea vedea acum pe Wil în poartă. Era rîndul lui la bătaie. Slavă Domnului că nu-l pierduse tocmai pe el.

Wil se încruntă. Avea soarele în ochi, iar jucătorul care servea era foarte rapid. Mingea tare de piele veni spre el ca un glonte și, cu reflexe ca de fulger, el o lovi solid, trimițînd-o în zbor peste teren, la distanță bună pentru patru puncte. Wil zîmbi; acum știa forța adversarului și putea să-i facă față. Vor cîștiga meciul ăsta. Ar fi dorit doar ca mama să fie aici; îi promisese și, pînă acum, nu-l dezamăgise niciodată. O căută cu privirea prin mulțime, în timp ce trăgătorul se întorcea, apoi acesta veni în fugă spre el, trimițînd o minge iute, care se învîrtea. Întinzîndu-se după ea, Wil o zări pe Peach mergînd pe lîngă teren, spre pavilion. Era aici, în sfîrșit. Mingea dură plecă de pe iarbă și el fu cu o fracțiune de secundă în întîrziere. Îl lovi în partea stîngă a frunții și Wil se clătină un moment, apoi căzu.

Peach rămase înghețată la marginea terenului, cînd niște bărbați alergară spre Wil. Grupul de mici jucători de cricket erau strînși în jur, îngrijorați, și îl văzu pe Harry grăbindu-se spre el. Apoi, cineva aduse o targă și îl urcară pe Wil pe aceasta, iar el zăcea ca o piatră, cînd îl scoaseră de pe teren, în timp ce Harry mergea alături de el. Cu un țipăt de groază, ea alergă după ei.

– Wil, urlă ea, Wil!

El arăta palid și absolut normal dacă n-ar fi fost vînătaia neagră de pe frunte. Dar nu deschise ochii, cînd ea îi vorbi. Peach îl privi pe Harry cu lacrimi în ochi. Augusta apăru alături de Harry, iar directorul vorbi despre ambulanță, în timp ce Peach ascultă cu nervozitate.

Ea luă mîna lui Wil în mîna ei ținînd-o strîns, rugîndu-se ca el să nu pătească nimic rău.

– Este doar în stare de șoc, spuse cineva amabil, în timp ce așteptau ambulanța. Am mai văzut întîmplîndu-se așa ceva.

La spital îl luară pe Wil la radiografie și teste, iar Peach șezu în fața lui Harry și a Augustei, așteptînd în tăcere. Valuri de vinovăție o cuprindeau, aceeași vinovăție pe care o simțise cînd fusese împușcată Lais. Iar acum provocase din nou un dezastru. Dacă ar fi luat zborul de aseară, așa cum intenționase, ar fi fost aici la timp, dar în schimb ea își petrecuse noaptea cu Laurent. Nu se gîndise că ar putea fi ceață. Peach observase privirea lui Wil, exact cînd mingea pornise spre el. Știa că ea îl distrăsese, în momentul crucial.

– E vina mea, explodează ea în tăcerea din jur. Dacă aș fi ajuns aici la timp, asta nu s-ar fi întîmplat. Oh, Doamne, totul e din vina mea.

L-au pus pe Wil într-un pat alb de spital și arăta cu mult mai mic decît își amintea ea. De brațele lui erau legate diverse tuburi, pe un ecran i se vedeau bătăile

inimii și activitatea creierului. Doar ochii lui rămâneau închiși.

– Acum dormi, dragul meu, spuse Peach cu tandrețe, mîngîindu-i părul negru, te odihnești doar un timp. După aceea, o să te simți bine.

Harry îi umărea din partea opusă a camerei, fără să spună nimic, iar Augusta ieși pe ușă plină de tact, lăsîndu-i singuri.

– Nu meriți să fii mama lui, mîrîi în cele din urmă Harry. Dacă Wil scapă din treaba asta, dacă o să scape, poți să te socotești norocoasă. Dar am să am grijă să nu te mai apropii niciodată de el.

39

În biroul lui, Noel își scoase haina și se așeză la birou în cămașă, uitîndu-se rapid prin ziare. Mai întîi *Wall Street Journal*, apoi celelalte ziare americane și, la sfîrșit, cele străine. Sorbindu-și cea de-a doua ceașcă de cafea, se opri la *The Times*. Îi plăcuse să citească ziarele engleze de cînd fusese acolo în urmă cu patru ani! Fusese prima lui călătorie în străinătate, pentru afaceri ale companiei. Locuise la hotel Savoy, într-un mic apartament cu vedere spre rîu și, în fiecare dimineață, primise un exemplar din *The Times*, odată cu ouăle cu șuncă. Acum, el nu mîncea ouă cu șuncă decît cînd se afla în Anglia, dar rămăsese un adept al ziarului *The Times*. Pe pagina a doua a ziarului, observă paragraful despre Peach. Era scris pe scurt: „*Wil Launceton (8 ani), fiul scriitorului Sir Harry Laun-*

ceton, care a fost lovit, acum șase săptămîni, de o minge de cricket la școală, a ieșit acum din comă și se însănătoșește deși va mai rămîne în spital cîteva săptămîni. Lady Launceton e mai bine cunoscută sub numele de Peach de Courmont, din familia franceză proprietară a uzinelor de automobile”.

Noel se uită la mica și simpla informație. Îi era ușor să și-o închipuie pe Peach că are un fiu, dar aici scria negru pe alb că era cît pe-aci să-și piardă copilul. Bineînțeles că el vedea fața lui Peach peste tot – părea să fie pe fiecare afiș de pe fiecare șosea din toată America! *De Courmont* încerca să pătrundă pe piața americană, dar, în ciuda reclamei pe care o făceau, el nu credea că noua lor mașină va fi o reușită. Era prea feminină, și nici măcar femeile nu voiau mașini feminine. Se încercase treaba asta mai demult, și era lucru dovedit. Ele voiau automobile masculine, îndrăznețe, ca să poată concura cu bărbații, pe șosele.

Îndreptîndu-se spre rafturile bibliotecii, scoase ultimul număr al unei reviste de specialitate și răsfoi paginile, pînă dădu de o reclamă *De Courmont*. Fața lui Peach îi zîmbi din spatele volanului unui mic automobil pal, decapotabil, „*Floarea*”. Portiera mașinii era deschisă, văzîndu-i-se picioarele lungi, întinse confortabil, subliniind astfel faptul că mașina avea suficient spațiu pentru o persoană înaltă. Noel nu o văzuse de la petrecerea aceea de la Boston, în urmă cu zece ani. Dar nu o uitase.

Restaurantul hotelului *Pontchartrain* era aglomerat, dar masa obișnuită a lui Noel fusese reținută pentru el, deși întârziase mult la bar. La *Pontchartrain* toată lumea îl cunoștea pe domnul Maddox. Ușile i se deschideau înainte de a ajunge la ele, iar portarii îl salutau pe nume, la fel ca și barmanul și chelnerii. Masa de prînz cu echipa de directori francezi a fost exact atît de plicticoasă pe cît prevăzuse, dar, după aceea, unul dintre ei spusese în sfîrșit ceva ce îl interesa.

– Am putea folosi în industrie oameni cu o gîndire spre viitor, ca dumneata, domnule Maddox, mai ales în Europa. Avem și noi nevoie de un „Armăsar” iar o mașină de tipul acestei „*Flori*” *De Courmont*, nu este soluția potrivită.

– Asta este exact ceea ce mă gîndisem și eu azi dimineață, comentă Noel.

– Uzinele *De Courmont* au probleme, adăugă francezul. „*Floarea*” se vinde – dar nu suficient pentru a justifica o producție costisitoare. A fost o mare greșeală și nici măcar campania publicitară a lui Peach de Courmont nu poate să o salveze. Compania aceasta are necazuri financiare.

– Are probleme mari financiare? Întrebă cu interes Noel.

Bărbatul aprobă din cap.

– Ăsta-i cuvîntul potrivit. Jim Jamieson este un bun om de afaceri, unul dintre cei mai buni. Dar nu a fost niciodată cu adevărat un specialist în automobile. El a trebuit să se bazeze pe echipa lui de directori care să-l îndrume în problema asta. Iar de data asta l-au înșelat amarnic.

Noel își reaminti conversația lor mai tîrziu în seara

aceea, conducînd mașina spre casă, după o întîlnire cu desenatorii. Se mai gîndea încă la ea cînd luă ascensorul său particular spre apartamentul lui de pe acoperiș.

După ce lucrase doi ani ca vice-președinte executiv al lui Paul Lawrence, Noel decisese să-și schimbe locuința. Umblase prin Bloomfield Hills cu un agent imobiliar, uitîndu-se la case atrăgătoare și întrebîndu-se ce naiba o să facă singur cu trei camere de recepție, o bucătărie mare, cinci dormitoare și patru băi și jumătate?

– Las-o baltă, îi spuse el agentului. Sînt burlac. Am nevoie doar de un apartament mare.

Tipul îi găsise apartamentul de pe terasă chiar în săptămîna următoare, iar Noel contactă decoratorul de interioare pe care îl folosisese și soția lui Paul, cu un an în urmă, cînd refăcuseră casa familiei Lawrence. Camera de zi era înconjurată de geamuri glisante care dădeau spre terasă și Noel avea o priveliște minunată peste oraș, pînă la copacii și parcurile din suburbii. Singura indicație pe care o dăduse decoratorului era să fie totul simplu și să evite să folosească negrul. Acesta crease un decor odihnitor, în culori plăcute crem, nisipiu și maroniu, adăugînd doar ici-colo cîte o pată de culoare mai rece – un fotoliu de colț galben – auriu sau un covor verde închis. Mobilele fuseseră păstrate la un minimum strict necesar, dînd senzația de spațiu, cu niște canapele lîngă fereastră și altele în fața căminului modern. Singurele lucruri pe care Noel le-a păstrat din celălalt apartament au fost căpățîiul de pat de la

orfelinat, scrumiera *Ricard* și cele două reproduceri ieftine ale tablourilor lui Kandinsky și Mondrian. Doar că acum ele atârneau în fața unora adevărate. Noel cheltuisese primele lui anuale, destul de însemnate, pe tablouri de Kandinsky, de Mondrian și alții. Avea în dormitor un mic peisaj de Monet și un tablou cu flori al lui Marie Laurencin, lângă masa din sufragerie. Cumpărase abstracționiști moderni și un acrilic zăpăcit al lui Roy Lichtenstein, precum și câteva sculpturi de niște autori necunoscuți, ale căror lucrări îi plăceau cu adevărat. Pusese ochii pe un peisaj marin de Seurat Breton, dar prețul se ridicase prea mult la licitație și atunci cumpărase în schimb cabana de lângă lac. Pe canapeaua de tweed de culoarea făinii de ovăz din fața căminului, îl aștepta o fată drăguță iar el depuse un sărut pe părul ei blond, când își aruncă pardesiul pe un fotoliu și se îndreptă spre dormitor.

Della Grieves se întinse, zîmbind, pe canapea. Întîrziase, dar oricum, Noel întîrzia totdeauna. Se gîndise că vor pleca spre lac încă în seara asta, cu mașina, dar ce mai conta dacă vor pleca dimineață? Ei îi plăcea aici.

Noel se întoarse în cameră într-un halat de baie albastru închis, cu părul încă umed de la duș. Scoase discul lui Fleetwood Mac pe care-l ascultase ea și puse concertul lui favorit, de Mozart. Sprijinit de perne, arăta epuizat și încă nu-i spusese nici o vorbă. Și cu asta era obișnuită. Un bărbat ca Noel Maddox avea multe probleme în minte. Era un pătimaș al muncii și Della putea să jure că uneori se gîndea la afaceri

chiar și cînd făcea dragoste.

– Ce se mai aude azi în lumea modei? întrebă în cele din urmă Noel, începînd să se destindă.

Della ridică din umeri, zîmbind.

– Ca de obicei.

Ea avea propriul ei boutique, într-un cartier elegant din Detroit, finanțat de tatăl ei bogat, iar ei îi plăcea, dar știa că nu era cazul să-l deranjeze acum cu problemele negoțului ei.

Șezură ascultînd muzică, pînă cînd el adormi pe canapea iar Della îi lăsă acolo, ducîndu-se să se culce singură în pat.

Della era obișnuită cu tăcerile lui Noel, dar de data asta tăcerea devenise enervantă. A doua zi dimineața, el măsură apartamentul în liniște. Ea făcu salata și prăji friptura pe care o cumpăraseră, în timp ce Noel se uita pe fereastra înaltă și apoi mîncară în tăcere. Pe la ora șase, Della era gata să plîngă și se gîndi că ar fi mai bine să-l întrebe ce nu era în regulă.

Noel rămase lîngă fereastră uitîndu-se cum apune soarele dincolo de oraș. De ieri, situația de la *De Courmont* îi tot frămînta mintea și, cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atît devenea mai interesantă. Era o companie bună și, dacă ar fi fost în mîini potrivite, ar fi putut deveni una profitabilă. Cînd se hotărî, se duse la telefon și îl sună pe Păul Lawrence acasă. Paul îi zise că o să discute problema cu președintele de onoare, dar îi dădu cale liberă să înceapă negocieri de tatonare cu De Courmont.

Noel abia dacă o zări pe Della când reveni la fereastră, uitîndu-se la cerul aproape întunecat.

– Noel! zise Della, cu lacrimi în ochi. S-a întîmplat ceva rău?

Noel se uită la ea cu surprindere. Della era o fată drăguță. Și dulce. Ea nu era singura fată pe care o scotea în oraș, dar era prietena lui în acest moment și își dădu seama că o neglijase. Erau întotdeauna des-tule fete care să-i umple colțurile singuraticale ale vieții – cele ce-i mai rămîneau, după programele lui încărcate, de afaceri. Nenorocirea era că niciodată ele nu corespundeau în realitate cu imaginea lui despre Peach de Courmont, fata aurie a libertății, tînăra fată exotică îmbrăcată în rochia roșie, de la acea petrecere. Fata care l-a dat gata cu vorbele ei: „*Ești Noel Maddox de la Orfelinatul de binefacere MADDOX?*”

El se duse la bucătărie și Della îl auzi dechizînd congelatorul și scoțînd gheață, apoi auzi sunetul preparării unor băuturi.

– Martini? întrebă Noel întinzîndu-i un pahar și un mic pachetel albastru.

Apoi el îi zîmbi și Della înțelese de ce îl accepta. Cînd Noel o privea astfel, se topea. Ea deschise cutiuța de antilopă albastră și scoase o pereche de cercei mari, de aur, în formă de cerc.

– Am fost săptămîna trecută la New York, spuse Noel. Treceam pe la *Tiffany* și m-am gîndit la tine. Funcționarul mi-a zis că sînt la modă. Sper că a avut dreptate.

– Bineînțeles că a avut. La fel și tu. Îți mulțumesc, spuse Della sărutîndu-l.

Noel se uită la fața ei drăguță, zîmbitoare.

– Plec în Europa săptămîna viitoare, cu probleme de afaceri, zise el brusc. Ți-ar plăcea să vii cu mine?

Erau un milion de motive pentru care Della nu putea pleca, dar știa că le va înlătura pe toate.

– Mi-ar plăcea, zise ea zîmbind.

40

Jim ședea în fața lui Noel Maddox în salon, cu o tavă de cafele neatinsă în fața lor. Fusese mulțumit când Noel îl sunase de la Detroit, săptămîna trecută, spunîndu-i că va fi în Europa în interes de afaceri, dar că a urmărit realizările companiei *De Courmont* cu „Floarea” și considera că ar fi unul sau două lucruri interesante pe care le-ar putea discuta împreună. Jim își închipuisese că marea companie americană de automobile era interesată să preia producția „Florii” pentru Statele Unite. Ceea ce arăta că îmbătrînește, pentru că, bineînțeles, tînărul bărbat știa exact care era situația la uzinele *De Courmont*. El avea la degetul mic cifre pe care Jim nu le putea ține minte! Iar acum venise cu o ofertă uluitoare. *US Auto* ar prelua între-

prinderile *De Courmont*, încorporându-le în compania pe acțiuni – la un preț în acțiuni din care 75% pentru *US Auto* și 25% să rămână familiei *De Courmont*.

– Acestea sînt doar elemente de deschidere a discuției noastre, zise Noel fără să zîmbească. Mai sînt multe altele ce ar putea fi negociate. Dar cred că v-am putea garanta, domnule Jamieson, că 25% din noile acțiuni ce vor aparține companiei *De Courmont*, vor avea o mai mare valoare pentru familie peste cîțiva ani, decît deținerea în întregime a companiei *De Courmont*, așa cum este acum.

– Asta poate să fie sau să nu fie adevărat, replică Jim, dar trebuie să vă felicit pentru „lecțiile pregătite de acasă”. Știți multe despre *De Courmont*. Dar mai este un amănunt pe care l-ați uitat. Eu am fost președintele companiei timp de douăzeci de ani, dar, în esență am acționat în numele ginerelui meu, Gérard de Courmont. Eu sînt doar puterea din spatele tronului, domnule Maddox.

– Atunci, Gérard de Courmont este cel cu care trebuise să discut? Întrebă Noel, iritat că, în grabă și în preocuparea față de cifre a omis structura companiei. Se pare că lucrează împreună cu dumneata și cu restul consiliului *De Courmont*.

– Nu neapărat, spuse Jim, bucurîndu-se suficient ca să îndepărteze arsura ofertei lui Maddox. Vedeți, în urmă cu cinci ani, cînd fiica lui a început să lucreze activ în cadrul companiei, ea a fost destinată a fi moștenitoarea, într-o bună zi. Gérard i-a transmis ei controlul companiei *De Courmont*. Așa încît, vedeți, nepoata mea, Peach de Courmont este acum singura

persoană care ar putea vinde compania și mă îndoiesc foarte mult că ar dori acest lucru – nici măcar pentru tot bănetul promis pentru viitor. Peach e o persoană foarte legată de familie, domnule Maddox. Ea se străduiește mult să facă astfel ca uzinele *De Courmont* să aibă succesul de odinioară – după cum ați remarcat probabil din ziare.

Fața lui Noel era lipsită de expresie când își puse la loc hîrțile și închise cu zgomot servieta. Toți acești ani de autocontrol îi dăduseră expresia calmă a unui jucător de poker care are în mînă o carte cîștigătoare – sau perdantă – pe care o ține ascunsă. Dar, în spatele acesteia, el era furios pe el însuși, pentru că nu cunoscuse toate faptele cum trebuie, înainte de a veni să-și facă oferta. Era o greșeală gravă, și el știa lucrul ăsta. Peach de Courmont, fata lui aurie, stătea între el și ce-și dorea cel mai mult din lume – controlul asupra companiei *De Courmont* și proiectatele ei operațiuni în Statele Unite. Și ea era președinta acesteia.

– Soția mea și cu mine am fi bucuroși dacă ați vrea să rămîneți la masa de prînz, îl invită Jim cu amabilitate.

El nu avea nimic împotriva lui Maddox, era un om de afaceri care își făcea meseria și venise cu avionul de dimineață de la Paris. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face, era să-l invite la masă.

Noel ezită. Nu-i plăcea să se simtă un prost, dar, pe de altă parte, Jim Jamieson era un bărbat cumsecade. Lucrase toți acești ani ca să protejeze compania *De Courmont*. Nu te poți aștepta ca el să fie încîntat de ideea de a o preda altcuiva pe tavă. În

plus, era curios în legătura cu familia lui Peach, auzise despre legendara Léonie de la Della, pe care o lăsase la Paris, să viziteze orașul.

– Mulțumesc, domnule Jamieson, spuse el zîmbind pentru prima oară. Mi-ar face mare plăcere.

Faptul că Léonie era o femeie bătrînă, nu-i micșora frumusețea, iar privirea lui Noel reveni de multe ori la fața ei cu oase frumoase, în sufrageria răcoasă cu obloane verzi. Avea pielea moale și netedă, cu o țesătură de linii fine în jurul ochilor ei mari, maronii, iar cînd zîmbea cu acel zîmbet larg, amețitor, știai de ce fusese considerată una dintre marile frumuseți ale vremii ei. Și, cu toate că Peach nu semăna de fapt cu bunica ei, ea avea aceeași față de pisică și zîmbetul lui Léonie. Se întreba ce ar gîndi Léonie dacă el i-ar spune că făcuse parte din *Orfelinatul de binefacere MADDOX* cînd ea îl vizitase în 1945? Dar Noel nu comunicase acest secret niciodată, nimănui. Peach era singura care îi cunoștea trecutul.

Léonie cunoscuse zeci de executivi tineri, străluciți, în timpul activității lui Jim la compania *De Courmont*, dar nici unul nu era ca Noel Maddox. I se citea pe față încordarea, în spatele zîmbetului lui, la fel ca și curenții de sub suprafața unui rîu care curgea liniștit. El îi adresă complimente și le spuse anecdote ușoare, amuzante, despre viața de azi din Statele Unite, în timp ce Jim le compara cu amintirile lui despre țara sa de baștină, dar Léonie avea sentimentul că gîndurile domnului Maddox erau în altă parte. I se părea că el avea capacitatea de a fi două persoane în același timp, la fel cum o avusese și Monsieur. Noel Maddox

era un bărbat de o stranie adîncime și, de data asta, nu-și putea da seama despre ce anume era vorba.

Terminaseră masa și luau cafeaua în salon, cînd telefonul sună și Noel se uită politicoș în altă parte, în timp ce Léonie se duse să răspundă.

Era Peach, care suna pe o linie teribil de aglomerată.

– Peach? Unde ești, draga mea? Întrebă Léonie. Te aud greu. Unde? La Barcelona? Dar credeam că ești tot la Launceton, cu Wil.

Noel sorbea cafeaua și se uita afară pe ferestrele cu arcadă, peste terasă, spre mare.

Léonie acoperi cu mîna receptorul, spunîndu-i lui Jim:

– E Peach și sună disperată. Abia o pot auzi, Jim. Vorbi din nou în receptor.

– Dragă mea, spune-mi liniștit și calm ce se întîmplă, dacă poți.

Léonie ascultă un timp apoi zise:

– De ce nu vii la noi? Măcar am putea discuta despre asta și să încercăm să rezolvăm lucrurile. Harry nu poate, pur și simplu, să-l ia pe Wil de lîngă tine. Trebuie să obțină o hotărîre judecătorească. Are o hotărîre judecătorească? Ah, Doamne! Înțeleg. Divorțează de tine și apoi se căsătorește cu Augusta... Dar, Peach, nu înțeleg de ce nu ai venit aici... Da. Bine. Dar te rog dă-mi numărul de telefon de la hotelul tău. *Hotel Recuerdo*. N-am auzit niciodată de el. A, nu te miră. Foarte bine, draga mea, dar am să te sun mai tîrziu în seara asta și, Peach, după ce ai să te sature să fii singură și ai să-ți clarifici gîndurile, te rog

să vii la noi. Casa asta a cunoscut toate dezastrele familiei și e o ușurare să te afli acolo unde știi că ești iubit... Da. Da, dragă. Și eu te iubesc.

Uitînd de prezența lui Noel, Léonie privi cu oboseală la Jim.

– Bănuiesc că ai ghicit ce s-a întîmplat, spuse ea. Harry a dat divorț de Peach și i-a interzis să mai vină la Launceton. Băiatul e acolo și el a obținut o hotărîre judecătorească prin care se afirmă că e o mamă iresponsabilă. El dă vina pe ea, pentru accident. Și, bineînțeles, Peach se învinovățește singură. Ea a fugit la Barcelona pentru că era primul zbor care pleca din *Heathrow*, la care a putut obține un loc. Vrea să fie singură, să-și limpezească gîndurile.

Jim nu putea suporta gîndul că Peach era singură într-un oraș străin, fără nimeni care să o ajute.

– Mă duc eu la ea, sugeră el cu îngrijorare.

– Peach știa că ai să spui asta și mi-a zis să nu vii. E mai calmă acum. Bineînțeles că se așteapta să divorțeze de Harry într-o bună zi; e tristă din cauza eșecului căsătoriei, dar nu e disperată. Dar e înnebunită din cauza lui Wil. Nu înțeleg nimic de la ea.

Léonie își simți brusc vîrsta. Era obosită și foarte necăjită. Viața lui Peach era sfîșiată și, pentru prima oară, ea nu avea un răspuns.

Noel tuși, punînd jos ceașca de cafea.

– Vă rog să mă scuzați, spuse el. Am să plec.

– Îmi pare atît de rău, se scuză Léonie, amintindu-și brusc de el. N-am avut intenția să întrerup discuțiile cu problemele de familie.

– Nu face nimic, doamnă. Înțeleg. Iar discuțiile

Partea a IV-a

noastre erau oricum încheiate – deocamdată, adăugă el, zîmbindu-i lui Jim.

O limuzină mare, albă, *US Auto*, cu șofer la volan, aștepta afară să-l ducă pe Noel la Nisa, de unde luă cursa de ora patru, spre Paris.

Apartamentul lor de la hotelul *Crillon* era gol, iar Noel își aminti că Della se dusesese să facă o vizită la Versailles, în timp ce el era plecat. Ridicînd telefonul, chemă un valet și o cameristă, să vină să-i facă bagajul, apoi chemă florăria și comandă niște flori. Ceru portarului să sune la liniile aeriene și să-i găsească un loc la un zbor și, peste o jumătate de oră, plecă din nou. Se opri la ușă să se uite înapoi. Apartamentul era plin de trandafiri de toate culorile, iar plicul adresat Dellei aștepta pe birou, cu biletul ei de întoarcere alături. Se îngrijise de toate.

Prinse zborul de ora opt seara, spre Barcelona.

41

Peach se plimba printre copacii care înconjurau fascinantul Parc Guell din Barcelona, fără să-i pese unde se ducea. Umblase toată ziua pe străzile anonime, după o noapte de insomnie într-o cameră mică de hotel din „*Ramblas*“, unde etajele superioare ale clădirilor vechi se întindeau peste străzile înguste, pînă ce aproape se atingeau în mijlocul acestora, iar zgomotul, muzica și rîsetele din cafenele și baruri continuau toată noaptea.

Peach era sigură acum că-l pierduse pe Wil pentru totdeauna. Harry îi spusese că detectivii lui o urmăriseră la Paris, luni de zile; nu-i reproșa că ar fi încercat să-i ascundă ceva, ci doar că nu discutase lucrurile cu el. În fond infidelitățile lui Harry fuseseră cele care distruseseră căsătoria lor, iar ea nu făcuse

altceva decît să-și reia firele vieții ei proprii. Iar acum el avea de gînd să folosească toate astea ca să se asigure că Wil îi va fi încredințat lui.

Harry îi spusese cît de neînțelegătoare vor fi tribunalele engleze față de o femeie care trăiește la Paris, în timp ce copilul ei trăia în Anglia – deși Peach protestase, spunînd că îl vedea pe Wil ori de cîte ori era posibil și i se permitea. Dar Harry fusese lipsit de remușcări.

– Și ești o femeie adulteră, spusese el foarte dramatic.

Cu toate că Peach îi subliniasse din nou că, de ani de zile, căsătoria lor fusese inexistentă, datorită lui. Și nu încăpea îndoială că poziția lui Harry în societatea engleză dădea greutate afirmațiilor lui. Era o figură a societății și va folosi lucrul acesta în folosul lui; va obține, fără îndoială, simpatia tribunalului.

În sfîrșit, Harry îi spusese lui Peach că, dacă ea contesta divorțul, expunînd versiunea ei privind infidelitățile lui, asta va însemna că toată povestea va apărea în ziarele de scandal, cu efecte dezastruoase asupra lui Wil. Și totul va fi din vina ei.

Ce-i drept, Harry îi arătase foarte clar totul. Dacă Peach nu contesta divorțul și îl lăsa pe Wil tatălui său, acesta va avea grijă ca procesul să se desfășoare cu discreție. Dacă, în schimb va face contestație, nu va face decît să dovedească și mai mult că mamă rea era. Și tot îl va pierde pe Wil.

Peach ședea pe un zid din mozaic ondulat, creat de artistul modernist Gaudi, fără să-i vadă frumusețea stranie. Privirea ei era fixată la băiețelul care mergea

pe bicicletă înconjurînd mereu spațiul mare, rotund, cu o plăcere solemnă. Copilul singuratic simboliza tot ceea ce pierduse ea și Peach începu să plîngă, ștergîndu-și ochii cu ultimul șervețel de hîrtie dintre cele aduse cu ea de dimineață. Nu era nici o cale ca să poată cîștiga. Nici o cale!

Din umbra aleii cu copaci, Noel o urmărea. Se dusesse la cafeneaua din fața hotelului ei, încă de la ora șase și jumătate azi dimineață, bînd la nesfîrșit cești de cafea și împărțind o masă cu muncitorii în salopete albastre care intrau să ia micul dejun și o cafea, un coniac și o bucată de pîine cu coajă crocantă, muiată în ulei de măsline piperat. Cînd Peach a ieșit, la șapte și treizeci, palidă și cu ochelari de soare negri, Noel a înțeles că nu era momentul potrivit să-i vorbească. O urmărise pe ruta ei solitară, în Parcul Guell, sus pe dealul de pe care se vedea orașul, iar acum, urmărind-o pe Peach cum se uita la copil, observă că plîngea. Noel nu putu să mai rămînă deoparte. Mergînd spre ea îi întinse mîna.

– Peach, zise el încet, dă-mi voie să te ajut.

Peach se răsuci speriată și privi în ochii cenușii umbriți și la fața aspră, netedă, osoasă, a unui bărbat pe care îl cunoștea... cineva pe care-l întîlnise cu ani în urmă...

– Ești Noel Maddox, spuse ea.

– De la *Orfelinatul de binefacere MADDUX*, adăugă Noel cu un zîmbet slab.

Cu un sentiment dureros, Peach își aminti de petrecerea din Boston.

– Am crezut că ai să mă ucizi cînd am rostit asta,

se bâlbâi ea. Și nu te-aș fi învinovățit... a fost o prostie de neiertat. Am făcut-o pentru că mi-am amintit brusc fața dumitale din toți acei ani anteriori.

Noel ridică din umeri.

– Toate astea aparțin trecutului acum, am senzația că trebuie să vorbim despre viitorul dumitale.

El îi șterse lacrimile cu batista lui.

– Vino cu mine, o să luăm o ceașcă de cafea și o să-mi spui despre ce-i vorba.

Peach nu știa de ce era atât de ușor să-i vorbească lui Noel. Poate pentru că el nu era implicat, nu era o persoană care o va judeca după trecutul ei sau al lui Harry, așa cum ar fi făcut familia, dar care îi putea oferi un sfat imparțial. El ședea în fața ei în micul restaurant, cu mâinile strânse la piept, ascultînd, și arăta puternic și calm, de parcă nimic nu putea să-i scape de sub control. Noel nu și-ar încurca niciodată viața, așa cum făcuse ea.

– Pur și simplu, nu știu ce să fac, spuse ea în final. Noel se uită la ceas.

– La New York e ora șapte dimineața. Am să-l sun pe avocatul meu și am să aflu cu cine să iau legătura la Londra. Ai un exemplar din hotărîrea tribunalului?

Peach umblă în geanta ei.

– Uite-o.

Apartamentul lui Noel de la *Ritz*, de pe Avenida José Antonio, era vast și luxos, iar Peach se întreba ce-ar zice dacă ar vedea camera ei mică de la *Hotel Recuerdo*. Se învîrți prin camera lui de zi, încercînd să nu asculte convorbirea lui Noel, uitîndu-se pe ferestre la circulația de pe stradă și la vînzătoarea de flori din

chioșcul ei înconjurată de o mulțime de garoafe.

– Bine, îl auzi ea pe Noel spunînd, John Marcher... și numărul. L-am notat. Am să-l sun chiar acum. Mulțumesc, Bill. Am să te anunț ce se întîmplă. Da, de acord. Sînt sigur. La revedere.

Peach îl urmărea cu nervozitate, gîndindu-se la amenințările lui Harry, în timp ce Noel formă din nou centrala și ceru un număr din Londra. Noel îi prinse privirea și îi zîmbi.

– N-o să renunți la Wil fără să te lupți, nu-i așa? spuse el încurajator.

Peach nu suportă să asculte, în timp ce el vorbea cu avocatul din Londra și se închise în baie, uitîndu-se fix în oglindă. Sub lumina aspră, arăta palidă și cu ochii umflați. Noel trebuie să o găsească neatrăgătoare și nebună. De ce o ajuta el oare în felul ăsta? Și de unde venea? Ea presupunea că se afla în Barcelona cu treburi și își făcuse timp să viziteze orașul. Oricum... ea nu-i putea fi decît recunoscătoare pentru că se oferise să-i dea o mîină de ajutor. Era exact genul de persoană logică și calmă de care avea nevoie.

– Peach, o strigă Noel, cînd ea ieși din baie, pieptănată și rujată, arătînd de șaptesprezece ani și speriată.

– S-a aranjat totul, îi zise el. Avocații din Londra sînt de acord că Harry folosește intimidarea ca să-ți ia băiatul. Activitățile romantice ale lui Harry sînt la fel de bine cunoscute ca și cărțile lui, la fel și legătura lui cu Augusta. Nu va fi nici o problemă ca tu să ceri divorțul – indiferent de ceea ce faci tu cînd ești singură la Paris.

Ochii lui cenușii îi întîlniră pe ai ei și Peach

întoarce capul.

– Nu vreau ca Wil să fie rănit de toate astea.

– Wil va suferi mai mult dacă își va pierde mama, spuse Noel brusc. Adună-ți mintea, Peach și începe să gîndești cum trebuie.

Peach se uită la el cu surprindere; părea dintr-o dată atît de rece și de dur.

– Și acum, ce se întîmplă? întrebă ea cu o voce mică.

– Ne vor suna din nou, mîine; sperăm să ne spună știrea că hotărîrea tribunalului a fost anulată. Ei îi cunosc pe avocații lui Harry și au să discute cu ei în modul acela drăguț, politicos, britanic și vor ajunge la o soluție care să fie cea mai bună pentru amîndoi. Dar pot să-ți promit un lucru. Nu-l vei pierde pe Wil.

Privindu-i fața aspră, atrăgătoare, Peach înțelese că-l putea crede. Noel Maddox n-ar face promisiuni fără acoperire. Temerile din ultimele cîteva zile începuseră să se risipească și ea alergă spre el, aruncîndu-și brațele în jurul lui, ușurată.

– Ce m-aș fi făcut fără tine? Mulțumesc, murmură ea recunoscătoare. Totul era atît de complicat și confuz, înainte. Mi se părea că nu există nici o cale de ieșire.

– Întotdeauna există o cale de ieșire, Peach, spuse Noel, punîndu-și brațele în jurul ei. Trebuie doar să o cauți.

– Dar ce făceai tu în Parcul Guell? întrebă Peach. De ce erai aici în Barcelona?

Noel o ținu, uitîndu-se la fața pe care o păstrase în memorie în toți acești ani, la pomeții înalți și la nasul ei drept, se uită în ochii ei de un albastru închis și la gura ei, moale, vulnerabilă. Ar fi fost atît de ușor să o

sărute.

– Ai fost trimis de Dumnezeu, ca un înger bine-făcător? îl întrebă Peach zîmbind.

– A fost doar destinul, bănuiesc, replică Noel.

Cursa *British Airways* de la Madrid ateriză exact după orar pe aeroportul *Heathrow* din Londra, iar Peach își adună lucrurile în grabă.

– Vă rugăm rămîneți pe locuri, cu cureaua de siguranță închisă, pînă la oprirea avionului pe pistă, comandă însoțitoarea în costum roșu-alb-albastru, iar Peach se așeză din nou, cu un oftat.

I se păruse o eternitate și nu doar cîteva ore de cînd Noel o dusesese la avion, făcîndu-i semne de rămas bun pe cînd se îndrepta spre avionul de Paris, iar ei îi lipsea deja prezența lui calmă, autoritară.

Noel avusese atîta grijă de ea, așteptînd cu ea în Spania pînă cînd avocații i-au rezolvat viitorul, făcînd tot posibilul să o distreze cu vizite în oraș, luînd cina împreună, mergînd la filme, umplîndu-i zilele ei goale, pînă cînd ea se plînsese că e extenuată.

– Bine, spusese Noel, te-am extenuat pe tine și am epuizat repertoriul de distracții al Barcelonei. Hai să încercăm Madridul.

Peste cîteva ore, erau într-un avion spre Madrid.

De data aceasta, au stat în același hotel, dar Noel luă un mic apartament pentru Peach și o cameră pentru el, iar în cursul zilei vizitau muzeul Prado,

rămînînd în fața unor tablouri de Goya și Velasquez reprezentînd curteni spanioli. Făcură turul satelor și castelelor din împrejurimi cu o mașină închiriată – nici *De Courmont* și nici *US Auto* – ci un mic automobil *Seat* în care amîndoi abia reușeau să se ghemuiască, rîzînd copios.

– Eu sînt mai înaltă decît tine, se plînsese Peach, strîngîndu-și genunchii sub bărbie.

– Iar eu sînt mai voluminos, replică Noel, încercînd să-și îndoale coatele.

Seara se plimbau prin oraș cu plăcere, sorbind un vin foarte sec de Xeres, într-un bar din Plaza Mayor, gustînd șunca picantă de Serrano sau cinînd la unul din cele o sută de mici localuri, numite *tapas*.

Printr-o înțelegere nu vorbeau despre Harry sau Wil decît cu ocazia telefoanelor cotidiene date la Londra. Problema era în discuție, li se spunea în stil avocațesc, și vor fi informați cînd va apărea vreun progres.

– Dar se pare că nu e nici un progres, murmură Peach cu nervozitate.

Noel spuse calm:

– Așa-i cu avocații, nu-ți spun nimic, pînă nu au ceva precis de zis.

Peach nu-și amintea să fi vorbit vreodată atît de mult despre ea însăși. În ultimele patru zile, îi spusese lui Noel toată povestea ei. Îi vorbise despre Franța în timpul războiului, despre Lais și despre propria ei vinovăție. Îi spusese despre dragostea ei pentru bunica și despre prietenia ei cu Melinda și cum se îndrăgostise de Harry și cum îl urmărise – totul. Doar, din anumite motive, nu-i spusese că a avut

poliomielită și a trebuit să poarte protezele acelea de metal pe picioare. Încă se mai simțea rușinată de slăbiciunea și urîtenia ei de atunci. Îi vorbise lui Noel despre cumpărarea casei din Belgravia și, ținînd-o de mînă, el spusese:

– Mi-ar plăcea să vin s-o văd eu însumi.

Peach roșise ca o elevă prostuță și spusese:

– Păi, bineînțeles că trebuie să vii!

Se întrebă însă dacă nu cumva el a vrut să subînțeleagă ceva mai mult decît doar atît.

– Ești singura persoană care știe cine sînt, îi spuse Noel în timp ce se plimbau seara pe străzile aglomerate ale Madridului.

Peach se uită la el mirată.

– Nu vrei să se știe cine ești?

– Nu sînt nimic, răspunse Noel cu o nuanță de amărăciune. Sînt doar un copil orfan care s-a realizat.

– Povestește-mi, cum ai ajuns în vîrf, îi ceru Peach.

Luîndu-l de braț, ținîndu-și capul aplecat spre el, Peach ascultă. Fragmente de muzică și rîsete se revărsau din cafenele și baruri, în timp ce mergeau, iar el îi povestea viața lui, trecînd prin porțiuni de lumină și umbră, la fel cum făcuse și în viață.

– Dar, îmi amintesc, exclamă Peach, că încă de cînd te-am văzut prima dată, la orfelinat, ai vrut să vezi mașina în interior. Chiar și atunci te interesa motorul.

– Eu sînt cel mai bun inginer în domeniu, spuse Noel, iar motoarele sînt în continuare dragostea vieții mele.

– Atunci încă nu ai o nevastă? Nici o iubită?

Ochii lui se întîlniră cu ai ei.

– Nu. Nu există nici o soție, Peach, și nici o iubită, spuse el cu seriozitate.

Ea se întrebase dacă el o va săruta, dar el nu o făcu.

– Este prima dată când i-am vorbit cuiva despre mine însumi și, probabil, va fi și ultima. Asta doar pentru că, în mod curios, se pare că ai fost implicată în viața mea, de când ne-am întâlnit prima oară.

Apoi, el o duse într-o cafenea să bea un pahar de vin și au ascultat chitarele cîntînd melodii populare spaniole de jale și fragmente din Rodrigo și de Falla, pînă cînd a dus-o înapoi la hotel și i-a spus noapte bună. Și nici de data asta nu a sărutat-o.

Peach se uită pe fereastra avionului, la pistă. Avionul tocmai era prins de tubul de ieșire și se întreba dacă Noel ajunsese deja la Paris. El o sărutase la plecare, un sărut mic, ușor, pe obraz, iar ea atinsese locul pe furiș, gîndindu-se la el.

– Acum sîntem gata de debarcare, spuse zîmbind însoțitoarea, iar Peach se grăbi bucuroasă spre ușă. Era din nou acasă și, peste cîteva ore va fi împreună cu Wil. Vor avea amîndoi în grijă copilul, ea și cu Harry, iar divorțul se va desfășura fără contestații, motivul fiind existența unei femei nenumite, în viața lui Harry, considerat astfel ca parte vinovată. Noel cîștigase bătaia în locul ei.

42

Lui Noel îi plăcea la *Crillon*. Era un hotel foarte civilizat, liniștit și luxos iar operatoarele de la centrala telefonică erau eficiente. Telefonul lui fusese ținut permanent în legătură cu apeluri din și către Detroit și, după o conferință telefonică cu conducerea superioară de la *US Auto*, avu aprobarea pentru planul lui. Mîine, o jumătate de duzină de tineri executivi inteligenți de la sectorul de marketing al lui *US Auto*, aveau să fie în avionul de la Detroit spre Paris. Noel îi va instrui personal asupra metodei pe care să o folosească și apoi le va da de băut și îi va invita la cină în *Parisul Vesel*, înainte de a-i trimite să-și facă treaba.

Pe masa din fața lui era o listă a distribuitorilor

companiei *De Courmont* din Europa. Numele celor mai mari și mai importanți au fost subliniate cu roșu – cei din Franța, Germania, Marea Britanie, Italia, Spania și Portugalia. Noel avea înputernicirea să le ofere distribuirea europeană exclusivă a automobilului de succes al lui *US Auto*, „*Armăsarul*”, la început în condiții foarte favorabile, cu promisiunea unei solide publicități și sprijin de promovare în fiecare țară. Era o șansă pe care vor dori să o folosească, în ciuda loialității lor față de *De Courmont*. Bineînțeles că Noel nu avea de gând să le ceară să abandoneze „*Floarea*”. Nu va fi necesar. Avînd de ales între „*Armăsar*” și „*Floare*”, el știa spre care anume va înclina cumpărătorul. „*Floarea*” nu avea nici o șansă.

Nu fusese ușor să obțină aprobarea de la Detroit. Administrația era precaută, dar aveau încredere în judecata lui, iar cînd el le-a spus că avea o informare din interior printr-o relație personală cu un membru al familiei *De Courmont*, în cele din urmă s-au prins. Desigur, aceasta era doar faza întâi a planului lui. Învățase bine lecția corporatistă de la Claire Anthony: rezultate și cifre, câștig rapid – succesul de azi pentru răsplata de azi. Îi făcea cadou lui *US Auto* piața automobilelor *De Courmont*; apoi, compania *De Courmont* va slăbi datorită scăderii drastice a vânzărilor, ceea ce însemna că au făcut o spărtură în bastionul lor.

Sunetul ascuțit al sistemului francez de telefoane îi împrăștie gândurile și el ridică iute aparatul.

– Noel? Ești bine?

– Sînt bine, Peach, zise el lăsîndu-se pe spătarul fotoliului și punîndu-și picioarele pe masă. Doar

ocupat, asta-i tot.

– Vai, îmi pare rău... Să te sun mai târziu? Nu era nimic important.

– Tu ești importantă, zise Noel încet. Și, în plus, nu cred că este ceva ce aș vrea să fac mai curînd decît să vorbesc cu tine. Este cu mult mai interesant decît ce am eu pe masă acum.

Sunetul rîsului ușor al lui Peach încălzi camera singuratică de hotel.

– Măcar de data asta nu te mai sun cu problemele mele, promise ea. Am vrut doar să-ți spun că Wil e aici cu mine, la Londra. De cînd avocații tăi l-au presat pe Harry, el a devenit foarte rezonabil – presupun că doar pentru că știe că nu are de ales; totuși e mai ușor de suportat dacă există măcar o spoială de relație amicală – și, desigur, e cu mult mai bine pentru Wil.

– Ce face Wil? Întrebă Noel.

– Trebuie să meargă la spital pentru ultimele radiografii, dar după aia, dacă totul e bine, o să putem călători. Am de gînd să-l aduc în Franța, să stea cu bunica pe Riviera. Acolo o să-și recapete curînd puterea.

Noel își băgă receptorul sub bărbie și își puse mîinile sub cap, așteptînd.

– Te întîlnesc la Paris, Noel?

– Mi-ar face plăcere, Peach, dar nu sînt sigur că voi mai fi aici. Să mă anunți care sînt planurile tale, vrei?

– Da, desigur, așa am să fac. Vocea lui Peach suna dezamăgită. Voiam să-ți mulțumesc din nou

pentru ajutorul tău – nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, Noel. Da, știi – l-aș fi pierdut pe Wil. Cum să-i mulțumesc unui om care a adunat la loc frînturile vieții mele?

– Nu-i nevoie de mulțumiri, zise Noel blînd.

– Îmi lipsești, spuse brusc Peach. Mi-a făcut plăcere să fiu lîngă tine, Noel Maddox.

– Doamne, și tu îmi lipsești, Peach. Mai mult decît ar trebui.

Urmă o pauză, apoi Peach zise:

– Am să te anunț, deci – cînd voi fi la Paris.

– Te rog chiar.

Noel puse receptorul în furcă și se lăsă pe spate în fotoliu, zîbind. Viața era frumoasă – și mergea pe o direcție perfectă.

43

Wil Launceton era un copil deștept. El observase cu buzele strânse, tăcute, ciocnirile dintre tatăl și mama sa, în decursul anilor, și știa că legătura lor nu era la fel cu aceea a părinților prietenilor săi. Bineînțeles că, despre tatăl lui, lumea spunea că este un geniu, iar mama lui era cunoscută ca o franțuzoaică puțin excentrică și care arăta spectaculos de frumoasă. Toți tații o plăceau, oricum, deși Wil nu o considera frumoasă. Avea gura prea mare și nu avea un nas mic, obraznic, ca al mamei lui Jake Northrup, deși Jake le spusese tuturor băieților din grupul lui din școală – în secret, desigur – că mama lui și-a înlocuit vechiul ei nas cu un nas de plastic! Wil se minunase mult timp cum de putea să respire doamna

Northrup printr-un nas de plastic, pînă cînd Peach îi spusese, rîzînd, că Jake se referise la ceva care se cheamă „chirurgie plastică”. Oricum, Peach era prea înaltă, era deasupra tuturor și purta haine diferite de ale altor mame, dar Wil depășise stadiul de a dori ca ea să arate ca ele și să-și folosească numele adevărat – Marie sau Isabelle în loc pe Peach – fază prin care trecuse cînd fusese mai mic și avusese șase ani, sau așa ceva. Acum însă era cu adevărat mîndru de felul cum arăta ea, mai ales în acele reclame uriașe. Brusc, mama lui devenise o „stea” și prestigiul lui Wil la școală se ridicase mult.

Bineînțeles că știa că se întîmplă ceva chiar înainte de accident. Mătușa Augusta venea să stea la Launceton din ce în ce mai des, iar mama sa stătea la Paris sau se întîlnea cu el la Londra, nu acasă. Mătușa Augusta era cumsecade, dar el nu-și putea închipui de ce tatăl lui prefera să fie cu ea, în loc să fie cu Peach. Augusta era mult prea previzibilă ca să fie distractivă. Cînd ea era la Launceton, Wil putea paria pe orice că putea ghici cu exactitate ce vor mânca la prînz în fiecare zi a săptămîinii; pariase o dată chiar contra lui, și avusese dreptate sută la sută. Dar presupunea că tatălui său îi plăcea să fie așa.

Primise o lovitură, totuși cînd, tocmai cînd începuse să se simtă mai bine, i se spusese că va trăi pentru totdeauna cu tatăl său și cu Augusta și că Peach nu se va mai întoarce. Plînsese mult în fiecare noapte și chiar o auzise pe femeia de serviciu spunînd că era o rușine, că băiatului îi era dor de mama sa. Apoi, brusc, totul s-a schimbat din nou și viața urma să continue în mare măsură ca și mai înainte,

uneori cu tata, alteori cu Peach – dar niciodată din nou cu amîndoi la un loc. Și iată, acum era la Paris cu Peach. Și cu bărbatul ăsta nou.

Wil îl inspecta pe Noel cu suspiciune, peste masă, pe un *bâteau mouche*. Mama sa părea foarte mulțumită de ea însăși, calmă și zîmbitoare, și își dădea seama că ea voia ca și lui să-i placă Noel Maddox. Fusesse ideea domnului Maddox ca ei să facă această plimbare cu vaporeșul pe Sena, deși Wil personal considera că era un lucru ridicol. Cine să vrea să ia cina pe vaporeș și să se uite pe fereastră la o mulțime de case vechi, deși erau luminate cu reflectoare? Cînd s-au dus să-l întâlnească pe domnul Maddox la *Crillon*, iar acesta i-a spus lui Peach că a angajat o masă pe *bâteau mouche* pentru că a crezut că s-ar putea să fie distractiv pentru Wil, ochii lui Peach s-au uitat la Wil cu un semnal despre care el știa că însemna „zîmbește și fii drăguț“, așa că a fost. Nu spusese el oare, „Mulțumesc foarte mult, domnule, va fi foarte plăcut“? Dar asta nu însemna că trebuia să se bucure. El ar fi preferat un hamburger și cartofi prăjiți la magazinul de lîngă Piața Operei, și să vadă noul film cu James Bond, care rula într-un cinematograf de pe Champs Elysées, dar acest american credea că el e un turist. El cunoștea Parisul la fel de bine ca și Londra – și asta însemna că-l cunoștea mai bine decît domnul Maddox!

– Uită-te, Wil, zise Peach cînd vaporeșul trecu pe sub podul Sully, ieșind spre priveliștea glorioasă a Insulei St. Louis în dreapta, cu turnurile de la Notre Dame în față, pe Ile de la Cité. Uită-te, dragul meu, poți vedea casa noastră?

Wil se ridică, uitîndu-se prin ferestrele în pantă ale vaporeșului, iar Peach se întoarce zîmbindu-i lui Noel.

– N-am mai văzut-o pînă acum de pe rîu, zise ea.

– Locuiești acolo? întrebă Noel, uitîndu-se la impozantele fațade de piatră cenușie.

– Acolo! exclamă Wil cu emoție. Cea aproape din colț, chiar acolo!

Alți comeseni se întoarseră să privească, iar Peach spuse:

– Ssst, dragul meu! Zîmbi de entuziasmul lui. Casa a fost construită de către un De Courmont în secolul șaptesprezece și este cunoscută. Toate casele mari particulare din Paris se numeau „hôtel”, ca și primăria – *hôtel de Ville*. Totuși, *Hôtel de Courmont* a trecut prin niște transformări, în ultima vreme. Acum face ceva ca să supraviețuiască – la fel ca și familia. A devenit o parte a identității companiei *De Courmont* – imaginea ei pariziană către lume.

Fața lui Noel era impasibilă cînd se întoarce spre masă și mai turnă vin.

– Uite, mamă, uite la asta! exclamă Wil emoționat, cînd se văzură meterezele impresionante ale catedralei Notre Dame, în lumina reflectoarelor; se vedeau clar statuetele cocoțate pe contraforturi și ale căror umbre se proiectau pe turnuri.

– Vezi, murmură Peach, se bucură!

Noel ridică din umeri.

– Nu am nici o experiență ca să știu ce le place cu adevărat băiețașilor – dar cred că, mai curînd, ar fi înghițit un hamburger și ar fi urmărit un film cu James Bond, decît să stea la o cină pentru oameni mari și să

se uite la o grămadă de clădiri vechi.

Wil se întoarce și îi zîmbi malițios, privindu-l cu un nou respect.

– E-n regulă, domnule Maddox, spuse el cu amabilitate. Nu mă deranjează. Putem vedea mâine filmul cu Bond.

– S-a marcat, promise Noel, zîmbind și el.

Mai târziu, Noel se plimbă prin splendidele saloane ale casei *De Courmont*, în timp ce Peach îi spunea noaptea bună lui Wil.

Se uită la măreața scară de marmură și la fresca ce reprezenta heruvini zburători, de pe plafonul mare în formă de cupolă, imaginându-și-o pe Peach copilă, urcînd cîte o treaptă, ducîndu-se la culcare. Umblă prin holul de marmură cu pătrate albe și negre, întrebîndu-se dacă jucase acolo vreodată șotron și se plimbă prin elegantul salon mare, admirînd portretul făcut de Hellev lui Marie-France de Courmont – bunica lui Peach. Pe celălalt perete, era un tablou de Sargent, reprezentînd-o pe Léonie, arătînd eteric de frumoasă într-o rochie aurie, lipită de trup, cu brațele întinse și cu o panteră neagră dormind la picioarele ei.

– Asta-i bunica! zise Peach în spatele lui.

– Știu, răspunse Noel.

– Vino să-l vezi pe „Monsieur“, zise ea, luîndu-l de mîină și ducîndu-l din nou în hol. Portretul-bust al unui bărbat frumos, a cărui gură avea o nuanță de cruzime în curbele ei. Ochii lui aveau o privire puternică, pătrunzătoare, care i se părea lui Noel că-l urmărește chiar în timp ce se deplasa. Iar ochii lui Monsieur erau de aceeași culoare albastră ca ai lui Peach, o culoare închisă și neliniștitoare. Plăcuța

mică, aurie, de sub portret, menționa: „*Gilles al VI-lea, duce de Courmont*”.

– Uneori stau de vorbă cu el, mărturisi Peach, când sînt singură aici.

– Despre ce-i vorbești?

– A, îi spun ce decizii am luat în legătură cu compania lui, îi spun ce am de gînd să fac – îi promit că mă voi strădui să cîștig.

– Și reușești? întrebă Noel interesat.

– Încerc, oftă Peach.

– Spune-mi, întrebă brusc Noel, când ai fost copil, ai jucat șotron pe dalele astea de marmură?

Peach își aminti brusc de nesuferitele și inesteticele proteze și de mirosul curelelor negre de piele, de parcă încă i-ar fi înconjurat picioarele.

– Eu n-am jucat niciodată șotron, replică ea brusc.

Luîndu-l pe Noel de mîină, îl conduse prin coridorul larg, spre salonul mare.

Șezură unul în fața celuilalt pe noile canapele albe, puse de ambele părți ale căminului vast, sub candelabre venețiene strălucitoare, din secolul al șaptesprezecelea. O cameristă, cu un șorțuleț alb de dantelă, puse o tavă de argint cu cești de cafea pe masa de lîngă Peach.

– Wil e un băiat simpatic, comentă Noel, și e inteligent. El știa că am făcut o greșeală cu acel *bâteau mouche* dar m-a lăsat în pace.

– Nu te simții jenat din cauza asta. Eu fac greșeli cu el tot timpul – ducîndu-l în locuri care i-ar fi plăcut în urmă cu șase luni, dar care brusc sînt prea „copilărești”. Nu poți cîștiga, când e vorba de băieți în

creștere – ei sînt întotdeauna cu un pas înaintea ta.

– Și, într-o bună zi, toate astea vor fi ale lui, zise Noel sorbind cafeaua.

– Toate astea și ce-o mai rămîne din „imperiul” lui Monsieur.

Peach se uită cu ezitare la Noel.

– Nu-mi place că te plictisesc cu toate astea cînd ai fost atît de bun cu mine, dar aș aprecia părerea ta. Știu că ești unul dintre bărbații cei mai respectați din industria automobilelor.

Noel o urmări pe Peach cum își aruncă pantofii – cu tocuri joase, observă el, ca să nu arate mai înaltă decît el. Ea se ghemui pe canapeaua albă, sprijinindu-și capul pe mînă, întîlnindu-i privirea. Într-o rochie de un coraliu blînd, cu pielea ei aurie și coama de păr roșcat, avea frumusețea onestă a fetelor preraphaeliene ale lui *Rossetti*. Iar ochii ei erau în seara asta de un adînc albastru marin și îl priveau cu îngrijorare.

– Vezi, Noel, „*Floarea*” nu se vinde așa cum am sperat noi, îi explică Peach. Se presupunea că va fi un pas uriaș al mașinilor *De Courmont* spre piața mondială și că vom putea intra în competiție cu *Datsun* din Japonia și cu *Fiat* din Italia sau cu *Volkswagen* din Germania. E o mașină bună, Noel, cam scumpă pentru mărimea ei, dar e solidă și bine făcută. Clanțele nu cad și motorul pornește chiar în diminețile reci de iarnă, așa că te poți baza pe ea.

– „*Floarea*” e o mașină bunicică, fu de acord, cu precauție, Noel.

– Atunci, Noel, de ce? De ce nu se vinde bine? Toți distribuitorii au stocuri masive, au fost loiali cu *De*

Courmont ani de zile – unii chiar dinainte de război. Dar „*Floarea*” stă în vitrine în loc să circule pe șosele!

– Vrei adevărul? întrebă Noel.

Ea îl privi.

– E chiar atât de rău?

– „*Floarea*” are prețul prea mare și capacitate prea mică. Greșeala a început de la etapa de concepție. Mașina a fost destinată unei piețe care nu există. Apoi, desenatorii au continuat greșeala un pas mai departe. Mașina nu e nici cal, nici măgar – e prea mare pentru a fi compactă și prea mică pentru o mașină familială. Pe scaunul din spate nu e loc pentru doi copii și un câine și, eventual, pentru cumpărături. Liniile sînt greșite – nu e destul de „gen sport” și nici nu e „modernă”. „*Floarea*” *De Courmont* arată ca tipul de anul trecut, reluat. Să mă ierți că spun asta, Peach, dar echipa de desenatori ar trebui concediată – în întregime.

Peach se uită fix la el, uluită.

– Dar „*Floarea*” avea rolul să salveze compania *De Courmont*, protestă ea. S-au investit milioane în ea.

Noel ridică din umeri.

– Îmi pare rău, Peach. Mi-ai cerut adevărul. Bineînțeles că poți întreba și pe alții, dar mi-e teamă că în S.U.A. asta-i părerea generală.

– Dar, la început, reacția a fost atât de bună, spuse Peach, cu toate că analiștii n-au fost prea amabili. Sau poate că au fost corecți.

– Întotdeauna, la început există o reacție bună la o campanie de publicitate ca a voastră, spuse Noel, și te felicit. A fost într-adevăr cel mai bun lucru la

„Floarea“. În plus, tu arătai minunat.

Peach reuși să zîmbească.

– Noel, îți dai seama ce înseamnă dacă mașina *De Courmont* nu se vinde? Compania nu va mai putea continua – s-au cheltuit foarte mulți bani cu „Floarea“.

– A fost o greșeală chiar și intrarea pe piață, la un nivel mai scăzut, spuse Noel. *De Courmont* ar trebui să intre în competiție cu *Mercedes*, nu cu *Volks-wagen*! Bătrînul din portret avea dreptate – el a creat o mașină scumpă, de mare clasă, și o imagine corespunzătoare. Chipul tău ar trebui să vîndă o replică scumpă, la *Mercedes* și la *Porsche* către partea superioară a pieței și nu o mașinuță pentru gospodinele din suburbii, pentru Dumnezeu! Aveți nevoie de desenatori noi, de costuri eficiente și de o producție limitată. *De Courmont* nu poate concura în domeniul fierăriei, pentru masa mijlocie și straturile inferioare, Peach. E simplu. Țintește spre vîrf, cu o echipă corespunzătoare, și ai să câștigi.

Peach se așeză drept, cu mîinile strînse în poală, ca o fată la școală care ascultă lecția profesorului. Noel remarcă oja coralie de pe unghiile de la picioare și strălucirea blîndă a picioarelor ei goale. Brațele ei, în rochia fără mîneci, arătau netede și moi, iar lumina de la candelabru se reflecta pe curba aurie a sînilor ei, acolo unde se termina decolteul adînc al rochiei. Cu un efort, Noel își luă ochii de la ea.

– Totul pare atît de logic, atît de simplu acum, cînd o spui tu, zise tristă Peach. Știu că totul e adevărat, te cred.

Noel îi zîmbi.

– Unii mă plătesc cu mii de dolari pentru un asemenea sfat, spuse el. Acționează pe baza lui, dacă vrei. Îți garantez că va funcționa.

– Te plătesc Noel Maddox, zise brusc Peach, dacă vii să lucrezi pentru *De Courmont*, și ne înveți cum să lucrăm!

– Peach, zise el, ridicându-se și întinzându-se. Mi-e teamă că *De Courmont* nu-și poate permite să mă ia pe mine.

Ea merse cu el la ușă, lipăind în picioarele goale prin holul cu marmură. Noapta era caldă, iar șirurile de lumini scînteiau de-a lungul Senei, în timp ce ei stăteau împreună în capul scării.

– Dar numai tu ai putea salva compania *De Courmont*, Noel, spuse Peach convingător. Nimeni altcineva nu se pricepe.

Noel îi zîmbi.

– Bine, răspunse el, dar o să trebuiască să mă gîndesc la asta, nu-i așa?

Aplecîndu-se înainte, el o sărută ușor pe buze.

– Noapte bună, Peach.

Peach alergă după el pe trepte.

– Noapte bună, Noel!

El îi făcu semne cu mîna, îndepărtîndu-se.

– Te sun mîine, zise el.

Peach îl aștepta singură pe Noel la o masă, la *Maxim's*. Era una dintre singurele trei femei de acolo – toate celelalte mese erau ocupate de oameni de

afaceri, discutînd contracte importante, cu cifre mari, la un pui înăbușit și vinuri *Grand Cru*. Ea îl invitase aici pe Noel să discute afaceri și era nervoasă, sfișiată între amintirea tremurului ușor al buzelor lui cînd o sărutase – oare era sigură că nu fusese doar imaginația ei? – și nevoia de a acționa pe baza sfatului lui. Altfel, avea să vadă oare compania *De Courmont* eșuînd? Se opri pe la portretul lui Monsieur cînd plecase, azi dimineață. „Am să fac tot ce pot, bunicule” îi promisese ea.

Iată-l, venea printre mese, spre ea! Fața slabă, smeadă a lui Noel arăta serioasă și liniștită. Arăta ca un bărbat care stăpînea orice situație și propria lui viață. Ah, Doamne, ultima dată cînd simțise acest lucru fusese atunci cînd l-a văzut pentru prima oară pe Harry la meciul de cricket de la Launceton! Dar Noel Maddox nu va fi sedus niciodată de o femeie, așa cum fusese Harry. Noel era un bărbat care găsea ceea ce dorea – și lua. Ochii lui cenușii, adînci, care arătau uneori atît de întunecați și îndepărtați, se luminau cînd o văzu.

– Peach, spuse el, întinzîndu-i mîna. Îmi pare rău că am întîrziat... Un telefon de la Detroit și cîteva probleme pe care a trebuit să le rezolv m-au reținut.

– Sper că nu e nimic rău?

– Nimic destul de important care să mă facă să întîrzii la întîlnirea cu tine, spuse el ușor. Îmi pare cu adevărat rău.

El se uită la șampania care aștepta în frapiera cu gheață, alături de masă.

– Sărbătorim ceva?

– Sper că da, pentru asta sîntem aici.

Noel rîse, cînd chelnerul le umplu paharele.

– E o sărbătoare, pur și simplu, dacă sînt cu tine, Peach, adăugă el stînjénit. Ești atît de frumoasă în rochia asta galbenă, ca o înghețată de vanilie cu sos de zahăr ars.

Peach își aminti de imaginile exotice ale lui Harry despre ea... fecioară în picioarele goale, îmbrăcată în coliere de flori, o panteră pe pajiștea verde engleză, exotică în jungle tropicale și pe plaje moi albe...

– Țsta-i cel mai drăguț compliment pe care mi l-a făcut cineva vreodată, spuse ea mulțumită.

– Eu nu mă pricep grozav la complimente, recunosc stînjénit Noel. Sînt mai bun în afaceri.

– Tocmai pentru asta sîntem aici, zise Peach. Am vorbit azi dimineață cu Jim Jamieson. Mi-a zis că v-ai întîlnit în urmă cu cîteva săptămîni.

– Am avut o discuție preliminară cu el, despre o posibilă implicare a lui *US Auto* în *De Courmont*, recunosc Noel.

– Nu mi-ai spus niciodată că *US Auto* ar putea fi interesată!

Noel ridică din umeri.

– N-am discutat despre afaceri, pînă aseară. S-a întîmplat să mă aflu în Europa pentru *US Auto* și am auzit despre situația companiei *De Courmont*. A m considerat că merită să am o discuție cu Jim, deși cred că ți-a zis că nu cunoșteam nici măcar structura companiei.

– Oricum, spuse Peach, i-am relatat lui Jim convorbirea noastră de aseară și a trebuit să fie de acord că tot ce-ai spus era adevărat. Și a fost de asemenea de acord cu mine că *De Courmont* are

nevoie de tine, Noel. Nu de cineva ca tine, ci de tine.

Noel își stăpîni zîmbetul de triumf care voia să apară în colțul buzelor lui. Cîștigase. Avea ce dorise – președenția la *De Courmont* îi era la îndemînă. El savură momentul, înainte de a spune.

– Peach, știi ce-mi ceri? Știi că sînt un executiv foarte bine plătit la *US Auto* și, în cîțiva ani, voi veni la rînd să fiu președinte? Asta nu-i o slujbă oarecare, Peach, e una dintre cele mai înalte slujbe din lume și îmi plătesc al naibii de mulți bani. De ce aș abandona toate astea, încercînd să salvez o companie străină aflată în suferință?

Peach se uită în pahar; de parcă ar fi analizat spirala fină a bulelor.

– Pur și simplu, speram, cred, pentru că... pentru prietenia noastră. Acum, îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea – și foarte incorect.

Noel îi luă mîna.

– Peach, prietenia noastră există oricum.

Ochii ei erau îngrijați.

– O să trebuiască să mă mai gîndesc la asta, zise el. S-ar putea să existe o cale – dar nu sînt sigur că *De Courmont* se va bucura de aceasta.

– Eu aș fi bucuroasă, exclamă Peach, iar, eu sînt *Compania De Courmont*.

– Ar putea exista o cale de a încorpora compania în *US Auto*. Atunci, am putea obține sprijin financiar ca să punem din nou compania pe picioare și să reluăm producția. Bineînțeles că asta ar însemna că trebuie să cedați parțial controlul asupra companiei – dar asta e singura cale prin care cineva să vrea să pună

la bătaie banii. Dar îți promit, Peach, că dacă te hotărăști să pornești pe drumul ăsta, *De Courmont* va ajunge unul dintre numele de frunte în industria automobilelor. Va fi din nou acolo unde îi e locul – unde a așezat-o Monsieur. În frunte.

– Se pare că nu prea am de ales! zise Peach, frământată între amărăciunea de a pierde controlul asupra companiei familiei și bucuria pentru salvarea ei. Ori *De Courmont* se scufundă, ori predau controlul. Am încredere în tine, Noel, am să fac așa cum zici tu, zise ea, uitându-se în ochii lui.

Noel îi zîmbi, sorbindu-și șampania.

– S-ar putea să dureze câteva luni, zise el, pînă vom putea clarifica toate problemele.

Știa că, pînă atunci, „*Floarea*” *De Courmont* avea să fie înlăturată de „*Armăsar*”. Iar compania *De Courmont* va fi disperată după el și după banii de la *US Auto*.

– Am să aștept, promise Peach, cu ochii scînteind din nou.

Noel ridică paharul, pentru un toast.

– Atunci, hai să sărbătorim, zise el, zîmbind către fata lui aurie. Și ea era tot ceea ce-și dorise dintotdeauna.

44

Detroit nu arăta atât de bine pe cât s-ar fi cuvenit ca să-i ureze bun venit lui Peach de Courmont. Obişnuitul strat de zăpadă mărginea străzile îngheţate iar lapoviţa bătea în parbrizul vastei limuzine *Premiere* de la *US Auto*, în timp ce aceasta oprea sub porticul hotelului *Pontchartrain*. Înfăşurată într-un palton de samur, care fusese al bunicii ei, şi îmbrăcată la *Dior*, Peach intră în hol, urmată de hamali care duceau o duzină de valize şi genţi de piele de culoare deschisă. Nimeni n-ar fi bănuit că era nervoasă şi atât de nesigură pe ea, aventurându-se în această lume foarte puternică a afacerilor americane, încît îşi adusese mult mai multă îmbrăcămintă decît avea nevoie, pur şi simplu pentru că nu se putuse decide ce să poarte.

Voia să le facă impresie acestor oameni de afaceri încăpățânați, iar a doua zi se va îmbrăca sever, într-un costum creat de *Dior* sau *Balmain*, la întâlnirile de la etajul paisprezece al „turnului puterii”; va fi seducătoare și franțuzoaică în timpul serii, purtând rochia strîmtă, aurie, de catifea pan de la *Valentino*, sau poate cea cu fusta largă de mătase corai de la *Givenchy* sau poate cea de satin safir lipită de corp, pe care o cumpărase dintr-un mic magazin nou din Londra.

Noel se asigurase ca agenția americană de publicitate, care avea să desfășoare noua campanie de publicitate, să o prezinte pe ea și casa familiei *De Courmont* ca „imagea” de clasă a companiei pentru noua lor mașină – deja numită provizoriu „*Ducele*” – iar sosirea ei la aeroportul *Metropolitan* din Detroit fusese regizată cu grijă, pentru maximum de publicitate, cu fotografii și ziariști și camere de televiziune care o așteptau. Dar fără Noel! Doar un buchet de trandafiri de culoarea piersicilor și un bilețel:

„*E aranjat totul pentru tine. Bucură-te! Te sun mai târziu la hotel.*”

Peach închise ușa apartamentului în urma ultimului hamal, a directorului hotelului, a cameristei și a celor trei delegați de la *US Auto*, care fuseseră trimiși să „se asigure că avea tot ce dorea și să-și ofere ajutorul pentru orice ar mai avea nevoie”.

Școțîndu-și cizmele înalte, se lăsă pe canapea, satisfăcută.

Formarea noii companii durase mai mult decît se așteptase Noel, dar nu venise prea devreme pentru *De Courmont*, avînd în vedere scăderea bruscă a vîn-

zărilor la „*Floarea*” de îndată ce „*Armăsarul*” ajunsese pe piață. Dar, cumva, Noel a reușit să asigure drepturile de distribuire pentru „*Armăsarul*” în numele lui *De Courmont*, iar acum, distribuitorii erau dornici să vândă ceea ce va produce noua companie sub președinția lui Noel. „*Ducele*” avea să fie un automobil de lux de prim rang, care să concureze cu *Mercedes*, dar cu un stil mai fin, italian, iar modelul era deja în faza stadiului de machetă de fibră de sticlă. Peach avea să o vadă mâine, pentru prima oară. Și avea să-l vadă și pe Noel, pentru prima oară după două luni.

Noel zburase încolo și înapoi, la Paris, aducând echipe de experți în eficiență și desenatori și contabili, analizând structura companiei bucată cu bucată și reasamblând noua companie *De Courmont* în concordanță cu viziunea lui, pentru o producție în flux. Peach așteptase vizitele lui așa cum așteptase Crăciunul când era copil, numărând zilele și trezindu-se dornică și emoționată în diminețile în care știa că el avea să sosească. Îi ceruse să vină să stea în casa din Insula St. Louis, dar el spusese că era mai bine să-și mențină vechiul lui apartament de la *Crillon*. Peach se simțise dezamăgită; abia acum își dăduse seama cât de mult dorise să-l aibă pentru ea însăși, în casa lor mare, veche. Să fie doar ei doi.

Când Noel venea la Paris, erau adesea „doar ei doi”, când el nu lucra, bineînțeles, deoarece pentru Noel, munca era pe primul plan. Mergeau la restaurante și la concerte, iar Peach îl dusese în Germania să-i cunoască pe Lais și pe Ferdi în castelul lor ca din povești, înălțat pe o stîncă lângă Rhin și în Elveția, ca

să se odihnească la un sfîrșit de săptămîină în hotelul familiei așezat în vîrfurile muntelui. Dar nu-l dusesese încă la bunica. Nu ducea nici un bărbat să o vadă pe Léonie, pînă cînd acesta nu reprezenta o parte serioasă a vieții ei. Și, oricît de mult ar fi dorit ca Noel să fie așa ceva, ei rămăseseră doar buni prieteni și parteneri de afaceri. Noel nu făcea altceva decît să o sărute ușor cînd se întâlneau sau cînd își spuneau noapte bună, deși ea simțea că și el ar fi dorit-o tot atît de mult ca și ea. Avusese dreptate gîndindu-se că Noel Maddox nu putea fi sedus de o femeie; el lua ce voia. Se părea însă că pe ea n-o voia și ea nu avea de gînd să se arunce asupra lui, așa cum făcuse cu Harry.

Telefonul sună și Peach îl ridică repede.

– Bun venit la Detroit!

– Mulțumesc, Noel. Mă simt foarte bine, zise Peach, uitîndu-se în jur, la apartamentul plin de flori. Cred că florăriile din Detroit nu mai au trandafiri.

– Majoritatea sînt acolo ca să-mi scuze absența, zise Noel. Mi-e teamă că nu ne puteam vedea în seara asta. A apărut ceva în legătură cu noul model și avem nevoie ca toate datele și cifrele să fie gata pentru conferința de presă de mîine dimineață.

Peach simți cum bucuria ei se transformă în dezamăgire.

– N-are importanță, spuse ea. Oricum, sînt obosită după călătorie.

– Am să vin să te iau, mîine dimineață, spuse Noel sec. E ziua cea mare.

Peach se sprijini din nou de perne. Era singură în

orașul lui Noel. Sperase că, odată ce vor fi departe de Paris, lucrurile vor fi diferite. Iar acum, în prima ei seară la Detroit, Noel o lăsase singură, tocmai când ar fi avut mai multă nevoie de prezența lui liniștitoare, care să-i spună că era bine ceea ce avea să facă mâine. Dar, de acum nu mai era vorba de un lucru bun de făcut, ci de unicul lucru posibil. Fără Noel, compania *De Courmont* s-ar fi scufundat încă în urmă cu trei luni. De fapt, fără prezența lui Noel în viața ei, ar fi pierdut totul.

Noel urmări cum Peach, așezată la biroul președintelui de la *US Auto*, semna documentele cu eleganță, uitându-se în sus ca să le zîmbească fotografiilor. Arăta minunat, într-un costum taior, cu o bluză albastră încheiată pînă la gît, cu o cravată de mătase în dungi – o glumă feminină la adresa uniformei lor de executivi. Paul Lawrence își adăugă semnătura lui și dădu mîna cu Peach, pentru fotografi.

Se făcuse! *De Courmont* era acum o subdiviziune autonomă a *US Auto*, iar Noel era cel mai tînăr președinte al uneia din cele mai importante companii de automobile din istoria industriei respective. Atunci, de ce nu simțea nici o bucurie? Aceasta era ziua în care realizase tot ceea ce își propusese. Ce nu era în regulă, oare? Se uită la Peach, trist. Se folosise de ea ca să obțină ce voise, manipulasе proasta situație financiară a companiei *De Courmont*, ca să obțină

avantaje, pentru el și pentru *US Auto*. Dar asta era doar o afacere bună. Nu-i așa? Oare în spatele tuturor acestora nu fusese amintirea imaginii lui Peach de la petrecerea de la Boston și zîmbetul ei larg care îi însoțise vorbele ucigătoare care dezvăluiau lumii că el era Noel Maddox, orfanul întreținut din binefaceri? Nu fusese oare o dorință vindicativă în spatele aranjamentelor lui? Sau dorința copilului orfan de a se răzbuna pe frumoasa fetiță bogată?

– Noel, strigă Paul, vino aici și oferă-le acestor băieți o fotografie a noului președinte de la *De Courmont*.

Noel luă loc alături de Peach, simțindu-i ochii ațintiți asupra lui. El îi interzisese să poarte tocuri joase cînd era cu el, decît dacă erau potrivite ocaziei, iar azi părea deosebit de înaltă și subțire, cu părul ridicat în sus și cu pantofii albaștri de antilopă cu tocuri înalte.

– Arăți obosit, îi spuse Peach după aceea, la masa de prînz.

– Mă simt bine, replică el scurt. Doar că nu-mi plac scâlămbăielile astea publicitare.

Noel se uită în jur, la sufrageria aglomerată și la bufetul plin de lume.

– Eu sînt inginer, nu chefliu.

Zîmbetul dispăru de pe fața ei.

– Îmi pare rău, zise el. Cred că sînt puțin obosit. A fost o luptă lungă.

– Noi, *De Courmont*, te-am extenuat! comentă ea.

– Nu e doar atît, se scuză el. Cred că ultimii douăzeci de ani m-au ajuns din urmă.

După masa de prînz, el o trimise înapoi la hotel să se odihnească, promițîndu-i să vină la șapte și treizeci să o ia la recepția dată pentru presă și distribuitori și la prezentarea noului automobil *de Courmont* denumit „*Ducele*”.

El ajunsese acolo la timp, așteptînd-o în hol, în loc să urce în apartamentul ei, și nu făcu nici un comentariu la rochia aurie de catifea de la *Valentino*, grăbind-o să urce în limuzină, de parcă ar fi fost în întîrziere.

Peach îi privi profilul tăcut, mirată. Ce putea să se fi întîmplat rău? Regreta el oare deja că devenea președintele companiei *De Courmont*? Poate că nu voia să-și trăiască o parte a vieții în Franța? Sau poate că nu mai voia să o vadă, acum, după ce îi luase compania?

Sala era decorată cu steaguri franceze și americane și cu flori roșii, albe și albastre. Stînd între Paul Lawrence și Noel, cu președintele și vice-președintele de onoare al companiei care îi flancau, Peach dădu mîna cu executivii de la *US Auto* și cu soțiile acestora, cu distribuitori și soțiile lor, zîbindu-i fiecăruia, saluțîndu-i pe nume, după ce citea micile insigne de pe reverul lor. Apoi, cu fotografiile îngrămădiți în fața ei și cu Noel și Paul alături, ea trase de șnurul de catifea, dînd la o parte cortina de un purpuriu regal și dezvelind astfel macheta noii mașini din fibre de sticlă.

– Bunicul meu, ducele de Courmont, ar fi fost mîn-

dru să împrumute titulatura lui acestui minunat automobil nou, spuse ea zîmbind încîntător.

Seara, care era începutul unei noi ere pentru compania *De Courmont*, i se păru o eternitate și Peach fu bucuroasă cînd Noel îi spuse, în cele din urmă, că era timpul să plece. Străzile Detroit-ului erau liniștite în timp ce se întorceau cu mașina și impulsiv, Peach îi luă mîna lui Noel.

– Îmi pare rău pentru ziua de azi, dacă nu a fost ceea ce ai dorit, spuse ea liniștită.

– Azi a fost exact așa cum mi-am dorit să fie, replică el, întorcîndu-se să o privească. Pleoapele îi cădeau peste ochii ei albaștri, făcîndu-i să arate umbriți și misterioși în lumina slabă a mașinii iar gura ei arăta foarte moale și vulnerabilă. Dorea foarte tare să o sărute... să-i sărute ochii... să-i spună că totul era bine... că el va avea grijă de ea...

Limuzina se opri în fața unei clădiri înalte cu apartamente și, cînd portarul în uniformă elegantă o ajută să coboare din mașină, Noel spuse:

– M-am gîndit să trecem pe la apartamentul meu, pentru un ultim pahar. E ceva mai intim decît la hotelul tău și am sentimentul că am fost suficient în ochii publicului, pe ziua de azi.

El o înconjură cu brațele, cînd se grăbiră, prin aerul înghețat și prin hol, spre ascensor.

– Există doar un singur buton, făcu Peach uimită. Noel zîmbi.

– Este un ascensor personal, pînă la apartamentul de pe terasă.

– Știi ceva? spuse ea în timp ce se înălțau silen-

țios. E prima oară când ai zîmbit azi. N-ai zîmbit nici măcar pentru fotografii. Arătai serios și cu gândul la afaceri – dar presupun că asta va speria concurența.

– Vom arăta ca frumoasa și bestia, zise Noel. Pentru că, în această coloană de lumină topită pe care o numești rochie, ești foarte frumoasă, Peach de Courmont.

Ascensorul se opri ușor și când ușile se deschiseră, el îi spuse prinzînd-o în brațe:

– Iar bestia se va transforma oare într-un prinț, dacă o va săruta?

Buzele ei erau reci din cauza aerului înghețat al nopții și tremurară ușor, când el o sărută. Îi putea mirosi parfumul și simți moliciunea obrazului și liniile netede ale trupului ei când o ținu aproape.

Ochii lor se întâlneau, când el se retrase și, luînd-o de mîină, îi spuse:

– Vino cu mine. Tu mi-ai arătat lumea ta; acum, vreau să ți-o arăt și eu pe a mea.

Tîrîndu-și haina de samur, ea umblă prin spațiile albe, aerisite, ale apartamentului lui, plăcîndu-i decorul liniștit, monocrom, și iluminatul subtil. Stătu în fața tabloului lui Lichtenstein, captivată de inteligența lui, și rămase mai mult în fața celui al lui Marie Laurencien, spunînd că o face să se simtă acasă. Ea admiră reproducerile după Kandinsky și Mondrian și își trecu mîna peste o sculptură netedă din marmură. Și tot timpul se gîndea la gura lui care o sărutase, iar trupul ei simțea furtivități, amintindu-și de contactul cu al lui.

– Vino aici, vreau să vezi asta, o strigă Noel.

El stătea în fața ferestrelor, uitîndu-se spre luminile

sculptoare ale orașului de sub ei.

– Uite-l, spuse el. Detroit, orașul motoarelor. Acesta este teritoriul meu, Peach. Mi-am croit drumul prin luptă, pornind de pe acele străzi înghețate, singuratic, pînă sus, pînă la acest apartament de pe terasă. Și pînă la postul de președinte al companiei la care am lucrat cîndva la banda de montaj.

Peach știa că nu va înțelege niciodată prin ce trecuse Noel. Cum ar fi putut? Ea nu cunoscuse niciodată sărăcia și singurătatea, n-a avut nevoie niciodată să se cațere în vîrf. Noel avea în viața lui o parte întunecată, pe care numai el avea dreptul să o vadă.

– E o slujbă pentru care doar tu ești calificat, spuse ea cu blîndețe. Fără tine, nu ar mai fi existat compania *De Courmont*. Noel, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

El o privi cu acei ochi flămînzi, căutînd să vadă dacă vorbea de companie sau despre ea însăși.

– Vorbesc sincer, Noel, spuse Peach încet.

Paltonul de samur căzu jos, cînd el o prinse în brațe, strîngînd-o cu disperare.

– Ah, Doamne, zise el, am așteptat atît de mult să-ți spun că te iubesc! Am vrut să-ți spun că nu pot trăi fără tine, că am nevoie de tine...

– Atunci, de ce? șopti Peach. De ce n-ai făcut-o... eu abia așteptam.

– N-aș fi putut suporta să mă respingi, gemu el, și în plus...

– În plus?

Peach îi ținea fața între mîinile ei, zîmbindu-i.

– În plus, n-am vrut să profit de tine, recunosc Noel. N-am vrut ca să spună cineva că am sedus-o

pe Peach de Courmont ca să obțin controlul asupra companiei ei.

– Dar, ți-aș fi dat-o oricum, Noel, rîse Peach. Ți-aș fi oferit-o pe o tavă de argint, odată cu mine însămi.

Sărutul lui îi strivi vorbele de pe buze și, cînd sărutările nu mai fură suficiente, o luă de mînă și o duse în dormitorul lui. Sub ochii zîmbitori ai îngerilor de alamă de la orfelinat, el alunecă foaia de catifea pan de pe sînii ei, sărutîndu-i blînd. Apoi îi scoase pantofii aurii cu tocuri înalte, așteptînd pînă ce ea își scoase ciorapii. Apoi îi sărută degetele de la picioare și talpa și interiorul coapsei, unde era ceva mai moale. Peach îi descheie cămașa, băgîndu-și mîinile dedesubt, plăcîndu-i cum îi simțea corpul cu mușchi tari, inspirînd parfumul pielii lui. Apoi, ea se culcă, uitîndu-se și așteptînd, în timp ce el se dezbrăca.

– Nu e nevoie de sărutări care să te transforme, îi spuse ea liniștit. Ești frumos.

Dar el continuă să o sărute, trecîndu-și limba pe sfîrcuri, de-a lungul curbei sînilor, și în jos, pe scobitura aurie a pîntecului, atingîndu-i blînd ridicătura de păr roșcat. Iar ea își dorea atingerea lui, gemînd de plăcere, rostindu-i numele. Cînd trupul lui îl pătrunse pe al ei, Peach se înfășură în jurul lui, strîngîndu-l lîngă ea într-o nebunie a pasiunii.

Iar cînd dragostea lui se revărsă în ea, Noel își strigă triumful.

45

– Te iau de aici, de la toate astea, spuse Noel tachineînd-o, cînd se trezi.

– Nu, murmură Peach, gînemuindu-se mai tare în brațele lui. Îmi place aici.

– Prea multă lume, prea multe telefoane, prea multe afaceri, murmură el între sărutări. Am o ascunzătoare, tocmai potrivită pentru noi doi.

– O ascunzătoare?

Peach își dădu părul deoparte și se arătă interesată.

– Haide, bea-ți cafeaua și îmbracă-te. Luăm cîteva haine pentru tine de la hotel și plecăm.

Peach își sorbi cafeaua, zîbindu-i.

– Ard de nerăbdare ca tu să vezi locul acela, zise el.

– Cîteva minute în plus mai pot schimba ceva? Chiar și o jumătate de oră – sau cît o fi? întrebă ea

punînd jos ceașca și întinzîndu-se din nou goală în cearceafurile în dezordine.

– Am făcut dragoste toată noaptea, zise el rîzînd.

– Îmi amintesc, murmură Peach, întinzînd mîna spre el.

Noel zîmbi malițios, în timp ce o trase spre el.

– Mă distragi prea mult, ești prea tentantă, prea delicioasă.

– Iar tu ești frumos, spuse Peach, trecîndu-și degetele pe spatele lui neted, musculos.

– Ah, Doamne, ești atît de frumos.

Ea era sub el, simțind forța trupului lui pe al ei, cu ochii în privirea lui adîncă, pasionată, și iată, el o săruta din nou și din nou, iar trupul lui era atît de minunat, încît ea nu mai voia să-l lase să plece de lîngă ea – niciodată.

– Te iubesc, strigă ea în căldura pasiunii, ah, te iubesc!

Iar după aceea, cînd era culcat lîngă ea, Noel zise:

– Te iubesc, Peach de Courmont.

Drumul la cabana de lîngă lac fusese curățat de plugurile de zăpadă, iar mormane de zăpadă cristalină, înalte cît mașina, străluceau în lumina soarelui sub un cer fără nori, în timp ce se grăbeau spre nord, cu Noel la volan.

– Dar unde mergem? întrebă Peach, fără să fie prea interesată, din moment ce era cu el.

– Așteaptă și ai să vezi, replică Noel.

Dîndu-și seama că nu luaseră micul dejun și nici

cina cu o seară înainte, se opriă la un han de țară și mîncară clătite cu sirop proaspăt de arțar, iar Peach îl ținu de mînă pe Noel, nevrînd să-i dea drumul nici un minut.

Peach dormi ultima oră a drumului lor de trei sute de kilometri, asprimea cămășii de lînă în carouri a lui Noel lăsîndu-i o mică pată roșie pe obraz, unde se sprijinise de el.

– *Deschide ochii și privește ce ți-a trimis Dumnezeu*, spuse Noel citînd greșit un cîntec de copii.

Lacul se întindea în fața ei, strălucind verde lîngă mal și devenind albastru intens în depărtare. Zăpada suflată spre margini acoperea cu alb un milion de pomi de Crăciun, iar o casă din lemn de Sequoia stătea așezată solid, un fum gri-albăstrui ridicîndu-se din coșul ei.

Mînă-n mînă, urcară treptele spre casă, iar Noel deschise larg ușa, cu un gest elegant. Era modernă, simplă și nu cerea prea multă întreținere, avea podele deschise de lemn ceruit și o vedere spre copaci și apă, prin niște ferestre mari. Aici nu se vedeau urme ale decoratorilor. De fapt, aproape că nu erau mobile. Doar o canapea foarte mare și cîteva fotolii pe care Noel le considerase confortabile. Un covor indian Navajo, în fața căminului masiv, o masă de pin și scaune în partea rezervată sufrageriei și un pat uriaș, acoperit cu un pled în carouri, în dormitor. Apartamentul din Detroit, aproape de cer, fusese provocarea făcută de Noel lumii. Dar asta era ceea ce era el de fapt. Un bărbat pe care viața aspră l-a deposedat de emoție, un bărbat căruia i-a fost frică să iubească și în schimb

și-a revărsat pasiunea în muzică, în tablouri și în frumusețea solitară a acestui loc minunat.

Îngrijitorul de la cabană aprovizionase frigiderul și aprinsese focurile, iar casa era plăcută și primitoare.

Singurele ornamente pe care le putea vedea Peach erau un vas mare de ceramică umplut cu ierburi uscate și frunze și o cupă mică, argintie, pe polița aspră de piatră, a căminului. Luînd-o, ea căută o inscripție, dar nu era scris nimic.

– E o cupă de box, spuse Noel. Am cîștigat-o la Maddox, cînd aveam paisprezece ani.

– Dar atunci, de ce nu e înscris nimic pe ea?

Ochii lui Noel aveau privirea aceea familiară, cînd îi întâlneai pe ai ei.

– N-am rămas acolo destul de mult timp, spuse el. Am fugit chiar în noaptea aia.

Peach inspiră brusc.

– Ah... înțeleg. Atunci e mai mult decît un trofeu de box, Noel. Cupa asta marchează începutul vieții tale noi. Și ar trebui să fie înscrisă cu numele tău și al orfelinatului... data... totul.

– Poate, spuse el depărtîndu-se. Poate că într-o zi voi face asta.

Plecară la o plimbare pe lîngă lac, strivind zăpada sub picioare cu cizmele lor grele de iarnă, făcînd bulgări înghețați de zăpadă și aruncîndu-i în lacul rece și unul spre celălalt, grăbindu-se acasă cu degetele înghețate și obraji roșii, ca să bea cești de vin fierț, pe care Noel îl pregăti cu experiență, pe o sobă mare, albă.

Iar cînd întunericul albastru se lăsă deasupra lacului, făcură dragoste pe canapeaua mare din fața

focului de bușteni, consumați de căldura lor proprie și încălziți de flăcări.

Apoi, au făcut duș împreună în baia uriașă, iar Peach îi săpuni părul și lovi picăturile de apă de pe genele lui, iar Noel îi săpuni trupul, pînă cînd o acoperi cu o spumă albă și alunecoasă, fiind ca un țipar în brațele lui. Și se sărutară la nesfîrșit, de parcă se răzbunau pe toate lunile cît nu se sărutaseră.

Încălzită de focul care ardea puternic și de dragostea lui, Peach sorbea șampanie rece, uitîndu-se afară pe fereastră la peisajul de basm, urmărind primii fulgi de zăpadă care se așezau pe terasa de lemn, în timp ce Noel pregătea cina. El ieși repede din bucătărie, aducînd sandvișuri cu brînză topită și mai băură șampanie și mîncară căpșuni uriașe de seră, din California.

– Cinci mușcăături, zise Peach lingîndu-și buzele și terminînd ultima căpșună. Le-am numărat.

Noel rîse.

– De ce le numeri? De ce nu te bucuri, doar?

– Totdeauna număr lucrurile așa. Am numărat cînd m-a sărutat un băiat prima oară. Încă îmi mai amintesc: a durat treizeci și două de secunde. Și știi cine era? Fratele lui Harry – Tom.

– Vrei să spui că ar trebui să fiu gelos pe toți frații Launceton?

– Doar pe doi. Archie era prea tînăr.

Noel mîrîi.

– Hai să nu vorbim de familia Launceton.

– Dar tu? Pe cine ar trebui să fiu geloasă? Nu mi-ai vorbit despre nici o femeie din viața ta. De unde

știi că nu există vreo nevestică dulce, ascunsă undeva?

– Îți jur că nu există.

Peach se întinse pe canapea, uitîndu-se la plafonul înalt, cu bîrne, în timp ce Noel stătea pe podea, lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Noel luîndu-i mîna.

– Sînt geloasă pe toate femeile necunoscute, cînd mă gîndesc că au stat în brațele tale.

– Fată aiurită! murmură Noel, sărutîndu-i degetele. N-au fost femei în viața mea, pînă la tine.

– Adevărat, Noel? ea se ridică uitîndu-se cu seriozitate la el. N-a fost nici o femeie în viața ta, pe care s-o fi iubit?

– Au fost femei de care eram legat – dar nici una nu era mai importantă pentru mine decît munca mea.

– Sau ambiția ta, ghici Peach, isteată.

– Cum dorești, replică Noel. Dar asta a fost înaintea ta. Vreau să-ți cer să te căsătorești cu mine, dar mi-e prea tare teamă că ai să spui nu.

Peach se lăsă pe canapea cu un oftat, valuri de fericire cuprinzînd-o.

– Te avertizez că, dacă mă ceri, am să spun da.

Noel îngenunche alături de ea, aplecîndu-se peste ea în timp ce stătea culcată.

– Vrei? întrebă el.

– Vreau, replică Peach.

46

Léonie ședea în capul mesei, purtînd dantelă neagră și cercei grei de diamante în formă de lacrimă, cu părul ei argintiu ridicat în sus, în stil edwardian, iar bastonul de abanos – simbolul urît al bătrîneții – era rezemat de scaunul ei. Durerile de cap, care o tulburaseră luni de zile și despre care doctorul Mercer din Nisa, care era aproape tot atît de bătrîn ca și ea, îi spusese că se datorează tensiunii ridicate, dispăruseră și se simțea mai bine decît în ultimul timp. Avînd toată familia aici la vilă, cu ocazia căsătoriei lui Peach, era fericită, iar lucrul acesta părea să fie un tratament mai bun pentru durerile ei, decît toate pilulele albe ale doctorului Mercer.

Privirea ei se opri asupra lui Peach care era alături de Noel; fericirea strălucea în fiecare privire a ei, era

atît de îndrăgostită de el, că abia suporta să dea drumul mîinii ca să poată mînca. Dar domnul Maddox, rece, încordat, era în continuare o enigmă, permițîndu-le să vadă doar acea parte a lui care era de domeniul public. Cine știe ce zăcea sub această suprafață calmă, sigură de sine? Cînd se uită la Peach, așa cum făcea acum, ochii lui aveau o privire goală, flămîndă, de parcă s-ar fi temut să nu o piardă – deși mîine urma să se căsătorească cu ea. Studiindu-l pe Noel, Léonie se gîndi că părea vulnerabil cînd se uită la Peach, atunci, fațada lui dispărea. Dar de ce oare avea nevoie de o fațadă? Pe Léonie o necăjea faptul că nu putea descifra caracterul lui Noel, că nu putea ajunge dincolo de această aparență. Iar cînd se gîndea la căsătoria lor, întrebarea care îi venea în minte era dacă Noel o iubea cu adevărat pe Peach, sau dorise doar compania *De Courmont*? Amintindu-și de întîlnirea lui Noel cu Jim ce avusese loc aici și de evenimentele ulterioare, ea îi pune la îndoială motivele.

Léonie sorbi din șampanie, zîmbindu-le peste masă, lui Lais și Ferdi. Ce mulțumiți erau unul cu celălalt și cît de grijuliu era Ferdi față de ea, fără să facă acest lucru vizibil! I se părea că abia ieri, Lais fusese fata încăpățînată, tînără, frumoasă, ce jongla cu viața și rămînea mereu cu mîinile goale. Totuși, în cele din urmă, în ciuda tuturor întîmplărilor, Lais a găsit ce a dorit.

Acum în schimb, Leonore devenise cu totul altfel. Cine s-ar fi gîndit că timida, retrasa Leonore va deveni această frumusețe elegantă, calculată și una dintre cele mai bune hoteliere din lume? Era păcat că nu părea să aibă tot atîta succes în dragoste, pe cît avea

în afaceri. Dar Leonore își alesese singură drumul și tocmai această unică preocupare o făcea să aibă atîta succes.

Și apoi, desigur, era Amélie – cu oase fine, frumoasă și cu voință puternică, la fel ca a ei. Privind-o pe fiica ei, drăguță, în mătase galbenă, culoarea ei favorită, Léonie se vedea pe ea însăși, cum fusese cu ani în urmă. Amélie semăna cu ea, era puternică, dar temperamentul fiicei ei era elastic și optimist. Amélie era întotdeauna cea care vedea o bucățică de cer albastru chiar atunci cînd ploua. Léonie era mîndră, pe bună dreptate, de această fiică puternică, ce îi adusese fericirea unei familii adevărate. Era trist, dar adevărat, că Gérard nu-și revenise după acele experiențe dure din timpul războiului și deziluzia sa față de omenire se vedea în oboseala din ochii lui, dincolo de zîmbetul lui cald. Pe Gérard nu-l mai interesa nimic, în afară de Amélie și de fetele lui. Fericirea lor era și a lui.

Cît de diferită ar fi putut fi viața, dacă Gilles de Courmont ar fi semănat mai mult cu blîndul său fiu. Nimeni, nici măcar Jim, nu va ști niciodată cît de disperat îl iubise ea pe Monsieur și cît de mult își dorise dragostea lui și copilul lui. Acum, strănepotul lui Monsieur – și al ei – ședea alături de ea, la această masă. Dar Wil, în vîrstă de nouă ani, nu purta numele *De Courmont* și, cu toate că Wil arăta ca Monsieur, era la fel de deschis și necomplicat pe cît fusese de întortocheat și complex străbunicul lui care manipulasе viețile oamenilor ca să-și atingă scopurile proprii – mergînd atît de departe, pînă la... crimă. Amintirea zăcea în fundul minții ei, așteptînd ca vechile fantome să reînvie și să-i amintească, iar și iar și iar... obligînd-o

să privească adevărul în față. Și mai era adevărat că, și după aceea, când aflate adevărul, tot mai fusese atrasă de el, și mai simțea imboldul prezenței lui puternice.

Léonie întinse mîna ca să mîngîie părul des, negru, al lui Wil, iar el îi zîmbi. Ea știa acum că nu vor mai exista fii sau fiice cu numele De Courmont. Peach era ultima. Iar Gilles de Courmont, întemeietorul marii sale companii, va deveni în curînd doar o parte a istoriei, la fel ca și ea.

– Ești foarte tăcută, remarcă Jim.

– Mă uit la familia mea, amintindu-mi cînd erau mici și eu eram tînără.

Léonie își împinse scaunul.

– Hai să luăm cafeaua pe terasă.

Disprețuind bastonul cu măciulia de argint, care îi amintea de faptul că era bătrînă, Léonie merse încet, ieșind în noaptea caldă, cu o ținută înaltă și dreaptă, de parcă ar fi fost din nou o fată tînără. Wil alergă după ea, oferindu-i îngrijorat brațul lui de copil și bastonul.

– Mulțumesc, Wil, zise Léonie cu un zîmbet. Nu știu ce m-aș face fără strănepotul meu.

– Păi, poate acum o să ai mai mulți strănepoți, dacă mama se căsătorește cu Noel, răspunse Wil. Nu m-ar deranja să am un frate sau o soră.

– Ai auzit asta, Peach? strigă Lais, rîzînd. Fiul tău plănuiește să aibă frați și surori.

– Și de ce nu?

Prinzîndu-se de brațul lui Noel, Peach îi zîmbi, dar fața lui Noel era impasibilă – avea un aer pe care începea să-l cunoască. Se îndreptară spre capătul terasei ca să privească spre promotoriu, sub stră-

lucirea albă a lunii pline.

– Te-au supărat vorbele lui Wil despre frați și surori?

Ochii lui Noel erau întunecați, când o privi, ascunzînd acea parte a lui pe care abia urma să o vadă.

– Copiii noștri nu vor fi niște De Courmont, știi asta. Nici măcar niște Launceton. Vor fi copiii Maddox – fii ai unui bărbat care nu știe nici măcar cine a fost tatăl lui. Când văd familia ta, tradițiile, împărtășirea reciprocă a vieților și experiențelor, tot trecutul tău, Peach, mă gîndesc că eu am foarte puține să-ți ofer – cel mult un copil.

Uitîndu-se la fața lui tristă, întunecată, Peach fu șocată cît de adînci erau rănile lui Noel.

– Nu ți-au spus niciodată cine erau părinții tăi? întrebă ea blînd.

– Orfelinatul nu dădea niciodată informații celor lăsați acolo. Pentru ei, eram doar încă unul dintre oropsiții vieții și nu se îngrijeau decît să fiu hrănit suficient și să fiu îmbrăcat în lucruri aruncate de alții, să fiu politicos și curat, frecat și bun de pus la expoziție, pentru guvernatori sau pentru grupurile locale de binefacere, ca să simtă strălucirea caldă a bună-tății lor, atunci cînd ne dădeau darurile lor învechite. E ușor să arunci un ban în cutia unui cerșetor – dar nu e tot atît de ușor să-l iubești.

– Asta a fost de mult, Noel, spuse Peach repede. Uită-te la tine acum! Uită-te ce-ai făcut din tine! Ar trebui să fii mîndru!

– Doar că uneori, replică Noel cu oboseală, mă gîndesc singur cît ar fi fost de ușor, dacă n-ar fi trebuit să lupt pentru fiecare pas pe care l-am făcut pe drumul meu.

– Lupta s-a terminat, șopti Peach, sprijinindu-și capul pe umărul lui, iar acum nu mai ești singur. Copiii noștri vor fi mândri să se numească Maddox.

Noel zîmbi crispat.

– Atunci, pot să-ți promit doar că ei vor fi primii care se vor mândri cu asta, Peach.

În ciuda protestelor lui Léonie că era încă devreme, familia se îmbrăștie, sărutîndu-se de noapte bună și sperînd că va urma o zi frumoasă, ca să binecuvînteze mireasa. Jim îi conduse înapoi la hotel, iar Peach, care stătea în vilă, se duse să-i spună noapte bună lui Wil.

Léonie îl studie pe Noel, care stătea aplecat pe balustradă și se uita la valurile argintii ale Mediteranei, sub lumina lunii.

– E o priveliște de care nu mă plictisesc niciodată, spuse ea în cele din urmă, deși cred că m-am uitat la ea în fiecare zi, timp de peste șaiszeci de ani.

– Văd și de ce, replică Noel. Marea are o fascinație, poate pentru că e diferită, de fiecare dată cînd te uiți la ea. Cînd eram copil, singurele valuri pe care le vedeam erau valurile făcute de grîu în bătaia vîntului, pe cîmpurile din Iowa. Puteai merge kilometri întregi și nu vedeai altceva decît același grîu, la nesfîrșit – pînă la infinit.

În sfîrșit, se gîndi Léonore, bărbatul a dezvăluit o spărtură în armura lui.

– Mă speria, zise Noel liniștit. Obişnuiam să mă gîndesc că nu exista nimic dincolo de acest cîmp de grîu și, indiferent cît de mult aş încerca și cît de repede aş alerga, nu voi avea în față altceva decît o întindere nesfîrșită de cîmpuri de grîu.

– Nu mi-ai părut a fi un bărbat speriat de ceea ce

are în față. Iar în privința trecutului, nimeni dintre noi nu poate schimba nimic.

Léonie se ridică în picioare, cu ajutorul bastonului de abanos. Deși bătrână, avea spatele drept, era mai înaltă decît el și se simțea întotdeauna mai bine să înfrunte un adeversar stînd în picioare.

– Noel, zise ea, eram aici cînd ai venit să-i oferi lui Jim o propunere pentru compania *De Courmont*, în ziua în care Peach a telefonat din Spania să-mi spună că avea necazuri. Ea mi-a zis cum ai găsit-o la Barcelona și ai ajutat-o. Pot să-mi închipui că a fost doar o coincidență?

Noel se sprijini de balustradă, strîngîndu-și brațele la piept.

– M-am dus acolo ca s-o găsesc. Să o ajut.

– Dar de ce, Noel? De ce să fi vrut tu să o ajuți pe Peach? Doar ca să poți obține controlul asupra companiei *De Courmont* prin intermediul ei?

– Am întîlnit-o pe Peach prima oară cînd aveam treisprezece ani. Drumurile noastre s-au încrucișat de cîteva ori, de atunci. O cunoșteam și am vrut s-o ajut.

Léonie oftă.

– Aș dori să fiu sigură că te căsătorești cu ea pentru că e Peach și nu pentru că e *De Courmont*, spuse ea direct.

Noel o privi în tăcere. În lumina lunii, Léonie arăta pe jumătate cît vîrsta ei și avea o putere de voință corespunzătoare. Și era hotărîtă ca nici nu vîntor de zestre să nu o înșface pe nepoata ei, fără să i se atragă atenția.

– Ești o femeie înțeleaptă, Léonie, replică el brusc. Vezi mai mult decît majoritatea. Dar trebuie să judeci singură.

Peach se grăbi spre ei, pe terasă.

– Aici erați, amîndoi? exclamă ea. Despre ce ați discutat de arătați atît de solemnî? Și cum poate cineva să fie serios într-o seară ca aceasta, cînd e lună, cînd se aude vuietul mării – iar mîine e ziua mea de nuntă?

Zîmbi radioasă către Léonie.

– Nu-ți pare bine, bunico, că în sfîrșit una dintre nepoatele tale are o nuntă adevărată, de care să-ți poți aminti?

– Sînt bucuroasă, copilă, zise Léonie uitîndu-se la Noel, dacă asta te face să fii fericită.

Prinzîndu-se de brațul lui Noel, Peach le zîmbi larg.

– Sînt atît de fericită, făcu ea, abia aștept să fiu doamna Noel Maddox.

Léonie intră să o sărute pe Peach de noapte bună, cum făcuse întotdeauna, doar că de data asta Léonie știa că era altfel.

Ochii lui Peach o văzură pe Léonie în oglindă și ea se întoarse zîmbind.

– Am venit doar să-ți urez noapte bună, draga mea, și să-ți doresc fericire. Mîine vei fi prea ocupată și am vrut să vorbesc cu tine în particular.

– Ah, bunico. Tocmai mă gîndeam cît de diferit e de data asta. Nu e doar obsesia prostească pe care am avut-o pentru Harry. Noel mă iubește și eu îl iubesc. Nimic nu te poate opri să fii fericită cînd începi cu asta, nu-i așa?

Léonie se așeză obosită în fotoliul de sub lampă.

– Dragostea e o emoție atât de fragilă, Peach, încât poate fi întunecată de tot felul de lucruri – dificultățile de a te obișnui să trăiești împreună, plictiseala, gelozia – o duzină de lucruri diferite și te întrebi deodată unde a dispărut dragostea și cine este străinul care trăiește lângă tine?

– Cum a fost cu Harry.

– Nu chiar. Harry a fost o greșeală, din partea amîndurora. Tu ești o romantică, Peach, dar dragostea merge dincolo de romantism. Înseamnă să ai grijă de cineva, mai mult decît de tine însăși, să dai din forța ta și să iei dintr-a lui, ca să-ți înlături propriile slăbiciuni. Dragostea înseamnă să-i înțelegi viața și să încerci să i-o faci mai ușoară și mai plăcută, iar el trebuie să facă același lucru pentru tine. Înseamnă să împarți bucuria de a avea copii, de a trece împreună prin bolile lor și a te mîndri cu realizările lor. Dragostea este atât de complexă încît nu sînt sigură că cineva înțelege cu adevărat ceea ce este ea exact. Primele sentimente de atracție și amor nu sînt decît bazele ei. Dragostea e o cale lungă, Peach, iar ca să o obții, ai nevoie de înțelegere și compasiune.

– Bunico, sună de parcă vorbești din inimă, murmură Peach. L-ai iubit pe Monsieur chiar într-atît?

– L-am iubit pe Monsieur mai mult decît pe oricare alt bărbat din viața mea – l-am iubit cu mai multă pasiune decît pe Rupert, prima mea dragoste, și mai intens decît pe Jim – ultima dragoste. Dar între noi nu au fost rîsete, așa ca între mine și Jim, și nu a fost inocență, așa cum a fost cu Rupert. Uitîndu-mă înapoi, văd acum că bărbatul pe care-l credeam atât de puternic și de invincibil, era tot atât de vulnerabil ca și oricare dintre noi. Fiecare bărbat are un călcîi al lui

Achile, Peach, și poate că, dacă l-aș fi înțeles mai bine pe Monsieur, dacă aș fi fost mai puțin preocupată de mine însămi și de propriile mele sentimente, dacă aș fi știut de ce era așa, poate că aș fi acționat altfel. Monsieur avea nevoie de compasiunea mea în aceeași măsură ca și de dragoste, iar eu nu i-am oferit asta niciodată.

Ofțind, Léonie își netezi fruntea cu o mână care tremura.

– Și cât de diferite ar fi putut fi viețile noastre dacă i-aș fi dat-o, adăugă ea.

– Ah, bunico, șopti Peach, neștiind dacă înțelesese pe deplin, dar simțind emoția adâncă a lui Léonie. Îmi pare atât de rău.

– Asta aparține trecutului, copilă, iar tu ai viitorul în față. În felul lui, Noel este tot atât de complex ca și Monsieur. El își ascunde sentimentele față de lume, așa cum făcea și Monsieur. Într-o bună zi, s-ar putea să aibă nevoie de compasiunea ta și de forța ta. Și când va avea nevoie, Peach, vreau să îți minte, draga mea, că dragostea e tot ce are importanță.

Peach se uită la ea cu solemnitate, puțin speriată de cuvintele ei.

– Am să țin minte, promise ea.

Când Léonie se aplecă să o sărute, Peach o înconjură cu brațele pe bunica ei, simțind căldura buzelor lui Léonie pe ale ei și oasele fine de sub pielea moale.

– Atunci, noapte bună, draga mea Peach, murmură Léonie, zîmbindu-i cu tandrețe, să fii fericită cu Noel al tău. Știi, adăugă ea, te-am simțit întotdeauna mai degrabă ca pe fiica mea decît ca pe o nepoată. Am fost atât de norocoasă că te-am avut în dublă ipostază.

Pisicuța maronie aștepta dincolo de ușa dormitorului și Peach se uită cum o urma pe Léonie pe coridorul întunecat, spre camera ei, apoi se întoarse gînditoare la măsuța de toaletă.

N-a existat niciodată ceva mai frumos decît Peach în ziua nunții, iar Lais a meritat să trăiască să o vadă: Peach arăta minunat în rochia de tafta crem, aleasă din vastele dulapuri ale lui Léonie, și datînd de la începutul secolului. Umerii ei netezi, aurii, ieșeau dintre volane de dantelă delicată, crem, iar fusta amplă la spate, cu mica turnură edwardiană, îi făcea talia atît de subțire încît părea că se poate rupe. Cu părul ei roșcat ridicat în sus și împletit cu flori proaspete, Peach era imaginea perfectă a unei mirese. Dar privirea de dragoste care îi întuneca ochii ei albaștri cînd se uita la Noel și strălucirea de fericire, o făceau să fie o mireasă de o frumusețe amețitoare. Ținînd buchetul lui Peach cînd aceasta se angajă să-l iubească și să-l onoreze pe Noel, Lais își aminti de „mica surioară”, însoțitoarea ei permanentă, mereu la un pas în urma ei, sperînd să-i spună că era în regulă, că putea să vină și ea; sau șezînd pe covorul alb din camera ei, punîndu-i inelele pe degete, așa cum Noel punea veregheta de aur, acum, pe mîna lui Peach. Lais își aminti de copila încîntătoare care aștepta la marginea ringului de dans, nevrînd să se ducă la culcare, așteptînd-o pe sora ei mai mare. Își aminti de fetița bolnavă, frămîntată de febră, și simți din nou durerea și șocul la vederea ācelor membre de copil prinse în

fiare. Dacă îi salvase viața lui Peach, aruncându-se în fața lui Kruger atunci, Lais știa că ar fi făcut lucrul ăsta din nou. Dar asta fusese în trecut și, urmărind-o pe Peach care se întoarse să-l sărute pe Noel, Lais știa că, în sfârșit, surioara ei se maturizase.

Desigur, căsătoria cu Harry Launceton fusese sortită eșecului de la început, dar măcar un singur lucru bun ieșise din treaba asta. Wil. Lais nu-i invidiase lui Peach niciodată picioarele lungi și puternice, dar o invidiase pentru fiul ei. Nu avea însă rost să-și dorească să fi avut și ea cu Ferdi un copil ca Wil. Se aveau unul pe celălalt și își aveau viața lor particulară, în castelul lor care dădea spre rîu, și erau fericiți.

Fire de praf se mișcau în razele de soare, care pătrundeau prin ferestrele micuței biserici albe din Nisa, aurind părul neted, blond, al lui Leonore. Ea își ridică mîna să netezească o şuviță rebelă, zîmbindu-i mamei sale cînd privirile li se întâlneau.

– Arată atît de fericită, șopti ea.

Amélie dădu din cap. Nu știa dacă să zîmbească sau să plîngă, Peach era atît de frumoasă și atît de fericită. Păgubită de o ceremonie și de o petrecere cu ocazia primului amor al lui Peach și de fuga ei cu Harry, Amélie insistase asupra acestei nunți „adevărate” – de dragul ei și al lui Léonie.

– S-o vadă și bunica ta măcar pe una din nepoate, sărbătorindu-se.

Léonie ședea cu spatele drept, cu bărbia ridicată, arătînd gînditoare, cu o pălărie fantezistă, doar voaluri și flori, înclinată pe frunte. Frumoasă cum era și Peach astăzi, uitîndu-se la profilul puternic al mamei ei, Amélie se întrebă dacă cineva ar putea fi vreodată atît de drăguță cum fusese Léonie? Întinzîndu-se

peste Wil, ea atinse mîna înmănușată a mamei sale.

– Ești fericită pentru ea, mamă? șopti ea.

Prins între mîinile lor unite, Wil privi cînd spre o față cînd spre alta.

– Tocmai îmi aminteam cînd era o fetiță mică – murmură Léonie; mă gîndeam cumva că Peach n-o să se maturizeze niciodată. Iar acum, m-a surprins.

– Pe mine mă surprinde mereu, șopti cu solemnitate Wil.

Bunica și străbunica lui își zîmbiră una alteia peste capul lui.

– Ei, presupun că nu se va schimba niciodată, spuse Léonie, cînd orga răsună triumfătoare.

La recepția de la *Hostellerie la Rose du Cap*, Gérard, mîndrul tată al miresei, a fost cel care a închinat primul toast, și Paul Lawrence, președinte la *US Auto* și cavaler de onoare al lui Noel, a fost cel care a răspuns. El și cu doamna Lawrence erau singurii oaspeți ai lui Noel la biserică, dar Noel și Peach au invitat la recepție conducătorii superiori ai companiei *De Courmont* cu soțiile, precum și pe noii executivi americani pe care Noel îi adusese de la Detroit ca să lucreze la *De Courmont*. Erau vreo duzină de vechi salariați ai întreprinderii *De Courmont* și o pereche de bătrîni la pensie, care îl cunoscuseră pe Monsieur și își aduceau destul de bine aminte de el, ca să vadă o asemănare în strănepotul lui. În costume albastru închis, prea strîmte, ei beau șampanie și discutau despre mașini, în timp ce soțiile lor grăsuțe, în mătăsuri înflorate de duminică, ciuguleau mîncarea delicioasă și îi cereau rețete bucătarului.

Învîrtindu-se pe ringul de dans în brațele tatălui ei, la primul vals, Peach îi zîmbi lui Gérard cu încîntare.

– Nu-i așa că-i cea mai perfectă nuntă? întrebă ea. Sînt aici toți cei care înseamnă ceva pentru familia noastră.

Gérard se uită la ea, întrebător.

– Dar cum e cu familia lui Noel?

Peach rîse.

– Toți cei care înseamnă ceva pentru Noel, sînt aici. Sînt oamenii lui care se ocupă de automobile. Și eu. Asta-i tot de ce are nevoie Noel, ca să fie fericit.

Uitîndu-se la fața frumoasă, luminoasă, a fiicei sale, Gérard se rugă ca de data asta Peach să aibă dreptate.

47

Léonie se ridică din pat avînd un aer obosit. Noaptea fusese caldă și umedă, iar întunericul i se păruse că devine atît de dens în jurul ei, încît îl putea atinge. Stătuse trează, încordată de durere, așteptînd ca zvicnirile din cap să se potolească și să vină dimineața, cînd știa că se va simți mai bine. Cînd primul semn palid al zorilor lumină cerul dincolo de ferestrele ei deschise, ea ieși pe terasă, simțindu-se bucuroasă că Jim era la Paris – nu l-ar fi lăsat să doarmă cu frămîntările ei. Iar azi se bucura de singurătate.

Chocolat apăru din colțul cald al patului și veni după stăpîna ei cînd aceasta ieși încet pe terasă, strîngîndu-și în jurul ei capotul subțire, în timp ce briza răcoroasă a dimineții alunga noaptea de pe cer.

Léonie inspiră adînc aerul proaspăt, parfumat, aruncînd o privire peste golful care căpătase toate nuanțele diferite de albastru ale apei, fiecare marcînd o schimbare a stării ei de spirit. Azi marea era calmă și azurie, decolorîndu-se în cristalin pal în timp ce lovea leneș, de-a lungul țărmului neted. Léonie se gîndea că nu arătase niciodată mai frumoasă.

Ghemuindu-se într-un fotoliu cu perne moi, își băgă sub ea picioarele goale, minunîndu-se că în dimineața asta nu simțea nici un semn de amorțeală în membrele ei. Le simțea mlădioase ca la optsprezece ani, azi ar fi fost în stare să umble kilometri peste dealuri, așa cum făcea odată... dar visa s-o facă din nou. Era însă o femeie bătrînă, care trăia în trecut. Viitorul le aparținea lui Peach și lui Noel, lui Wil și copiilor lor.

Căldura razelor soarelui o încălzea iar durerea ce o necăjea începu să cedeze, așa că începu să viseze între perne, cu pisicuța ghemuită în poala ei. Își aminti că Jim spusese că singurul merit pe care îl avea legenda lui Sekhmet era că o menținea tînără pentru totdeauna – dar Léonie știa că asta era doar în ochii lui. Dragul, minunatul Jim. Își amintea unde s-au întîlnit prima oară, la fel de clar de parcă ar fi fost ieri și își amintea cînd făcuse dragoste cu el prima dată, la New York și cît de fericiți și nebuni de îndrăgostiți erau. Ea fugise de el și se întorsese în Franța să facă față răspunderilor ei, dar Jim o regăsise și, de data aceasta, îi oferise și sprijinul lui, odată cu dragostea.

Léonie moțai toată dimineața, trezindu-se să bea ceaiul pe care i-l aduse noua îngrijitoare, Marianne,

dar fără să mănînce nimic. Bătrîna doamnă Férnard murise de ani de zile și Marianne venise aici deja de vreo doisprezece ani, cel puțin, dar ea tot se gîdea la Marianne ca la „noua” îngrijitoare – vîrsta îi juca feste conceptului ei despre timp, lungindu-l sau scurtîndu-l potrivit emoțiilor ei. Oare nu Marianne era și numele șefei de la magazinul de lenjerie Serrat, unde lucrase cînd avea doar șaptesprezece ani, cea care o acuzase că a furat ciorapii aceia de mătase roșie și o concediase, spunîndu-i că era o hoată? Bineînțeles că plătise pentru ciorapii aceia și Marianne știa asta, dar fusese geloasă pe ea – deși, în acea vreme, îi fusese greu să înțeleagă de ce. Cumpărase ciorapii aceia ca să se ducă la petrecerea lui Caro, îi purtase cînd s-a întîlnit cu Rupert...

„Am văzut cele mai lungi picioare în mătase roșie, îi spusese el, dispărînd în sus pe scări, în fața mea, și m-am gîndit că trebuie s-o cunosc pe proprietara lor!” Bineînțeles că rochia ei era rușinos de scurtă – ce privește trebuie să fi fost! Iar acum, cînd se gîdea la asta, își amintea că băgase cinci franci în partea de sus a singurei ei perechi de ciorapi negri de mătase, drept asigurare, cînd s-a dus pentru prima dată la cazinoul de la Monte Carlo – în caz că va pierde totul. Ceea ce, bineînțeles, s-a și întîmplat... iar atunci, l-a întîlnit pe Monsieur. El o urmărise, știind că ea juca pentru supraviețuire, știind că era inevitabil să piardă, așteptînd să-și facă mișcarea. Bineînțeles că Monsieur nu avusese nevoie să joace – știa că o va cîștiga pe ea. Și apoi, nu purtase oare ciorapi crem de mătase cînd s-a căsătorit cu Jim? Se potriveau la

costumul ei de mătase crem, cu fusta plisată, și avea o pălărie atît de frumoasă, cu borul lat, încărcată cu flori... aproape că putea simți și acum mirosul florilor din biserică, își amintea atît de clar... sau erau florile de la nunta lui Peach? Da, desigur, asta trebuia să fie... memoria îi juca din nou feste. Curios cum ciorapii de mătase au jucat un rol în viața ei: roșii pentru Rupert, negri pentru Monsieur și crem pentru Jim. Léonie zîmbi, cînd ațipi.

– Doamnă, doamnă Léonie!

Léonie se trezi, cînd Marianne o scutură de umăr.

– Ce-i? Ce este Marianne?

– Dormiți de multă vreme, e aproape ora patru. Ar trebui să mîncăți ceva, doamnă.

Léonie se ridică, întinzîndu-se. Se simțea împrós-pătată.

– Știi ce mi-ar plăcea acum mai mult decît orice pe lume, Marianne? întrebă ea. Mi-ar plăcea un pahar de șampanie – și poate unul sau doi biscuiți din aceia roz, pe care mi i-a trimis firma de șampanie. Da, Marianne, asta ar fi perfect.

Mormăind despre faptul că nu mîncase așa cum ar fi trebuit, Marianne se grăbi spre bucătărie, iar Léonie se uită la ea însăși disprețuitoare. Era în capot și în picioarele goale, la ora patru după-amiază. Nu era în regulă. Ridicîndu-se în picioare, se întinse din nou, simțînd cu surprindere plăcută suplețea șirei spinării.

Se simțea minunat, ca pe vremuri. O să facă o baie și o să se îmbrace în ceva mai special. O să fie o sărbătorire, revenirea noii și tinerei Léonie.

În vilă era o cameră specială în care era adunată colecția de îmbrăcăminte a lui Léonie, care se întindea pe o perioadă de șaptezeci de ani, incluzînd rochiile ei favorite, create de mari croitori, și toate fabuloasele ei costume de scenă. La fel ca și Caro, ea nu aruncase nimic și din această colecție își alesese Peach rochia de nuntă. Acolo era cea pe care o căuta, din cea mai fină țesătură aurie plisată, creată de *Fortuny*, care stătuse lipită de trupul ei ca o a doua piele. Era primul ei costum de scenă. Ah, cît de speriată fusese în acea primă seară și cît de jenată se simțise în fața ochilor cercetători, curioși, ai publicului care venise s-o vadă pe amanta notorie a ducelui De Courmont! Tînăra panteră neagră de la capătul lanțului de aur din mîna ei, tremurase și ea de frică, dar nici una dintre ele nu-și putea căpăta libertatea, pînă ce nu intra în lumina reflectorului, ca să cînte. Mai simțea încă și acum sudoarea care îi picura pe spate și auzi mîrîitul gros al animalului, cînd se termină cîntecul și reflectorul se stinse, lăsîndu-le în întuneric, și nesfîrșitele secunde de liniște, înainte de puternicele aplauze. Totul se petrecuse atît de demult... dar asta era rochia pe care voia s-o îmbrace azi, ca să bea șampanie. O rochie festivă.

Răcorită și parfumată după baie, în picioarele goale, îmbrăcată în rochia ei exotică, Léonie își sorbi șampania, zîmbind, în timp ce-și hrănea pisicuța cu biscuitul roz. Se simțea atît de fericită în seara asta, atît de fericită! Dar cît de repede zburau orele. Cerul își pierdea albastrul calm și căpăta aspectul perlat cețos al serii. Unde dispăruse oare timpul, ah, unde

dispăruse?

Ea urmări cum se schimbă soarele de la auriu la bronz, devenind apoi un disc roșu, apoi, merse încet de-a lungul terasei, spre treptele care duceau la curba plăjii de jos. De data asta, pisicuța nu o urmă și Léonie se uită înapoi să-i zîmbească. Soarele, la apus, întindea un pod lung, auriu, peste marea sclipitoare satinată, iar Léonie se opri la marginea mării, lăsînd ca valurile mici să-i treacă peste picioare. Apoi, cu brațele întinse ca mînele rochiei aurii, se întinse. Cînd apa deveni mai adîncă se răsuci, plutind pe spate pe marea sclipitoare, auriu-roșcată. Putea simți căldura soarelui pe pleoapele ei închise; i se părea că Sekhmet o chema, iar ea devenea una cu zeul soare, Ra, așa cum îi fusese menit dintotdeauna. Ea era amanta lui, consoarta, iubita lui și intra tot mai adînc în apă, spre dragostea ei. Léonie plutea, în siguranță, în brațele iubitului ei, spre infinit și spre noi zori, îndepărtate.

48

Peach nu se putea opri din plîns. Se întorseseră din luna de miere în Japonia, găsindu-și părinții așteptînd-o cu vestea tristă a morții lui Léonie.

– Nu v-am telefonat, pentru că am știut că bunica n-ar fi vrut să vă strice fericirea și, în plus, nu puteați face nimic. Va fi o slujbă, mîine, la Notre Dame, în amintirea ei. Ah, Peach, nici nu știi cîte omagii a primit, nu doar pentru talentul și frumusețea ei, ci și pentru generozitatea și binefacerile ei și pentru curajul ei! Ziare din întreaga lume i-au publicat necrologul; Léonie a fost o femeie remarcabilă.

– Cum poți vorbi atît de calm despre ea, strigă Peach! Durerea pierderii o chinuia încă, știind că nu o va mai vedea niciodată.

Amélie își mușcă buza ca să-și oprească lacrimile

și se uită neajutorată la Gérard.

– Mama ta încearcă să se împace cu gândul pierderii ei, la fel cum trebuie să faci și tu, Peach. O să-ți plîngi durerea și supărarea, dar apoi va trebui să te împaci cu realitatea.

Noel aștepta în tăcere, lîngă cămin, în timp ce Gérard se așeză lîngă fiica sa, care plîngea în hohote, încercînd să o liniștească.

– Dar spui că n-au găsit-o, zise Peach. Ah, tată, dar poate că nici n-a murit; în fond, poate că, pur și simplu, a plecat...?

– Dar tocmai asta a și făcut, draga mea, a plecat și o s-o regăsești oriunde o să te întorci, în amintirile tale.

– Peach, draga mea, îi spuse Amélie ținînd-o în brațe și plîngînd și ea, acum trebuie să ne gîndim la Jim, să încercăm să-l ajutăm. E distrus...

Peach se uită la Noel, gîndindu-se cît de mult îl iubea, imaginîndu-și cum ar fi viața fără el... iar Léonie și Jim fuseseră căsătoriți cincizeci de ani, cum trebuia să se simtă Jim?

– Aș putea face și eu ceva? se oferi Noel. Poate că Jim ar vrea să locuiască aici...?

– Nu aici, zise Amélie repede. Jim a considerat întotdeauna asta drept casa lui Monsieur... dar îți mulțumesc, Noel.

– Acum, îi spuse Gérard lui Peach, Lais și Ferdi sînt deja aici, la *Ritz*, iar Leonore sosește diseară. Mama ta a aranjat să aibă loc o recepție, aici, după slujba religioasă. Am să-i dau amănunte lui Noel.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă dăm vestea asta

proastă în prima voastră zi acasă, îi spuse mai târziu Gérard lui Noel.

– Voi avea eu grijă de ea, domnule, promise Noel și, deși abia am cunoscut-o pe Léonie, îmi pot imagina cât de adânc resimțiți cu toții pierderea ei.

– E o situație tristă. Ai grijă ca Peach să se odihnească puțin dacă poți.

Marea catedrală cenușie avea atârinate steaguri brodate de mătase și era plină de flori. Parfumul favorit al lui Léonie, de iasomie, plutea în aer, iar soarele lumina marea fereastră în formă de roză, în timp ce vocile curate ale corului de băieți se ridicau într-un imn. Peach stătea țeapănă, alături de Noel, îmbrăcată în negru, cu o pălărie cu boruri largi care îi ferea fața lipsită de culoare de ochii curioșilor, iar el îi ținea mîna, reconfortant, împrumutîndu-i puterea lui. El se uita la biserica aglomerată, minunîndu-se de puterea pe care o deținuse această stranie femeie bătrînă, de neînfrînt, ca să adune aici la serviciul divin în amintirea ei, președinți și membri ai unor familii regale, precum și pe cei care, pur și simplu, au admirat-o și au iubit-o. Iar apoi, cînd au sorbit șampania favorită a lui Léonie, în casa pe care Léonie o dorise atît de mult să fie a ei, el urmări chipurile celor care au iubit-o. Erau acolo călugărițele care îngrijeau orfanii lui Léonie de la castelul d'Aureville și cîțiva dintre acești copii, acum maturi și avînd propriile lor familii, și mai erau femei și bărbați, cărora le salvase viața prin activitatea ei în Rezistență, în timpul războiului. Erau directori de teatru și dirijori, muzicieni și portari de la ușile actorilor, familii nobile din Europa și familii

simple din Sud care lucraseră pentru ea și au iubit-o; și mai erau cei care locuiau în sat și au simțit binefacerea tăcută a generozității și bunătății ei. Léonie îi adunase pe toți.

– Ea s-ar fi bucurat de această recepție, să știți, remarcă Jim aprobator, i-ar fi făcut plăcere să-i vadă pe toți aici și mă reconfortează să văd cîte vieți a făcut ea să fie puțin mai luminoase, prin prezența ei.

Mai târziu, cînd rămaseră în familie, el îi spuse lui Peach că vila va fi a ei.

– Léonie voia ca să fie a ta, cînd noi nu vom mai fi, spuse el blînd, iar eu nu mă pot hotărî să locuiesc acolo, fără ea – așa încît de acum vila e a ta.

– Dar, Jim, tu unde ai să te duci? întrebă Peach. Dar aici e căminul tău.

– Nu te îngrijora pentru mine, totul s-a aranjat. Mă mut în vechiul apartament de pe terasă al lui Lais, la *Hostellerie*. În fond, nu e bine ca un bărbat bătrîn ca mine să locuiască singur și sînt sigur că acolo am să găsesc companie, cînd am să simt nevoia.

Peach nu se gîndise niciodată la Jim ca la un bătrîn și se uită la el, șocată de acest adevăr. Nu era corect, se gîndi ea supărată, oamenii n-ar trebui să îmbătrînească, n-ar trebui să plece și să-i lase pe cei care-i iubesc... Lacrimile îi izvorîră din nou din ochi.

– Nu plînge, Peach, murmură Jim liniștitor. Am să fiu fericit, gîndindu-mă la tine că ești aici în vilă și sînt sigur că și bunica ta ar gîndi la fel.

A doua zi, stînd între surorile ei, în timp ce avocații le comunicau conținutul testamentului lui Léonie, Peach abia își putea controla tremurul. Țsta era cel

mai rău lucru dintre toate... să împarți lucrurile frumoase ale lui Léonie, bijuteriile despre care își amintea că le purtase bunica ei toată viața, frumoasa ei colecție de haine, obiectele la care ținea... un gând îngrozitor o străfulgeră brusc și apucă, în panică, mâna lui Lais.

– Pisica, exclamă ea, unde-i pisica lui Léonie?

– Chocolat a dispărut în aceeași zi cu Léonie, șopti Lais. Ah, Peach, îmi pare atât de rău.

Peach nu voia să mai audă nimic, nu voia să știe cine și ce va moșteni, voia doar ca totul să fie cum a fost... să nu se fi schimbat nici o clipă. Plângând în hohote, alergă la ușă, cu Noel după ea.

Închizînd ușa dormitorului în urma lui, el se uită cum Peach se învîrtea prin cameră, strigîndu-și furia și ura față de soartă, de timp și de moarte, apoi el o luă în brațe și o ținu aproape.

– O să te simți mai bine, Peach, spuse el calm, o să te simți mai bine, ai să vezi.

Peach se prăbuși în brațele lui, epuizată de disperare și de furie. În brațele lui se simțea în siguranță, protejată de hazardurile vieții și ale morții.

– Ah, Noel, oftă ea obosită, ce m-aș fi făcut fără tine?

49

Noel nu se putea obișnui total cu măreția casei De Courmont. Chiar după doi ani de cînd locuia acolo, el încă se simțea ca un oaspete în camerele panelate ale acesteia. Făcîndu-i semn portarului, el trase mașina nouă în curte, în timp ce valetul se grăbi pe trepte, să deschidă portiera.

– Soția mea e acasă? întrebă Noel dîndu-se înapoi să admire mașina.

– Doamna este în camera ei de zi, domnule.

– Atunci, te rog să-i spui să vină jos. Spune-i că e o surpriză, Oliver.

– Desigur, domnule. Și îmi permiteți să vă felicit, domnule, automobilul *Ducele* e minunat.

– Mulțumesc, Oliver.

Noel se învîrți în jurul mașinii, controlînd-o din

toate unghiurile. Liniile lungi, netede, vopseaua lucitoare de un albastru închis și pielea moale, pală, îi dădeau un aspect de lux. Era mașina pe care dorise să o deseneze de mult, era răspunsul la toți acești ani de compromisuri. *Ducele* era automobilul visurilor lui.

– Noel, e minunat! strigă Peach grăbindu-se pe trepte, spre el.

Noel arată spre funda de satin, care decora volanul.

– E un cadou, zise el, primul automobil *Ducele* este pentru nepoata lui Monsieur.

– Adevărat? Al meu?

Peach își trecu încântată mîna pe suprafața strălucitoare.

– Dar acesta este automobilul tău, Noel, mai mult decît al oricui. Primul trebuie să fie al tău.

– Cred că bătrînul Monsieur a fost amestecat în treaba asta, ca și mine și ca și nepoata lui. Ca președintă de onoare a companiei lui, tu capeți primul automobil *Ducele* – și primul număr de înmatriculare.

Peach alergă în jur, să-l inspecteze.

– *Duce 1*, exclamă ea, încântată.

– Și mai este ceva special, în interior, adăugă Noel, deschizîndu-i portiera.

Mașina mirosea plăcut a piele nouă și a flori. Șezînd în foarte confortabilul loc al șoferului, Peach se uită în jur. Un mic vas *Lalique*, o copie exactă a celui din primul automobil *De Courmont*, avea o singură rămurică de iasomie.

– Am pus să fie copiată special pentru tine, zise Noel. Nici o altă mașină nu va mai avea așa ceva.

Se uită la ea atent, sperînd că-i va face plăcere.

– Întotdeauna era iasomie în vază pentru Léonie, spuse Peach. Te gîndești la toate, Noel Maddox!

– Atunci, îți place?

– E minunat! Îți mulțumesc, nu doar pentru frumosul automobil, ci pentru tot ce ai făcut pentru *De Courmont*! Ai pus din nou pe picioare compania, din punct de vedere financiar, cu *Armăsarul*.

Mîna ei se sprijini pe volanul îmbrăcat în piele, avînd în centru blazonul familiei *De Courmont*.

– Iar cu acest automobil, ai adus compania *De Courmont* din nou în frunte, Monsieur ar fi fost mîndru de asta.

Noel zîmbi malițios, simțindu-se ușurat.

– Atunci, fă-mi o favoare, doamnă, spuse el urcîndu-se alături de ea, du-mă la plimbare.

Oamenii se întorceau să se uite, cînd mașina mare se oprea la stopurile Parisului, făcînd semne cînd o recunoșteau pe Peach, din reclamele TV.

– Vezi cît de mult le place? exclamă ea bucuroasă, apăsînd piciorul pe accelerator și îndreptîndu-se spre șoseaua liberă din afara orașului. *Simfonia a IX-a* de Beethoven se auzea în stereofonie, în timp ce mașina înghițea kilometri, iar Noel stătea rezemat, bucurîndu-se de puterea controlată a motorului pe care îl cunoștea atît de bine, notînd că forma nouă, aerodinamică, reducea la minimum rezistența în fața vîntului, făcînd călătoria să fie virtual fără zgomot. Un milion de amănunte pe care le controlase de o mie de ori îi trecură prin minte și le bifă, unul cîte unul. Mașina era cît se putea de perfectă.

Peach intră pe o șosea lăturalnică și, de acolo, pe un drum prost de țară. Un rîu lat, sticlos, se întindea

în fața lor, mîngîiat de sălcii verzi și reflectînd cerul palid de seară. Trăgînd frîna de mînă, ea se lăsă pe spătar cu un oftat satisfăcut.

– Ah, ce perfectă e! Absolut perfectă! exclamă ea. Meriți o medalie pentru asta, Noel.

Noel o cuprinse cu brațele, iar ea își lăsă capul pe umărul lui, uitîndu-se afară, la apa pustie.

– Dau medalia pe un sărut, sugeră el.

Peach se uită la el cu un zîmbet întrebător.

– De cînd trebuie să dai ceva în schimb ca să capeți un sărut de la mine?

– Aș da orice, pentru un sărut de la tine, murmură el, frecîndu-i urechea cu nasul.

– Chiar și automobilul?

Noel rîse.

– E incorect, doamnă Maddox – și în plus, tocmai ai zis că un sărut nu m-ar costa nimic.

De ce oare, cînd el o săruta, lumea reală părea că dispare și el era singur cu ea, într-o lume caldă a fanteziei? Pielea ei era moale ca petalele și la fel de netedă ca marmura, iar el amețea de parfumul ei. Noel îi scoase agrafele din părul ridicat în vîrfurile capului și își trecu degetele prin buclele luxuriante ale acestuia, sărutîndu-i pleoapele palide, trecîndu-și un deget pe curba obrazului ei, apoi în jos, pe curba sînilor. Ochii lor se întîlniră, cînd el îi cuprinse sînul în mînă, apoi se aplecă să o sărute din nou.

– Peach, Peach, murmură el blînd, te iubesc atît de mult!

Scaunul din spate al mașinii era lat și moale, cînd se culcară amîndoi, iar deasupra rîului era doar un

bîtlan în zbor lent care fu martor în timp ce făceau dragoste. Trupul lui Peach era cald și pliabil și familiar sub al lui. Iar mai târziu, cînd o ținu, tremurînd, Noel se gîndi că avea tot ce își putuse dori vreodată – o avea pe Peach și compania *De Courmont* și mașina visurilor sale.

În săptămîna următoare, Peach începu munca la campania de publicitate pe care o plănuseră de un an și jumătate. Ea călătorise prin Europa cu o echipă de filmare, fotografiind *Ducele* sus, în Alpii înzăpeziți, apoi filmîndu-l coborînd curbe amețitoare de munte, cu schiuri legate de capotă. L-au fotografiat în față, la *Hostellerie*, cu un mic munte de valize din piele care erau scoase din portbagajul încăpător, și la Paris, în curtea casei *De Courmont*, cu un frumos cîine afgan cu gîtul lung, care se uita prin geamul din spate. Au filmat mașina într-un hangar de avioane, între un mic reactor *Lear* și un puternic avion *Concorde*, și, au filmat-o circulînd pe șoselele Europei.

Noel plecase înapoi la Detroit, iar Peach era atît de ocupată, încît abia avea timp să se gîndească la el, pînă cînd cădea în pat, noaptea, singură, într-o cameră de hotel. Iar dacă avea noroc și diferența orară îi permitea, îl suna, așteptînd îngrijorată pînă cînd îi auzea vocea hotărîtă, spunînd:

– Alo, Peach.

El părea să știe totdeauna că era ea, chiar înainte

de a vorbi.

După o lună, au dus mașina la Londra, ca să filmeze acolo și, fiind împreună cu Wil, avea și mai puțin timp ca oricând să se gândească la Noel. Se duse cu echipa la un castel cu turnuri în Scoția, unde făcură fotografii, cu mașina parcată lângă un râu cu somoni, în timp ce servitori cu fețe aspre țineau undițe și coșuri pentru pește, iar apoi în vestul Irlandei, unde cai și cîini și vînători în haine rozalii treceau pe lângă eleganta mașină *De Courmont* care aștepta.

Cînd, în cele din urmă, ea se întoarse în casa lor din Insula St. Louis, Peach își dădu seama că trecuseră aproape două luni de cînd nu-l mai văzuse pe Noel – și că era însărcinată.

– Mă întrebam, îi spuse ea la cină în seara aceea, dacă în *Duce* este loc pentru un cărucior de copil.

– Un cărucior? Ce fel de imagine e asta pentru noul automobil *De Courmont*? Se presupune să fie rapid, elegant, de clasă – doar știi, pentru Dumnezeu, tu i-ai creat imaginea. Ce te-a făcut să pui o asemenea întrebare?

– I-ar strica imaginea de clasă masculină, dacă s-ar pune un cărucior de copil în spate, în *Duce*? Pentru că s-ar putea să trebuiască să facem lucrul ăsta, în curînd.

Fața lui Noel se întunecă de șoc.

– Vrei să spui că ești însărcinată?

– Nu te bucuri?

Peach se uită la el, îngrijorată. El nu zîmbea, arăta doar uluit, de parcă el n-ar fi avut nici o legătură cu treaba asta.

– Desigur că sînt bucuros. Doar că, încă nu planificasem așa ceva...

– Pasiunea și planificarea nu sînt întotdeauna compatibile.

Noel zîmbi și ea simți un val brusc de ușurare.

– Ai dreptate, zise el, ridicîndu-se și sărutînd-o. Cînd trebuie să vină?

– Peste șapte luni, în octombrie.

– Perfect, exclamă Noel, copilul se va naște exact cînd vom lansa *Ducele*. Noel o prinse în brațe. Bineînțeles că sînt bucuros, draga mea. Doar că mi-e greu să-mi închipui că voi avea un fiu – sau o fiică. Aș dori...

– Ce ți-ai dori?

– Aș vrea să aibă un tată de care să poată să fie mîndru.

– Noel! zise Peach, uitîndu-se la el șocată. Bineînțeles că va fi mîndru de tine. De ce n-ar fi? Ah, știu, povestea cu orfelinatul, nu-i așa? De ce n-ai încercat să afli cine sînt părinții tăi?

– Nu. Nu, n-aș putea face asta. N-aș putea niciodată să mă întorc la Maddox.

– Bine, atunci, spuse blînd Peach, o să trebuiască să trăiești cu ceea ce ești tu însuși, iar dacă asta e destul de bine pentru mine, ar trebui să fie destul de bine pentru tine – și pentru copilul tău.

50

Peach conduse mașina ei nouă spre Sud, pe șosea, bucurându-se că era observată și punându-și în minte să-i spună lui Noel despre comentariile admirative primite când se oprea să ia benzină sau o ceașcă de cafea. Noel era un geniu, el știuse exact ce voia și obținuse tocmai ce-și dorise și nimeni nu înțelegea mai bine decât ea că, într-o industrie colosală ca aceasta, realizările lui Noel nu fuseseră ușoare. Iar acum, *Ducele* și copilașul lor se vor naște în aceeași lună.

Noel avusese ideea ca ea să părăsească Parisul și să se refugieze în liniștea și prospețimea Coastei. Dar, la început, Peach se împotrivise. Trecuseră trei ani de la moartea lui Léonie și, deși îl vizitase pe Jim și trecuse pe la surorile ei, la *Hostellerie*, ea nu revenise niciodată la vilă. Lais a înțeles-o.

– O să te duci acolo, când o să simți că ești pregătită, spuse ea încurajator.

La 15 octombrie, la Paris, s-a născut Charles Henry Maddox și, în aceeași lună, noul automobil de lux *Ducele* a fost lansat pe piață.

Expresia lui Noel era gravă și tandră, când se uită la fiul său.

– Tu ai să fii primul care te vei mândri cu numele de Maddox, murmură el, mângâind capul negru al copilului cu un deget blând. Îți promit asta, fiul meu.

51

Noel simți imboldul familiar de excitație pe care i-l dădea întotdeauna orașul Detroit, în timp ce conducea mașina de la aeroportul *Metropolitan* la *US Auto*. Mai bine zis era condus la *US Auto*, pentru că acum avea dreptul la o limuzină cu șofer. Circula atît de des pe ruta Paris-New York-Detroit, încît acum avea un apartament permanent în Turnurile Waldore din Manhattan, pentru frecventele lui opriri. Dar, la Detroit, apartamentul lui de pe terasă era în continuare căminul lui. Și, bineînțeles, cabana din lemn de sequoia de lîngă lac va rămîne pentru totdeauna refugiul său.

Nu că ar fi avut nevoia să se refugieze – mai ales acum, cînd se întîmplau atîtea. Nu era vorba chiar de succesul uluitor al *Ducelui*, ci de felul în care înce-

puse să-l privească orașul Detroit, pentru că produsese un automobil în numai trei ani, în locul obișnuiților cinci ani. De la concept pînă la apariția *Ducelui*, în expozițiile de vânzare, a fost nevoie de doi ani, unsprezece luni și nouă zile – un record în cadrul industriei. Bineînțeles că era o producție limitată, un vehicol cu finisări la comandă; totuși, nimeni în cadrul industriei nu se putea compara cu așa ceva și totul se datora modului cum restructurase Noel compania.

Noel intrase la *De Courmont* fără ochelarii de cal ai lui Claire Anthony. Întrucît era o companie străină, el simțise de la început că vechile reguli nu pot fi aplicate și, din această cauză, găsisese o serie de soluții uluitoare. Noel dădea vina declinului companiei *De Courmont* pe funcționarii financiari, mereu prea dornici să asigure un profit pe termen scurt, dar care erau lipsiți de realism pe termen lung. Pierduseră destul timp cu eșecul mașinii *Floarea* și compania *De Courmont* era într-o degringoladă teribilă, de unde nu prea avea șanse să-și revină. Dar obținuse un beneficiu nesperat de mare, de pe urma hotărîrii lui Noel de a aduce bani prin vânzarea întreprinderilor periferice care produceau și furnizau piese de schimb, precum și prin vânzarea terenurilor. Fără nevoia de a cumpăra piesele din interiorul companiei, Noel deveni liber să se aprovizioneze de pe piață, la prețul cel mai convenabil. Chiar și la un automobil de o calitate atît de ridicată ca *Ducele*, economia reprezenta un uluitor treizeci la sută.

Noel analizase cu atenție structura companiei, constatînd că era comparabilă cu a marilor companii

de automobile din Statele Unite, în care conducea birocrăția și domina mediocritatea. Compania era conservatoare în conducere, în desen și tehnologie – iar el găsisese cauza. Mai multe călătorii în Japonia, unde industria automobilelor era în floare, l-au convins că vechile metode erau greșite. Noel își aminti de primul automobil la care lucrase ca tânăr inginer la *Great Lakers Motors*, plin de emoție și entuziasm pentru slujba lui. Acesta eșuase însă din lipsa unui spirit inovator și din dorința birocratică de a accepta drept bună părerea superiorilor, desenatorii, inginerii și conducerea se temeau să iasă în față și să spună ce gîndeau cu adevărat, iar automobilul fusese o copie fidelă a precedentelor – neinteresant și sortit mediocrității, dacă nu chiar eșecului.

Avînd toate astea în minte, Noel a respins toate măsurile de reducere a costurilor propuse de „inginerii cu firmă” potrivit cărora fiecare întreprindere divizionară din cadrul companiei trebuia să producă un vehicul de aceeași mărime, construit pe aceeași platformă, avînd drept rezultate ieșirea de pe benzile de producție a unor mașini asemănătoare și o pierdere totală a identității. Cumpărătorii se străduiau din greu să găsească diferența între a cumpăra un *Pontiac* sau *Oldsmobile*, un *US Auto* sau un *Buick*. Singurul beneficiu era că treaba arăta bine pe hîrtie, pentru cei care se ocupau de finanțe – cel puțin la început, pînă cînd vînzările începeau să scadă, pe măsură ce distribuitorii se orientau spre piața străină și, mai cu seamă, spre automobilele japoneze.

Noel a decis că *De Courmont* – o companie în

declin, cu toate greșelile clasice – va fi cobaiul pentru experiențele sale. Ca inginer, el nu văzuse niciodată avantajul vechiului sistem potrivit căruia desenatorii desenau mai întâi automobilul, apoi inginerii trebuiau să adapteze desenul la limitele și elementele practice ale producției de masă, deși aceasta făcea ca masiva investiție financiară să se întindă pe un program de producție de cinci ani. *De Courmont* și-a început noua viață cu „încărcătura în față” – adică, a cheltuit mai mulți bani la început, punând inginerii să lucreze împreună cu desenatorii. A costat mai mult la început, dar a eliminat o întreagă etapă în producție, iar economia va fi dovedită în timp. Un automobil de oraș, *Marchizul*, o versiune mai mică a *Ducelui*, se afla în stadiul planificării desenului. Între timp, fabricile *De Courmont* scoteau popularul *Armăsar* și adunau profituri. Iar Noel era tânărul magician al industriei automobilelor.

Totuși, încă nu era acolo unde dorea să fie, se gîndi Noel, intrînd în sufrageria executivilor de la *US Auto*. Paul Lawrence îl bătu pe umăr vesel, în timp ce îi strîngea mîna.

– Mă bucur că te văd, Noel. Ce face frumoasa doamnă și băiețelul?

– Bine, răspunse Noel, iar acum e un altul pe drum.

– Altul? Ei, se pare că nu-ți limitezi succesul într-un singur domeniu, răspunse Paul zîbind. Hai, vino, președintele de onoare te așteaptă. Să mîncăm ceva de prînz și apoi o să poți să ne delectezi cu ultimele tale concepte de reformă în industria automobilelor.

Noel îl urmă pe Paul în sufragerie, vag iritat de referirea hazlie făcut la adresa muncii sale. Nu considera că Paul îi denigra succesele, dar poate că nu i le lua suficient în serios, cum ar fi trebuit.

În seara aceea, singur în apartamentul lui, își turnă un whisky, învîrtindu-l în pahar, pînă ce cubul de gheață îl răci perfect, uitîndu-se pe fereastră la luminile orașului. Ședința fusese mai scurtă decît se așteptase și venise acasă devreme. Președintele de onoare și directorii au ascultat cu mare atenție raportul lui de activitate pe șase luni, făcînd puține comentarii, în afara laudelor de la sfîrșit, dar Noel rămăsese cu senzația neplăcută că aveau probleme mai importante în minte și că, pentru ei, ceea ce realiza el era doar o mică roțiță în uriașul angrenaj al industriei automobilelor. Trecînd prin coridoarele puterii de la *US Auto*, el era salutat cu gesturi din cap și complimente vesele, dar fiecare dintre cei pe care-i întîlnea se îndreptau undeva, ocupați să-și organizeze treburile zilei pentru a-și culege răsplata. Și ceea ce îl deranja în cele din urmă era că unul dintre acești tipi va urma la rînd pentru postul suprem, cînd acesta va deveni vacant, ceea ce se va întîmpla în mod inevitabil, nu peste prea mult timp. „Ochii care nu se văd, se uită”, era o zicătoare adevărată. Noel era acum doar un vizitator la *US Auto*, deși era președintele uneia dintre companiile cele mai de succes ale lor.

Noel își sorbi băutura, supărat. Exact cu un an în urmă, crezuse că învinsese lumea. Era președinte la *De Courmont* și adusese compania la succes. Nu ajunsese încă pe coperta revistei *Time*, dar apăruse

un articol destul de lung despre ceea ce realizase la *De Courmont* și despre automobilul de succes *Du-cele*. Se publicaseră materiale laudative în toate ziarele financiare și în revistele de specialitate, iar el apăruse la televiziune în U.S.A. de mai multe ori, explicându-și metodele și succesul. Desigur că revistele și rubricile de scandal s-au legat de căsătoria sa cu Peach de Courmont și deseori, în ultima vreme întâlnea în ziare chipul lui în timp ce-și bea cafeaua de dimineață. Parisul, dornic de vedete, părea hotărât să facă din el și din Peach un cuplu celebru, iar fotografiile erau greu de evitat la petreceri și restaurante. Dar, în timp ce muncea ca să realizeze succesul, lipsea cam mult de acasă, de la baza din Detroit. În fond, cum puteau toți acești tipi să continue să-și justifice slujbele, dacă ar fi fost de acord cu poziția lui? Aceasta ar fi însemnat o totală restructurare a întregii companii și se îndoia că ei erau pregătiți pentru așa ceva. Deși domnea peste propriul său teritoriu francez, în ultimă instanță în ochii tuturor care aveau un cuvânt de spus, succesul însemna America. Acesta era unicul loc care avea importanță. Iar Noel își dorea să obțină și această verigă de alamă a puterii.

La naiba, nu suporta să fie singur. Îi lipseau Peach și fiul său. Uitându-se la ceas, el ridică telefonul și formă numărul din Paris. Răspunse Oliver care îi spuse că doamna plecase dimineață spre Germania. Desigur, Peach îl luase pe Charles în vizită la sora ei, pentru o săptămână sau două – Noel uitase cu totul despre asta. Dezamăgit, puse jos receptorul. Putea s-o sune acolo, dar nu avea numărul lui Lais. La

naiba, ar fi putut să i-l ceară lui Oliver. Oare să sune din nou? Îmbufnat, se depărtă de telefon și se duse în hol, lunîndu-și pardesiul în drum. Va bea ceva la *Pontchartrain* și va mânca. Pur și simplu, nu se simțea bine singur.

În restaurantul *Pontchartrain* împreună cu o jumătate de duzină de prieteni, era Claire Anthony, care îl văzu pe Noel întrînd. Ea privi cum chelnerul îl așează la o masă mică și cum piccolo-ul luă rapid cealălalt tacîm de pe masă. Deci, Noel era singur. Cît de diferit arăta, față de tînărul sumbru de care se îndrăgostise ea. Noel Maddox devenise un bărbat încrezător în succesul lui și în locul lui în lume. Și totuși, mai avea acel aspect de vulnerabilitate care îi frîngea inima. Scuzîndu-se, ea își făcu drum printre mese, spre el.

– Singur, în sfîrșit! îl salută ea.

– Întotdeauna bună la diagnostice, Claire, răspunse Noel zîbind. Ce mai faci?

– Sînt bine. Nu mă așteptam să te văd aici. Credeam că ești la Paris, bătîndu-te pe burtă cu niște capete încoronate europene.

– Nu chiar. Sînt un bărbat care muncește, ca toți ceilalți. Ce face Lance?

Ea se uită la el cu surprindere.

– N-ai știut? Lance a avut anul trecut un infarct masiv. Nu, nu te uita așa, acum e bine – mai mult sau

mai puțin. O operație quadruplă pe inimă i-a rezolvat problema pentru moment, așa că are șanse destul de bune să apuce că-și vadă nepoții.

– Îmi pare rău, zise Noel șocat.

Ea ridică din umeri.

– Se poate spune că a fost doar încă o victimă a automobilelor. Presiunea meseriei l-a dăruit. Lucrurile nu mergeau niciodată așa cum le plănuia – dar așa se întâmplă cu cei mai mulți dintre noi. În afară de tine, Noel. Știrea despre succesul tău a pătruns peste tot. Detroit-ul nu discută decît despre tine.

– Zău?

Noel o studie, fără să-i pese prea mult de ce spunea lumea. Ea schimbase ochelarii colorați, de care își amintea el, cu lentilele de contact și arăta diferit și totuși aceeași. El o considerase din totdeauna că fără ochelari era goală, pentru că doar atunci o vedea fără ei. Iar cînd terminau de făcut dragoste, ea și-i puneă din nou pe nas, înainte de a aprinde inevitabila țigară.

– N-ai auzit nici un cuvînt din tot ce ți-am spus, zise Claire șmecheră, visai, Noel Maddox, și ți-au scăpat toate lucrurile bune pe care ți le spuneam despre tine.

– Dar cine îți spune lucruri bune și despre tine, în ultima vreme? Întrebă Noel, cînd chelnerul le turnă la amîndoi cîte un pahar de vin roșu.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ești la fel de atrăgătoare ca întotdeauna, Claire. Poate că a fost un compliment stîngaci, zise el privind-o fix. Dar n-a fost doar un

compliment. Am vrut să știu de fapt dacă ai vreun program special acum. Sau îi poți ține companie unui bărbat singur?

Ea ridică o sprânceană.

– Companie?

Întinzându-se peste masă, el îi luă mîna și un curent de excitație trecu prin ea.

– Lance e în California, la uzina *Fremont*, iar eu iau cina cu prietenii din afara orașului. Ei au un avion mîine dimineață devreme, așa că nu o să stau prea tîrziu.

– Ne întîlnim în bar?

Claire zîmbi cînd își împinse scaunul și un chelner sări să o ajute.

– Ca pe vremuri, spuse ea.

Goală, era tot atît de frumoasă pe cît și-o amintea. Rămăsese cu ciorapii negri de mătase și portjartierul și se învîrtea prin apartament cu pantofii cu tocuri înalte, cu un pahar cu whisky în mînă, arătînd ca o copertă a revistei *Penthouse*.

– Ești o *provocatoare*, îi strigă Noel.

– Noi îi zicem „animatoare”. Sau acum te-ai înstrăinat atît de mult încît ai uitat?

– N-am uitat stilul tău de a „anima”, Claire, comentă Noel, dar îmi amintesc că prima oară ai rămas cu hainele pe tine.

– De atunci am învățat că e mai bine fără ele.

Spune-mi ceva, Noel Maddox, rîse ea răgușit, aruncîndu-se în brațele lui, de ce oare nu-ți pot rezista?

Să facă dragoste cu Claire era ca o bucată muzicală pe care și-o amintea bine, dar pe care nu o mai ascultase de mult. Era ceva familiar, dar îi plăcea pentru că nu o auzise un timp. Știa ce anume îi plăcea cel mai mult și cum va reacționa; era frumoasă și pasionată și, la fel ca odinioară, îi înlătura sentimentul de singurătate și neliniște pe care îl simțise mai devreme în seara aceea.

Înfășurată în halatul lui de baie, Claire zise:

– Îmi amintesc cînd era de cașmir.

Noel zîmbi.

– Acum sînt un bărbat cu gusturi mai simple. Dar tu, Claire? Ce s-a mai întîmplat cu viața ta? Nu mă refer la Lance – ci la tine. Ești fericită?

– Copiii mei mă fac fericită. Kerry aproape a terminat colegiul iar Kim l-a început și ea. Am o casă frumoasă și Lance e un bărbat foarte cumsecade, răspunse Claire cu precauție.

Noel o privi fără să zică nimic.

– Sînt foarte norocoasă, adăugă ea în defensivă, o mulțime dintre prietenii mei sînt în divorț, dar bineînțeles că eu n-aș face asta...

Desigur că nu, se gîndi Noel, bineînțeles, tu nu ești genul care să lovească un bărbat căzut jos.

– Ce face Lance la *Great Lakes Motors*? Nu prea

mai știu ce se întâmplă în ultima vreme.

– Lance se pensionează înainte de termen, anul viitor. Plănuiam să cumpărăm ceva într-un loc însorit, undeva – poate în Florida – și să ne luăm o barcă să ne plimbăm în jurul insulelor. Poate găsim vreun atol care nu e pe hartă și ne jucăm de-a Robinson Crusoe. Va fi nostim – deși nu chiar ceea ce aștepta Lance de la viață.

– Și ce anume aștepta el?

Noel mai turnă un pahar uitându-se la ea cum umbla agitată prin cameră.

– Ce? Să fie președinte de onoare la *Great Lakes Motors*, presupun. E caraghios că, tocmai când slujba se eliberează și Lance ar fi putut pune mîna pe ea, el nu e destul de sănătos ca să se agite pentru treaba asta.

Noel o privi uluit.

– N-am auzit așa ceva! spuse el.

– N-au auzit mulți. Tata ne-a zis-o, cu luni în urmă. Iar Masters, președintele, nu dorește slujba asta – e prea aproape de pensionare. Desigur, încă nu s-a anunțat nimic, dar șeful trece în politică și știu că și-a trimis oamenii în căutarea unui succesor. M-aș fi gândit că ar fi ceva potrivit pentru tine, Noel, deși ești cam tânăr, dar desigur că tu ești conducătorul propriei tale companii și probabil nu te interesează cursa șobolanilor de aici. Îl privi tristă. Am văzut fotografii ale soției tale. E foarte frumoasă, foarte deosebită. Cred că mi-ar plăcea mult de ea.

Noel se gândi la Peach, care probabil dormea liniștită la mii de kilometri distanță. Ceea ce se întâmpla între el și Claire n-avea nici o legătură cu realitatea și

cu relațiile dintre el și Peach. Era doar o nevoie pasionată, de moment, care să-i înlătore sentimentul de singurătate. Simțea un brusc sentiment de înfrângere. Și acum, din nou, Claire Anthony îi indica o treaptă mai sus pe scară – deși ea nu-și dădea seama de asta.

– Am o viață bună, Noel, nu-i așa? Întrebă Claire. În ansamblu, cred că aș prefera să mă joc de-a Robinson Crusoe, decât să mai fiu soția industriașului. După cum vezi, eu n-am fost niciodată croită pentru funcția asta.

Noel își desfăcu brațele, iar când ea se cuibări în ele, el o ținu reconfortant.

– O să fie bine, Claire, murmură el blînd. Sînt sigur că o să fie bine.

– Doar că fetele cresc și pleacă și acum a mai apărut și povestea asta cu Lance. Brusc, totul s-a schimbat, începu ea să plîngă, lacrimile pătîndu-i halatul. Dar nimeni din noi nu și-o face singur, nu-i așa, Noel? Tu mi-ai spus asta mereu.

Noel o ținu strîns, fără să spună nimic, mîngîindu-i părul.

– Ah, la naiba, nu trebuia să plîng, spuse ea. O să-mi scot lentilele de contact.

– Aș fi dorit să porți în continuare ochelarii tăi roșii, zise Noel. Îmi plăceau.

Ea zîmbi ușor spre el.

– Totdeauna mi-a fost teamă că bărbații nu-mi vor face curte, zise Claire. Apoi, după o ezitare, continuă: Noel, aș putea – vreau să spun, ar fi posibil să rămîn aici peste noapte? Acasă nu e nimeni și eram îngrozită să fiu singură, doar cu gîndurile mele.

– Fii oaspetele meu, zise Noel.

Ea îi pregăti cafeaua, iar el puse o muzică liniștită și se lăsă pe canapea, punînd capul pe perne și un braț în jurul ei, gîndindu-se la treburile pe care avea să le facă. Mîine, primul lucru va fi să aibă cîteva convorbiri, una cu președintele de onoare de la *Great Lakes Motors* și cealaltă cu președintele executiv. Pe primul, abia de-l cunoștea, iar cu al doilea era în relații de saluturi amicale, dar nu încăpea îndoială că amîndoi auziseră despre el. Dar dacă ceea ce aflase în legătură cu necazurile pe care le avea compania era adevărat, poate că i-ar putea convinge că ceea ce oferea el era exact ceea ce avea nevoie *Great Lakes*. Atunci, va obține premiul pe care și-l dorise din totdeauna. Sigur, el era acum președintele propriei lui companii, sigur că el crease o mașină perfectă, dar să fii președinte de onoare la *Great Lakes Motors* era ceea ce visase de cînd ajunsese pe străzile din Detroit, în urmă cu aproape treizeci de ani.

În pat, cu Claire alături de el, rămase treaz multă vreme, plănuiind cum să acționeze. N-avea rost să pretindă că e conformist – dovedise deja că nu era. Și cunoștea situația de la *Great Lakes Motors*. Aveau necazuri, mai ales din cauza concurenței japoneze. Dar el avea răspunsul la asta – dacă îl vor accepta. Noel se frămîntă neliniștit, adormind adînc în cele din urmă, cînd se iviră zorile asupra *Orașului Motoarelor*.

Telefonul făcea semnale luminoase și scotea un sunet înfundat, urgent, încît Claire avu senzația că suna de mai mult timp. Căscînd, ea întinse o mînă, uitîndu-se la ceas. Isuse, era deja șapte.

– Alo, spuse ea în receptor.

Se uită la Noel care dormea adînc, alături de ea. Doamne, cît de atrăgător era, nu e de mirare că nu-i putea rezista...

– Alo? întrebă ea din nou.

După o pauză, o voce de femeie întrebă distantă:

– Domnul Maddox e acolo?

– Scuzați, zise Claire căscînd, mai doarme. Ba nu, stați puțin, nu doarme.

Noel deschise un ochi, iar ea îi dădu receptorul.

– E pentru tine, Somnoriță, zise ea rîzînd.

– Alo, zise Noel leneș.

– Noel?

El se ridică brusc.

– Peach! Ce faci, de suni atît de devreme? S-a întîmplat ceva rău?

La celălalt capăt, se lăsă tăcerea și ochii lui îi înțîlniră pe ai lui Claire șocați de îngrijorare.

– Peach, mai ești acolo? întrebă el.

– Se pare că am sunat prea devreme pentru tine, spuse Peach distantă. Ah! Noel... cum ai putut...?

Telefonul suna gol în mîna lui. Legătura se întreprusese.

– Ah, Doamne, Noel! Îmi pare rău, spuse Claire. Am răspuns fără să mă gîndesc, e un reflex...

Noel coborî din patul cald, mototolit.

– Nu-i vina ta, Claire, spuse el încet, punîndu-și un halat peste goliciunea lui.

Claire se uită cu îngrijorare la el cînd se duse la fereastră, apoi se îndreptă spre baie și dădu drumul la duș.

Noel pășea pe porțiunea de podea de lemn, de-a

lungul ferestrelor ce dădeau spre orașul pe care dorise totdeauna să-l cucerească, întrebându-se ce să facă. Era aproape ora opt – mai avea două ore înainte de a putea suna la *Great Lakes Motors*. Două ore în care să lămurească ce se întâmplase mai înainte. Dar cum? Ce-ar trebui să facă? Să o mintă pe Peach? Să-i spună că era noua femeie de serviciu? Dacă asta ar dura-o mai puțin, poate că așa ar trebui să facă. Să spună o minciună ușoară care să acopere o noapte în deplasare, când simțise brusc că era din nou la poalele muntelui. Cum ar putea să o facă pe Peach să înțeleagă adevărul? Cum putea cineva să-l înțeleagă când nici el însuși nu era sigur de motivările sale. De ce oare era întotdeauna nemulțumit? Și de ce voia întotdeauna să se pună la treabă și să se forțeze dincolo de orice limite, să se lupte pentru următorul țel pe care și-l impunea singur? Avea tot ceea ce și-ar putea dori un bărbat. Era căsătorit cu fata visurilor lui și avea un fiu, o a doua generație Maddox. Îndreptându-se spre telefon, formă numărul de la Paris. Răspunse Oliver și îi dădu numărul lui Lais din Germania. Noel formă din nou numărul și așteptă nerăbdător când telefonul sună slab, ca la un milion de kilometri distanță.

– Noel? întrebă Lais surprinsă. Ce naiba se întâmplă? Peach împachetează vârsînd șiroaie de lacrimi. la următorul avion spre Paris.

– Nu e nimic, Lais, spune-i lui Peach că n-a fost nimic. Doar o greșeală. Roag-o să-mi vorbească, te rog.

– Am să încerc. Noel – dar am sentimentul că orice ar fi, pentru Peach e ceva dramatic. Așteaptă,

am să-i vorbesc...

Noel așteptă, bățind în masă cu degetele, nerăbdător. Lais reveni aproape imediat.

– Noel, n-am reușit. Refuză să vină la telefon și, cînd i-am transmis mesajul tău, a izbucnit din nou în lacrimi.

– Isuse! exclamă Noel furios. Ce zbor ia?

– Va lua primul zbor spre Paris, nu-i pasă, zise Lais. Nu-mi place să o văd așa, Noel. Îți spun că, dacă aș putea, aș reține-o aici, dar e hotărîtă să se întoarcă acasă. Ar fi mai bine să te duci acolo, cît poți de repede.

– Așa-i. Spune-i că diseară am să iau avionul. Mîine am să fiu la Paris. Și îți mulțumesc, Lais. Îmi pare rău de toate astea.

– Nu mi-e străină situația, comentă Lais sec. Pot să ghicesc despre ce este vorba, Noel, deși Peach nu spune. Bineînțeles că ai fost nechibzuit, dar, oare, nu sînt toți bărbații la fel?

Ea închise telefonul, fără să-și ia rămas bun, și Noel puse jos receptorul, întristat. Claire ieși din baie, elegantă în rochia ei neagră de seară și cu ciorapi de dantelă, cu părul periat și cu ruj roșu proaspăt strălucind pe gura ei frumoasă. Îi putea simți parfumul de acolo – era același.

– Am plecat, deci, zise ea îmbrăcîndu-și jacheta de vulpe argintie. Îmi pare sincer rău, Noel.

Ea stătu acolo, părăind nefericită, și el zîmbi mîhnit.

– Nu e vina ta, dulce Claire. O conduse la ascensor. Mulțumesc că ai fost aici cînd am avut nevoie de tine.

Ea îl sărută ușor pe buze și intră în ascensor.

– Am avut nevoie unul de celălalt, Noel, spuse ea când se închiseră ușile.

Stînd sub bătaia apei reci de la duș, Noel încercă să-și clarifice gîndurile. Nu putea face nimic acum, în legătură cu Peach, decît să plănuiască să ia diseară un zbor spre Paris. Va lămuri totul, când o va vedea; explicațiile prin telefon, de la distanță, nu vor fi de nici un folos, înțelegea asta acum. Iar minciunile nu ar face decît să o înjosească. O va ține în brațe, îi va mărturisi, îi va spune adevărul; ea îl va judeca și îl va ierta și vor acoperi crăpătura pe care a creat-o el în relațiile lor. Între timp, trebuia să se gîndească în ce fel să-i abordeze pe cei de la *Great Lakes Motors*.

Noel își săpuni trupul tare, musculos – enumerînd lucrurile care ar putea fi împotriva sa: la presupusa lui vîrstă de patruzeci și cinci de ani, ca să nu o menționăm pe cea reală, era prea tînăr, era în primul rînd inginer și în al doilea rînd om de afaceri, era o „stea” a mijloacelor de informare, curtat de presă, atît pentru căsătoria cu o moștenitoare cunoscută pe plan social și membră a uneia dintre cele mai importante familii din domeniul automobilelor, cît și pentru părerile lui radicale și deschise despre Detroit și despre statutul industriei automobilelor astăzi. Detroit-ului îi plăcea să-și strîngă rîndurile și să prezinte acționarilor săi și presei o față unită, atunci când vremurile erau dificile, și nu le prea plăceau avertismentele sale nonconformiste. Doar dacă, bineînțeles, recunoșteau că necazul era atît de adînc, încît doar o reorganizare drastică ar putea opri declinul.

Atunci, care erau atu-urile lui? Ce anume avea de oferit? Tinerețea, într-o industrie dominată de bărbați de peste șaizeci de ani, ar putea fi un punct pozitiv, dacă era prezentată cum trebuie; prezența lui în mediile de informare ar putea să-i aducă o imagine imediată mai acceptabilă de către consumatori, de către omul din afară care cumpără mașina, decît o corporație fără chip, la fel ca și mașinile lor, care arătau foarte asemănătoare pentru cumpărător. Niște realizări dovedite, de la avansarea lui prin *Great Lakers Motors* și *US Auto* la președinția de la *De Courmont*; succesul lui anterior cu *Armăsarul*; actualul succes cu politica de restructurare radicală a întreprinderii și marile lui succes cu *Ducele*. Și, bineînțeles, recordul obținut prin inversarea ordinii concept-producție, la trei ani în locul celor cinci ai lor.

Fluierînd vesel, Noel se șterse și se uită în oglindă, bărbierindu-se; toate gîndurile despre Claire Anthony și despre seara anterioară fuseseră alungate din mintea lui. Peach să mai aștepte! Îi va explica totul, cînd va ajunge acolo, și ea va fi atît de emoționată de ceea ce va avea el de spus, încît îi va ierta mica lui greșală.

52

Parisul scilipea sub soarele de octombrie, cînd Peach, cu micul Charles pe genunchi, se uită pe fereastra taxi-ului care o ducea de la aeroportul *Orly* la Insula St. Louis; ochelarii negri pe care îi purta erau ca să-i ascundă în fața lumii ochii umflați și nu ca să o apere de strălucirea soarelui.

Cînd îl sunase pe Noel acolo, simțise în vocea femeii o intonație caldă, semi-adormită, care o făcea să nu se îndoiască în privința celor întîmplate, deși femeia nu spusese ce făcuse cînd Noel dormea, ca apoi să-i spună că nu mai dormea. Șocul o lăsase fără glas la început, înainte de a simți durerea. Ah, Doamne, nimeni nu-i spusese că o să o doară atît de rău! Cu Harry nu fusese la fel – dar, oricum, în Harry

nu-și pusese atîta încredere, cum făcuse cu Noel. Știuse, pur și simplu, că Noel nu va trăda niciodată această-încredere și, cu toate călătoriile lui numeroase în Statele Unite, fără ea, nu-i trecuse niciodată prin minte să se îndoiască de el. Sunetul moale al rîsului femeii îi răsună din nou în urechi și Peach clătină din cap, uitîndu-se nefericită la chipul atrăgător al fiului ei. Acesta zîmbi, vorbind entuziasmat despre taxi. Lui Charles îi plăcea să se afle într-o mașină. Noel spunea întotdeauna că era clar că îi semăna lui.

Charles se uită pe fereastră, cînd mașina trase în curtea casei din Paris și rîse încîntat.

– Sîntem iar acasă, mama, spuse el bucuros.

– Da, sîntem acasă, Charles, zise Peach, sau cel puțin cred că sîntem.

Ea se uită la casa care cîndva i se păruse atît de primitoare și familiară. Holurile ei mari răsunau de țipetele emoționate ale micului Charles și un zgomot de voci se auzi de dincolo de ușile duble închise ale salonului cel mare.

– Azi este seminarul pentru distribuitorii selecționați, doamnă Maddox, îi explică Oliver.

Desigur, uitase de asta! În stilul lui tipic, Noel dusese conceptul ei despre necesitatea rentabilizării acestei case cu un pas mai departe, folosind-o pentru conferințele cu negustorii, seminarii ale distribuitorilor, întîlniri de discuții cu executivii lui. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care plecase în săptămîina aceasta, ca să-i evite pe oamenii de afaceri, cu toate că, desigur, ea și Noel aveau apartamentul lor particular.

– Domnul Maddox a telefonat de la Detroit. A spus să vă comunic că o să sune din nou, astă seară.

Și ce avea să zică? se întrebă Peach. Că a înțeles greșit, că femeia era o cameristă, că tocmai îi adusesese cafeaua de dimineață? Îi putea aduce ea însăși o duzină de scuze – motive ușoare – dacă ar fi vrut să le creadă. Dar ce va realiza cu asta? Încrederea ei fusese distrusă și, indiferent ce ar fi spus Noel, ea se simțea de parcă și-ar fi pierdut pământul de sub picioare.

Se uită la ceas. Va aștepta telefonul lui. N-o să-l chestioneze și n-o să-l acuze. El va lua un avion în seara asta și va fi aici cu ea, mâine. O să-l lase, pur și simplu, să spună ce avea de spus, pentru că îl iubea atât de mult, încât încă mai credea că poate nu era adevărat. Și exista chiar o mică șansă ca să nu fie.

Noel se întâlnește cu Bill Masters, președinte la *Great Lakes Motors*, la ora unsprezece, în acea dimineață și, după câteva preliminarii de complimente reciproce, Noel îi spuse de ce se afla acolo.

– Ești un candidat neobișnuit, Noel, spuse Masters clătînind din cap. Consiliul de conducere ar avea nevoie de multă muncă de convingere – și trebuie să zic că și eu de asemenea. Sigur, ți-ai dovedit capacitatea în Franța și ai făcut o treabă grozavă, asta nu poate fi negat. Dar aici sîntem în Statele Unite, Noel. Jocul este diferit. Noi avem Wall Street-ul

și toți acești acționari care ne stau în ceafă. Încearcă să le spui că bagi bani în tehnologie nouă și că dividendele lor vor fi substanțial mai mici în următorii câțiva ani și o să vezi ce se întâmplă. Zguduitura se va simți în economia întregii țări.

– Nu e nevoie să fie chiar atât de drastic, îl combătu Noel. După cum văd eu lucrurile, treaba se poate face treptat. Aș vrea o șansă ca să discut cu tine la masa de prînz și sper să discut și cu președintele de onoare.

– Arthur e azi la Washington, se întoarce după-amiază târziu. Dar de ce n-am lua noi o masă decentă, iar în acest timp să-mi spui la ce te gîndești?

Noel îl privi pe furiș. Masters mușcase din mo-meală, deși respinsese ideea. Era doar o crăpătură în zid, dar era suficient.

La masă, îi spuse lui Masters:

– Profiturile companiei sînt iar în scădere; dacă nu aveți grijă, o să scadă din nou rapid, ca în '73. Adevărat, ele cresc o jumătate de an, apoi scad în următoarea jumătate, dar noi toți știm că *Great Lakers Motors* are necazuri, și nici o contabilitate, cît o fi de inventivă nu va putea masca situația reală prea mult timp. De data asta, industria trebuie să gîndească pe termen lung. Acționarii au primit suficient pentru banii lor, acum e timpul să se investească ceva.

Masters se uită la chelnerul care desfăcea delicat calcanul de Dover la grătar, zîmbind cînd acesta puse pe farfuria lui cele două segmente perfecte. Fu adusă o salată verde cu sos special de lămîie, cum îi plăcea lui. Noel așteptă, în timp ce i se servea pește,

sorbind un pahar de apă *Perrier*.

– Văd că și tu ești conștient în privința colesterolului, remarcă Masters, e boala executivilor. Ai auzit despre Lance Anthony? Păcat. Lance e un om bun! Ar fi putut să se afle aici, în locul tău, Noel, dacă n-ar fi avut problemele astea cu sănătatea.

– E un ghinion, replică Noel precaut.

– Noroc că are o nevastă drăguță și o situație de familie fericită, remarcă Masters. O retragere timpurie e greu de suportat, când ești atît de bun în meseria ta. Ei, Noel, spune-mi ce planuri ai pentru *Great Lakers Motors*?

– Să o decupez, spuse Noel cu un zîmbet sarcastic, la fel ca pe calcanul de Dover. Să-i scot șira spinării și să-i dau una nouă. Să desființez vechile șase subdiviziuni care își produc propriile lor automobile și să le transform doar în două – o întreprindere de mașini mari și una de mașini mici. Să le conduc ca pe niște companii independente și să le las să răspundă contabil de propriile lor automobile. Să scap de ingineria internă și de secțiile de piese, ca să pot cumpăra de pe piață mai ieftin. Să creez o companie total separată care să facă cercetare și care să vină cu o replică la mașina mică japoneză – și să-i reduc costul. Să-i implic pe muncitori mai mult în slujbele lor, să le ofer contracte de muncă cu cointeresare în rezultate, cum fac japonezii, ca să nu se simtă doar mîină de lucru. Și să pun încărcătura în față, la producție, făcînd ca desenatorii și inginerii să lucreze împreună, așa cum am făcut cu *Ducele*, scopul fiind să obținem producția unui tip nou în trei ani în loc de cinci.

Masters se uită fix la el.

– Noel, zise el înghițind peștele, o să călărești un cal năvălaș dacă vii în fața Consiliului cu asemenea idei.

Noel ridică din umeri.

– Consiliul o să călărească pe un cal năvălaș, fie că acceptă ideile mele, fie că nu. Aici e vorba despre ce trebuie să aibă prioritate: găina sau oul.

Ignorînd mîncarea, el reluă ce spusese mai înainte, punct cu punct, explicîndu-și și argumentîndu-și teoriile.

– Bine, bine, spuse în cele din urmă Masters. Să vedem dacă-l putem găsi pe Arthur în seara asta, ca să-i transmiți și lui ideile tale.

Noel se lăsă pe spate și își sorbi paharul cu apă. Trecuse de primul obstacol.

Arthur Oranelli avea o mamă irlandeză și un tată italian și reputația de a fi la fel de bătaios ca prima naționalitate și de ușuratic ca a doua. Avea șaiszeci și șapte de ani și urcase pe scara executivă aproape la fel ca și Noel. Sorbind whisky cu apă în casa lui neostentativă, confortabilă, din Grosse Pointe, Noel simți că în seara aceea va fi ascultat corect, fără nici una dintre acele prejudecăți la care se gîndise sub duș, în dimineața respectivă. Arthur Oranelli îl va asculta și îl va judeca după realizările lui dovedite și după ideile lui despre cum ar trebui condusă *Great*

Lakes Motors.

Era aproape miezul nopții, cînd terminase de explicat conceptele sale și răspunsese întrebărilor pertinente ale lui Oranelli. Noel se simțea epuizat. Sobînd băutura neglijată, el îl urmări pe Oranelli umblînd în biblioteca panelată, remarcînd rafturile de cărți, frumos legate, cele mai rare fiind sub sticlă. Oranelli era un cunoscut colecționar.

– Iubesc cărțile, spuse Oranelli, urmărindu-i privirea, în timp ce mașinile doar îmi plac. La tine e altfel – mașinile sînt pasiunea ta, iar uneori pasiunea poate înnoura judecata unui bărbat.

Noel îl urmări, fără să spună nimic.

– Ce anume vrei de la *Great Lakes Motors*, Noel? Se vorbește pe aici că succesul tău cu *Ducele* ți s-a urcat al cap, că-ți place să joci rolul „vedetei”.

Degetele lui Noel se strînseseră pe pahar.

– Asta-i imaginea pe care mi-au făcut-o mijloacele de comunicare, spuse el. Eu nu pot controla cele ce se tipăresc sau tot ce se spune la televiziune. Scopurile mele sînt mai personale, domnule Oranelli. Am umblat pe străzile astea ca băiat, fără un ban, iar pasiunea mea pentru motoare și automobile m-a adus pînă în acest punct. Scopul meu nu e să fiu o vedetă. Dar puterea, da. Doresc puterea pentru a forța schimbări într-o companie care se scufundă sub propria ei greutate. Nu-mi fac iluzii că, fiind președinte de onoare al companiei, asta ar însemna o plimbare ușoară, călare – este un scaun fierbinte și eu sînt gata să accept ștreangurile și săgețile pe care mijloacele de comunicare, ce mă iubesc azi, mi le vor arunca

mîine, bucuroase. Ridică din umeri. Țsta-i jocul lor. Acum îl cunoașteți și pe al meu.

Oranelli dădu din cap.

– Ești un om demn de încredere și nu sînt mulți ca tine. În acest domeniu al afacerilor, adevărul te poate ajuta să te realizezi sau te poate înfrînge. Iar în cazul dumitale, cred că o să te realizezi. Tot ce mi-ai spus în seara asta are sens, dar nu totul este și realizabil și nu totul va acționa, dintr-un milion de motive diferite. Dar de asta va trebui să ai grijă dumneata. Între timp, eu am să iau în considerare oferta dumitale de a fi succesorul meu.

Noel inspiră adînc, cînd se ridică să-și dea mîna.

– Mulțumesc, domnule Oranelli. Apreciez lucrul ăsta.

Oranelli chicoti:

– Asta mă face să doresc să fiu iar tînăr și la început, spuse el. Cînd ajungi la vîrsta mea, începi să pierzi din gustul jocului. Dar spune-mi Noel, întrebă el conducîndu-l la ușă, cum rămîne cu *De Courmont*? E compania familiei soției tale, nu? Și e legată de *US Auto*. Ce se va întîmpla cu *De Courmont* dacă îți schimbi locul la *Great Lakes Motors*?

De data asta, Noel nu avu ce să răspundă. Nici nu se gîndise la *De Courmont*, de cînd Claire îi dăduse informația internă despre *Great Lakes Motors*.

– Soția mea e președinta companiei, domnule, spuse el. Avem o echipă de conducere destul de bună și, bineînțeles, aș putea preda controlul succesorului meu. Nu vor fi conflicte de interese cu *Great Lakes Motors*.

– Mm, zise Oranelli gânditor, dar ar putea fi unul personal. Ei, acum noapte bună, Noel. Îmi pare bine că ne-am întâlnit.

Gîndindu-se la cuvintele lui Oranelli în timp ce conducea înapoi spre oraș, Noel își aminti brusc că uitase complet că-i promisese lui Peach că o sună și că acum ar fi trebuit să fie într-un avion, spre Paris. Întrebîndu-se îngrijorat cum s-o fi simțind ea, decise să o sune de dimineață și apoi să ia prima cursă.

53

Bagajele ei erau deja încărcate în mașină și tînăra fată pe care Peach o alesese să o ajute în creșterea lui Charles și a viitorului ei copil, aștepta în hol, ținîndu-l pe Charles de mîină. Peach se gîndi ce drăguț arăta acesta cu mica lui căciuliță de lînă roșie, cu ochii lui cenușii solemni – ochi exact ca ai lui Noel. Sunetul ascuțit al telefonului o făcu să tresară, deși era un sunet pe care-l așteptase toată noaptea, anticipîndu-l. Oliver era afară, ocupîndu-se de bagaje, iar ea se întoarse din hol și ridică telefonul din salonul mic.

– Peach, slavă Domnului că te-am găsit în sfîrșit!
Vocea lui Noel suna obosită.

– Mă puteai găsi oricînd, Noel. De fapt am așteptat

să te aud, am primit și un mesaj că te întorci acasă, replică ea cu răceală.

– Peach, îmi pare rău, am fost prins ieri toată ziua și n-am putut ajunge la un telefon. Abia după miezul nopții m-am eliberat și n-am vrut să te trezesc.

– Presupun că nu ți-a trecut prin gând că s-ar putea să nu fiu capabilă să dorm. Sau că aș putea aștepta apelul tău – deși acum nu-mi dau seama de ce am făcut-o.

– Peach, aici se întâmplă lucruri importante – nu pot să-ți spun la telefon, e prea important.

Peach ținu receptorul mai departe de ea, uitându-se uluită la aparat... nici o vorbă despre cele întâmplate, nici o menționare a femeii. Nu putea vorbi decât despre afaceri.

– Presupun că zilele și nopțile lungi nu o includ și pe doamna care a răspuns la telefonul tău ieri? zise ea cu voce tremurată.

Urmă o tăcere la capătul celălalt.

– Ei, Noel? zise ea. Și nu te obosi să găsești vreo scuză, pentru că știu că e iubita ta – am auzit asta în vocea ei.

– Nu e iubita mea, Peach.

– Era în pat cu tine! Așteptă, rugându-se ca el să nege, să se justifice că nu era adevărat. E adevărat, nu-i așa? tremură ea.

– Peach, ce vrei să-ți spun?

– Vreau să-mi spui adevărul.

– Nu te-am mințit niciodată...

– Atunci era în pat cu tine!

– Da, era... dar nu e ceea ce îți închipui tu, Peach...

– Nu e ceea ce îmi închipui? Ah, Doamne, Noel, tu crezi că eu mai sînt fata proastă pe care a luat-o de nevastă Harry? Dacă el a scăpat ușor, atunci îți închipui că poți s-o faci și tu. Iar eu am avut atîta încredere în tine! Te-am iubit!

– Nu înceta să mă iubești, Peach, se rugă Noel. Asta n-a avut nimic de-a face cu noi – am să-ți explic cînd o să te văd.

– Cînd o să mă vezi? *De ce nu ești aici?* Toată viața mea e la pămînt și tu ești la mii de kilometri depărtare. Nici nu te deranjezi să-mi telefonezi pentru că ești prea ocupat. La naiba, Noel Maddox, *te urăsc!*

Trîntind telefonul, Peach alergă pe treptele spre camera ei, reținîndu-și lacrimile prin forța voinței. Trebuia să se adune, să-și recapete controlul. Trebuia să se gîndească la Charles. Era o mamă responsabilă, chiar dacă nu era bună ca nevastă și nu suficient de iubită ca să-și păstreze soțul. Intrînd în baie, bău un pahar cu apă rece ca gheața, stropindu-se și pe față, apoi coborî din nou cu grijă pe scara largă de marmură, spre fiul ei care aștepta.

Cînd coborîră treptele spre mașină, auzi telefonul sunînd din nou.

– Oliver, dacă e domnul Maddox, spune-i că am plecat deja. Și că nu mă mai întorc.

Ceața acoperea orașul Detroit ca o pătură moale de lînă, oprind orice trafic aerian și prinzîndu-l pe Noel

în apartamentul lui, rămas deodată singuratic. Feres-trele mari, care încadrau tabloul sclipitor al orașului, erau acum acoperite de o țesătură uniformă, cenușie, care elimina turnurile înalte și străzile care îi dădeau viață.

Cu bagajul făcut, Noel aștepta lângă telefon. Un cîntec sumbru, gregorian, răsuna stereofonic în apartament și o singură lampă strălucitoare lumina suprafața bej a telefonului de parcă acesta ar fi fost unicul lucru care avea importanță în cameră. Din oră în oră, Noel forma numărul vilei lui Léonie, așteptînd nerăbdător, în timp ce linia țăcănea și țiuia, pînă ce în cele din urmă, Marianne răspundea.

– Doamna nu răspunde la nici un telefon, îi spuse ea cu nervozitate. Da, îi va spune lui Peach să-l sune la numărul acela. Vocea ei devenea tot mai înaltă și agitată, cu fiecare apel telefonic, cînd el îi repeta același mesaj.

– Ah, domnule Maddox, zise ea în cele din urmă, n-are rost să mai telefonați, nu vrea să vă vorbească. Trebuie să veniți cît puteți de repede.

La naiba, asta știa și el. Dacă voia să-și salveze căsătoria și să o păstreze pe Peach, ar fi trebuit să se afle în primul avion care pleca din acest oraș afurisit blocat în ceață. Frustrat, Noel ridică receptorul și sună aeroportul, întrebînd ce naiba fac în legătură cu această situație, ca să i se spună cu tonul calm, liniștitor, pe care-l folosesc liniile aeriene pentru a-și ține pasagerii sub control, că se așteptau ca să se ridice ceața la începutul după-amiezei și că va fi contactat, imediat ce zborul lui va putea pleca.

Îndreptîndu-se spre bucătărie, Noel își mai turnă o ceașcă de cafea, trecîndu-și gîndurile de la Peach la întîlnirea de aseară. Spera că-l va avea pe Arthur Oranelli de partea lui, pentru că Oranelli avea mai mare greutate decît oricine altcineva în industrie. Era de așteptat ca Bill Masters să meargă alături de Oranelli, iar influența lor combinată, fiind amîndoi susținuți de Consiliu și de Wall Street, ar putea înclina balanța postului spre el. Nervii îl furnicară pe Noel, cînd contemplă ideea de a fi în vîrfurile piramidei, deținătorul tronului – și al puterii. Încărcat de excitație nervoasă, el mai dădu pe gît o ceașcă de cafea neagră, umblînd prin apartament, privind cu ură ferestrele opace care îl despărțeau de Detroit. În cele din urmă, se trînti pe canapea și formă din nou numărul Franței. De data asta, semnalul era de ocupat și trînti telefonul, așteptă zece minute și formă din nou. În următoarele două ore, sună la fiecare zece minute, dar de fiecare dată primi tot semnalul de ocupat. Peach scosese telefonul din priză.

Sunetul slab îl făcu să tresară și apucă dornic receptorul.

– Da, lătră el.

– Domnul Maddox? TWA vă sună. Mă bucur să vă pot anunța că se așteaptă să se ridice ceața pe la ora unu, iar zborul dumneavoastră a fost reprogramat pentru ora unu și patruzeci și cinci. New York-ul e deschis și nu veți avea probleme cu legătura pentru Paris, deși v-am reprogramat la *Air France*, cu plecarea la șase și treizeci. Putem să vă confirmăm la zborurile respective, domnule?

– Grozav, spuse Noel. Am să fiu acolo.

Trîntind receptorul, oftă cu ușurare. Va prinde o cursă de la Paris la Nisa și va fi la vilă în dimineața următoare. Își aminti cum vorbise Peach la telefon, distantă și rece, cu un tremur în voce... Ah, Doamne, n-a vrut să o rănească! O să se răscumpere, o s-o asigure că n-a fost nimic... Dar nu-i va putea explica niciodată de ce a avut nevoie de Claire Anthony în noaptea aceea, sau de ce a căutat să-și vindece neliniștea în brațele ei... doar el cunoștea apăsarea forței care îl mîna mereu înainte, spre următoarea treaptă și mai înaltă.

Se uită la ceas. Era douăsprezece – ar putea foarte bine să plece acum spre aeroport, n-avea rost să mai aștepte – probabil că pe șosea mai era încă ceață.

Luîndu-și pardesiul și valiza, Noel stinse lumina și aparatul stereo și se îndreptă spre ușă. Telefonul sună din nou, iar el se uită nerăbdător la acesta. La naiba, cine ar putea fi acum? Poate era Peach. Lăsînd valiza, se grăbi să traverseze camera.

– Noel?

Era vocea lui Bill Masters și Noel deveni atent.

– Da, Bill.

– Îmi pare bine că te-am prins. Oranelli zicea că pleci azi în Franța, dar bănuiesc că te-a reținut ceața. Să-ți spun ce e, Noel. Arthur și cu mine am discutat din nou problemele pe care le-ai atins și amîndurora ne place ce-am auzit. Va fi o campanie dură, Noel, dar ne-ar plăcea la amîndoi să te vedem următorul președinte de onoare la *Great Lakes Motors*.

– Mulțumesc, Bill. Apreciez sprijinul vostru, replică Noel, simțind o explozie de emoție trecînd ca o rachetă prin el.

– Atît eu cît și Arthur o să te sprijinim săptămîina asta, dar noi ne gîndim că, fără îndoială, tu ești cel mai bun negustor pentru tine însuși. Am vrea să te avem aici, în Detroit, Noel. Crezi că ar putea compania aia franțuzească să se conducă singură în următoarele zece zile sau așa ceva?

Un soare galben, pal, inunda camera cu lumină, în timp ce ceața dispărea, dezvăluind privirii lui orașul Detroit. Fără o secundă de ezitare, Noel răspunse:

– Voi rămîne aici, domnule, atît timp cît veți avea nevoie de mine.

54

Vremea în Sud era neobișnuit de caldă pentru anotimpul respectiv. Cîțiva turiști întîrziați punctau piscina de la *Hostellerie*, absorbind soarele de octombrie ca niște luxuriante animale adormite. Peach se plimba prin grădinile imaculate, în terase, întorcîndu-se să se uite la plajă, unde micul Charles se juca fericit, sub o umbrelă, cu guvernanta lui. Se gîndi la copilul pe care-l purta de patru luni. Copilul nenăscut încă al lui Noel. El fusese emoționat, cînd auzise că era însărcinată.

– O să umplem camerele de copii, îi spusese el fericit, să trezească vechea casă mare. Noua generație Maddox vor da de furcă vechilor De Courmont.

Peach își aminti că a râs de entuziasmul lui, bucurasă că nu mai avea acele îngrijorări ce precedaseră nașterea lui Charles. Dar Noel nu putea da vina pentru noua situație pe mama sa necunoscută. Ce se întâmplase acum era fapta lui proprie – și cu propria lui mână distrusese dragostea și încrederea care stătuseră la baza legăturii lor. Trecuse peste o săptămână de când Marianne îi dăduse mesajul că Noel fusese obligat să rămână la Detroit din motive de afaceri – deși era peste capacitatea ei să înțeleagă de ce avea nevoie să rămână la Detroit atît de mult, cînd propria lui companie era aici, în Franța. Și să fie blestemat Detroit-ul! Dacă o iubea cu adevărat trebuia să ia primul avoin și să alerge la ea, să încerce să-i explice, să se scuze... Ah Doamne, de ce nu făcuse asta, de ce, de ce? În schimb o lăsase singură, îndurerată și furioasă. Cumva, înșelăciunile lui Harry nu-i afectaseră eul interior, dar cu Noel se simțea devastată de faptul că ceea ce era ea nu-i fusese de ajuns. Noel avusese nevoie de mai mult decît avea ea de oferit! Să fie ea de vină atunci? Nesigură de ea însăși și incapabilă să-l înțeleagă pe Noel, Peach se înapoie la vilă.

– Domnul Maddox a sunat din nou, doamnă, îi zise Marianne. Nu vreți, vă rog, să-i răspundeți data viitoare? Nu iese nimic bun dintr-o tăcere ca asta.

Peach aprobă din cap.

– Ai dreptate, Marianne.

De dragul lui Charles și al copilului nenăscut, era timpul să clarifice lucrurile.

Ea era culcată în pat, când telefonul sună în cele din urmă.

– Peach, sînt la aeroportul din Nisa, spuse Noel. Am să fiu acasă, într-o oră.

Acasă. Încă îi mai spunea acasă... și în ciuda furiei, inima lui Peach tresări, când el îi rosti numele.

– Mai ești pe fir? Noel părea îngrijorat.

– Sînt aici, făcu Peach.

– Atunci, o să te văd peste puțin timp. Ce face Charles?

– E bine.

– Și tu, Peach?

– Ne vedem mai târziu, Noel, spuse ea, închizînd.

Abia după ce puse jos receptorul, își dădu seama cît de teribil de furioasă era. Noel considerase că îi putea stăvili emoțiile pînă termină ceea ce îl reținea la Detroit – afaceri sau o legătură amoroasă, nu știa care dintre ele mai mult și nici nu-i păsa. Va intra aici, va spune că-i pare rău și apoi se va aștepta ca ea să-i cadă în brațe – așa cum au făcut alte femei, fără îndoială. Doamne, era furioasă, voia să-l ucidă cu furia ei, să-l rănească, așa cum o rănise și el.

Noel nu o văzuse niciodată pe Peach astfel. Își strînsese tare părul la spate și structura osoasă,

puternică, pe care o moștenise de la bunica ei, arunca umbre sinistre pe fața ei. Era de o furie atât de rece, încît aproape că puteai tăia gheață de pe ea. Și îl privea cu ochii întunecați ai lui Monsieur, care te înghețau. El întinse brațele spre ea, dar ea se duse spre cămin, ignorîndu-l.

Noel ridică din umeri.

– De unde să încep? întrebă el.

Peach se uită la el, cu o privire de gheață.

– Cum e cu noaptea aceea din urmă cu două săptămîni – sau trebuie să mergem mai înapoi? Cîte alte nopți au mai fost cu ea?

– N-au mai fost alte nopți, Peach – cel puțin, de cînd te-am întîlnit pe tine. Era o persoană pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă. Peach, îți jur că nu e chiar atât de rău, precum sună. N-a fost ceva plănuuit – a fost doar o întîmplare. Ne-am întîlnit întîmplător.

– Înțeleg – a fost un fel de a-ți aminti cu drag de trecut.

Noel oftă.

– Nu, n-a fost de dragul trecutului. Era doar atît, Claire avusese o perioadă proastă și se simțea singură, iar eu la fel...

– Dar eu? țipătul lui Peach era îngrijorat. Eu eram la fel de singură ca și tine, dar eram mulțumită să aștept. Nu m-am gîndit să-mi umplu nopțile cu un alt bărbat. De ce pentru tine a fost altfel?

– Nu pot să-ți explic nici acum, Peach, pentru că nici eu nu sînt sigur că înțeleg. Doar că, în seara aceea anume, eram plin de îndoieli... în legătură cu realizările mele și cu mine însumi...

– Îndoieli? Tu? N-am observat această calitate specială la tine, Noel. Mie mi se pare că tu știi întotdeauna ce faci și exact unde țințești în viață.

– Și ce înseamnă asta? întrebă Noel obosit.

– O mulțime de lume a zis că te-ai căsătorit cu mine doar ca să pui mâna pe compania *De Courmont*.

– Știi că asta nu-i adevărat.

– Oare pot fi sigură?

– Ei bine, dacă asta e ce cred alții, acum le putem dovedi că greșesc. Motivul pentru care a trebuit să rămân la Detroit nu a fost o femeie, am rămas pentru că președintele de onoare de la *Great Lakes Motors* se retrage. Era o șansă ca eu să capăt slujba asta, dacă îmi prezentam bine propunerea. Și am făcut asta, Peach. Am reușit! Se pare că mi se va oferi președinția de către Consiliul de conducere!

Noel se îndreaptă spre ea, cu brațele deschise, rugător.

– Pentru asta am muncit toată viața. Poți să-ți închipui ce înseamnă asta pentru mine? zise Noel.

Peach se uită la el, fără să-i vină să creadă.

– Președinte la *Great Lakes Motors*? exclamă ea. Dar cum rămîne cu *De Courmont*? Cum rămîne cu noi? Ah, acum înțeleg, văd ce-ai plănuț, Noel. Ți-am dat compania *De Courmont*, crezînd că îi doreai succesul din aceleași motive ca și mine. Era compania noastră, familia noastră, viața noastră... dar acum văd că era doar o altă treaptă în urcușul tău pe scara puterii. Și pentru asta te-ai căsătorit cu mine – voiai să folosești compania *De Courmont*.

– *De Courmont* era o companie pe moarte –

puteam să o obțin și fără să mă căsătoresc cu tine, răspunse cu răceală Noel. Crede sau nu Peach, dar m-am căsătorit cu tine pentru că te-am dorit pe tine. Mai mult decît atît, adăugă el, brusc umil, am avut nevoie de tine.

– De ce? Ca să-ți dau o identitate pe care nu o aveai? Peach se îndreptă spre el, fața ei palidă înroșindu-se de furie. O identitate pe care încă nu o ai – pentru că ești tot micul orfan, nu-i așa Noel? Ai vrut un nume măreț care să se potrivească ambiției tale mărețe? Ești o enigmă, un singuratic, nu dai voie nimănui să ajungă la ceea ce ești tu în realitate și știi de ce? Pentru că nu e nimic acolo, sub aparență. De ce nu privești lucrul ăsta în față, Noel? îl înțepă ea. Mama ta te-a abandonat cînd te-ai născut pentru că nu te-a vrut! Și pentru a compensa asta, tu vrei totul! Pun pariu că, și atunci cînd a plecat, tu ai plîns doar după laptele ei – ca să poți supraviețui și ajunge la lucruri mai bune. Dar viața nu merge așa, Noel – n-ai învățat niciodată că trebuie să și dai ceva.

Ea se uită la el, fierbînd de furie, masca ei de gheață fiind distrusă.

– Nu-mi pasă cît de bogat devii, sau cîte succese ai și cît de puternic ești. Nu te poți schimba, Noel. Ai să fii totdeauna orfanul de la *MADDOX*, un orfelinat de binefacere.

Ea caută o reacție în privirea lui rece, ascunsă, dar fața lui era de piatră.

– Ai dreptate, Peach, spuse Noel în cele din urmă, întorcîndu-se și mergînd spre ușă, exact asta sînt.

– Isuse, urlă Peach, nici măcar nu poți să trîntești

ușa? De ce nu-ți pierzi controlul, măcar o dată, afurisit bărbat de fier ce ești!

Ea se trânti pe canapea, iar lacrimile îi curgeau pe față, lovind pernele cu pumnii strînși. Oh, Doamne, ce făcuse, ce spusese?

Peach sări în picioare, urîndu-se pe ea însăși, urîndu-l și pe el.

– N-am vrut să spun asta, Noel, strigă ea, deschizînd larg ușa și alergînd prin hol. N-am vrut să spun asta!

Dar Noel plecase.

55

Noel conduse încet prin întinderea urbană, tristă, care acoperea câmpiile cîndva pustii, bătute de vînturi. Micul orășel, pe cîte își amintea, avea doar o singură stradă cu case mici din prefabricate, ale căror porți, aproape prăbușite, închideau frigidere vechi și balan-soare, un motel murdar, cu restaurantul bîntuit de muște și o drogherie, precum și niște mașini ruginite. Toate astea dispăruseră într-o rețea dezordonată de fabrici, ateliere și magazine mari. Noi locuri de par-care, centre comerciale și cartiere mărginașe de case ieftine au împins mai departe cîmpurile goale de care își amintea că se unduiau în mari valuri de grîu, pînă în infinitul singuratic.

Noel condusesese o jumătate de oră în ceea ce considerase a fi direcția bună și încă nu găsisese *Orfelinatul de Binefacere MADDUX*. Trăgînd mașina mare într-un loc de parcare, în fața unui restaurant luminat cu neon, cu un anunț afară *De vînzare*, el se grăbi, prin ploaia înghețată, în căutarea unui telefon. Răsfoind cartea de telefon, își trecu ochii peste coloana cu litera M. Nu exista *Orfelinatul de Binefacere MADDUX*. Noel se mai uită o dată, nevenindu-i să creadă. În mintea lui, *MADDUX*-ul fusese acolo din totdeauna, așteptînd să-și ceară înapoi fiul. Se luptase împotriva acestuia toată viața, iar acum – cînd avea nevoie de el – dispăruse. El se uita în jur, prin restaurant. Precis că trebuia să fie pe aici cineva care să-și amintească.

Așezîndu-se, așteaptă în timp ce o chelneriță costelivă scutură scrum de țigară și hîrtii de pe masa de plastic, ștergînd-o.

– Ce vrei? întrebă ea fără să-l privească.

– Doar o ceașcă de cafea, te rog, spuse Noel, urmărind-o cum se duce înapoi la tejghea și se întoarce cu o cană aburindă.

Era de vîrstă mijlocie și arăta obosită și resemnată. Rădăcina neagră a părului arăta că acesta fusese vopsit ieftin în blond, iar fața ei era albă și indiferentă, în timp ce îi turna lui Noel cafeaua.

– Cunoști cumva *Orfelinatul MADDUX*? o întrebă Noel.

Ea ridică brusc capul, o ușoară expresie luminîndu-i ochii. Să fie oare teamă?

– Și ce dacă știi? Pen'ce vrei să știi?

Noel ridică din umeri, surprins.

– Am nevoie doar de o informație, asta-i tot.

– Pen'ce vrei să te duci acolo? Întrebă ea cu asprime.

– Știi unde e?

– Nu s-a mutat, replică ea, redevenind indiferentă.

Luînd cana mare de cafea, se îndepărtă de masă ca să servească alt client. O rază de lumină fluorescentă prinse luciul pal al picioarelor goale și gleznele fine, cînd se mișcă prin sală cu pantofii ei roșii cu toc cui, o zadarnică încercare să pară tînără și elegantă. El ascultă cum discuta morocănoasă cu șoferul de camion de lîngă tejghea, servindu-l cu cafea și mormăind în legătură cu vînzarea restaurantului.

– Aș fi vrut să-mi pot permite să-l cumpăr, spuse ea trăgînd vasul din nou pe reșou.

– Păi, de ce n-o faci?

Camionagiul dădu pe gît cafeaua, cu sete.

– De ce? Uite la mine, dom'le. Crezi că banca o să-mi dea mie bani? Mare rahat! Și-așa a fost toată viața mea. Nimeni nu mi-a dat o șansă. Pot să-ți zic un lucru, aș putea să-l conduc mult mai bine ca bătrînu'. Da, dom'le, ar fi cel mai bun restaurant din comitat, dac-ar fi al meu!

Trebuie să fi fost frumoasă cînd era tînără – la șaptesprezece ani sau cam așa, se gîndi Noel. Tînără și nebunatică, își făcuse de cap un an sau doi pînă ce sărăcia și o jumătate de duzină de copii, o doborîseră probabil. Cunoștea cazul, te macină pînă nu mai ești nimic. Era tot atît de hotărîtă pe cît fusese și el, să scape de sărăcie. Vedea la ea ambiția aceea care-l

făcuse să devină bărbatul care era azi.

Chelnerița se întoarse la el și stătu acolo, cu brațele la piept, studiindu-i chipul. Noel se simțea prost în localul acela sărăcăcios, cu aspectul lui elegant și cu automobilul lui luxos parcat afară. Dar nu voise să revină acolo ca un orfan de la *MADDOX*, ci voise să se întoarcă avînd toate puștile pregătite, ca să-și proclame identitatea, să-i strige: *Sînt eu însumi – sînt cineva!*

– *MADDOX*-ul, spuse ea încet, s-a schimbat. E o casă de bătrîni, acum. Rîse cu amărăciune. Bănuiesc că toți orfanii ăia de la *MADDOX*, care nu au reușit în viață, se pot întoarce acolo, acasă, să moară.

– Acasă! exclamă Noel împingînd scaunul și aruncînd un dolar pe masă pentru cafea.

– Ia-o la stînga la semafor, strigă ea după el, cînd se îndreaptă spre ușă, cam vreo doi kilometri, apoi ia-o la dreapta, pînă la motelul *Dalton*, apoi iar la stînga și la al doilea semafor, o să-l găsești.

Noel trînti ușa mașinii, conștient de privirea ei în spatele geamului murdar, aburit, cînd porni motorul. De data asta, era indiferent la emoția pe care i-o producea sunetul perfect al motorului cînd scoase mașina din micul parcaj și o porni repede spre semafor.

Noel sună clopoțelul de alamă lucitor, uitîndu-se cu nervozitate în urma lui. Aleea, care i se păruse

întotdeauna atît de lungă, pe cînd era copil, arăta acum doar de vreo sută de metri, iar porțile înalte de fier i se păreau că se micșoraseră, stînd deschise în permanență și atîrnînd ruginite din balamale. Auzi zgomotul unei chei care se învîrtea în broască și se luptă cu un impuls de a se întoarce și a fugi.

O femeie tînă, drăguță, într-o bluză albă proaspătă și o jachetă roșie îi zîmbi.

– Pot să vă ajut cu ceva? zise ea.

– Sper, răspunse Noel.

Se întreba ce va spune ea dacă îi va relata adevărul, că avea nevoie să știe cine era el, ca să înțeleagă ce era. Era un bărbat care avea totul – chiar și președinția la *Great Lakes Motors* era a lui, dacă o dorea. Dar nu simțea nici o plăcere cu realizarea lui, deși visase la ea toată viața. Tot așa cum visase la Peach – iar acum o pierduse și pe ea. Viața își pierduse sensul. Pînă nu-și cunoștea trecutul, simțea că nu avea viitor.

– Am trăit cîndva aici, explică Noel.

Urmînd-o în holul familiar, aștepta ca mirosul de linoleum lustruit, de dezinfectant puternic și de mese stătute, să-l copleșească. Dar, linoleumul dispăruse, la fel și pereții verzui, murdari. Era un covor vesel în centrul holului mochetat și perdele vesele la ferestre, iar parfumul unui vas cu flori se împlea cu cel al fetei.

Ezitînd, Noel spuse că încerca să afle cine îi erau părinții, și că avea nevoie să vadă documentele orfelinatului.

Fata îl privi cu simpatie.

– Nu sînt sigură că vă putem ajuta, spuse ea, dar am să aflu ce s-a întîmplat cu toate dosarele vechi. Doar un moment.

O pereche de doamne bătrîne trecură încet prin hol, sprijinindu- se în bastoane și mormăind încet una către cealaltă, iar Noel se uită cum dispărură pe coridorul cel lung, despre care își amintea că ducea la sufragerie. Putea auzi muzică și voci de la un televizor, de undeva de sus, și era un ascensor nou în spatele casei scării. Cumva, se așteptase să fie neschimbat, tot așa cum rămăsese în memoria lui. Umbla cu nervozitate pe covor.

– Aveți noroc, strigă fata grăbindu-se spre el, vechile dosare mai sînt încă aici. Dar mi-e teamă că va trebui să vă uitați singur prin ele. Este ora prînzului aici și e momentul cel mai încărcat. Sînt sigură că ne veți înțelege, zîmbi ea.

O grămadă de fișete se aflau în fostul vestiar și încă se mai simțea o urmă vagă de dezinfectant și de transpirație în pereții verzi zgîriați, trezindu-i amintirea serii care cucerise cupa la box – aceeași noapte cînd făcuse pasul spre libertate. Ducîndu-se la fișete trase sertarul însemnat cu M și începu să caute în fișe.

„*MADDOX* Consiliul de conducere, *MADDOX*, dări de seamă financiară, *MADDOX*, pensii funcționari, *MADDOX* adunări anuale... *MADDOX* fete, *MADDOX* – băieți.“

Dosarele erau pline cu documente și Noel îl scoase din sertarul aglomerat pe cel însemnat „*MADDOX băieți*“. Ducîndu-l la lumină, începu să-l cerceteze sistematic. După o oră, puse înapoi în dosar și

ultimul document. Hîrtille erau doar din perioada de după război și nu existau date despre copiii dinainte. Supărat, închise sertarul. Pornind din nou de la primul sertar, le luă pe toate la rînd, trecînd în revistă titlurile dosarelor, de la A mai departe, sperînd să găsească ceva care să-i dea o idee unde să caute. În ultimul sertar, ajunse la un registru mare cu scoarțe negre și legătură roșie pe cotor, pe care scria *REGISTRU* cu litere aurii. Noel știu imediat că asta era ceea ce căuta. Aici va găsi cine era el.

Strălucirea aspră a becului gol arunca lumini și umbre pe fața osoasă a lui Noel, care stătea sub el, urmărind cu degetul lista de date și nume.

La o intrare cu data de 5 aprilie 1932, citi:

„11,45 p.m. Copil mascul, caucazian, abandonat pe trepte. Nu are mai mult de cîteva zile. Sănătos. Nu s-a găsit nici un document de identificare. A fost numit Noel Maddox.”

Aici era, în două sau trei rînduri de scriere înghesuită într-un registru negru, alături de alți zeci. Nici unul nu știa cine era mama sa. Nici unul nu-și cunoscuse tatăl. Nu existau!

Punînd cu grijă registrul negru înapoi în sertar, Noel se duse la ușă și stinse lumina. O găsi în hol pe fata cu jacheta roșie și îi strînse mîna, mulțumindu-i pentru deranj. Apoi ieși pe ușile de la *MADDUX* și coborî scările orfelinatului, pentru ultima oară.

Noel trecu cu mașina puternică prin poarta de fier, luînd-o înapoi pe drumul pe care venise. *Trecutul nu mai avea putere asupra lui. Acum știa că nu era decît bărbatul pe care îl crease el însuși.* Apăsînd cu

picioarul pe pedală, se grăbi spre semafor, dornic să se întoarcă din nou la Detroit. Va lua primul avion spre New York și apoi spre Paris. Peach va fi acolo, cu copilul lui. Era tot ce iubea și dorea pe lumea asta. Restul nu conta, fără ei.

El încetini, când trecu prin fața localului luminat cu neon. Mai avea anunțul de afară *De vânzare*, amintindu-i de chelnerița obosită, cu părul blond vopsit, încercînd încă să pară elegantă în pantofii ei roșii ridicoli, cu toc cui, și simți brusc milă față de ea. Era cineva care nu avusese niciodată o șansă și, cumva, ea simboliza tot ceea ce lăsa el în urmă.

Cauciucurile scîrțîiră, când el coti brusc în parcare din fața agenției imobiliare.

Proprietarul localului era bucuros să scape de acesta, la prețul oferit de Noel, deși bătrînul de la agenție deveni bănuitor când Noel îi spuse că era pentru chelnerița de la local și că trebuia să pună numele ei pe documente; dar fusese prea emoționat de comision și de cei cincizeci de dolari în plus pe care Noel îi pusese în mîna lui, ca să mai discute. Măcar îi mai dăduse unei persoane o șansă în viață, se gîndi Noel.

56

Vara indiană se transformase brusc în toamnă rece și umbrelele în dungi vesele zburau pe plajă prinse de o pală de vînt. Ascunsă într-un pulover gros, Peach se plimba la marginea apei, retrăgîndu-se cînd micile valuri cu spumă albă ajungeau mai departe, pe teritoriul ei. Nu-i plăcuse niciodată schimbarea anotimpului, iar acest prim cer cenușiu o lăsa cu senzația că zilele lungi, senine de vară nu se vor mai întoarce niciodată. La fel cum nu se va mai întoarce nici Noel.

Răsucindu-se, privi urmele solitare de pași pe nisip, amintindu-și de mica pisicuță a lui Léonie care mergea alături de ea pe plajă și de urmele precise ale

lăbuțelor ei. Ah, bunico, bunico, se gîndi ea cu disperare, ce mi-ai spune acum? Tremurînd la primele picături de ploaie răspîndite pe mare, se grăbi înapoi peste promontoriu, spre vilă.

Charles se năpusti pe terasă să o întîmpine, aruncîndu-se în brațele ei, rîzînd. Inocența lui veselă îi goni temporar necazurile, iar, cînd era cu el, avea sentimentul că totul putea fi din nou bine. Dar a fi împreună cu Charles era doar o parte a vieții ei, iar seara lungă, cînd se ducea la culcare, o pîndea înspăimîntător. Atunci era momentul cînd relua din nou și din nou cele întîmplate, ce făcuse el, ce spusese ea, redeschizînd rănile și găsindu-le încă sîngerînde.

În seara asta era rece și, trăgînd draperiile, Peach aprinse focul cu un chibrit, privind cum flăcările cuprindeau buștenii de măsline. Șezînd pe covor în fața strălucirii calde, roșiatice, ea simți copilul mișcînd în ea și puse o mîină pe pîntece, zîmbind. Dacă Noel ar fi fost aici, ar fi putut și el să simtă... Se uită languros la telefon, dornică să sune el. Dar Noel nu sunase de cînd plecase de acolo, în urmă cu o săptămînă. Peach se uită la ceasul mic, aurit, de pe marginea căminului. Știa că Noel era la Detroit, pentru că așa îi spusese ieri de la biroul din Paris, unde sunase ea.

Cerul cenușiu se întuneca deja, se înnoptase, iar vîntul se întetea, fluierînd printre copaci. Peach putea auzi vuietul lui, cînd împingea marea spre furtună; apropiindu-se mai mult de foc, își dori din nou ca Léonie să fi fost aici. Léonie ar fi știut ce să facă. Ar fi stat în fața ei, în fotoliul ei special, cu pisicuța maronie pe genunchi, uitîndu-se la ea cu ochi chihlimbarii plini

de dragoste. Ce-i spusese oare Léonie în seara dinaintea nunții ei? Da, își amintea acum, „Fiecare bărbat are un călcîi al lui Ahile... Dacă aș fi fost mai puțin preocupată de mine, dacă l-aș fi înțeles pe Monsieur mai bine – atunci poate că aș fi acționat altfel. Monsieur avea nevoie și de compasiunea mea, tot atît pe cît avea și de dragostea mea, iar eu nu i-am dat asta niciodată”.

Léonie a fost cea care i-a spus că Noel își ascundea sentimentele față de lume, iar Peach știa că era adevărat. Totuși, nu încercase niciodată să afle de ce. Da, știuse care era punctul slab al lui Noel, iar dacă mai rămăsese ceva din dragostea lor, ea ucisese acest lucru cu vorbele ei crude, lipsite de inimă, vrînd să-l rănească pe Noel, așa cum o rănisese și el. Ar da orice să le poată retrage, orice. Ar fi ușor să ridice receptorul și să-l sune, ar putea chiar să ia un avion și în decurs de cîteva ore, ar putea fi împreună cu el...

Noel zisese că femeia care fusese în noaptea aceea cu el era cineva din trecut – și că avusese nevoie de ea. Asta însemna oare că ea, soția lui, îl dezamăgise pe Noel? Sau el vorbea de nevoile lui proprii? De acea ambiție oarbă care îl lăsa întotdeauna cu sentimentul de insatisfacție față de propriile sale realizări, provenită cu siguranță din dureroasa căutare a unei identități care simțea că-i lipsește? Mama care îl abandonase pe Noel putea să o fi făcut pentru că se gîndise că ar putea avea o viață mai bună fără el, sau poate o făcuse în mod egoist, gîndindu-se că nu avea loc în viața ei pentru un copil.

Peach se uită la umflătura rotundă a sarcinii ei, nepuținând să-și închipuie că și-ar putea abandona copilul. Dar ea era norocoasă, ea n-a trebuit niciodată să se lupte să iasă din sărăcie, ea a avut întotdeauna familia ei, și confort și dragoste.

„Dragostea e tot ceea ce contează“, îi spusese Léonie, „ține minte asta, Peach“.

Întinzînd mîna după telefon, Peach sună la biroul lui Noel din Detroit. Secretara, care lucra cu el de ani de zile, îi spuse că Noel nu era în oraș. Să-i spună să o sune cînd se întoarce?

– Nu, replică Peach. Nu-i spune, am să-l sun din nou, mîine.

Ghemuindu-se pe canapea, ea își dădu seama că Léonie a avut dreptate. Îl iubea pe Noel. Și oare nu spusese el că o iubește, că avea nevoie de ea? Mîine o să-l sune. Se ruga să nu fie prea tîrziu pentru a îndrepta lucrurile.

57

Noel conducea continuu prin întuneric, de mai multe ore, urmărind cum mașina mare înghițea kilometrii pe șoseaua spre Sud; cînd se uită la anunțul de pe șosea cu speranța că va indica Aix, văzu că mai avea încă cincisprezece kilometrii pînă acolo. Coborîse din avionul New York-Paris, se urcase direct în mașină și era groaznic de obosit.

Micul oraș de care se apropia își trăgea deja obloanele pentru noapte, dar luminile unui bar-cafenea sclipeau printre copaci, pe partea opusă a pieței. Cu gîndul la o ceașcă de cafea neagră, Noel parcă mașina și se grăbi să traverseze piața. Ultimii clienți plecau, cînd el își făcu drum prin ușa de sticlă.

– O cafea, ceru el plin de speranță.

Patronul îl servi și își continuă treaba, făcînd curățenie pentru noapte, golind scrumiere, ștergînd mesele și îndreptînd scaunele, în timp ce Noel își sorbea cafeaua. Doamne, ce gust bun avea, era fierbinte, opărită și cu mult zahăr, exact cum îi plăcea lui! Se gîndi la fiul lui, Charles, care acum era probabil în pat, dormind, și se întrebă ce făcea oare Peach? Se gîndea la el? Sau îi ucisese dragostea cu nevoia lui stupidă, egoistă, de a fi el cel care cîștigă? Noel se rugă să nu fie prea tîrziu. Se uită la telefon, întrebîndu-se dacă să o sune – dar ceea ce avea să-i spună lui Peach, nu putea fi spus la telefon. Avea nevoie să o țină în brațe, voia să-i spună că amintirea acelei prime dăți cînd o văzuse îi înfrumusețase întreaga viață, că ea fusese cea care îi stîrnise ambiția. O ambiție pe care el o crezuse că era pentru putere, dar acum știa că era și o căutare a dragostei. Și a ei. El nu putea trăi fără dragostea ei. Voia ca ea să știe că era tot fata lui aurie, că ea era libertatea lui – și viitorul lui.

Patronul trăsese obloanele și aștepta să încuie ușile, iar luminile se stinseră în urma lui, cînd ieși în piața pustie.

Noaptea era întunecată și vîntoasă, fără lună și fără nici o stea, se grăbi să traverseze, pierdut în visele despre Peach. Știa cum avea să o simtă în brațele sale, își amintea parfumul părului ei și textura pielii ei.

Mașina apăru deodată, în viteză, aruncîndu-l pe Noel în aer, cînd îl lovi. Merse mai departe, nepăsătoare, prin orașelul adormit, lăsînd tăcere în urma ei.

Revenit din negură, Noel își dădu seama de ticăitul ceasului. Deschizînd ochii, se uită în noapte. Tremura de frig, o răceală de gheață îi pătrunsese în măruntaie. Încercă să-și miște brațele, dar cumva acestea nu voiau să se miște așa cum dorea el, iar picioarele îi erau amorțite. Întorcîndu-se pe burtă, Noel se forță să stea pe mîini și pe genunchi, ca să se ridice. Nu putea face nimic, picioarele nu-l susțineau. Dar încă nu simțea nici o durere. Oare din cauză că-i era atît de frig? Se ghemui în patru labe, gîfîind, încercînd să-și tragă răsufarea, dar ritmul respirației era aiurea și, cumva, nu avea suficient aer în plămîni. *Trebuia să găsească ajutor!* Tot în patru labe, Noel se tîrî peste terenul gol al jocului de *boules*, pe sub platani, întrebîndu-se dacă sîngera. Nu vedea nimic; era atît de al naibii de întuneric, încît dacă nu sîngera, atunci trebuia să fie totul în regulă, nu-i așa? Doamne, îi era frig, atît de îngrozitor de frig! Uitîndu-se peste drum, încercă să privească la o licărire slabă de lumină. Era o casă, iar lumina era deasupra ușii. Dacă putea ajunge pînă acolo, cineva l-ar ajuta, ar chema un doctor, o ambulanță. Se tîrî încet spre țelul lui, oprindu-se la cîțiva pași ca să-și tragă răsufarea neregulată.

Tîrîndu-se în sus pe treptele roase, Noel își înălță capul și se uită la soneria strălucitoare de alamă. Lumina de deasupra ușii îl amețea, cînd se forță să se înalțe pe genunchi, cățărîndu-se ca să ajungă la sonerie... Ce scria acolo pe plăcuță lîngă clopoțel...? Oare scria *Orfelinatul de Binefacere MADDOX*? Litele reci de fier îi pătrundeau prin creier, sfîșiindu-l cu

un val fierbinte de durere. Oare venise din nou acasă?

Noel se lăsă iarăși jos pe trepte, luptându-se cu durerea. Dacă era slab și o lăsa să-l controleze, îl va lua cu ea... departe de soneria strălucitoare de alamă. *Departe de Peach, pentru totdeauna.* Va fi din nou ca la început – singur. Strigătul lui Noel, de pură furie, rupse tăcerea nopții reci, întunecate.

58

Sunetul telefonului o trezi pe Peach și ea se uită cu ochii cîrpiți la ceasul de argint de pe noptieră. Telefonul țîrîi din nou și ea îl ridică repede.

– Da? zise ea.

– Doamna Maddox?

– Da, eu sînt.

– Iertați-mă că vă sun atît de devreme, doamnă, dar mi-e temă că am o veste neplăcută. Mă numesc doctor Etienne Chapelle. Soțul dumneavoastră, domnul Noel Maddox, a fost implicat într-un accident și e aici, în spitalul din Aix-en-Provence.

Peach se trezi definitiv, uitîndu-se în fața ei, la peretele alb și la statuia lui Sekhmet.

– Greșiți, probabil, spuse ea zăpăcită. Noel e la

Detroit, știu că e acolo. Trebuie să fie altcineva.

– Doamnă, nu e nici o greșeală. Soțul dumneavoastră a fost lovit de o mașină pe când traversa strada. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, doamnă Maddox, dar e grav rănit. Ar fi mai bine să veniți imediat aici.

Peach se uită la receptor fără să poată înțelege; auzise cuvintele lui, dar nu voia să le creadă.

– Doamnă! Doamnă, mai sînteți pe fir?

– Da, șopti ea, sînt aici.

– Îmi pare rău că v-am produs un asemenea șoc, dar nu există alt mod de a da o asemenea veste. Putem deci să vă așteptăm la spital?

– Da, zise Peach. Da. Desigur.

Telefonul țîrîii încet cînd ea îl lăsă pe pat, dînd la o parte pledul, cuprinsă de panică. Zidurile păreau că vin spre ea și se sufoca, înăbușindu-se de spaimă. Deschise larg obloanele, trăgînd aerul rece al zorilor. Ah, Doamne, Noel! Noel! Nu poate fi adevărat, trebuie să fie alt bărbat. Noel era în siguranță, la Detroit, visînd noi planuri pentru viitorul companiei *Great Lakes Motors*. Plănuise să-i telefoneze azi. Dar doctorul știa cine era. A știut s-o sune tocmai pe ea! Atunci, trebuie să fie Noel. Ah, Doamne! De ce? De ce el?

Ceața rece, cenușie, se retrase în fuioare roz, si-defii și aurii, cînd primele semne ale soarelui ajunseră la orizont. Prech se gîndi la fiul ei, care se trezea la o nouă zi plăcută, normală, și la noul copil care urma să se nască. Doar că acum, s-ar putea ca Noel să nu se mai întoarcă niciodată acasă... Îngropîndu-și capul în

mîini, ea gemu îngrozită.

– *Noel, Noel, să nu mori! Tu nu poți să mori! Te rog, ah, te rog!*

Trebuia să se îmbrace, trebuia să se ducă imediat la el.

Se uită în dormitorul lor, cuprinsă de panică, văzu camera în care și-au împărtășit dragostea – și furia. Camera care fusese a lui Léonie. Ea înțelesese acum de ce nu o schimbase niciodată. Patul mare, alb, și mobila simplă era tot de ce era nevoie. Pereții ei erau tapetați cu amintiri iar statuile lui Léonie erau singurul ei decor.

– Ah, bunico, se jeli ea uitîndu-se cu disperare la statuia lui Sekhmet, bunico!

Primele raze puternice ale soarelui pătrunseră în cameră, aurind capul mîndru de leoaică al lui Sekhmet și făcînd umbre arămii pe fața acesteia. Statuia luminată de soare se uita la ea cu ochii gălbui, poruncitori, ai lui Léonie și Peach se uită la ea transfigurată. Apoi, alergă spre ea, întinzînd mîna.

– Bunico, strigă ea, bunico, ajută-ne, te rog, ajută-ne!

Prinzînd mîna statuii, avu pentru o clipă senzația că era caldă – caldă ca și a ei; apoi, razele soarelui se mutară și ochii lui Sekhmet erau doar din piatră, impersonali, iar mîna era doar granit sculptat, rece, în mîna ei.

Călătoria cu mașina pînă la Aix îi păru interminabilă și, urmărind cum trec minutele pe ceasul de la bord, Peach își imaginează că așa trece și viața lui Noel. Cu disperare, apăsă mai mult piciorul pe accelerator,

trecînd în viteză prin orașele și satele liniștite, în acea dimineață timpurie, pînă cînd, în sfîrșit, ajunse acolo.

Noel zăcea într-un pat îngust de spital, avînd capul ras și bandajat. Ambele picioare erau în aparate de tracțiune, iar umărul drept era în gips; șiruri întregi de cusături mari, unse cu o soluție sterilă roz, îi brăzdau pieptul gol și abdomenul. Un tub lung îi dădea sînge dintr-o sticlă de un roșu închis, iar diverse fire îl legau de aparate reci de metal, care clipeau și piuiau, marcînd bătăile inimii și procesele creierului.

Carnea părea că se topise de pe fața lui Noel, iar oasele i se vedeau ascuțite, făcîndu-l să arate tînăr și vulnerabil. Fără aparența lui inventată cu grijă, Noel arăta la fel ca atunci cînd îl văzuse prima oară, în ziua aceea, la orfelinat.

Peach se așeză lîngă el, ținîndu-i mîna în ambele ei mîini, uitîndu-se la fața lui.

– Noel, șopti ea cu intensitate, nu știu dacă îți pasă de mine sau nu, dar vreau să-ți spun că *eu te iubesc*. Tu ești viața mea, Noel. Nu mă părăsi acum. Gîndește-te la copii, Noel.

Se uită cu îngrijorare la fața lui nepăsătoare. Nu se putea să moară; pur și simplu, nu se putea. N-o să-l lase să moară cu gîndul că nu e iubit.

– La naiba, te iubesc, Noel Maddox, strigă ea, în timp ce lacrimile îi curgeau pe mîna lui.

Urmărindu-l pe Noel, ea se întrebă dacă el i-ar fi cerut să vină la el, dacă măcar ar fi dorit ca ea să fie acolo? Totuși, el fusese în apropiere de Aix, cînd avusese loc accidentul. Conducea spre Sud – spre ea. Peach se lăsă pe spătar și închise ochii. Imaginea

lui Sekhmet îi umplea mintea, uitându-se la ea cu ochii lui Léonie. Și putea auzi vorbele lui Léonie din nou, că dragostea era tot ce conta. *Noel venea să-i spună că o iubește. Și Noel avea nevoie acum de puterea ei, tot atît pe cît avea nevoie și de dragostea ei. Peach luă mîna lui Noel într-a ei, zîmbind. Acum era mai sigură decît fusese de orice altceva în viața ei. Noel se va face bine.*

59

Vila avea un aer festiv. Acoperișul de țiglă strălucea în lumina soarelui de început de primăvară, iar tufele de mimoză din grădină revărsau bule înfioate, galbene. Înăuntru, boluri și coșuri și vase grele de cristal erau pline de liliac, de iriși și de narcise albe, fragile, iar săgețile luminoase ale lalelelor se desfăceau ca florile de junglă la căldură, arătându-și petalele de un roșu înflăcărat, pudrate cu galben și cu miezuri negre. Masa lungă din sufragerie fusese acoperită cu o față de masă fină de dantelă, iar o tartă cu glazură albă și ornată cu trandafiri roz pal, aștepta exact în mijloc. Șampania se răcea în frapiere de argint pe masa de servit, din marmură, iar frumoasele

pahare vechi *Lalique* ale lui Léonie, păstrate intacte de-a lungul anilor, așteptau sărbătoarea.

Zgomotul vaselor și aromele lucrurilor bune care se găteau veneau dinspre bucătărie, însoțite de convorbiri vesele și frînturi de cîntec, iar în apropiere, două pisicuțe mici, ciocolatii, stăteau întinse pe terasa caldă, absorbind soarele cu o abandonare felină, senzuală.

Marea era albastră și calmă ca o mătase, sub un cer punctat cu norișori albi, înalți, iar greierii țîrîiau o melodie familiară, amestecată cu dangătul clopotelor bisericii, în timp ce un șir de mașini urcau drumul pe deal, spre vilă.

Peach se uită la Noel, așezat lângă ea în spatele vechiului automobil *De Courmont*, albastru închis, care fusese al lui Lais, atît de mulți ani, și care era condus acum de șofer. Ea știa că Noel îi evalua performanța, în timp ce motorul torcea lin urcînd panta și zîmbi. Nici măcar botezul fiicei lui nu-i putea abate complet gîndul de la automobile.

Cînd fusesse în sfîrșit aproape vindecat, îi spusese cu un zîmbet crispat.

– E o ironie, nu-i așa? Era să mă ucidă tocmai un lucru la crearea căruia contribui din plin.

Apoi, lacrimile i-au curs pe obraz, dar nu erau lacrimi de milă pentru el însuși, ci după cum îi spusese el, pentru faptul că aproape că reușise să distrugă viața amîndurora. El venea să-i spună ce importantă era dragostea lor, copiii lor, viețile lor. El avea mai mult decît merita orice bărbat – succes, dragoste și fericire, iar acum, cu vizita la *Orfelinatul de*

Binefacere MADDOX, își dăduse seama în cele din urmă că nu mai avea importanță de unde venea și care îi fusese originea.

– Doar prezentul și viitorul nostru contează, îi spusese el, ochii lui cenușii rugînd-o să-l înțeleagă.

– Și cum rămîne cu președinția la *Great Lakes Motors*? Te cunosc prea bine, Noel. Nimic nu-ți poate ucide ambiția.

– Ambiția e o parte din mine, e inclusă în mine, Peach... dar acum știu încotro să o canalizez. Vei vedea, *De Courmont* va ajunge cea mai mare companie de automobile din Europa – iar într-o bună zi, automobilele noastre de prestigiu vor fi cele mai căutate pe piața americană. Pot să-mi fac jocul de aici, Peach – dacă ai să te împaci cu mine.

Cînd mașina coti de pe aleea albă, prăfoasă, în curte, copila din brațele ei, într-o rochiță răcoroasă, simplă, de pînză, brodată cu dantelă, căscă și se întinse somnoroasă, iar Noel și Peach își zîmbiră unul altuia, amintindu-și de țipetele ei puternice de protest, din biserică. Peach așteptă pînă cînd Noel își manevră cîrjele și se ridică din mașină, refuzînd orice ajutor. Știa că el își fixase această zi specială – botezul fiicei lui de trei luni – ca ziua în care va fi din nou pe picioare. Fără scaun cu rotile, fără furie la teama că membrele nu-l vor mai asculta niciodată, fără semne de invaliditate.

În momentele lui cele mai negre, de durere și disperare, Peach, cu un zîmbet rușinat, scosese vechile ei fotografii, în care purta îngrozitoarele proteze.

– Nu ți-am spus pînă acum, șoptise ea, pentru că

am urît atît de mult faptul că nu eram ca toți ceilalți, încît m-am izolat în rușinea mea față de aceste mașinării urîte de oțel. Am crezut că, dacă ți-aș spune, ai să te gîndești că sînt speriată și urîță... așa cum gîndeam eu despre mine. Dar eu am învins, Noel, și la fel o să fie și cu tine... știu asta.

El o ținuse în brațe, nevenindu-i să creadă cît fusese ea de prostuță.

– Chiar cu cicatrici și cu toate astea, eu tot te-aș fi iubit, îi spusese el sărutînd-o.

Iar ea se gîndi că poate mărturisirea ei îl ajutase în lungile zile de operații menite să-i unească oasele rupte, în timpul orelor de tracțiune și al durerilor teribile ale orelor de fizioterapie. Vor mai trebui luni de muncă, poate chiar un an, dar Noel va fi din nou ca înainte. Iar fotografia ei, elegant înrămată, stătea acum pe polița căminului, alături de cupa de box – cu inscripția mîndră „*Noel Maddox, campion de box la juniori, Orfelinatul de Binefacere MADDUX, 1946*”.

Toată lumea era acolo, pentru botez. Wil, de șaisprezece ani, arăta foarte matur, ținîndu-l sub control pe micul Charles. Jim, Gérard cu Amélie, Lais cu Ferdi, Leonore – chiar și Jean-Paul, venise din Brazilia, iar Peach nu se putea abține să nu spere că poate, de data asta, el și Leonore ar putea găsi unul la celălalt mai mult decît prietenie; erau atît de potriviți unul cu celălalt! Prieteni și săteni ocupau terasa, iar cele două pisici stăteau cocoțate arogant pe balustradă, arătînd ca niște sculpturi egiptene.

Noel, uitîndu-se în jur în timp ce săreau dopurile de la șampanie, se gîndi că era o adevărată

sărbătorire de familie – iar de data asta era a familiei *lui*. Nu simțea regrete dureroase după acel centru al puterii din Detroit. Acum își cunoștea prioritățile. Pentru el, în sfârșit, familia sa însemna totul.

Peach ridică paharul pentru un toast, zîmbindu-le tandru lui Noel și familiei ei.

– Pentru Léonie, zise ea clar.

– Pentru Léonie, spuseră și ei, zîmbind spre noua copilă, care deschisese larg ochii ei chihlimbarii aurii, ca un răspuns surpriză la rostirea numelui ei.

Dar, cealaltă Léonie era și ea în inimile lor. Nu va fi niciodată uitată.

SFÎRȘIT

Obsesia unui bărbat, dragostea unei femei...

Aceasta este povestea lui **Peach de Courmont**, frumoasa și iubită fiică a unei mari familii franceze.

Este povestea lui **Noel Maddox**, orfanul care și-a croit drum de la banda de asamblare a mașinilor, pînă în centrul puterii.

Pentru **Noel**, **Peach** era o fată aurie, din altă lume. Ea era tot ce-și putea dori mai mult.

"O lectură extrem de interesantă,
romantică... una dintre cele mai
bune cărți..."

The Mail On Sunday

Bestseller

Preț 3500 lei